

**ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL „BUCOVINA”
RĂDAUȚI**



ANALELE BUCOVINEI

ANUL XX, 1/2013



EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Acad. ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU
DORIN IEȘAN, m. c. al Academiei Române
MIHAI IACOBESCU
ȘTEFAN PURICI
ORTFRIED KOTZIAN
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU
MARIAN OLARU

Redactor-șef:

D. VATAMANIUC
membru de onoare al Academiei Române

Secretar de redacție:

VASILE I. SCHIPOR

Responsabil de număr:

RODICA IAȚENCU

Revista se poate procura contracost la:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sect. 5, 050711,
București, România, tel. 4021-318 81 46, 4021-318 81 06, fax 4021-318 24 44;
E-mail: edacad@ear.ro

Comenzile pentru abonamente se primesc la:

ORION PRESS IMPEX 2000, S.R.L., P.O. Box 77-19, sector 3, București, România, tel./fax
4021-610 67 65, 4021-210 67 87; Tel.: 0311044668; E-mail: office@orionpress.ro
S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3, Cam. 301–
302, sector 1, București, Tel.: 4021 314 63 69, fax: 4021 314 63 39, E-mail:
abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.manpres.ro

Apare de două ori pe an.

Coperta: Biserica „Sf. Treime” din Vatra Dornei, sfințită la 22 octombrie 1990, strălucită creație a
epocii contemporane, proiectată de arhitectul Gheorghe Bratiloveanu și inginerul Gheorghe Gemeniuc.

Adresa redacției:
Calea Bucovinei, nr. 9
725 400 – Rădăuți, jud. Suceava
Tel./fax: 0230561408
E-mail: bucovina_cs@yahoo.com

© 2009, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5
050 711, București, România
www.ear.ro

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei“, eine Publikation des Bukowina-Instituts Radautz der Rumänischen Akademie, veröffentlicht Studien und Artikel über die Bukowina aus allen Forschungsbereichen. Die Persönlichkeiten, die kulturellen, wissenschaftlichen und wirtschaftlichen Institutionen und Stiftungen, sowie die Verfasser von Presseberichten, die zur Erweiterung und Verbreitung der Bukowina betreffenden Kenntnissen beitragen, erfreuen sich in den Seiten der vorliegenden Zeitschrift einer besonderen Aufmerksamkeit. Die Geschichte der kirchlichen und fürstlichen Bauten und der gegenwärtige Zustand der Naturdenkmäler, sowie die Themen im Bereich der Ökologie werden ebenfalls in Betracht gezogen.

Die gegenwärtige literarische und wissenschaftliche Bewegung wird durch Rezensionen der Bukowina gewidmeten Bücher und Zeitschriften präsentiert.

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei“ verwertet Informationen aus älteren Werken, d. h. aus deutschsprachigen, dem Dokumentenfond des Radautzer Bukowina-Instituts gehörenden Büchern über die Bukowina und bringt sie zur Kenntniss des Publikums.

Die vorliegende Publikation steht dem Zentrum für Bukowina-Forschungen an der Czernowitzer Universität, sowie dem Bukowina-Institut in Augsburg zur Verfügung. Das Bukowina-Institut Radautz organisiert und nimmt an verschiedenen wissenschaftlichen Veranstaltungen und Tagungen zum Thema „Bukowina“ teil.

CĂRȚI NOI DESPRE BUCOVINA

- Vasile Andricioaiei, *Însemnări din viața politică interbelică*, Ediție, studiu introductiv și note de Radu-Florian Bruja, Iași, Editura Junimea, 2013.
- Ariadna Avram (ed.), *George Löwendal, un aristocrat în luminile rampei*, București, Editura Institutului Cultural Român, 2011.
- Gruia Bodnărescu, *Ziua tuturor întâlnirilor*, Suceava, f. ed., 2012.
- Costică Brânduș, Alexandru-Ionuț Cristea, *Județul Suceava*, Seria „Județele României”, București, Editura Academiei Române, 2013.
- Elisabeta Bucevschi, *Dornești, un sat pe Valea Sucevei*, Suceava, Editura Mușatinii, 2012.
- Mihai Camilar, *Zona etnografică Dorna*, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundatia Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2013.
- Nicolae Cărlan, *Ciprian și Iraclie Porumbescu*, Suceava, Editura Lidana, 2012.
- Gheorghe Cega, *Ulma – o comună de origine etnică huțulă. Studiu monografic*, Suceava, 2012.
- Andrei Corbea-Hoișie, Ion Lihaciu (editori), *Prolegomene la un Dicționar al presei de limbă germană din Bucovina istorică (1848–1940)*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2012.
- Vasile Diacon, *Mitropolitul Nectarie Cotlarciuc și faptele sale. Schiță de monografie*, Iași, Editura Pim, 2012.
- Vasile Diacon, *Bucovina în secolul XX. Istorie și cultură*, Iași, Editura Tipo Moldova, 2013.
- Василь Джаман, Наталія Заблотовська, Іван Косташук, Володимир Старик, Тарас Халавка, *Етнічна мапа буковинського прикордоння на зламі тисячоліть* [Harta etnică a zonei de graniță bucovinene la hotarul mileniilor], Чернівці, Прут, 2011.
- Mihai Eminescu, *Răpirea Bucovinei*, Antologie prefată și note de D. Vatamaniuc, Ediția a II-a, revizuită, București, Editura Vestala, 2012.
- Constantin Hrehor, *Muntele mărturisitor. Anii rezistenței, anii suferinței. Convorbiri cu Gavril Vatamaniuc*, Ediția a II-a revăzută, Prolog de Dan Puric, Studiu introductiv de dr. Marian Olaru, Postfață de Vasile I. Schipor, Suceava, f. ed., Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (35), 2012.
- Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012) la 150 de ani. Istoric și realizări*, vol. I, Rădăuți, Editura Septentrion, 2012.
- Anneliese Kitzmüller, Martin Graf, *Frauen während der Vertreibung*, Medienvielfalt Verlags, Viena, 2012.
- Лідія Ковалець, Юрій Федькович: історія розвитку творчої індивідуальності письменника [Yurii Fedkovich: istoricul afirmării individualității creatoare a scriitorului], Київ, Академія, 2011.
- Ion Lihaciu, *Czernowitz 1848–1918. Das kulturelle Leben einer Provinzmetropole* (Bukowinastudien I), Mehlingen, Parthenon Verlag, 2012.
- Я. Лижник (упоряд.), *Моя Сторожинеччина : нариси до портрета минулого і сьогодення краю на Підгір’ї* [Storjinețul meu: schițe pentru portretul trecutului și prezentului ținutului de la poalele munților], Чернівці, Прут, 2011.
- Filon Lucău, *Păstoritul și folclorul păstoresc în Obcinile Bucovinei*, Suceava, Editura Accent Print, 2012.
- Leca Morariu, *Opere*, vol. III, *Jurnal vâlcean (1944–1948)*, Ediție îngrijită și note de Liviu Papuc și Constantin Poenaru, Iași, [Editura] Tipo Moldova, 2012.
- Thomas Mark Németh, *Joseph von Zishman (1820–1894) und die Orthodoxie in der Donaumonarchie* (Kirche und Recht, Bd. 27), Freistadt, Verlag Plöchl, 2012.
- Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. I, *Obârșia*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011.
- Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. II, *Dr. Ion Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011.
- Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. III, *Profesorul Grigore Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2012.
- Marian Olaru (coordonator), *Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzaki”, 1872–2012*, vol. I, *Contribuții la istoria învățământului rădăuțean*, Suceava, Editura Cygnus, 2013.
- Marian Olaru (coordonator), *Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzaki”, 1872–2012*, vol. II, *Absolvenții (curs de zi). 1949–2012*, Suceava, Editura Cygnus, 2013.
- Marian Palade, *Ciitori de cultură și spiritualitate ortodoxă. Arhieri, preoți și monahi cărturari din ținuturile Sucevei. Lexicon*, Pătrăuți, Editura Heruvium, 2012.
- Vladimir de Repta, *Introducere în cărțile Testamentului Nou*, Ediție îngrijită și studiu introductiv de diacon dr. Ioan-Paul Valenciu, Iași, Editura Timpul, 2012.
- Vladimir de Repta, *Scrieri*, Ediție îngrijită și studiu introductiv de diacon dr. Ioan-Paul Valenciu, Iași, Editura Timpul, 2012.
- Реаблітовані історією. Чернівецька область, Книга друга [Reabilitați de istorie. Regiunea Cernăuți, vol. II], Чернівці, „Книга Пам’яті України”, 2010.
- Otilia Sfarghiu, Vasile Sfarghiu, *Itinerarii turistice. Câmpulung Moldovenesc și împrejurimi*, Botoșani, Editura Axa, 2012.
- Володимир Старик, Тарас Халавка, *Соціалізація ромів Чернівецької області: історичний досвід та перспективи* [Integrarea socială a romilor din Regiunea Cernăuți: experiența istorică și perspective], Чернівці, Товариство „Український Народний Дім в Чернівцях”, 2013.
- Володимир Старик, *Чернівці мультикультурні* [Cernăuțiul multicultural], Чернівці, Золоті литаври, 2012.
- Dumitru Valenciu, *Un înfrânt: pr. prof. dr. Lazăr Gherman*, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundatia Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2012.
- Alexandru-Ovidiu Vintilă, Traian Brăileanu, *Întruchipările rațiunii. Fapte, idei, teritorii ale realității din interbelicul bucovinean*, București, Editura Paideia, Colecția „Studii și eseuri – antropologie 94”, serie nouă, 2012.
- Michael Zernig, *Die Bukowina. Territoriale Entwicklung der Verwaltungs- und Gerichtsstruktur zwischen 1774 und 1918*, AV Akademikerverlag, 2012.

ISSN 1221 – 9975

Analele Bucovinei, XX, 1 (40), p. – , București, 2013

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XX

1 (40) / 2013

SUMAR

EDITORIAL

ORTFRIED KOTZIAN, *Josef Burg zum 100. Geburtstag: Als jiddischer Schriftsteller Wanderer zwischen vielen Welten*.....

EVOCĂRI

ION POPESCU-SIRETEANU, *Scriitorul, profesorul și cărturarul bucovinean Grigore C. Bostan*.....

VIAȚA POLITICĂ, CULTURALĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ

OTTO HALLABRIN, *Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918*.....

RODICA IAȚENCU, MARIAN OLARU, *Bucovineni în Parlamentul României Mari. Adunarea Deputaților, sesiunea 1919–1920 (II)*.....

NATALIA MASIJAN, *Spuren der hervorragenden Persönlichkeit von Georg Grigorovici in den Beständen des Czernowitzer Staatsarchivs*.....

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

ARCADIE M. BODALE, *Contribuții la cunoașterea documentelor referitoare la Bucovina păstrate la Österreichisches Staatsarchiv din Viena*.....

CONSTANTIN UNGUREANU, *Gimnaziul de Stat din Rădăuți (1872–1918)*.....

CONSTANTIN CENUȘĂ, *Facultatea de Teologie de la Cernăuți*.....

HARIETA MARECI-SABOL, *Doamnele române din Bucovina: elitism, filantropism, militantism (1891–1918)*.....

TETYANA KLOUBERT, *Durch Volksbildung zur Volksidentität: Bildungsbestrebungen der Czernowitzer Ruthenen vor dem Hintergrund der Wechselwirkungen mit den Nachbarkulturen im 19. Jahrhundert*.....

ANGHEL POPA, *Membrii Societății Academice „Junimea” din Cernăuți pe fronturile Primului Război Mondial (I)*.....

FOLCLOR, ETNOGRAFIE, ARHITECTURĂ

ELENA PASCANIUC, *Valorificarea culturii populare în Bucovina, între 1850 și 1900*.....

ȘTIINȚELE NATURII

OVIDIU BĂTĂ, *Evoluția legislației silvice în Bucovina (IV)*.....

OPINII

MARIAN OLARU, *Câteva considerații pe marginea lucrării lui Radu-Florian Bruja, Extrema dreaptă în Bucovina*

DOCUMENTAR

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, *Georg Geib: Istoria unui mic oraș (V)*.....

VASILE I. SCHIPOR, *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice (IV)*...

CĂRȚI. REVISTE

Gh. Giurcă, *Monografia satului Adâncata din județul Suceava*, Suceava, Editura „George Tofan”, 2011, 285 p. (Ion Mares).....

Din arhivele cernăuțene: scrisori către Ion Nistor, Ediție îngrijită, studiu introductiv, note, comentarii, anexe: Doina-Iozefina Iavni, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2012, 258 p. (Rodica Iațencu).....

Alis Niculică, *„Junimea literară” (1904–1914; 1923–1939). Bibliografie*, Iași, Editura TipoMoldova, 2012, 176 p. (Rodica Iațencu).....

Paul Brașcanu, *Drum de fier prin praf de pușcă*, Iași, Editura Stef, 2012, 530 p. (Vasile I. Schipor).....

„Surâsul Bucovinei”, revistă de istorie, literatură și umor editată de Asociația literară „Păstorel” – Filiala Vama și Cenaclul „Nectarie”, Vama, anul I, nr. 1 și 2, mai, iunie 2012, 40 p., 38 p. (Vasile Diacon).....

CRONICĂ

Manifestările științifice ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române din 2012 (Vasile I. Schipor).....

ANIVERSĂRI

LUZIAN GEIER, *Bucovina în imagine – seninătate și bucurie a culorii. În memoria pictorului Oskar Laske (1874–1951), care a vizitat și a desenat scene din viața târgului Rădăuți*.....

IN MEMORIAM

VASILE I. SCHIPOR, *Vasile S. Cârdei (1921–2012)*.....

NOTE ALE AUTORILOR

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XX

1 (40) / 2013

INHALTSVERZEICHNIS

LEITARTIKEL

ORTFRIED KOTZIAN, *Josef Burg zum 100. Geburtstag: Als jiddischer Schriftsteller Wanderer zwischen vielen Welten*.....

NACHRUFE

ION POPESCU-SIRETEANU, *Der Bukowiner Schriftsteller, Professor und Gelehrte Grigore C. Bostan*.....

POLITISCHES, KULTURELLES, LITERARISCHES UND KÜNSTLERISCHES LEBEN

OTTO HALLABRIN, *Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918*.....

RODICA IAȚENCU, MARIAN OLARU, *Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1919–1920 (II)*.....

NATALIA MASIJAN, *Spuren der hervorragenden Persönlichkeit von Georg Grigorovici in den Beständen des Czernowitzer Staatsarchivs*.....

GESCHICHTE, DEMOGRAPHIE, TOPONYMIK, ONOMASTIK, STATISTIK

ARCADIE M. BODALE, *Beiträge zur Bekanntmachung der Dokumente über die Bukowina, die sich im Österreichischen Staatsarchiv in Wien befinden*.....

CONSTANTIN UNGUREANU, *Das Staatsgymnasium in Radautz (1872–1918)*.....

CONSTANTIN CENUȘĂ, *Die Czernowitzer Fakultät für Theologie*.....

HARIETA MARECI-SABOL, *Die rumänischen Frauen der Bukowina: Elitedenken, Philanthropinismus, Militantismus (1891–1918)*.....

TETYANA KLOUBERT, *Durch Volksbildung zur Volksidentität: Bildungsbestrebungen der Czernowitzer Ruthenen vor dem Hintergrund der Wechselwirkungen mit den Nachbarkulturen im 19. Jahrhundert*.....

ANGHEL POPA, *Die Mitglieder der Akademischen Gesellschaft „Junimea” aus Czernowitz an den Fronten des Ersten Weltkriegs (I)*.....

FOLKLORE, ETHNOGRAPHIE, ARCHITEKTUR

ELENA PASCANIUC, *Die Verwertung der Volkskultur in der Bukowina zwischen den Jahren 1850 und 1900*.....

NATURWISSENSCHAFT

OVIDIU BĂTĂ, *Die Entwicklung der Forstgesetzgebung in der Bukowina (IV)*.....

STANDPUNKTE

MARIAN OLARU, *Einige Betrachtungen zur Radu-Florian Brujas Arbeit, Die äusserste Rechte in der Bukowina*.....

DOKUMENTAR

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, *Georg Geib: Die Geschichte einer kleinen Stadt (V)*.....

VASILE I. SCHIPOR, *Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (IV)*.....

BÜCHER. ZEITSCHRIFTEN

TAGESBERICHTE

Die wissenschaftlichen Veranstaltungen des „Bukowina“-Instituts der Rumänischen Akademie 2012 (Vasile I. Schipor).....

JAHRESTAGE

LUZIAN GEIER, *Die Bukowina im Bild – vorwiegend heiter und farbenfroh. Gedenkblatt für den Maler Oskar Laske (1874–1951), der auch Radautz besucht und gezeichnet hat*.....

IN MEMORIAM

VASILE I. SCHIPOR, *Vasile S. Cârdei (1921–2012)*.....

BEMERKUNGEN ZU DEN VERFASSERN

**JOSEF BURG ZUM 100. GEBURTSTAG,
ALS JIDDISCHER SCHRIFTSTELLER
WANDERER ZWISCHEN VIELEN WELTEN***

ORTFRIED KOTZIAN

Motto: „[...] man mache noch seine Reverenz bei Herrn Josef Burg. Er spricht deutsch. Er schreibt als einer der letzten noch jiddisch. Er wird auch im Westen verlegt. Nicht, weil seine Geschichten so toll sind. Eher deswegen, weil er eben der Finalläufer dieser Sprache ist”.

Diese Zeilen widmet mit einem großformatigen Bild Otto Brusatti, mit Christoph Lingg Autor des Textbildbandes *Apropos Czernowitz*¹, der deutsch-jüdischen Institution Josef Burg. Streng wissenschaftlich gesehen, hat es Josef Burg zwar (noch) nicht bis in *Kindlers Neues Literatur Lexikon*² geschafft, aber seine Bedeutung ist wahrscheinlich weniger auf dem Gebiet der Literatur oder der kritischen Bewertung seiner Erzählungen zu suchen und zu finden, sondern vielmehr im Leben, Denken und Schaffen des Menschen Josef Burg. Dass er in der *Anthologie deutschsprachiger Lyrik* von Amy Colin und Alfred Kittner *Versunkene Dichtung der Bukowina*³ nicht zu finden ist, wiegt da schon schwerer, denn immerhin „wird er auch im Westen verlegt”⁴ und hier weniger in Jiddisch als in

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

¹ Otto Brusatti, Christoph Lingg, *Apropos Czernowitz*, Wien – Köln – Weimar, 1999, 144 S.

² Walter Jens (Hrsg.), *Kindlers Neues Literatur Lexikon. Studienausgabe Bp – Ck*, Band 3, München, 1988. Nach Jacob Burckhardt und vor Hermann Burger hätte sich Josef Burg befinden müssen.

³ Alfred Colin Amy und Kittner (Hg.), *Versunkene Dichtung der Bukowina. Eine Anthologie deutschsprachiger Lyrik*, München, 1994, 422 S.

⁴ Otto Brusatti, a. a. O., S. 57. Immerhin erschien der Band „Ein Gesang über allen Gesängen” in deutscher Sprache bereits 1988.

Deutsch. Er war ein Zeitzeuge des ausgehenden 20. Jahrhunderts, einer – wahrscheinlich der letzte – der jiddischen Schriftsteller, die noch oder wieder in jenem Bereich Osteuropas leben, in dem auch die jiddische Sprache zu Hause war. Und er unternahm den Versuch, in dieser Umgebung, die nach den Deportationen, Vertreibungen und der Vernichtung eines großen Teils seiner jüdischen Landsleute eine völlig „neue Umgebung“ geworden war, für die „neue Bevölkerung“, vorwiegend Ukrainer und Russen, die Tradition der jiddischen Kultur in der Bukowina verständlich zu machen und in Erinnerung zu halten.

Durch die sprachliche Nähe des Jiddischen zur deutschen Sprache, die Josef Burg ebenfalls perfekt beherrschte, wandte er sich im Czernowitz der Gegenwart auch an diejenigen, die in diesem Gebiet mit der deutschen Sprache und Kultur verbunden sind: an die wenigen ehemaligen Bukowinadeutschen, die nach Umsiedlung und Vertreibung im Gefolge des Hitler-Stalin-Paktes wieder in das Gebiet, den Oblast Czernowitz – meist nicht freiwillig – zurückkehrten, an die Rußlanddeutschen, die es in der Sowjetzeit in die Bukowina verschlagen hatte, an die Absolventen und Studenten der deutschen Sprache der Fakultät für Fremdsprachen der Jurij-Fedkowicz-Universität in Czernowitz oder an die wenigen noch deutsch und/oder jiddisch sprechenden Juden in der Stadt.

Josef Burg ist so mit der Stadt Czernowitz verbunden, daß sich bereits eine Reihe von „Mythen“⁵ um seine Person und seinen Lebensweg ranken. So musste er sich – nach Andrei Corbea-Hoişie (Jassy/Paris) – einreihen in die große Literatenfamilie aus Czernowitz, die in der Welt der Literaturwissenschaftler derzeit Konjunktur hat. „Der jiddische Schriftsteller Josef Burg wurde 1912 in einer traditionsbewußten jüdischen Familie in Czernowitz geboren“⁶ ist da zu lesen, aber es stimmt nicht. In diesem Zusammenhang wäre auch die Frage zu stellen, wie eine „traditionsbewußte jüdische Familie in Czernowitz“ in der k. k. – Zeit ausgesehen hat. Nach all den Berichten und Quellen war die traditionsbewußte Czernowitzer Familie nicht die jiddischsprechende, sondern die hochsprachlich deutsch sprechende jüdische Familie. Die jiddischsprachigen Juden lebten in Sadagura und Wischnitz oder im Czeremoschtal. Zwischen den jiddisch sprechenden und den deutsch sprechenden Juden lagen in der Bukowina zu Beginn des 20. Jahrhunderts Welten.

Josef Burg, an den aus Anlass seines 100. Geburtstages zu erinnern, es einem rumänischen Bukowina-Institut in Radautz auf einer internationalen wissenschaftlichen Tagung gut zu Gesichte steht, war in seiner Kindheit und

⁵ vergl. dazu: Ortfried Kotzian, *Die Bedeutung der Universität für den „Mythos Czernowitz“*, in Ilona Slawinski, Joseph P. Strelka (Hg.), *Glanz und Elend der Peripherie. 120 Jahre Universität Czernowitz. Eine Veröffentlichung des Österreichischen Ost- und Südosteuropa-Instituts*, Bern – Berlin – Frankfurt a. M. – New York – Paris – Wien, 1998, S. 15–26.

⁶ zit. nach: Andrei Corbea-Hoişie (Hg.), *Jüdisches Städtebild Czernowitz*, Frankfurt am Main 1998, S. 308.

Jugend durchaus noch ein Kind des 19. Jahrhunderts, obwohl bereits 1912 in Wischnitz im 20. Jahrhundert geboren. Eine Tagung mit dem Titel „Bukowina und die Bukowiner im 19. Jahrhundert zwischen Tradition und Moderne“ hätte auch andere Beiträge wünschenswert gemacht. Aber ein solch bedeutsames „rundes“ Gedenkjahr des Schriftstellers Josef Burg, das immerhin den österreichischen „Mandelbaum“-Verlag in Zusammenarbeit mit dem Österreichischen Literaturarchiv veranlasste, das neue Werk von Raphaela Kitzmantel *Die jiddische Welt von gestern. Josef Burg und Czernowitz*⁷ 2012 zu publizieren, macht deutlich, was bei aller Erforschung historischer Phänomene wichtig erscheint: der Blick in die Zukunft, die Untersuchung des Wirkens der Zeitgenossen auf spätere Generationen.

Josef Burg hat diese Wirkungen anlässlich eines Interviews am Beispiel Paul Celans deutlich gemacht, jenes genialen Lyrikers und Übersetzers⁸ aus der Bukowina, den er nur flüchtig kannte, und auf dessen Gedichte er „aber nicht weiter... geachtet“⁹ hat. Auch mit dieser Aussage unterscheidet sich Josef Burg wohltuend von anderen Zeitgenossen des Paul Antschel, dessen Anagramm in rumänischer Schreibweise zu Celan wurde (Ancel=Celan), den plötzlich in Czernowitz alle kannten und möglichst noch mit ihm befreundet waren, zu einer Zeit, in der er in der Czernowitzer Gesellschaft nahezu unbekannt war. Verena Dohrn meint zum Anagramm: „Celan, eigentlich Tschelan, war ein Pseudonym für Paul Pessach Antschel, stammt aus seiner Bukarester Zeit nach dem Krieg“¹⁰ Josef Burgs Aussagen klingen differenzierter: „Celan gehörte zu jener jüdischen Intelligenz, welche, genau wie die deutschen Juden, die jiddische Sprache nicht mochte. Es war eine Arroganz gegenüber dem Jiddischen. [...] Aber er ist ein deutscher Dichter. Er gehört der deutschen Literatur oder der österreichischen, wie man es sehen mag, jedenfalls nicht der jüdischen. Es gibt keine jüdische Literatur in einer anderen Sprache. Das gilt auch für all die anderen, die glauben, sie seien jüdische Schriftsteller, nur weil sie über jüdische Themen schreiben.... Die Sprache ist das Entscheidende“¹¹.

Der Geburtsort Josef Burgs, Wischnitz jedenfalls, liegt am Rande der Karpaten, im Czeremoschtal, in einem weitgehend ehemals jiddischen Sprachgebiet, in dem ansonsten fast nur noch die Huzulen zuhause waren. Dort ist Josef Burg am 30. Mai 1912 geboren worden. Sein Vater war Flößer am Czeremoschfluß und kleiner Handwerker. Blicken wir in dieses Wischnitz der

⁷ Raphaela Kitzmantel, *Die jiddische Welt von gestern. Josef Burg und Czernowitz*, Wien 2012.

⁸ vergl. dazu: „Fremde Nähe“. Celan als Übersetzer. Marbacher Kataloge 50, hg. von Ulrich Ost und Friedrich Pfäfflin. Marbach am Neckar 1997, 628 S.

⁹ „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, Nr. 1/1999 vom 7. 1. 1999, S. 7.

¹⁰ Verena Dohrn, *Reise nach Galizien. Grenzlandschaften des alten Europa*, Frankfurt am Main 1991, S. 172.

¹¹ „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, a. a. O.

Jahrhundertwende vom 19. zum 20. Jahrhundert: „Die Bevölkerung (1890) 1.730 Seelen, vorwiegend Israeliten, treibt Handel und steht in reger Verbindung mit den Gebirgsorten, weshalb die Märkte stets lebhaft besucht sind. Wiznitz ist Sitz einer Bezirkshauptmannschaft und eines Bezirksgerichts“¹².

Das Wiener Adressbuch von 1908 charakterisiert in Abkürzungen die „Ortsgemeinde und Gebietsgemeinde Wiznitz, Wyżnycia, Vijnica“ folgendermaßen: „Gebietsbezirk Wiznitz, Bezirkshauptmannschaft Wiznitz, km² 38,25 (inkl. Bahna, Czornohuzy, Riwna und Wizenka) km² 41,01; Einwohner 4.490 und 248, Ursprünglich deutsch, Stadt, Eichamt, Bezirksforstinspektion, Bezirksgericht, Gendarmerieabteilungskommando, römisch-katholische Pfarrei, griechisch-katholische Pfarrei, griechisch-orthodoxe Pfarrei, israelitische Kultusgemeinde, 2 Schulen, Postamt, Bank, Straßenbeleuchtung (Wiznitz am Czeremosz), Bahnstation (Wiznitz)“¹³.

Vierzehn Lebensjahre verbrachte Josef Burg in Wischnitz, das zu mehr als neunzig Prozent von Juden bewohnt war. Noch heute ist in der ukrainisch-huzulischen Holzschnitzerstadt in der Architektur der alten Häuser der Charakter des jüdischen Shtetl unverkennbar. Wischnitz war neben Sadagura ein weiteres Zentrum des Chassidismus in der Bukowina. Josef Burg berichtet darüber: „Wischnitz ist berühmt in der jüdischen Welt durch die Wischnitzer Zaddikim“¹⁴. Zum besseren Verständnis sei darauf verwiesen, daß im osteuropäischen Chassidismus unter den Zaddikim (jidd. Rebbes) „die als religiöse Mittlerfiguren und Wundertäter verehrten Oberhäupter der chassidischen Gemeinschaften bezeichnet werden, die meist in Familienerbfolge ihre Anhänger paternalistisch führen“¹⁵. Josef Burg berichtet weiter: „Als ich 1912 geboren wurde, hatte Wischnitz 6.800 Einwohner, über 6.300 davon waren Juden. Alle sprachen Jiddisch. Selbst die wenigen Christen von Wischnitz beherrschten Jiddisch. Mit vier Jahren habe ich begonnen den Cheder (die traditionelle Grundschule im europäischen Judentum, d. V.) zu besuchen. Die Lehrer dort haben keine pädagogische Bildung gehabt, sie hatten überhaupt keine Bildung eigentlich. Aber es waren unter ihnen solche, von denen manch ein Pädagoge mit Hochschulbildung vieles lernen könnte. Mein Rebbe, das war ein Dichter. Er hat die biblischen Ereignisse mit einer solchen Begeisterung wiedererzählt, in einer so großartigen, naiven Sprache, mit derart reichen, phantastischen Bildern – das war Literatur. Wenn ich jiddischer Schriftsteller geworden bin, dann habe ich das in erster Linie

¹² *Die Bukowina*. Eine allgemeine Heimatkunde, verfasst anlässlich des 50jährigen glorreichen Regierungsjubiläums Seiner kaiserlichen und königlichen Apostolischen Majestät unseres allergnädigsten Kaisers und Obersten Kriegsherrn durch die k. k. Gendarmerie des Landes Gendarmerie Commando No. 13, Czernowitz, 1899, S. 205.

¹³ *Adressbuch*, Wien, 1908, S. 162.

¹⁴ „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, a. a. O.

¹⁵ *Brockhaus-Enzyklopädie in vierundzwanzig Bänden. Neunzehnte, völlig neu bearbeitete Auflage*, Vierundzwanzigster Band Wek – Zz und vierter Nachtrag. Mannheim 1994, S. 423.

meinem Rebben zu verdanken, der mir durch seine Erzählungen eine Welt voller Wunder vermittelt hat”¹⁶.

Verena Dohrn hat eine andere – dem Prozess der Mythenbildung über die Bukowiner Autoren nahe – Version des Erwerbs der jiddischen Muttersprache bei Josef Burg verbreitet: „Josif Burg, jiddischer Schriftsteller in Tschernowzy, erinnert sich an ferne Tage in der ‚Sommer-Colonie des jüdischen Schul-Vereins‘ von Czernowitz in den Karpaten, die der Fabeldichter Elieser Steinberg damals zwischen den Weltkriegen leitete. Dort, in dem großen Haus mit der hölzernen Galerie, dem Garten mit Apfelbäumen ringsherum, habe der Dichter, der kleine Mann mit der starken Brille eines Kurzsichtigen, die Kinder armer Juden gesammelt wie Diamanten, ihnen Geschichten erzählt. Er, Josif Burg, Sohn eines jüdischen Flößers aus Wischnitz, habe als Kind, damals, Jiddisch bei ihm gelernt”¹⁷. Es muß wirklich die Frage erlaubt sein, warum hätte Josef Burg erst in Czernowitz und dann auch noch in der Sommerschule Jiddisch lernen sollen?

1999 hatte Josef Burg ein Buch vorgelegt, das mehrere Jahre zuvor bereits in der Originalsprache, in „seiner Sprache” erschienen war und das sich eben mit jener Kindheit und Jugendzeit befasste, in der er in „seiner Mameloschen” leben durfte: „A farschpektikter Echo”, ein verspätetes Echo. Burgs Erzählungen sind überhaupt meist autobiographisch. Er erzählt, was ihn bewegt, was er beobachtet, wie er fühlt. Im „verspäteten Echo” erkennt der bukowinische Jude seine Geburts- und Heimatstadt kaum wieder. Alles hat sich verändert. Doch als er nach wenigen Stunden wieder geht, „wu er hot sich opgeschelt, dem lebedikn, ibergerissenem nign fun sajn jugnt”, „wo er sich aufgehalten hatte, um der abgebrochenen, lebendigen Melodie seiner Jugend zu lauschen”¹⁸, erkennt er, daß die neue Zeit eine andere geworden ist und die Bukowina von damals nur noch wenig mit dem Buchenland von heute gemeinsam hat.

Auch das „verspätete Echo” droht zu verklingen, wenn es nicht über eine andere Literatursprache in die Gegenwart transportiert wird. Deshalb ist „Das verspätete Echo” nach mehrjährigen Vor- und Übersetzungsarbeiten im Herbst 1999 in deutscher Sprache erschienen.

Josef Burg, der Wanderer zwischen vielen Welten, der sein bukowinisches Leben gern mit der Formel zu beschreiben suchte: „Als ich geboren wurde, war Österreich unser Vaterland, Wien unsere Hauptstadt und Franz Joseph unser Kaiser. Als ich ein Kind war, war Rumänien unser Vaterland, Bukarest unsere Hauptstadt und Ferdinand unser König. Als Erwachsener war die Sowjetunion

¹⁶ „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung”, a. a. O.

¹⁷ Dohrn, a. a. O., S. 178.

¹⁸ zit. nach: *Die lebendige Melodie der Jugend. Einer der letzten jiddischen Schriftsteller: Josef Burg liest*, in „Süddeutsche Zeitung”, Nr. 225 vom 29. 9. 1999, S. 21.

unsere Heimat, Moskau unsere Hauptstadt und Stalin der ‘Vater aller Völker‘...¹⁹
Man möchte ergänzen: Und im Herbst seines Lebens war die Ukraine unser Vaterland, Kiew unsere Hauptstadt und Krawtschuk oder Kutschma unser Präsident. Wer bin ich wirklich?

Lebenslauf und Lebenserfahrung haben das literarische Werk Josef Burgs bestimmt. Der „Gesang über allen Gesängen“²⁰ hat sein „verspätetes Echo“ gefunden. Die Antwort auf die Frage „Wer bin ich?“ ist für Josef Burg einfach zu geben: ein Mensch. Einer, mit Güte und Verständnis, einer, der das schwere Leid seines Volkes mit getragen hat, einer, der die Verantwortung der Schuldigen in der Geschichte und nicht in der Zukunft sucht. Auf die Frage, ob er „in der Sprache der Mörder“²¹ schreibe bzw. in die Sprache der Mörder übersetzen lasse, antwortet er mit einem Gleichnis: „In Merseburg wird ein schwarzer Rabe in einem Eisenkäfig vorgeführt. Die Legende erzählt, daß einem Herrscher ein Ring abhanden kam. Dieser machte seinen Diener dafür verantwortlich und köpfte ihn. Es war aber nicht der Diener, der den Ring stahl, sondern ein Rabe. Letzterer brachte den Ring wieder zurück. Aus Rache dafür, daß er seinen Diener deswegen hinrichten ließ, spernte der Herrscher den Raben für alle Ewigkeit ein. Wenn der alte stirbt, wird er durch einen neuen ersetzt. Seit nunmehr 300 Jahren“²².

Josef Burg wörtlich: „Junge Deutsche sollen nicht die Schuld dafür tragen, was ihre Großväter getan haben. Ich will nur, daß so etwas nicht wieder passiert, nicht auf deutscher Erde oder sonst irgendwo auf der Erde... Man kann nicht ein ganzes Volk beschuldigen. Ein Volk kann nicht schuldig sein wie der Rabe heute“²³.

Josef Burg, der Wanderer zwischen vielen Welten, hätte im Jahre 2012 seinen 100. Geburtstag feiern können, wenn er nicht hoch betagt am 10. August 2009 seinen Wanderstab einer höheren Macht übergeben und die Augen für immer geschlossen hätte. Er stand nicht nur in der Tradition des 19. Jahrhunderts, sondern hat der Modernität des 21. Jahrhunderts viel zu geben.

¹⁹ Kurt Rein, Andreas Heuberger, *Josef Burg: Letzter Statthalter jüdisch-deutscher Kultur in Czernowitz*, in: Johannes Hampel, Ortfried Kotzian, *Spurensuche in die Zukunft. Europas vergessene Region Bukowina. Ausstellungskatalog und Reisedokumentation*, Augsburg, 1991, S. 55.

²⁰ Josef Burg, *Ein Gesang über allen Gesängen. Erzählungen und Skizzen*, Leipzig, 1988, 184 S.

²¹ Ernest Wichner, Herbert Wiesner, *In der Sprache der Mörder. Eine Literatur aus Czernowitz, Bukowina*, Berlin, 1993, 279 S.

²² Andreas Heuberger, *Die Karpaten sprechen und singen*, in *Unter einem Dach. Festschrift der Jüdischen Kultusgemeinde E. Steinberg, zusammengestellt von Leonid Finkel*, Tschernowtzy 1992, S. 149f. (mit Beiträgen in jiddischer, deutscher, englischer, ukrainischer und russischer Sprache).

²³ ebd., S. 148.

**JOSEF BURG ZUM 100. GEBURTSTAG,
ALS JIDDISCHER SCHRIFTSTELLER
WANDERER ZWISCHEN VIELEN WELTEN***

ORTFRIED KOTZIAN

**100 de ani de la nașterea lui Josef Burg,
un scriitor evreu de limbă idiș, călător prin mai multe lumi**

(Rezumat)**

Josef Burg s-a născut la 30 mai 1912 la Vijnița, pe Valea Ceremușului, o zonă locuită preponderent de evrei. Pe lângă Sadagura, Vijnița era un important centru al chassidismului, astfel încât și Josef Burg a primit o educație tradițională evreiască în cadrul școlii primare. Dascălul său, pe care îl numește „Rebbe”, de formație poet, în afara culturii religioase solide și a unor calități pedagogice deosebite, avea și dar de povestitor, pe care l-a transmis și scriitorului, după cum mărturisea acesta într-un articol publicat în „Allgemeine Jüdische Zeitung”, în anul 1999. În același an, Josef Burg publică în limba germană un volum autobiografic intitulat *Ecou întârziat*, care apăruse deja, cu mai mulți ani înainte, în idiș. Mai menționăm și volumul de proză *Ein Gesang über alle Gesängen. Erzählungen und Skizzen* [Un cântec despre toate cântecele. Povestiri și schițe], apărut la Leipzig în 1988. În imaginea de călător în mai multe lumi se desprinde felul cum îi plăcea să-și descrie viața trăită în Bucovina: „Când m-am născut, era un împărat. Când eram copil, România era patria noastră, București era capitala și Ferdinand era regele nostru. Când am devenit adult, patria noastră era Uniunea Sovietică, Moscova era capitala și Stalin era «părintele tuturor popoarelor...»”. Datorită asemănării lingvistice dintre idiș și limba germană, pe care Josef Burg o vorbea, de asemenea, la perfecție, el s-a apropiat și de cei legați de limba și cultura germană, care mai trăiau în Cernăuțiul zilelor noastre: pușinii germani bucovineni care, în urma Pactului dintre Hitler și Stalin, au revenit – cei mai mulți împotriva voinței lor – în Regiunea Cernăuți, germanii alungați din Rusia în

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

perioada sovietică, absolvenții și studenții de la secția de germanistică a Universității „Jurij Fedkowicz” din Cernăuți sau puținii evrei care mai vorbeau germană și/sau idiș din oraș.

Scriitorul Josef Burg încetează din viață la 10 august 2009 la Cernăuți. Martor al evenimentelor care au marcat secolul al XX-lea, Josef Burg a fost unul – și probabil ultimul – dintre scriitorii de limbă idiș care au trăit în Europa de Est, într-o regiune în care limba idiș însăși s-a aflat la ea acasă. După deportarea, exilarea și exterminarea unui mare număr dintre conaționali săi evrei, Josef Burg a încercat să facă accesibilă și să păstreze tradiția culturii idiș din Bucovina într-o zonă în care s-au stabilit ulterior îndeosebi ucraineni și ruși.

Cuvinte cheie: Bucovina, Josef Burg, scriitor de limbă idiș, viața, activitatea.

SCRIITORUL, PROFESORUL ȘI CĂRTURARUL BUCOVINEAN GRIGORE C. BOSTAN

ION POPESCU-SIRETEANU

Pe Grigore C. Bostan l-am cunoscut în 1984. Mă întorceam la Iași de la un congres de dialectologie care avusese loc la Universitatea din Timișoara. Fiind programul foarte încărcat, cu pauze scurte, nu am circulat prea mult printre cei prezenți și nici nu am trecut dintr-o sală în alta să ascult și alte comunicări. Abia când s-au încheiat lucrările, am aflat de prezența unei delegații de la Universitatea din Cernăuți și regretam că nu i-am cunoscut pe profesorii din capitala Bucovinei. Am avut, totuși, posibilitatea să-l întâlnesc pe Gheorghe Jernovei, prin intermediul căruia l-am cunoscut pe Grigore C. Bostan. Acesta mi s-a părut destul de rezervat în discuția pe care am avut-o despre învățământul în limba română la Cernăuți și la catedra pe care o conducea. Mi-am dat seama de îndată că, fiind cetățean al U.R.S.S. și deținând o funcție administrativă, nu își putea deschide inima în fața unui abia cunoscut confrate bucovinean de dincoace de granița pusă în 1940, respectiv 1944. Cu trei-patru ani mai înainte l-am cunoscut pe un profesor de limba română din Stănești, fostul județ Rădăuți, sat rămas tot dincolo de granița actuală. Mai rezervat decât Grigore C. Bostan, acesta – nu i-am reținut numele – mi-a spus că este învățător de „limba moldovenească”. Am fost uimit când am aflat că nu știa nimic despre marii noștri scriitori.

Revenind la Grigore C. Bostan, trebuie să spun că, după dispariția monstrului de la Răsărit, mulți bucovineni au început a veni în țară. Credeam, în naivitatea noastră, că România se va întregi cu teritoriile răpite, deci cu nordul Bucovinei și cu Basarabia. N-a fost să fie așa. În locul marelui monstru, a rămas un monstru mai mic, iar românii de sub stăpânirea acestuia n-au putut încă să revină teritorial în țară, deși se cerea

insistent reunirea. Unii dintre conducătorii de atunci erau legați cu numeroase fire, nevăzute și neștiute, de Moscova.

La Salonul cărții organizat în 1991 la Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” din Iași a venit și Grigore C. Bostan, însoțit de doamna Lora, soția sa. Am cunoscut-o cu acel prilej și pe doamna Alexandrina Cernov. Ne-am împrietenit și am încercat să atenuez asperitățile care au apărut între Grigore C. Bostan și Alexandrina Cernov. Amândoi conduceau Societatea pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu”, înființată în 1989. Dacă la începutul activității, în conducerea acestei Societăți între cei doi era bună armonie, s-a găsit cineva – azi știu foarte bine cine anume – care să bage zâzanie între cei doi, ajungându-se la o dușmănie pe față.

Atunci, în toamna anului 1991, am făcut o călătorie la Cernăuți cu Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. A fost o sesiune de comunicări, la Universitate, am vizitat fostul Palat Mitropolitan, am stat la o masă comună până târziu și am fost bine primiți și cazați.

Întrucât din ianuarie 1990 conduceam Catedra de limba română pentru studenți străini de la Universitatea „Al. I. Cuza” Iași, în cadrul căreia erau pregătiți și tineri din Basarabia și Bucovina, am stabilit relații și mai apropiate, atât cu familia Bostan, cât și cu Alexandrina Cernov. M-au vizitat de multe ori și la catedră și acasă.

Mi-aduc bine aminte că, la masa comună din noiembrie 1991, într-un toast, profesorul Vladimir Trebici a laudat-o excesiv pe Alexandrina Cernov. Încheindu-și cuvântul, a ieșit din sală. Atunci am mers după el și i-am propus să-l laude și pe Grigore C. Bostan, că altfel focul se va aprinde și mai tare. Întors în sala unde se afla toată lumea, profesorul a spus: „Iertați întreruperea cuvântului meu. A trebuit să ies puțin. Vreau acum să aduc meritate elogiul profesorului Grigore C. Bostan, care a dovedit mult patriotism în toată activitatea domniei sale de până acum și am convingerea că, împreună cu doamna Cernov, vor lucra în deplină armonie, spre binele Societății «Mihai Eminescu» și spre binele românilor din Bucovina”. La urmă, într-un moment potrivit, profesorul Trebici m-a întrebat: „Am dres-o bine?” „Foarte bine!”, i-am răspuns. „Poate că de-acum o să fie pace”. Dar n-a fost.

În octombrie 2004 eram la Filiala Academiei Române din Iași, unde urmau să se deschidă lucrările unei importante întâlniri științifice dedicată limbii române din țară și de peste hotare. Aici erau invitați soții Bostan și Alexandrina Cernov, pe care o așteptam pentru a discuta unele probleme privitoare la revista „Glasul Bucovinei”, eu fiind membru al colegiului redacțional. Din păcate aceasta nu a mai ajuns la întrunire. Peste o lună, am auzit la Radio-București un comunicat al Academiei Române prin care se anunța moartea lui Grigore C. Bostan. Această veste m-a cutremurat, dispărea un prieten și un mare cărturar. Curând am aflat că șefia catedrei a preluat-o, pe merit,

Gheorghe Jernovei. Va mai dura o vreme până când se va găsi un tânăr învățat care să preia, măcar în parte, sarcinile cărora Grigore C. Bostan le făcea față în chip firesc.

În plină putere de muncă, înainte de a împlini 65 de ani (4 mai 1940 – 17 noiembrie 2004), s-a stins din viață, având o suferință cardiacă, profesorul, scriitorul și cărturarul Grigore C. Bostan, membru de onoare al Academiei Române (din 1991), fost șef al Catedrei de filologie română și clasică a universității din Cernăuți (din 1979).

Grigore C. Bostan s-a născut în Budineț, fostul județ Storojineț, acum în Regiunea Cernăuți, Ucraina. Tatăl său moare în marea înclăștare de la Cotul Donului. A făcut șapte clase în Budineț și Cireș. Este atras de Liceul Pedagogic din Cernăuți, singura școală mai înaltă în care „se spunea că există clase cu predare în limba noastră”, cum își amintește Grigore C. Bostan (*Din viața culturală a Bucovinei, Regiunea Cernăuți. Repere bio-bibliografice și analitice*, Cernăuți, Editura Universității „Ruta”, 2005, p. 5).

Vasile Tărățeanu l-a cunoscut în 1964, când era și el student al Facultății de Filologie Româno-Germană de la Universitatea din Cernăuți. Tărățeanu era în anul I, iar Bostan în anul al IV-lea. Termină facultatea în 1965 și rămâne la catedră, încredințându-i-se ore de literatură universală și făcând o specializare la Universitatea „M. Lomonosov” din Moscova (1972).

Grigore C. Bostan era doctor în filologie (Kiev, 1971) și doctor habilitat în folclorică (Moscova, 1988). A fost conferențiar la disciplinele literatură română și literatură universală (din 1975); a obținut gradul de profesor universitar în 1989. A predat cursuri de istoria literaturii române, folclor românesc, teoria literaturii, istoria și teoria criticii literare, literatura română în context universal, cultura română și universală, evoluția artei poetice românești (secolele al XVII-lea – al XX-lea).

A fost președinte fondator al Societății pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu” din Cernăuți (1989). Era redactor responsabil al cărților de filologie română și clasică la Editura Universității din Cernăuți. Între 1999 și 2002 a fost director al Institutului Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți, membru al Danubian Academic Society of America (New York, 1993), Membru al Academiei Internaționale „Mihai Eminescu” (Delhi–București, 2000).

În cei 40 de ani de activitate, Grigore C. Bostan a publicat un număr impresionant de lucrări: peste 500 de poezii și proze, 750 de lucrări de dimensiuni diferite în etnologie, istorie literară și cultură românească, eseuri, publicistică.

Lucrările științifice esențiale publicate de Grigore C. Bostan sunt: *Corelație tipologică și contacte folclorice. Studiu monografic*, Chișinău, 1985; *Glanz und Elend der Peripherie. Eseuri despre Universitatea din Cernăuți*, Bern, Editura Peter Land, 1998 (coautor); *Poezia populară românească în spațiul carpato-nistrean. Studiu monografic de folclor comparat*, Iași, Editura Cantes, 1998; *Pagini de literatură*

română. *Bucovina, Regiunea Cernăuți, 1775–2000. Compendiu. Antologie* (în colaborare cu Lora Bostan), Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2000; *Patrimoniul cultural literar românesc (actuala Regiune Cernăuți)*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2011 (în colaborare cu Lora Bostan).

În cele patru decenii de intensă activitate, a participat la 63 de congrese, conferințe, simpozioane, colocvii științifice și întâlniri literare internaționale, desfășurate în Ucraina, România, Republica Moldova, Rusia, Germania, Danemarca etc.

Grigore C. Bostan este unul dintre fondatorii Arhivei de folclor românesc de la Universitatea din Cernăuți și a făcut cercetări de specialitate în satele românești din Regiunea Cernăuți și în cea Transcarpatică (Maramureșul din nordul Tisei), în anii 1961–2004. A fost conducător de doctorat în folcloristică și istorie literară, membru al Uniunii Scriitorilor din Ucraina, România și Republica Moldova.

A publicat opt volume de poezie și anume: *Cântec de drum. Versuri*, Ujgorod, Editura Carpați, 1982; *Revenire. Versuri*, Ujgorod, Editura Carpați, 1990; *Vitrina cu manechine. Fabule și epigrame*, Chișinău, Editura Universul, 1992; *Cetatea de Sus. Versuri*, Hliboca–Cernăuți, 1994; *Dincolo de vârstă. Versuri*, Prefață de Eugen Simion, Postfață de Adrian Dinu Rachieru, Timișoara, Editura Augusta, 1996; *Poem bucovinean. Versuri*, Cernăuți, Editura Universității, 1998; *Cronograme în piatră. Versuri*, Cernăuți, Editura Universității, 2002. Grigore C. Bostan a publicat și un roman-eseu SF, *O evadare din Eterna – I*, Cernăuți, Editura Universității, 2001.

Grigore C. Bostan a colaborat la un mare număr de publicații, dintre care amintim: „Academica”, „Bucovina literară”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Curierul românesc”, „Dacia literară”, „Luceafărul”, „Poesis”, „România literară”, „Steaua”, „Tribuna”, „Vatra” (România); „Literatura și arta”, „Limba română”, „Nistru”, „Revista de lingvistică și știință literară” (Republica Moldova); „Cuvântul românesc” (Canada); „Voprosî Literaturî” (Moscova); „Ukrainskoe literaturoznavstvo” (Kiev); „Pogranicze” (Polonia); „Foaia românească” (Ungaria). A colaborat la periodicele românești din Regiunea Cernăuți: „Arcașul”, „Concordia”, „Glasul Bucovinei”, „Plai românesc”, „Septentrion literar”, „Țara Fagilor” și altele.

Grigore C. Bostan este autor a 41 de articole cuprinse în *Dicționarul general al literaturii române*, publicat de Academia Română. A scris, de asemenea, articole pentru: – *Enciclopedia Ucrainei contemporane*, publicată de Academia de Științe a Ucrainei, Kiev (10 articole); – *Literatura și arta Moldovei*, publicată de Academia Republicii Moldova (12 articole).

A fost membru al colegiilor de redacție ale unor reviste precum „Analele Științifice ale Universității «Iuri Fedkovski» din Cernăuți”, „Bucovina literară”, „Bukovinski jurnál”, „Buletinul «Mihai Eminescu»” (București–Cernăuți–Chișinău),

„Codrul Cosminului”, „Septentrion literar”. O parte dintre scrierile lui Grigore C. Bostan au fost traduse în limbile rusă, ucraineană, franceză, germană, engleză, poloneză, albaneză.

Pentru bogata, îndelungata și valoroasa sa activitate, lui Grigore C. Bostan i-au fost acordate unele premii: laureat al Concursului Internațional „Poezia Bucovinei” (1993), Premiul Fundației Culturale a Bucovinei (1996), Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (2000), Premiul „Mircea Streinul” (Cernăuți, 2000), Premiul Salonului Internațional al Cărții (Iași, 2000), Premiul „Iuri Fedkovici” (Cernăuți, 2001), Premiul „Lucian Blaga” (Cluj, 2002).

A primit decorații, ordine și medalii: Medalia Jubiliară „Mihai Eminescu” a României, Medalia Jubiliară „Mihai Eminescu” a Republicii Moldova (2000), Ordinul Național al României „Serviciul Credincios în Grad de Comandor”, „pentru numeroasele și substanțialele sale lucrări filologice și de folclor, precum și pentru contribuția sa deosebită la renovarea spirituală a românilor din Regiunea Cernăuți” („Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 673, 18 decembrie 2000).

Grigore C. Bostan cunoștea ca nimeni altul valorile culturii naționale și trudea la creșterea acestora și la difuzarea lor în plan internațional.

Scriitorul Grigore C. Bostan a debutat cu poeziile *Drumeți și Doiniți, păduri* în publicația săptămânală „Cultura Moldovei”, Chișinău, nr. 39, 1961. Dorind „să rupă și să topească gheața tăcerii cuvântului românesc în nordul înstrăinat al Bucovinei”, tânărul poet scria: „Doiniți, păduri, cum ați doinit odată, / Sau fremătați de nu puteți cânta. / Tăcerea voastră neagră și uscată / N-o înțelege tinerețea mea. // Și voi, și voi, izvoare săltărețe, / Unde sunteți? Ați amortit și voi, / Sfărmați cu pieptul malurile gheții / Să curgă iar al cântului șuvoi”.

După absolvirea facultății, tânărul profesor și-a consacrat mult timp pregătirii obligațiilor didactice, inclusiv pregătirii tezei de doctorat, activitatea de creație poetică rămânând în plan secundar. Abia în 1982 publică primul volum de versuri, pentru că, așa cum spunea Ștefan Hostiuc, „focul sacru nu s-a stins niciodată în sufletul înzestrat cu sensibilitate poetică. Plăcerea pe care numai creația o poate prilejui omului de artă nu l-a părăsit nicicând”.

Prefațându-i volumul *Cântece de drum*, distinsul cărturar de la Chișinău Nicolae Bilețchi scria despre Grigore C. Bostan; „Printre acei care sporesc avutul poetic al Bucovinei, numele lui Grigore C. Bostan se cuvine a fi amintit în primul rând. Înzestrat cu o deosebită sensibilitate și dotat cu ample cunoștințe, Grigore C. Bostan practică o poezie în care gândul și emoția, elementul tradițional și cel modern trăiesc în bună înțelegere”; „este o carte cutreierată de bucuriile și larmele veacului nostru”. Ștefan Hostiuc, vorbind despre același volum, scrie: „Cuvintele se prefac în muguri pe ramuri, iar florile își deschid petalele nu numai pentru a crea o frumusețe, ci mai întâi de toate,

pentru a lega rod, ceea ce e un semn de bun augur”. Aici „poetul își revitalizează mijloacele de expresie și își trasează un program îndrăzneț de acțiune”. Și în continuare: „Prin forța magică a verbului, artistul este chemat să sporească austeritatea peisajului în care se desfășoară imaginara primenire a timpului, logodirea lui cu veșnicia”. Volumul cuprinde, „în cea mai mare parte, cântecele unui Icar al vremurilor viitoare”.

După cum scrie Nicolae Bilețchi, vorbind despre volumul *Revenire*, autorul „consideră și aici poezia drept o posibilitate de înălțare a sufletului. Pana lui caută insistent frumosul din viață ca să-l transforme în ideal artistic”. „Cu scurgerea timpului, starea de cântec tot mai mult cedează în favoarea meditației asupra rostului omului și a faptelor sale. Notația admirativă, acum tot mai des e înlocuită de pasiunea meditativă”.

Profesoara Cecilia Popescu-Latiș analizează atentă volumul *Cetatea de Sus*. În *Prefață* la volumul *Dincolo de vârstă*, Eugen Simion remarcă: „Un ciudat amestec de lirism tradițional (în sensul bun, plin al termenului) și neliniștite modernă”, în timp ce Adrian Dinu Rachieru, în *Postfață*, consideră că „Grigore C. Bostan trăiește ca poet în limba română”.

Volumul *Poem bucovinean* cuprinde 25 de poezii și este dedicat „soldatului Constantin Gr. Bostan [tatăl poetului, mort în luptele de la Cotul Donului, în 1943] – o cunună împletită spre amurgul secolului din izvoarele și cetinile acestui pământ strămoșesc, de care numai focul celui mai mare război mondial a putut să-l despartă pentru atâta amar de timp”. Motoul este: „Rămân aici și vârsta mi se cerne prin cetinile plaiului natal”.

Ion Cozmei, vorbind despre *Poem bucovinean*, spune că „placheta se vrea așezată ca un balsam liric peste rana sângerândă care grevează trupul Bucovinei istorice” și că vorbește despre „durerile și năzuințele unui neam înstrăinat în propria sa țară”. În felul său glumeț-amar, poetul se confesează: „Am păstorit cuvinte în Carpați / Și mulți nerozi credeau că-s doar păstor” sau se întreabă: „De unde-au coborât atâția corbi / În miriști și dumbrăvi bucovinene?”

Cronograme în piatră reprezintă un strigăt în momentul în care „atâta noapte vine să ne fure” și trebuie considerat, cum spune Ilie T. Zegrea, drept „o încercare de a supraviețui în condițiile vitrege ale istoriei (scrise și nescrise)”, cu scopul de „a înlătura un dezastru de ordin moral, spiritual ce ne paște tot mai vizibil, cât și unul ecologic, provocat de neglijența omului”.

Încheiem prezentarea aprecierilor privitoare la poezia lui Grigore C. Bostan cu câteva cuvinte ale criticului Grigore Crihan: „Poetul Grigore C. Bostan cultivă o poezie de o sobrietate și frumusețe neobișnuite, o poezie cu rosturi adânci, ce nu se descoperă la o simplă lectură. Poate dintr-o inerție, unii critici literari doresc cu tot dinadinsul să-l

eticheteze într-un anumit fel și să-l pună neapărat în anumite tipare improvizate de dumnealor. În realitate, creația poetică a lui Grigore C. Bostan este una originală, netraditionalistă, ce își are, indiscutabil, izvoarele nu numai în specificul locului – în istoria, cultura, tradițiile, psihologia noastră –, dar și în dramatismul și farmecul vieții cotidiene, în trăirea general-umană de care poetul a fost și rămâne preocupat mereu. Prin aceasta, poezia lui este mai shakespeariană decât ar putea să creadă unii mult stimați specialiști în materie. Și încheind cele spuse mai sus, îmi exprim doar regretul că poetul Grigore C. Bostan n-a perseverat în această direcție, dedicându-și o bună parte din viața muncii științifice și la catedră”.

Prozatorul Grigore C. Bostan este autorul unui roman SF intitulat *O evadare din Eterna – I*, prin care „s-a aventurat să lanseze un gen de proză literară nevalorificat în literatura bucovineană” și „noua operă a distinsului scriitor a agitat spiritele unor exponenți ai vieții românești din nordul Bucovinei, care nu obosesc a-și exersa imaginația pentru a decodifica alegoria, a pătrunde în esența ficțiunii artistice, curioși să descopere pe cine i-a avut în vedere autorul, ce persoane concrete sunt deghizate sub cifrele convenționale de la 1 până la 9. Nu mai puțin obsedează întrebarea de ce sunt numai sau tocmai nouă personaje și multe alte curiozități, care cristalizează substanța fabulei intuite în paginile cărții”, totul fiind scris „într-o superbă formă poetică” și „putem intui afinități cu *Luceafărul* lui Mihai Eminescu, descoperim aceeași înfiorătoare singurătate a geniului «nemuritor și rece», același implacabil conflict dintre generația bătrânilor înțelepți și cea a tinerilor temerari”. Interesante considerații critice pe seama acestei cărți semnează, alături de Maria Toacă („Zorile Bucovinei”, 4 august 2001), Elena Marița, Ștefan Hostiuc și Ștefan Broască.

Etnologul Grigore C. Bostan ilustrează domeniul care l-a consacrat printr-un mare număr de lucrări, unele în volume, altele în reviste și ziare, în total peste 400 de titluri. Dintre acestea amintim: *Mărturii seculare*, Ujgorod, Editura Carpați, 1973, 90 p.; *Graiurile și folclorul românesc din Transcarpatia*, Inion, Moscova, 1985, 130 p. (în colaborare cu Lora Bostan, Ilie Popescu ș.a.); *Creația populară. Curs teoretic de folclor românesc din Basarabia, Transnistria și Bucovina*, Chișinău, Editura Știința, 1991, 768 p. (în colaborare cu N. Băieșu, Gr. Botezatu, V. Gațac ș.a.); *Poezia populară românească în spațiul carpato-nistrean*, Iași, Editura Cantes, 1998, 289 p. (cu rezumat în limba franceză).

Grigore C. Bostan a fondat Arhiva de Folclor a Catedrei de filologie română și clasică de la Universitatea din Cernăuți (peste 5 000 de înregistrări). A organizat cercetarea complexă și sistematică a satelor românești din nordul Bucovinei și din Transcarpatia (Maramureșul de la nordul Tisei), material publicat în *Folclor din Țara Fagilor*. Autorul face constatarea că folclorul românesc din nordul Bucovinei manifestă o puternică rezistență față de influența celorlalte culturi etnice. A colaborat

la editarea unei serii de 17 volume sub titlul *Creația populară românească* (1975–1983).

Despre etnologul Grigore C. Bostan au scris renumiți specialiști români și străini, între care îi amintim pe Iordan Datcu, Nicolae Constantinescu, George Muntean, Otilia Hedeșan (România); Nicolae Băieșu, Andrei Hâncu, Grigore Botezatu, Nicolae Corlăteanu, Constantin Popovici, Sergiu Moraru, Victor Cirimpei (Republica Moldova); Victor Gațac, Boris Kirdan (Rusia); Cazis Grigas (Lituania); Elza Cocare (Letonia); Marc Plisețchi, O. Romanet, Natalia Șimada (Ucraina); Pavel Ohrimenco (Belarus).

„Prin talentul și vastitatea preocupărilor sale – afirma Ion Crețu – Grigore C. Bostan este cea mai puternică personalitate pe care a dat-o neamul nostru de la război încoace în nordul înstrăinat al Țării”. „Prin întreaga sa activitate, Grigore C. Bostan a continuat tradiția renumiților profesori universitari cernăuțeni din perioada interbelică: Sextil Pușcariu, Grigore Nandriș, Traian Brăileanu, Constantin Narly, Alexie Procopovici, Romul Cândea ș.a.”.

Prietenia cu Grigore C. Bostan a început la Iași și și-a oprit cursul tot la Iași, în octombrie 2004, dar prețuirea mea pentru acest mare cărturar bucovinean este de durată și regret din tot sufletul că viața lui s-a oprit, ca și a lui Simion Florea Marian, în ceasul în care i se desfășura, lin și tot mai promițător, destinul. A fost ca timpul său, năvălaș și furtunos, să cadă în genunchi și în țărână. Colaborarea lui permanentă cu Lora Bostan a însemnat un important câștig pentru amândoi.

Când am împlinit 70 de ani, în 2004, Grigore C. Bostan a publicat despre mine și despre activitatea mea un vast articol în „Concordia” (Cernăuți), republicat în „Septentrion literar” (București), onorându-mă cu înalta sa apreciere. A fost singurul său articol dedicat activității unui prieten care, ca și el, a lucrat decenii de-a rândul întru slăvirea pământului și neamului românesc al Bucovinei.

Dacă, într-o atmosferă de suspiciuni și neînțelegeri, viața culturală a Bucovinei nordice a evoluat atât de frumos, mă întreb cum ar fi evoluat aceasta în condițiile unei sfinte și binecuvântate armonii.

SCRIITORUL, PROFESORUL ȘI CĂRTURARUL BUCOVINEAN GRIGORE C. BOSTAN

ION POPESCU-SIRETEANU

Der Bukowiner Schriftsteller, Professor und Gelehrte Grigore C. Bostan

*(Zusammenfassung)**

Der Verfasser präsentiert die Persönlichkeit von Grigore C. Bostan (1940–2004), Ehrenmitglied der Rumänischen Akademie (1991), Leiter des Lehrstuhls für Rumänische und Klassische Philologie der Universität in Czernowitz (seit 1979), Dr. phil. (Kiew, 1971) und Dr. habil. (Folkloristikbereich, Moskau, 1988). Er war ausserordentlicher Professor für rumänische und Weltliteratur (seit 1975); 1989 wurde er zum Universitätsprofessor. Er hielt Vorlesungen über die Geschichte der rumänischen Literatur, Folklore, Literaturtheorie, Geschichte und Theorie der Literaturkritik, rumänische Literatur im Weltkontext, rumänische und Weltkultur, Entwicklung der rumänischen poetischen Kunst (zwischen dem 17. und dem 20. Jahrhundert). Er war Gründer und Präsident der „Mihai Eminescu“ – Gesellschaft für Rumänische Kultur in Czernowitz (1989) und Redakteur beim Czernowitzer Universitätsverlag, wo er für die Bücher über rumänische und klassische Philologie verantwortlich war. Zwischen 1999 und 2002 war er Leiter des „Eudoxiu Hurmuzachi“- Rumänischen Instituts in Czernowitz, Mitglied der Danubian Academic Society of America (New York, 1993), sowie Mitglied der „Mihai Eminescu“- Internationalen Akademie (Delhi–Bukarest, 2000). Während seiner 40jährigen Tätigkeit veröffentlichte Grigore Bostan über 500 Gedichte und Erzählungen, 750 Studien im Bereich der Ethnologie, Literaturgeschichte und rumänischen Kultur, Essays, Zeitungsartikel.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Czernowitz, Grigore C. Bostan.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

**DER ÖSTERREICHISCHE REICHSRAT UND DIE
ABGEORDNETEN AUS DER BUKOWINA
VON 1861 BIS 1918***

OTTO HALLABRIN

1. Die Zusammensetzung und Funktion des Reichrats

Die verfassungsmäßige Verankerung des österreichischen Reichsrates wurde, mit den kaiserlichen Patenten vom 20. Oktober 1860 und 28. Februar 1861 sowie durch die „Dezember-Verfassung“ von 1867 erzielt. Im ersten Artikel des Grundgesetzes über die Reichsvertretung von 1861 heißt es: „Zur Reichsvertretung ist der Reichsrath berufen. Der Reichsrath besteht aus dem Herrenhause und dem Hause der Abgeordneten“¹. Diese Bestimmung wurde durch den § 1 des Gesetzes vom 21. Dezember 1867 - eines von insgesamt fünf Gesetzen der „Dezember-Verfassung“ – bestätigt und bis zur Auflösung der Monarchie im Jahre 1918 nicht mehr geändert².

Im Zeitraum 1861 – 1918 wurden mehrere Veränderungen des Reichsrates in Bezug auf Mitgliederzahl und Wahlmodus durch folgende Gesetze vorgenommen: – Staatsgrundgesetz vom 21. Dezember 1867; – Gesetz über die Reichsvertretung vom 2. April 1873; – Reformierte Reichsratswahlordnung vom 4. Oktober 1882; – Erweiterung des Reichsrats nach dem Gesetz vom 14. Juni 1896; – Wahlreform nach dem Gesetz vom 26. Januar 1907.

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

¹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr.20, Beilage I, § 1.

² Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 141, § 1.

Der im Grundgesetz über die Reichsvertretung vom 1861 in nur drei kurzen Abschnitten beschriebene „Wirkungskreis des gesamten Reichsrathes“ umfasste die Reichsfinanzen, Militärangelegenheiten, das Geld- und Kreditwesen, den Handel und die Zölle sowie das Post-, Eisenbahn- und Telegrafwesen.³ Eine detaillierte Beschreibung des Kompetenzbereiches des Reichsrates wurde erstmals durch das Gesetz vom 21. Dezember 1867 vorgenommen. Dieser Aufgabenbereich blieb ohne wesentliche Veränderungen bis 1918 erhalten. Nach den Bestimmungen dieses Gesetzes fielen in den Zuständigkeitsbereich des Reichsrates „alle Angelegenheiten, welche sich auf Rechte, Pflichten und Interessen beziehen, die allen im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder gemeinschaftlich sind, insoferne dieselben nicht infolge der Vereinbarung mit den Ländern der ungarischen Krone zwischen diesen und den übrigen Ländern der Monarchie gemeinsam zu behandeln sein werden“⁴. Zu diesen „Angelegenheiten“ gehörten: 1. Die Genehmigung der Handelsverträge und der Staatsverträge die eine Gebietsänderung einzelner Königreiche und Länder betreffen; 2. Die Militärangelegenheiten einschließlich des Haushaltes für Verpflegung und Unterbringung des Heeres; 3. Alle Finanzangelegenheiten (Staatshaushalt, jährliche Bewilligung der Höhe der Steuern und Abgaben, Aufnahme neuer Anleihen, Umwandlung von Staatsschulden, Veräußerung von Staatsvermögen); 4. Geld-, Münzwesen; 5. Zoll- und Handelsangelegenheiten; 6. Post- und Telegraphenwesen; 7. Eisenbahn und Schifffahrt; 8. Kredit-, Bank- und Gewerbegesetzgebung (ohne Propinationsrecht); 9. Gesetzgebung für Maße, Gewichte sowie Marken- und Musterschutz; 10. Gesundheitswesen und Epidemienchutz; 11. Staatsbürger- und Heimatrecht; 12. Gesetzgebung über die Organisation der Gerichts- und Verwaltungsbehörden; 13. Reichsgericht; 14. Zivilrechtsgesetzgebung (mit Ausnahme derer die in den Kompetenzbereich der Landtage sind); 15. Polizei- und Passwesen; 16. Volkszählungen; 17. Handels- und Wechselrecht; 18. See-, Berg- und Lehenrecht; 19. Strafjustiz und Polizei; 20. Konfessionsangelegenheiten; 21. Vereins- und Versammlungsrecht; 22. Pressewesen; 23. Schutz des geistigen Eigentums; 24. Unterrichtswesen der Universitäten, Gymnasien und Volksschulen (ohne technische Hochschulen, Realschulen und gewerbliche Bildung); 25. Gesetzgebung über das Verhältnis der Länder untereinander; 26. Gesetzgebung über die Durchführung der mit den Vertretern der Länder der ungarischen Krone als gemeinsam vereinbarten Angelegenheiten.

Der § 12 des Gesetzes bestimmte, daß „alle übrigen Gegenstände der Gesetzgebung, welche in diesem Gesetze dem Reichsrathe nicht ausdrücklich vorbehalten sind, in den Wirkungskreis der Landtage der im Reichsrathe

³ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage I, § 10.

⁴ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 141, § 11.

vertretenen Königreiche und Länder gehören und werden in und mit diesen Landtagen verfassungsmäßig erledigt⁵.

In Bezug auf das Verhältnis der Reichsgesetzgebung zur Landesgesetzgebung hat das Gesetz vom 2. Januar 1907 eine Präzisierung vorgenommen. Der Artikel III dieses Gesetzes legte fest, daß „in Angelegenheiten, welche hienach auf Grund der Landesordnungen und dieses Staatsgrundgesetzes zum Wirkungskreise der Landesgesetzgebung gehören, kann letztere die zur Regelung des Gegenstandes erforderlichen Bestimmungen auch auf dem Gebiete der Strafjustiz- und Polizeistraf-, sowie der Zivilrechtsgesetzgebung treffen“⁶. In den Wirkungskreis der Landesgesetzgebung gehören damit auch solche Verfügungen über die Organisation der staatlichen Verwaltungsbehörden, welche durch die Kompetenz der Landesgesetzgebung zur Organisation der autonomen Verwaltungsbehörden notwendig sind und sich innerhalb der Bestimmungen des § 11 des Staatsgrundgesetzes von 1867 bewegen. Diese Bestimmung betraf insbesondere die Organisation der Gerichts- und Verwaltungsbehörden.

Die durch Artikel III des im Gesetzes von 1907 vorgenommenen Ergänzungen räumten den Landtagen auch die Möglichkeit ein, ein bestimmter Verhandlungsgegenstand aus dem eigenen Kompetenzbereich dem Reichsrat zu übertragen. Die Entscheidung des Reichsrates war in so einem Fall nur für den übertragenen Verhandlungsgegenstand gültig und hatte für andere Kronländer keine Wirksamkeit. In der Praxis der Landtage wurde diese Bestimmung selten angewendet (z. B. im Fall der Errichtung der technischen Hochschulen).

Das Grundgesetz über die Reichsvertretung von 1861 enthielt keine Bestimmung über eine Geschäftsordnung des Parlaments. Zwar legte die Regierung den Abgeordneten in der ersten Sitzung des Reichsrats am 2. Mai 1861 eine Geschäftsordnung vor, sie wurde aber von beiden Häusern des Parlaments abgelehnt. Nach Verhandlungen der Regierung mit Vertreter der zwei Kammern wurde am 31. Juli 1861 die erste Geschäftsordnung des Reichsrats in Form eines Gesetzes erlassen.⁷ Das Staatsgrundgesetz vom Dezember 1867, enthält selbst einige wichtige Bestimmungen zur Geschäftsordnung des Parlaments und zum Verhältnis der beiden Kammern untereinander, überließ aber die Normen über den internen Geschäftsgang der Entscheidung der Abgeordneten selbst. Dabei ist festzustellen, daß die Geschäftsordnungen des Reichsrates Gesetzeskraft hatten und im Reichsgesetzblatt publiziert wurden, während die „autonomen“ Geschäftsordnungen des Herrenhauses vom 25. Januar 1875 und des Abgeordnetenhauses vom 2. März 1875, keine Gesetze waren und im Reichsgesetzblatt nicht publiziert wurden. Die

⁵ Ebenda, § 12.

⁶ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrat vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1907, Nr. 15.

⁷ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 78.

Gültigkeit der Bestimmungen dieser Geschäftsordnungen war davon allerdings nicht betroffen.

Nach dem Inkrafttreten des Staatsgrundgesetzes von 1867 wurde auch eine Änderung der Geschäftsordnung des Reichsrates notwendig. Sie wurde durch das Gesetz vom 15. Mai 1868 durchgeführt⁸. Nach der Einführung der direkten Reichsratswahl wurde mit dem Gesetz vom 12. Mai 1873 eine neue Geschäftsordnung für den Reichsrat erlassen⁹. Die Bestimmungen dieser Geschäftsordnung wurden durch die Gesetze vom 20. Dezember 1909¹⁰ und vom 21. Dezember 1910¹¹ nur geringfügig geändert und behielten ihre Gültigkeit bis zur Auflösung der Monarchie im Jahre 1918.

Nach §1 der Geschäftsordnung von 1873 und im Einklang mit den Bestimmungen des Staatsgrundgesetzes von 1867 erfolgte die Einberufung, Vertagung, Schließung oder die Auflösung des Reichsrates durch den Kaiser. Die Mitglieder der zwei Kammern hatten „dem Kaiser Treue und Gehorsam, unverbrüchliche Beobachtung der Staatsgrundgesetze, sowie aller anderen Gesetze und gewissenhafte Erfüllung ihrer Pflichten über Aufforderung des Vorsitzenden an Eidesstatt zu geloben“. Die Bestimmungen des Grundgesetzes über die Reichsvertretung und der Geschäftsordnung des Reichsrates von 1861 gaben dem Kaiser das Recht die Präsidenten und Vizepräsidenten beider Häuser zu ernennen. Dies änderte sich mit dem Staatsgrundgesetz von 1867. Darin heißt es: „Der Kaiser ernennt den Präsidenten und die Vizepräsidenten des Herrenhauses aus dessen Mitglieder für die Dauer der Session. Das Abgeordnetenhaus wählt aus seiner Mitte den Präsidenten und die Vizepräsidenten. Die übrigen Funktionen hatte jedes Haus selbst zu wählen“¹². Die Präsidenten und Vizepräsidenten beider Häuser übten Ihre Funktion wegen der Erledigung der laufenden Geschäfte beider Kammern und den Vorbereitungen für die nächste Session auch nach dem Sessionende aus¹³.

Die feierliche Eröffnung des Reichsrates mit der Anwesenheit der Mitglieder beider Häuser erfolgte erst nach dem Eid, der sogenannten „Angelobung“ durch den Kaiser oder durch eine von ihm beauftragte Kommission, die in diesem Fall eine kaiserliche Botschaft verlas. Die Tagesordnung setzte der Vorsitzende fest, wobei die Behandlung der Vorlagen der Regierung Vorrang hatte. Regierungsmitglieder hatten das Recht, an den Sitzungen des Reichsrates und

⁸ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1868, Nr. 42.

⁹ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1873, Nr. 94.

¹⁰ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1909, Nr. 204.

¹¹ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1910, Nr. 232.

¹² Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 141, § 9.

¹³ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1873, Nr. 94, § 16.

seiner Ausschüsse teilzunehmen und das Wort zu ergreifen. Im Gegenzug konnte der Reichsrat über seine Vorsitzenden Regierungsvertreter zu die Sitzungen einzuladen um zu bestimmten Verhandlungsthemen Stellung zu nehmen¹⁴.

Die beiden Häuser des Reichsrates verkehrten miteinander über ihre Präsidenten durch mündliche oder schriftliche Botschaften. Anträge, deren Behandlung von einem Haus abgelehnt worden sind konnten in dem anderen Haus nicht eingebracht werden. Besonders dringende Anträge über das Jahresbudget, Finanzgesetze oder Militärangelegenheiten über die in einer Session eine Übereinstimmung beider Häuser nicht erzielt werden konnte und die nicht bis zur nächsten Session verschoben werden konnten, wurden in einer gemeinsamen „Konferenz“ erneut behandelt. Die Ergebnisse der Beratungen der „Konferenz“ wurden in einem gemeinsamen Bericht den Vorsitzenden beider Häuser zugestellt und in beiden Kammern erneut verhandelt¹⁵.

Das Haus der Abgeordneten und das Herrenhaus bildeten zusammen das Organ „Reichsrat“ und waren rechtlich völlig gleichgestellt. Sie konnten nur gemeinsam einberufen, vertagt und geschlossen werden. Die meisten Beschlüsse des Reichstags, insbesondere die Gesetze, konnten nur über eine Gesamtwillensbildung verabschiedet werden. Die zwei Kammern waren Teile eines Organs und hatten eine gemeinsame Funktion. Die einzelnen Geschäftsordnungen beider Häuser hatten keinen Gesetzesrang. Ihre Grundlage war ein gemeinsames Geschäftsordnungsgesetz.

Die unabhängig voneinander ausgeübte Rechte der zwei Häuser beschränkten sich auf einzelne Kontrollmaßnahmen und auf das Mitspracherecht bei der Zusammensetzung des Reichsgerichts und des Staatsgerichtshofes. Ihre Autonomie und einzelne Stärke konnte jede Kammer dadurch beweisen, daß sie ihre Zustimmung zu einem Gesetz verweigerte.

Das Gesetzesinitiativrecht des Reichsrates regelte der § 13 des Staatsgrundgesetzes von 1867, der folgende Bestimmung enthält: „Gesetzesvorschläge gelangen als Regierungsvorlagen an den Reichsrath. Auch diesem steht das Recht zu, in Gegenständen seines Wirkungskreises Gesetze vorzuschlagen“¹⁶. Für eine gültige Beschlußfassung war die Anwesenheit von mindestens die Hälfte der Mitglieder und die absolute Stimmenmehrheit der Anwesenden notwendig. Für Verfassungsgesetze war eine Zweidrittelmehrheit in jedem Hause erforderlich. Das Stimmrecht konnte nur persönlich abgegeben werden¹⁷. Zu jedem Gesetz war die Zustimmung beider Häuser und die Sanktion des Kaisers erforderlich.

¹⁴ Ebenda, §§ 1–4.

¹⁵ Ebenda, § 11.

¹⁶ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, nr. 141, § 13.

¹⁷ Ebenda, §§ 15 und 17.

Die Reichsgesetze wurden im „Reichsgesetzblatt“ veröffentlicht. Bis 1849 bestand in Österreich keine obligatorische und einheitliche Form der Gesetzpublikation. Sie wurde erstmals mit dem „Allgemeinen Reichsgesetz- und Regierungsblatt für das Kaiserthum Oesterreich“ durch das kaiserliche Patent vom 4. März 1849 eingeführt. Nach einer Neufassung und Namensänderung in „Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich“ durch das kaiserliche Patent vom 27. Dezember 1852¹⁸ wurden mit dem „Gesetz vom 10. Juni 1869 über die Kundmachung von Gesetzen und Verordnungen“¹⁹ die Bestimmungen zur Publikation der Gesetze erlassen, die, mit wenigen Ergänzungen durch eine Verordnung des Ministers des Innern vom 23. September 1907, bis 1918 gültig waren. Die Bestimmungen des Gesetzes vom 10. Juni 1869 traten am 1. Januar 1870 in Kraft²⁰. Seitdem trug das Gesetzblatt den Namen „Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder“²¹.

Verantwortlich für die Herausgabe des Reichsgesetzblattes war das Ministerium des Innern. Es mußte laut § 2 des Gesetzes in „allen landesüblichen Sprachen“ erscheinen. Die deutsche Ausgabe des Reichsgesetzblattes enthielt den „authentischen Text“, die Ausgaben der anderen Sprachen waren „offizielle Übersetzungen des authentischen Textes. In Kraft traten die Gesetze, wenn im Text nicht ausdrücklich ein exaktes Datum genannt wurde, mit dem Anfange des fünfundvierzigsten Tages, an welchem die deutsche Ausgabe...herausgegeben und versendet wurde“²². Das Ministerium war verpflichtet den Landesbehörden, Landesausschüssen und Kommunalämtern das Reichsgesetzblatt zuzusenden. Die Bezirks- und Kommunalbehörden mussten das Reichsgesetzblatt „in den landesüblichen Sprachen im Amtskloster auflegen“ und „in den Amtsstunden jedermann Einsicht in dasselbe zu gestatten“. Auch die Gemeinden waren „zur Anschaffung eines Exemplars des Reichsgesetzblattes in einer der landesüblichen Sprachen verpflichtet“²³.

Die jährliche Tätigkeit des Reichsrates verlief wie auch im Falle der Landtage in Sitzungsperioden, auch „Sessionen“ genannt. Der Zeitraum einer Session war aus parlamentarischer Sicht eine rechtliche Einheit. Der Schluß der Session, im Gegensatz zur Vertagung, hatte entscheidende Auswirkungen für den Reichsrat und seine Mitglieder: Mit Beendigung der Session hörten die Funktionen aller Organe des Reichsrates (Präsidium mit der oben erwähnten Ausnahme, Ausschüsse, Abteilungen) auf, die Mitglieder des Reichsrates verloren ihre Immunität und die Mitglieder des Abgeordnetenhauses ihre Diäten.

¹⁸ Allgemeines Reichs- und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1852, Nr. 260.

¹⁹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1869, Nr. 113.

²⁰ Ebenda, § 12.

²¹ Ebenda, § 3.

²² Ebenda, § 6.

²³ Ebenda, §§ 7, 8 und 9.

Die Sitzungen des österreichischen Reichsrates fanden in dem nach Plänen von Theophil von Hansen von 1874 bis 1883 erbauten Reichsratsgebäude in Wien statt.

2. Das Haus der Abgeordneten im Reichsrat und seine Mitglieder aus der Bukowina

Das „Hause der Abgeordneten“, in der Fachliteratur meist Abgeordnetenhaus genannt, sollte nach den Bestimmungen des kaiserlichen Patentes von 1861 aus 343 Mitgliedern bestehen. In dieser Größe kam das Abgeordnetenhaus nie zusammen. Nach den Bestimmungen der „Dezember-Verfassung“ von 1867 setzte sich das Abgeordnetenhaus des Reichsrates ohne die Vertreter Ungarns, Kroatiens, Siebenbürgens und Lombardo-Venetiens aus 203 Mitgliedern, die bis 1873 von den Landtagen gewählt wurden, zusammen. Das Gesetz vom 2. April 1873 führte die direkten Wahlen für das Abgeordnetenhaus ein, dessen Mitgliederzahl auf 353 erhöht wurde²⁴. Durch die Herabsetzung der direkten Mindeststeuer auf fünf Gulden durch das Gesetz vom 4. Oktober 1882²⁵ und auf vier Gulden durch das Gesetz vom 5. Dezember 1896²⁶ wurde das Wahlrecht ausgedehnt. Mit dem Gesetz vom 14. Juni 1896 wurde zu den vier bestehenden Wählerklassen (Großgrundbesitz, Handels- und Gewerbekammer, städtische Bevölkerung und Landgemeinden) eine fünfte „allgemeine Wählerklasse“ eingeführt und die Mitgliederzahl des Abgeordnetenhauses auf 425 erhöht²⁷. Das Kurienwahlrecht wurde durch das Gesetz vom 26. Januar 1907 aufgehoben und durch das allgemeine, gleiche, direkte und geheime Wahlrecht ersetzt. Gleichzeitig stieg die Mitgliederzahl des Abgeordnetenhauses auf 516²⁸. Von 1861 bis 1918 stieg die Zahl der Mitglieder im Abgeordnetenhaus des Reichsrates aus der Bukowina von fünf auf 14.

2. 1 Erste Wahlperiode, erste Session 1861–1862

²⁴ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1873, Nr. 40.

²⁵ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1882, Nr. 142.

²⁶ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1896, Nr. 226.

²⁷ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1896, Nr. 162.

²⁸ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1907, Nr. 15.

Otto Hallabrin

Bendella, Theophil	gr.-or. Generalvikar und Archimandrit	Großgrundbesitz
Iliutz, Gregor	Grundbesitzer	Landgemeinden Storzynetz
Iseczeskul, Leo	Oberlandgerichtsrat	Städte
Petrino, Alexander Freiherr von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Turecki, Georg	Grundbesitzer	Landgemeinden Zastawna

2. 2. Erste Wahlperiode, zweite Session 1863–1864

Bendella, Theophil	gr.-or. Generalvikar und Archimandrit	Großgrundbesitz
Iliutz, Gregor	Grundbesitzer	Landgemeinden Storzynetz
Iseczeskul, Leo	Oberlandgerichtsrat	Städte
Petrino, Alexander Freiherr von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Turecki, Georg	Grundbesitzer	Landgemeinden Zastawna

2. 3. Erste Wahlperiode, dritte Session 1864–1865

Bendella, Theophil	gr.-or. Generalvikar und Archimandrit	Großgrundbesitz
Iliutz, Gregor	Grundbesitzer	Landgemeinden Storzynetz
Iseczeskul, Leo	Oberlandgerichtsrat	Städte
Simonowicz, Jakob Ritter von	Landgerichtsrat	Großgrundbesitz
Turecki, Georg	Grundbesitzer	Landgemeinden Zastawna

2. 4. Zweite Wahlperiode, vierte Session 1867–1869

Andriewicz-Morariu, Samuel	gr.-or. Konsitorialrat	Großgrundbesitz
Hormuzaki, Eudoxius Freiherr von		Landgemeinden
Petrino, Alexander Freiherr von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Prokopowicz, Josef	Bezirkshauptmann	Landgemeinden
Simonowicz, Jakob Ritter von	Landesgerichtsrat	Großgrundbesitz

2. 5. Zweite Wahlperiode, fünfte Session 1869–1870

Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918

Andriewicz-Morariu, Samuel	gr.-or. Konsitorialrat	Großgrundbesitz
Hormuzaki, Eudoxius Freiherr von		Landgemeinden
Petrino, Alexander Freiherr von	Gutsbesitzer	Städte
Prokopowicz, Josef	Bezirkshauptmann	Landgemeinden
Simonowicz, Jakob Ritter von	Landesgerichtsrat	Großgrundbesitz

2. 6. Dritte Wahlperiode, fünfte Session 1869–1870

Kovats, Anton von	Gutsbesitzer	Landgemeinden
Petrino, Alexander Freiherr von	Minister a. D.	Großgrundbesitz
Schulz, Richard	Gerbermeister	Städte, Handels- und Gewerbekammer
Styrcea, Eugen Ritter von		Landgemeinden
Hormuzaki, Alexander Ritter von	Grundbesitzer	Großgrundbesitz

2. 7. Vierte Wahlperiode, siebte Session 1871 –1873

Bendella, Theophil	gr.-or. Archimandrit	Großgrundbesitz
Kochanowski, Anton	Bürgermeister von Czernowitz	Städte
Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von	Landespräsident der Bukowina	Landgemeinden
Schönbach, Anton	Konsistorialsekretär	Landgemeinden
Tomaszczuk, Dr. Konstantin	Landesgerichtsrat	Großgrundbesitz

2. 8. Fünfte Wahlperiode, achte Session 1873–1879

Alesani, Hieronymus	k. k. Landespräsident der Bukowina	Großgrundbesitz - Erster Wahlkörper (ab 1876 für Theophil Bendella)
Bendella, Theophil	gr.-or. Erzbischof und Metropolit der Bukowina	Großgrundbesitz - Erster Wahlkörper (bis 1875, abgelöst von Hieronymus Alesani)
Hormuzaki, Georg, von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz - Zweiter Wahlkörper
Kochanowski, Anton Ritter von	Bürgermeister von Czernowitz, Advokat	Stadt Czernowitz
Petrino, Alexander	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz - Zweiter Wahlkörper

Otto Hallabrin

Freiherr von		
Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von	Landespräsident	Landgemeinde Wisnitz - Kotzmann (bis 1877, abgelöst von Styrcea, Eugen Ritter von)
Renney von Herszeny, Orestes von		Landgemeinden Radautz - Kimpolung
Rubinstein, Isak	Handelskammervizepräsi- dent	Handels- und Gewerbekammer (bis 1878, Abgelöst von Wagner, Heinrich)
Styrcea, Eugen Ritter von	k. k. Regierungsrat	Großgrundbesitz - Zweiter Wahlkörper (ab 1878 für Pino-Friedenthal, Felix von)
Tomaszczuk, Dr. Constantin	Landgerichtsrat	Landgemeinden Czernowitz - Storzynetz (ab 1878 Universitätsprofessor
Wagner, Heinrich	Handelskammervizepräsi- dent	Handels- und Gewerbekammer (1879 für Rubinstein Isak)
Woynarowicz, Johann	Statthaltereirat i. R.	Städte

2. 9. Sechste Wahlperiode, neunte Session 1879–1885

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz – Zweiter Wahlkörper
Horst, Julius Freiherr von	k. k. Geheimrat, Minister für Landesverteidigung, Generalmajor	Landgemeinden – Radautz – Suczawa –Kimpolung
Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan	Bürgermeister von Czernowitz, Advokat	Stadt Czernowitz
Ofenheim von Ponteurin, Victor Ritter	Privatier	Städte Suczawa – Sereth – Radautz
Stremayer, Dr. Karl Edler von	k. k. geheimer Rat, Justizminister und Leiter des Ministeriums für Culthur und Unterricht	Großgrundbesitz – Erster Wahlkörper
Styrcea, Victor Ritter von	Gutsbesitzer	Landgemeinden Wischnitz – Kotzman
Tomaszczuk, Dr. Constantin von	Landgerichtsrat, Universitätsprofessor	Landgemeinden Czernowitz – Storzynetz
Wagner, Heinrich	Handelskammervizepräsident	Handels- und Gewerbekammer
Zotta, Dr. Johann von	Gutsbesitzer	

2. 10. Siebte Wahlperiode, zehnte Session 1886–1891

Czuperkowicz, Arcadie	gr.-or. Archimandrit, erzbischöflicher Generalviakr	Großgrundbesitz – Erster Wahlkörper
Gojan, Leon Ritter von	Staatsanwalt	Großgrundbesitzer – Zweiter Wahlkörper (ab Dez. 1889)
Grigorcica, Dr. Nikolaus Ritter von		Großgrundbesitz (bis 1889)
Kossowicz, Cornel	Landgerichtsrat	Landgemeinden Radautz – Suczawa

Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918

Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Marin, Gustav	Gutsbesitzer	Landgemeinden (ab 1890)
Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von	Landespräsident	Landgemeinden (bis 1887)
Popper, Heinrich	Bankdirektor	Handels- und Gewerbekammer
Tomaszczuk, Dr. Konstantin	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden
Wagner, Heinrich	Bankier	Stadtgemeinden
Zotta, Dr. Johann von		Landgemeinden
Zotta, Isidor Ritter von	Gerichtspräsident	Landgemeinden Suczawa – Radautz – Kimpolung (1886 – 1887)

2. 11. Achte Wahlperiode, elfte Session 1891–1897

Czuperkowicz, Arcadie	gr.-or. Archimandrit, erzbischöflicher Generalviakr	Großgrundbesitz – Erster Wahlkörper
Gojan, Leon Ritter von	Staatsanwalt	Großgrundbesitzer – Zweiter Wahlkörper (ab Dez. 1889)
Grigorgia, Dr. Nikolaus Ritter von		Großgrundbesitz (bis 1889)
Kossowicz, Cornel	Landgerichtsrat	Landgemeinden Radautz – Suczawa
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Marin, Gustav	Gutsbesitzer	Landgemeinden (ab 1890)
Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von	Landespräsident	Landgemeinden (bis 1887)
Popper, Heinrich	Bankdirektor	Handels- und Gewerbekammer (bis März 1896)
Tomaszczuk, Dr. Konstantin	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden
Wagner, Heinrich	Bankier	Stadt Czernowitz (bis Okt. 1894)
Zotta, Dr. Johann von		Landgemeinden
Zotta, Isidor Ritter von	Gerichtspräsident	Landgemeinden Suczawa – Radautz – Kimpolung (1886–1887)
Rott, Dr. Josef	Landeshauptmannstellvertreter, Präsident der Advocaten	Stadt Czernowitz (ab Okt. 1894 für Heinrich Wagner)
Wassilko, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz – Zweiter Wahlkörper (ab März 1895)
Tittinger, David	Kaufmann, Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer	Handels- und Gewerbekammer (ab März 1896)

2. 12. Neunte Wahlperiode, zwölfte Session 1897

Otto Hallabrin

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Lupul, Johann	Gustbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz
Popovici, Dr. Georg	Schriftsteller	Allgemeine Wählerklasse (Radautz, Suczawa)
Roschmann-Hörburg, Dr. Julius von	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden Suczawa - Sereth - Radautz
Stephanowicz, Dr. Stefan	Grundbesitzer	Großgrundbesitz
Straucher, Dr. Benno	Rechtsanwalt	Stadt Czernowitz
Tittinger, Daivd	Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer, Kaufmann	Handels- und Gewerbekammer
Wassilko-Sercki, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz
Winniki, Isidor	Oberlandesgerichtsrat	Allgemeine Wählerklasse; Czernowitz - Kotzmann
Wolan, Dr. Basil	Universitätsprofessor	Landgemeinden
Zurkan, Dr. Johann	Konsistorialrat	Großgrundbesitz

2. 13. Neunte Wahlperiode, dreizehnte Session 1897

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Lupul, Johann	Gustbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz
Popovici, Dr. Georg	Schriftsteller	Allgemeine Wählerklasse (Radautz, Suczawa)
Roschmann-Hörburg, Dr. Julius von	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden Suczawa - Sereth - Radautz
Stephanowicz, Dr. Stefan	Grundbesitzer	Großgrundbesitz
Straucher, Dr. Benno	Rechtsanwalt	Stadt Czernowitz
Tittinger, Daivd	Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer, Kaufmann	Handels- und Gewerbekammer
Wassilko-Sercki, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz
Winniki, Isidor	Oberlandesgerichtsrat	Allgemeine Wählerklasse; Czernowitz - Kotzmann
Wolan, Dr. Basil	Universitätsprofessor	Landgemeinden
Zurkan, Dr. Johann	Konsistorialrat	Großgrundbesitz

2. 14. Neunte Wahlperiode, vierzehnte Session 1898

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Lupul, Johann	Gustbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz - Storozynetz

Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918

Popovici, Dr. Georg	Schriftsteller	Allgemeine Wählerklasse (Radautz, Suczawa)
Roschmann-Hörburg, Dr. Julius von	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden Suczawa – Sereth – Radautz
Stephanowicz, Dr. Stefan	Grundbesitzer	Großgrundbesitz
Straucher, Dr. Benno	Rechtsanwalt	Stadt Czernowitz
Tittinger, David	Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer, Kaufmann	Handels- und Gewerbekammer
Wassilko-Serecki, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz
Winniki, Isidor	Oberlandesgerichtsrat	Allgemeine Wählerklasse; Czernowitz – Kotzmann
Wolan, Dr. Basil	Universitätsprofessor	Landgemeinden
Zurkan, Dr. Johann	Konsistorialrat	Großgrundbesitz

2. 15. Neunte Wahlperiode, fünfzehnte Session 1898

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Popovici, Dr. Georg	Schriftsteller	Allgemeine Wählerklasse (Radautz, Suczawa)
Roschmann-Hörburg, Dr. Julius von	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden Suczawa – Sereth Radautz
Stephanowicz, Dr. Stefan	Grundbesitzer	Großgrundbesitz
Straucher, Dr. Benno	Rechtsanwalt	Stadt Czernowitz
Tittinger, David	Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer, Kaufmann	Handels- und Gewerbekammer
Wassilko-Serecki, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz
Winniki, Isidor	Oberlandesgerichtsrat	Allgemeine Wählerklasse; Czernowitz - Kotzmann
Wolan, Dr. Basil	Universitätsprofessor	Landgemeinden
Zurkan, Dr. Johann	Konsistorialrat	Großgrundbesitz

2. 16. Neunte Wahlperiode, sechzehnte Session 1899–1900

Hormuzaki, Georg von	Gutsbesitzer	Großgrundbesitz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Lupul, Johann	Gutsbesitzer	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz
Popovici, Dr. Georg	Schriftsteller	Allgemeine Wählerklasse (Radautz, Suczawa)
Roschmann-Hörburg, Dr. Julius	Universitätsprofessor	Stadtgemeinden Suczawa –

Otto Hallabrin

von		Sereth – Radautz
Stephanowicz, Dr. Stefan	Grundbesitzer	Großgrundbesitz
Straucher, Dr. Benno	Rechtsanwalt	Stadt Czernowitz
Tittinger, David	Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer, Kaufmann	Handels- und Gewerbekammer
Wassilko-Serecki, Georg Freiherr von	Großgrundbesitzer aus Berehometh	Großgrundbesitz
Winniki, Isidor	Oberlandesgerichtsrat	Allgemeine Wählerklasse; Czernowitz – Kotzmann
Wassilko, Nikolaus Ritter von	Gutsbesitzer	Landgemeinden (Wischnitz – Kotzmann) (ab Febr. 1900)
Zurkan, Dr. Johann	Konsistorialrat	Großgrundbesitz

2. 17. Zehnte Wahlperiode, siebzehnte Session 1901–1907

Bohosiewicz, Zacharias	k. k. Landgerichtsrat	Großgrundbesitzer - 2. Wahlkörper
Isopescul, Demeter	Direktor der k. k. Lehrer- und ehrerinnenbildungsanstalt Czernowitz	Allgemeine Wählerklasse – 2. Wahlkreis
Lupu, Dr. Florea	k. k. Landgerichtsrat	Landgemeinden Czernowitz – Storozynetz (bs Dez. 1905)
Lupul, Johann	Landeshauptmann, k. k. Geheimer Rat	Landgemeinde Suczawa – Radautz – Kimpolung
Pihuliak Hierotheus	Oberrealschulprofessor	Allgemeine Wählerklasse, 1. Wahlkreis
Repta, Dr. Wladimir von	Weibischof und Universitätsprofessor	Großgrundbesitz – 1. Wahlkörper (bis Nov. 1902)
Rosenzweig, Leon	Direktor der Bukowiner Sparkasse	Handels- und Gewerbekammer
Skedl, Dr. Arthur	k. k. Universitätsprofessor	Städte Suczawa, Sereth, Radautz
Straucher, Dr. Benno	Advocat	Stadt Czernowitz
Wassilko-Serecki, Georg Freiherr von	Gutsbesitzer	Landgemeinde Wischnitz (Januar 1904)
Flondor, Theodor Ritter von	Großgrundbesitzer	Allgemeine Wählerklasse – Radautz, Sereth etc. ab Okt. 1901
Popowicz, Constantin	gr.-or. Theologieprofessor	Großgrundbesitz, 1. Wahlkörper (ab Febr. 1903)
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von	Sekretär der k.k. Finanzprokurator	Großgrundbesitz, 2. Wahlkörper
Onciul, Dr. Aurel Ritter von	Generaldirektor der Mähreischen Landesversicherungsanstalt	Landgemeinde Czernowitz

2. 18. Elfte Wahlperiode, achtzehnte Session 1907–1909

Bellegarde, Franz	Landesregierungsrat, k.k. Kämerner, Bezirkshauptmann	Dorna-Watra – Kimpolung-Land
Grigorivici, Georg	Arbeitersekretär	Czernowitz Stadt – 2
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von	Landtagsabgeordneter, Finanzprokuratorsekretär	Suczawa – Sereth Land

Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918

Isopescul-Grecul, Konstantin	Dr.	Landgerichtsrat, Privatdozent an der Universität Czernowitz	Bojan – Storozynetz-Land
Keschmann, Anton		k. k. Bezirkshauptmann	Gurahumora Stadt
Lukasiewicz, Anton		Landgerichtssekretär	Zastawna Land
Onciul, Dr. Aurel Ritter von		Landtagsabgeordneter	Solka – Gura-Humora – Land
Pihuliak, Hierotheus		Universitätsprofessor	Stanestie – Waschkoutz – Land
Semaka, Elias Ritter von		Landgerichtsrat	Kotzamnn – Sadagora Land
Simionowicz, Theophil		Landgerichtsrat	Radautz Land
Skedl, Dr. Arthur		Landtagsabgeordneter, Universitätsprofessor	Suczawa – Radautz – Sereth – Stadt
Spenul, Nikolaj		Bezirksschulinspektor	Czernowitz – Storozynetz – Sereth Land
Straucher, Benno Dr.		Landtagsabgeordneter, Landes- und Gerichtsadvokat	Czernowitz Stadt – 1
Wassilko, Nikolaj Ritter von		Landtagsabgeordneter, Großgrundbesitzer	Putilla

2. 19. Elfte Wahlperiode, neunzehnte Session 1909

Bellegarde, Franz		Landesregierungsrat, k.k. Kämmerer, Bezirkshauptmann	Dorna-Watra – Kimpolung Land
Grigorivici, Georg		Arbeitersekretär	Czernowitz Stadt – 2
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von		Landtagsabgeordneter, Finanzprokuratorsekretär	Suczawa – Sereth Land
Isopescul-Grecul, Konstantin	Dr.	Landgerichtsrat, Privatdozent an der Universität Czernowitz	Bojan – Storozynetz Land
Keschmann, Anton		k. k. Bezirkshauptmann	Gurahumora Stadt
Lukasiewicz, Anton		Landgerichtssekretär	Zastawna Land
Onciul, Dr. Aurel Ritter von		Landtagsabgeordneter	Solka – Gura-Humora Land
Pihuliak, Hierotheus		Universitätsprofessor	Stanestie – Waschkoutz Land
Semaka, Elias Ritter von		Landgerichtsrat	Kotzamnn – Sadagora Land
Simionowicz, Theophil		Landgerichtsrat	Radautz Land
Skedl, Dr. Arthur		Landtagsabgeordneter, Universitätsprofessor	Suczawa-Radautz-Sereth-Stadt
Spenul, Nikolaj		Bezirksschulinspektor	Czernowitz – Storozynetz – Sereth Land
Straucher, Benno Dr.		Landtagsabgeordneter, Landes- und Gerichtsadvokat	Czernowitz Stadt – 1
Wassilko, Nikolaj Ritter von		Landtagsabgeordneter, Großgrundbesitzer	Putilla

2. 20. Elfte Wahlperiode, zwanzigste Session 1909–1911

Bellegarde, Franz	Landesregierungsrat, k.k. Kämerer, Bezirkshauptmann	Dorna-Watra – Kimpolung Land (bis März 1910)
Grigorivici, Georg	Arbeitersekretär	Czernowitz Stadt – 2
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von	Landtagsabgeordneter, Finanzprokuraturssekretär	Suczawa – Sereth Land
Isopescul-Crecul, Dr. Konstantin	Landgerichtsrat, Privatdozent an der Universität Czernowitz	Bojan – Storozynetz Land
Keschmann, Anton	k. k. Bezirkshauptmann	Gurahumora Stadt
Lukasiewicz, Anton	Landgerichtssekretär	Zastawna Land
Onciul, Dr. Aurel Ritter von	Landtagsabgeordneter	Solka – Gura-Humora Land
Pihuliak, Hierotheus	Universitätsprofessor	Stanestie – Waschkoutz Land
Semaka, Elias Ritter von	Landgerichtsrat	Kotzmann – Sadagora Land
Simionowicz, Theophil	Landgerichtsrat	Radautz Land
Skedl, Dr. Arthur	Landtagsabgeordneter, Universitätsprofessor	Suczawa – Radautz – Sereth Stadt
Spenul, Nikolaj	Bezirksschulinspektor	Czernowitz – Storozynetz – Sereth Land
Straucher, Benno Dr.	Landtagsabgeordneter, Landes- und Gerichtsadvokat	Czernowitz Stadt – 1
Wassilko, Nikolaj Ritter von	Landtagsabgeordneter, Großgrundbesitzer	Putilla – Seletin – Wischnitz Land
Serbu, Georg	Forstverwalter	Dorna-Watra – Kimpolung Land (ab Januar 1911)

2. 21. Zwölfte Wahlperiode, einundzwanzigste Session 1911–1914

Serbu, Georg	Forstverwalter	Dorna-Watra – Kimpolung Land
Grigorivici, Georg	Arbeitersekretär	Czernowitz Stadt 2
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von	Landtagsabgeordneter, Finanzprokuraturssekretär	Suczawa – Sereth Land
Isopescul-Crecul, Dr. Konstantin	Landgerichtsrat, Privatdozent an der Universität Czernowitz	Bojan – Storozynetz Land
Keschmann, Anton	k. k. Bezirkshauptmann	Gura-Humora Stadt
Lukasiewicz, Anton	Landgerichtssekretär	Zastawna Land
Onciul, Dr. Aurel Ritter von	Landtagsabgeordneter	Solka – Gura-Humora Land
Smal-Stocki, Dr. Stefan von	Universitätsprofessor, Leshauptmannstellvertreter	Stanestie – Waschkoutz Land
Semaka, Elias Ritter von	Landgerichtsrat	Kotzmann – Sadagora Land
Simionowicz, Theophil	Landgerichtsrat	Radautz Land
Hruska, Eduard	Forstmeister	Suczawa – Radautz – Sereth Stadt
Spenul, Nikolaj	Bezirksschulinspektor	Czernowitz – Storozynetz – Sereth Land
Straucher, Benno Dr.	Landtagsabgeordneter, Landes- und Gerichtsadvokat	Czernowitz Stadt 1
Wassilko, Nikolaj Ritter von	Landtagsabgeordneter, Großgrundbesitzer	Putilla – Seletin – Wischnitz Land

2. 22. Zwölfte Wahlperiode, zweiundzwanzigste Session 1917 –1918

Serbu, Georg	Forstverwalter	Dorna-Watra – Kimpolung Land
Grigorivici, Georg	Arbeitersekretär	Czernowitz Stadt 2
Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von	Landtagsabgeordneter, Finanzprokuratorsekretär	Suczawa – Sereth Land
Isopescul-Crecul, Dr. Konstantin	Landgerichtsrat, Privatdozent an der Universität Czernowitz	Bojan – Storozynetz Land
Keschmann, Anton	k. k. Bezirkshauptmann	Gura-Humora Stadt
Lukasiewicz, Anton	Landgerichtssekretär	Zastawna Land
Onciul, Dr. Aurel Ritter von	Landtagsabgeordneter	Solka – Gura-Humora Land
Smal-Stocki, Dr. Stefan von	Universitätsprofessor, Landeshauptmannstellvertreter	Stanestie – Waschkoutz Land
Semaka, Elias Ritter von	Landgerichtsrat	Kotzmann – Sadagora Land
Simionowicz, Theophil	Landgerichtsrat	Radautz Land
Hruska, Eduard	Forstmeister	Suczawa – Radautz – Sereth Stadt
Spenul, Nikolaj	Bezirksschulinspektor	Czernowitz – Storozynetz – Sereth Land
Straucher, Benno Dr.	Landtagsabgeordneter, Landes- und Gerichtsadvokat	Czernowitz Stadt 1
Wassilko, Nikolaj Ritter von	Landtagsabgeordneter, Großgrundbesitzer	Putilla – Seletin – Wischnitz Land

3. Die Rolle des Herrenhauses und seine Mitglieder aus der Bukowina

Nach den Bestimmungen des Grundgesetzes über die Reichsvertretung von 1861 bestand der Reichsrath „aus dem Herrenhause und dem Hause der Abgeordneten“²⁹. Mitglieder des Herrenhauses waren „durch Geburt die großjährigen Prinzen des kaiserlichen Hauses“, „die großjährigen Häupter jener inländischen, durch ausgedehnten Gutsbesitz hervorragenden Adelsgeschlechter, denen der Kaiser die erbliche Reichsrathswürde verleiht“ als erbliche Mitglieder sowie „alle Erzbischöfe und jene Bischöfe, welchen fürstlichen Rang zukommt“³⁰. Außerdem behielt sich der Kaiser vor, „ausgezeichnete Männer, welche sich um Staat oder Kirche, Wissenschaft oder Kunst verdient gemacht haben, als Mitglieder auf Lebensdauer in das Herrenhaus zu berufen“³¹ eine gleichzeitige Mitgliedschaft in beiden Häusern schloß das Gesetz aus.

Das Staatsgrundgesetz von 1867 brachte keine Änderungen in Bezug auf Zusammensetzung und Aufgabenstellung des Herrenhauses. Eine Reform der

²⁹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage 1, § 1.

³⁰ Ebenda, §§ 2–4.

³¹ Ebenda, § 5.

ersten Kammer des Reichsrates wurde durch die Staatsgrundgesetze von 1907 vorgenommen. Das „Gesetz vom 26. Januar 1907 wodurch der § 5 des Grundgesetzes über die Reichsvertretung vom 21. Dezember 1867 abgeändert wird“ bestimmte, daß die Zahl der auf Lebensdauer ernannten Mitglieder 170 nicht überschreiten darf, aber auch nicht unter 150 verbleiben darf³². Ein weiteres Gesetz vom selben Tag hob die Bestimmung auf die eine gleichzeitige Mitgliedschaft in beiden Häusern ausschloß. Nach den Bestimmungen des neuen Gesetzes „können in das Herrenhaus berufene Mitglieder ins Abgeordnetenhaus gewählt werden. Im Falle der Annahme einer solchen Wahl ruht für die Dauer dieses Mandates die Mitgliedschaft im Herrenhause. Wird ein Abgeordneterin das Herrenhaus berufen, so ruht seine Mitgliedschaft im Herrenhause, so lange er sein Mandat als Abgeordneter nicht zurückgelegt hat“³³.

Die Kompetenzen und die Funktionsweise des Herrenhauses wurden durch die Gesetze über die Geschäftsordnung des Reichsrates festgelegt. Die autonome Geschäftsordnung des Herrenhauses mußte sich innerhalb dieser Bestimmungen bewegen und hatte, wie auch im Falle des Abgeordnetenhauses, keine Gesetzeskraft.

Die Bestimmungen des „Gesetzes vom 12. Mai 1873 in Betreff der Geschäftsordnung des Reichsrates“³⁴ galten, mit wenigen Ausnahmen, für beide Häuser des Reichsrates. Der Präsident des Herrenhauses wurde nicht durch seine Mitglieder gewählt, sondern vom Kaiser ernannt³⁵. Die eigentliche Arbeit des Hauses vollzog sich in Kommissionen, deren Kompetenzen mit den Ausschüssen des Hauses der Abgeordneten vergleichbar waren. Nach § der Geschäftsordnung konnte die Regierung ihre Vorlagen in beliebiger Reihenfolge in die zwei Kammern einbringen, mit Ausnahme der Finanzvorlagen und des Rekrutengesetzes, die zuerst im Abgeordnetenhaus behandelt werden mußten. Ohne Zustimmung des Herrenhauses konnte kein Gesetz im Reichsrat verabschiedet werden.

Mitglied des Herrenhauses des Reichsrates aus der Bukowina waren: Hackman, Eugen, gr. or. Erzbischof, 1862–1873; Bendella, Theophil, gr. or. Erzbischof, 1874–1875; Blazewicz, Theoktist, gr.or. Erzbischof, 1877–1879; Morariu-Andriewicz, Sylvester, gr.or. Erzbischof, 1880–1895; Czupperkowicz, Arcadie, gr.or. Erzbischof, 1896–1902; Repta, Wladimir von, gr.or. Erzbischof, 1902–1918; Wassilko-Serecki, Alexander Freiherr von, Großgrundbesitzer, 1881–1893; Wassilko-Serecki, Georg Graf, Großgrundbesitzer, 1904–1918.

³² Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1907, Nr. 16.

³³ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreich und Länder, Jahrgang 1907, Nr. 15, Artikel I.

³⁴ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1873, Nr. 94.

³⁵ Ebenda, § 1.

4. Die Delegation des Reichsrates und die Mitglieder der Delegationen aus der Bukowina

Nach dem österreichisch-ungarischen Ausgleich von 1867 entstand neben dem Abgeordnetenhaus und dem Herrenhaus ein dritter parlamentarischer Vertretungskörper, die sogenannte „Delegation“. Die rechtliche Grundlage der Delegation war das „Gesetz vom 21. Dezember 1867 betreffend die allen Ländern der österreichischen Monarchie gemeinsamen Angelegenheiten und die Art ihrer Behandlung“³⁶. Als gemeinsame Angelegenheiten galten die auswärtigen Angelegenheiten einschließlich der diplomatischen und kommerziellen Vertretungen, das Kriegswesen einschließlich der Kriegsmarine aber ohne die Rekrutenbewilligung, die Gesetzgebung über die Wehrpflicht und die Unterbringung und Verpflegung des Heeres. In diesen Bereichen hatte die Delegation die Kompetenz über die Festlegung des Budgets und über die Prüfung der Rechnungen³⁷. Zusätzlich zu diesen „gemeinsamen Angelegenheiten“ kamen die sogenannten „dualistischen“ Angelegenheiten, die „zwar nicht gemeinsam verwaltet, jedoch nach gleichen von Zeit zu Zeit zu vereinbarenden Grundsätzen behandelt werden“³⁸. Dazu zählten die Zollgesetzgebung, das Münzwesen und der Geldfluß, die Eisenbahnlinsen, die „das Interesse beider Reichshälften berühren“ und die Feststellung des Wehrsystems. Für die gemeinsamen Angelegenheiten hatten die Delegationen des österreichischen Reichsrates und des ungarischen Reichstages das ausschließliche Gesetzgebungsrecht³⁹. Die Verwaltung der gemeinsamen Angelegenheiten übertrug das Gesetz einem „gemeinsamen Ministerium“⁴⁰. Die Kosten der gemeinsamen Angelegenheiten waren von beiden Reichshälften nach einer gemeinsam festgelegten Quote zu bestreiten. Konnten die Delegationen keine Einigung darüber erzielen, legte der Kaiser die Quote fest⁴¹.

Die Delegation des österreichischen Reichsrates zählte 60 Mitglieder. 20 davon wählten die Mitglieder des Herrenhauses aus ihrer Mitte. Die restlichen 40 Delegationenmitglieder wurden nach den Bestimmungen des Gesetzes von 1867 von den Abgeordneten der einzelnen Landtage nach einem durch das Gesetz festgelegten „Verteilungsmodus“ gewählt. Auf die Bukowina entfiel ein Delegationsmandat⁴². Nach der Einführung der direkten Wahlen für das

³⁶ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 146.

³⁷ Ebenda, § 1.

³⁸ Ebenda, § 2.

³⁹ Ebenda, § 6.

⁴⁰ Ebenda, § 5.

⁴¹ Ebenda, § 3.

⁴² Ebenda, § 8.

Abgeordnetenhaus durch das Staatsgrundgesetz vom 2. April 1873 waren die Delegationsmitglieder und Ersatzmänner „durch die in dem betreffenden Lande gewählten Mitglieder des Abgeordnetenhauses zu wählen“⁴³.

Die Mitglieder der Delegation und die Ersatzmänner wurden für jedes Jahr neu gewählt. Die Delegationen wurden jährlich vom Kaiser einberufen. Sie wählten aus ihrer Mitte den Präsidenten, den Vizepräsidenten und die Schriftführer⁴⁴.

Die Gesetzesvorschläge wurden als Regierungsvorlagen des gemeinsamen Ministeriums eingebracht. Ebenso hatten die Delegierten das Recht, eigene Vorschläge einzubringen. Jede der beiden Delegationen verhandelte und beschloß in getrennten Sitzungen. In Ausnahmefällen waren auch gemeinsame Plenarsitzungen möglich. Für die Beschlußfähigkeit der Delegation des Reichsrates war die Anwesenheit von mindestens 30 Mitgliedern und die absolute Mehrheit der Anwesenden notwendig. Zur Beschlußfähigkeit der Plenarversammlung war die Anwesenheit von mindestens zwei Dritteln der Mitglieder jeder Delegation und die absolute Mehrheit der Anwesenden erforderlich. Die Mitglieder der Delegation genossen Immunität und hatten keine Instruktionen anzunehmen. Zu allen Gesetzen war die Übereinstimmung beider Delegationen und die Sanktion des Kaisers erforderlich⁴⁵.

Die Mitglieder der Delegation des Reichsrates hatten Anspruch auf Tagegelder und auf Erstattung der Reisekosten bei der Einberufung zu Verhandlungen außerhalb von Wien. Nach dem Gesetz vom 11. März 1875⁴⁶ betrug das Tagegeld zehn Gulden und die Reisekostenentschädigung einen Gulden für jede Meile der Hin- und Rückreise. Mit wenigen Ausnahmen fanden die insgesamt 50 Sessionen der Delegationen im jährlichen Wechsel in Wien und in Budapest statt.

Die Mitglieder der Delegation des Reichsrates aus der Bukowina: 1. Session 1868, Budapest – Petrino, Alexander Freiherr von; 2. Session 1869, Wien – Petrino, Alexander Freiherr von; 3. Session 1870/71, Budapest – Styrca, Eugen Ritter von; 4. Session 1871, Wien – Petrino, Alexander Freiherr von; 5. Session 1872, Budapest – Petrino, Alexander, Freiherr von; 6. Session 1873, Wien – Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von; 7. Session 1874, Budapest – Pino-Friedenthal, Felix Freiherr von; 8. Session 1875, Wien – Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 9. Session 1876, Budapest – Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 10. Session 1877, Wien – Dr. Tomaszczuk, Constantin; 11. Session 1878, Budapest – Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 12. Session 1879, Wien – Hormuzaki,

⁴³ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1873, Artikel II.

⁴⁴ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 146, § 11–13.

⁴⁵ Ebenda, 33 14–36

⁴⁶ Reichsgesetzblatt für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Jahrgang 1875, Nr. 22, § 1.

Goerg von; 13. Session 1880, Budapest –Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 14. Session 1881, Wien –Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 15. Session 1882, Wien – Kochanowski, Anton Ritter von Stawczan; 16. Außerordentliche Session, 1882, Wien – Kochanowski, Anton Ritter von; 17. Außerordentliche Session, 1882, Wien – Kochanowski, Anton Ritter von; 18. Session 1883, Wien – Dr. Mitrofanowicz, Basil; 19. Session 1884, Budapest – Dr. Grigorcia, Nikolaus Ritter von; 20. Session 1885, Wien – Dr. Grigorcia, Nikolaus Ritter von; 21. Session 1886, Budapest – Lupul, Johann; 22. Session 1887, Wien – Lupul, Johann; 23. Außerordentliche Session 1887, Wien – Lupul, Johann; 24. Session 1888, Budapest – Lupul, Johann; 25. Session 1889, Wien – Lupul, Johann; 26. Session 1890, Budapest – Lupul, Johann; 27. Session 1891, Wien – Lupul, Johann; 28. Session 1892, Budapest – Lupul, Johann; 29. Session 1893, Wien – Lupul, Johann; 30. Session 1894, Budapest – Lupul, Johann; 31. Session 1895, Wien – Lupul, Johann; 32. Session 1896, Budapest – Lupul, Johann; 33. Session 1897, Wien – Lupul, Johann; 34. Session 1898, Budapest – Winnicki, Isidor; 35. Session 1899, Wien – Winnicki, Isidor; 36. Session 1900, Budapest –Dr. Popovici, Georg; 37. Session 1901, Wien – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 38. Session 1902, Budapest – Wassilko, Georg Freiherr von; 39. Session 1903, Wien – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 40. Session 1904, Budapest – Wassilko-Serecki, Georg Freiherr von; 41. Session 1906, Wien – Dr. Straucher, Benno; 42. Session 1907, Wien – Hormuzaki, Alexander Freiherr von; 43. Session 1908, Budapest – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 44. Session 1909, Wien – Simionovici, Teophil; 45. Session 1910, Budapest – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 46. Session 1911/12, Wien – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 47. Session 1912, Budapest – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 48. Session 1913, Wien – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 49. Session 1914, Budapest – Wassilko, Nikolaj Freiherr von; 50. Session 1917/18, Wien – Wassilko, Nikolaj Freiherr von.

5. „Nationalitätenrecht“ und die nationale Frage im Reichsrat

Das Habsburger Kaiserreich war ein polyglotter Staat, dessen Bevölkerung sich aus mehreren nationalen Minderheiten zusammensetzte. Eine Bevölkerungsgruppe mit absoluter Mehrheit gab es nicht. Die relativ größte Minderheit unter den insgesamt rund 25 Millionen Einwohner der österreichischen Reichshälfte waren die Deutschen. Die in regelmäßigen Abständen von zehn Jahren durchgeführten Volkszählungen, die nach der Umgangssprache erhoben wurden, ergaben z. B. in den Jahren 1880, 1890 und 1900 einen relativ konstanten Anteil von 36 Prozent Deutsche, 23 Prozent Tschechen, 16 Prozent Polen, 13 Prozent Ruthenen und 5 Prozent Slowenen. Kleinere Gruppen gaben Serbo-

Kroatisch (drei Prozent), Italienisch-Ladinisch (drei Prozent), Rumänisch (ein Prozent) oder Magyarisch (0,03 Prozent) als Umgangssprache an⁴⁷.

Das Grundgesetz über die Reichsvertretung des Februarpatentes von 1861 enthielt keine Bestimmungen zur Frage der nationalen Zusammensetzung des Abgeordnetenhauses des Reichsrates⁴⁸. Auch das Staatsgrundgesetz von 1867 setzte keine neuen Maßstäbe in Bezug auf ein „Nationalitätenrecht“ in Österreich, sprach aber von der „Gleichberechtigung aller Volksstämme“⁴⁹. Die erste verfassungsmäßige Rechtsnorm mit direkter Auswirkung auf die nationale Zusammensetzung des Abgeordnetenhauses des Reichsrates war der nur für Mähren und für die Bukowina zutreffende Paragraph 1 der Reichsratswahlordnung von 1907.

Eine Übersicht über die nationale Zusammensetzung der Abgeordnetenkammer des Reichsrates im Vergleich zum Anteil der verschiedenen Nationalitäten an der Gesamtbevölkerung im Jahre 1907 zeigt folgende Tabelle⁵⁰:

Nationalität	Zahl der Mandate	Anteil der Mandate im Abg.-Haus (in Prozent)	Anteil an der Gesamtbevölkerung (in Prozent)
Deutsche	233	45	36
Polen	81	16	16
Slowenen und Serbo- Kroaten	37	7	8
Ruthenen	33	6	13
Italiener	19	4	3
Rumänen	5	1	1
Insgesamt	516	100	100

Aus der Tabelle geht hervor, daß die Deutschen in dieser Reichshälfte im Verhältnis zu ihrem Anteil an der Gesamtbevölkerung im Abgeordnetenhaus stark überrepräsentiert waren. Leicht bevorzugt waren die Italiener. Die Polen und die

⁴⁷ Bernatzik, Edmund: Die österreichischen Verfassungsgesetze, a. a. O., S. 879.

⁴⁸ Siehe dazu 2.2.1

⁴⁹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1867, Nr. 142, Art. 19.

⁵⁰ Zahlen zusammengestellt aus: Namenverzeichnis der Mitglieder des Abgeordnetenhauses nach den einzelnen Königreichen und Ländern, XVIII. Session 1907, hrsg. von der k. k. Hof- und Staatsdruckerei, Wien 1907 und Freund, Fritz: Das österreichische Abgeordnetenhaus. Ein biographisch-statistisches Handbuch, XI. Legislaturperiode, XVIII. Session, Wien 1907. Für die Bevölkerungszahlen wurden hier wegen dem kleineren Zeitabstand die Vergleichsdaten der Volkszählung von 1910 genommen, in: K. K. Statistische Zentralkommission (Hg.): Österreichische Statistik. Neue Folge. Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31. Dezember 1910 in den im Reichsrate vertretenen Königreichen und Ländern. 1 Band, Heft 1 und 2, Wien 1914.

Rumänen waren angemessen vertreten, während die Tschechen, Slowaken und Südslawen leicht benachteiligt waren. Unterrepräsentiert im Abgeordnetenhaus im Vergleich zu ihrem Anteil an der Gesamtbevölkerung und deswegen stark benachteiligt waren die Ruthenen.

Die Bukowina war im Abgeordnetenhaus von 1907 mit vierzehn Abgeordneten vertreten. Nach ihrer Volkszugehörigkeit waren fünf davon Rumänen (Georg Grigorovici, Constantin Isopescul-Grecul, Theophil Simionovici, Aurel von Onciul, Alexander von Hormuzaki), fünf Ukrainer (Elias von Semaka, Nikolaj Spenul, Anton Lukasiewicz, Hirotheus Pihuliak und Nikolaj von Wassilko), zwei Deutsche (Arthur Skedl und Anton Keschmann) und ein Jude (Benno Straucher). Dazu Bezirkshauptmann Franz Graf Bellegarde der abwechselnd zu der Gruppe der Rumänen und der Deutschen gezählt wird.

Auch in der Bukowina war das Verhältnis der Mandate im Vergleich zu den Anteilen der verschiedenen Volksgruppen an der Gesamtbevölkerung des Landes unausgeglichen, wie aus folgender Tabelle ersichtlich wird⁵¹:

Nationalität	Zahl der Mandate	Anteil der Mandate im Abg.-Haus (in Prozent)	Anteil an der Gesamtbevölkerung (in Prozent)
Rumänen	6 (5)	43	35
Ruthenen	5	36	38
Deutsche	2 (3)	14	9
Juden	1	7	12
Andere	0	0	6
Insgesamt	14	100	100

Prozentuell mehr Mandate im Abgeordnetenhaus im Jahr 1907 als ihren Anteil an der Gesamtbevölkerung in der Bukowina hatten die Rumänen und die Deutschen, weniger dagegen die Ruthenen und die Juden.

⁵¹ Namensverzeichnis der Mitglieder des Abgeordnetenhauses nach den einzelnen Königreichen und Ländern, XVIII. Session 1907, a. a. O., und Freund, Fritz: Das österreichische Abgeordnetenhaus. Ein biographisch-statistisches Handbuch, XI. Legislaturperiode, XVIII. Session 1907, a. a. O. Für die Bevölkerungsstatistik siehe Abschnitt 1.1.3 dieser Arbeit.

VIAȚA POLITICĂ, CULTURALĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ

**DER ÖSTERREICHISCHE REICHSRAT UND DIE
ABGEORDNETEN AUS DER BUKOWINA
VON 1861 BIS 1918***

OTTO HALLABRIN

Parlamentul austriac și deputații din Bucovina între 1861 și 1918

(Rezumat)**

În studiul de față, autorul prezintă activitatea Parlamentului austriac și a deputaților bucovineni în perioada 1861–1918. Sunt detaliate următoarele aspecte: alcătuirea și funcțiile Parlamentului; rolul Camerei Deputaților și al Senatului; delegația parlamentară și reprezentanții ei din Bucovina; „dreptul naționalităților” și problema națională în cadrul Parlamentului. Studiul oferă o privire de ansamblu asupra celor 12 legislaturi din perioada menționată, evidențiind activitatea membrilor acestora, reprezentanți ai Bucovinei, pe parcursul celor 22 de sesiuni parlamentare. Tabelele prezintă date concrete referitoare la numele, ocupația și statutul tuturor parlamentarilor bucovineni, precum și la modul de reprezentare a naționalităților în Parlament, raportat la întreaga populație a Bucovinei.

Cuvinte cheie: Bucovina, Parlamentul austriac, Camera Deputaților, Senat, alegeri, naționalități.

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI
MARI. ADUNAREA DEPUTAȚILOR, SESIUNEA 1919–1920
(II)

RODICA IAȚENCU, MARIAN OLARU

În numărul 1/2012 al publicației „Analele Bucovinei” a fost prezentată partea I a documentarului *Bucovineni în Parlamentul României Mari. Adunarea Deputaților, sesiunea 1919–1920*.

La alegeri, desfășurate în baza decretelor-legi emise în august 1919, au participat Partidul Democrat al Unirii (condus de Ion Nistor) și candidați independenți. Bucovina a fost reprezentată de 26 de parlamentari (20 din partea Partidului Democrat al Unirii și șase independenți). Discursurile parlamentarilor bucovineni s-au referit la problemele economice ale provinciei (activitatea Comisiei de Lichidațiune de la Viena, retragerea coroanelor și unificarea valutei naționale, situația Căilor Ferate și înființarea unui Oficiu de Exploatare la Cernăuți, Legea de reformă agrară pentru Basarabia, pe marginea căreia deputații bucovineni au depus amendamente, tratatele comerciale ale României cu statele vecine), la distrugerile și despăgubirile de război și la acțiunile generalului Eduard Fischer și Aurel Onciul în Bucovina.

În prima parte a documentarului au fost prezentate două documente: *Telegrama* expusă de Erast Mandicevschi în primul Parlament al României Mari din partea Bucovinei și Raportul și proiectul de lege relativ la unirea Bucovinei cu România Mare.

În partea a doua prezentăm discursurile parlamentarilor Aurel Morariu, Vasile Lițu și Iorgu G. Toma, care fac referire la distrugerile și despăgubirile de război și la acțiunile generalului Eduard Fischer și Aurel Onciul în Bucovina.

Anexa I

Interpelarea deputatului Aurel Morariu (Partidul Democrat al Unirii, circumscripția Storojineț, județul Storojineț), prezentată în ședința A. D. din 4 februarie 1920, pe marginea despăgubirilor de război și a acțiunilor generalului Eduard Fischer¹

D-le președinte, onorată Cameră, chestiunea pe care voiesc să o aduc astăzi înaintea d-voastre este o chestiune pe care o consider ca fiind o continuitate a expunerilor și lucrurilor pe care le-a arătat înaintea d-voastre d-l deputat Bălănescu în chestiunea despăgubirilor de război. Și, deși chestiunea despre care vă voi vorbi are un caracter specific al ei, precis, local, bucovinean, totuși cred că poate să intereseze opinia publică a întregii țări românești și este timpul ca asupra unor anume lucruri petrecute în Bucovina înainte de unirea ei cu țara mamă să se discute și în plin Parlamentul României Mari. Dacă din felul expunerilor și din datele absolut precise pe care voi avea onoarea să le aduc înaintea d-voastre se va desprinde oarecum impresiunea că chestiunea aparține poate prea mult unui domeniu teoretic, atunci vă rog, onorați domni, să aveți răbdare și, ascultând expunerea până la sfârșit și văzând care este concluziunea la care ajung, să urmăriți și să vedeți că ne găsim în fața unei chestiuni de interes imediat practic, mai ales pentru noi, bucovinenii.

De un an de zile Bucovina este liberă, de un an și mai bine Bucovina este liberată prin jertfele enorme ale fraților și, mai presus de toate, ale fraților din Vechiul Regat. Bucovina noastră se bucură de această libertate, de care de aproape de un secol și jumătate dușmanii noștri haini au privat-o, dușmanii, astăzi prăbușiți după urma îngâmfwării lor și tendinței de a stăpâni și cotropi lumea. Poporul bucovinean, nesfârșit de fericit pentru unirea sa cu Patria Mamă, se apropie de Vechiul Regat românesc, căruia îi datorește libertatea sa de azi cu dragoste, cu toată sinceritatea și cu acea încredere cu care copilul se apropie de bunul său părinte. Și cred, onorată Cameră, că nu este o formă convențională pe care o îndeplinesc când rostesc aceste cuvinte de la această înaltă tribună, ci este o datorie pe care în sfârșit noi, bucovinenii dezrobiți, trebuie să ne-o facem, dând expresie convingerii și recunoștinței noastre că meritul d-voastre – și aici mă adresez d-lor deputați din Vechiul Regat – este enorm de mare în câștigarea libertății, după care noi un secol jumătate am jelit. În adunările pe care le-am avut în timpul vacanțelor de iarnă cu alegătorii noștri în diferite părți ale Bucovinei dezrobite, am înțeles și am văzut că în conștiința poporului bucovinean este adânc înrădăcinată această conștiință a datoriei sale de a fi mulțumitor față de Vechiul Regat

¹ Dezbaterile Adunării Deputaților (în continuare se va cita D.A.D.), „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita M.O.), nr. 30, 6 februarie 1920, p. 399–407.

pentru libertatea și vrednicia la care bucovinenii au fost chemați acum. Și, d-lor, recunoștința noastră se îndreaptă mai întâi către capul statului român care, cu vitejie și cu înaltă prevedere, a condus destinele neamului românesc, pentru ca să-l aducă la aceste zile de mare și luminoasă glorie. Nu mai puțin mulțumitori suntem acelor cărmuitori și sfetnici ai tronului românesc care, veghind cu bună grijă și cu cinste asupra intereselor obștii românești de pretutindeni, au avut aceste frumoase rezultate pe care azi cu toții le sărbătorim și nu e mai puțin adevărat că numai prin destoinicia și prin nesfârșita, admirabila trăinicie a armatei române s-a putut înfăptui minunea care se cheamă azi idealul românesc.

D-lor deputați, în frunte cu Vechiul Regat român, românismul de pretutindeni a fost chemat la grele jertfe în timpul acestui război care de curând s-a încheiat. O zicătoare românească zice, și probabil că înțelepciunea poporului român sintetizează prin acest proverb timpurile de urgie și suferințe prin care a trecut în cursul veacurilor, „pe acela pe care Dumnezeu îl iubește, mai întâi îl pune la grea încercare”. Noi am trecut cu toții prin cele mai grele încercări și dacă Vechiul Regat a jertfit din sângele, avutul, din puterea și floarea tineretului său atât de mult, n-a lipsit și jertfa pe care a trebuit să o dea și provinciile robite de un dușman hain, care a căutat să ne stoarcă în toate chipurile, nu a lipsit și jertfa Ardealului, Bucovinei și a Basarabiei. D-lor deputați, expunerea mea se va ocupa de o parte din aceste jertfe pe care Bucovina, silită, forțată, a trebuit să le aducă, și expunerea de azi se va ocupa, mai ales, de capitolul tragic, în adevăr, pe care l-a înscenat și cu diabolică măiestrie l-a dus la capăt fostul general Fischer², comandantul jandarmeriei din Bucovina.

De la începutul războiului mondial, din vara anului 1914, Austria, care pornise un război extern împotriva statului rus și a celorlalți aliați ai noștri, a inaugurat și un război intern împotriva populațiunii civile de diferite naționalități, după provinciile în care acele naționalități locuiau. În Bucovina, războiul intern se ducea mai cu deosebire

² Eduard von Fischer (1862–1935) a fost comandantul Jandarmeriei din Bucovina. A avut o carieră militară, fiind distins cu numeroase ordine și medalii militare. Din anul 1915 a fost general maior. În octombrie 1927 a primit titlul de Cavaler al Ordinului „Maria Terezia”. Este autorul unor lucrări cu caracter geografic și care privesc istoria războaielor din Principatul Moldovei. În anul 1899 i-a apărut, la Cernăuți, lucrarea *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde, verfaßt anlässlich des 50jährigen glorreichen Regierungsjubiläums Seiner k.u.k. Apostolischen Majestät, unseres allergnädigsten Kaisers und obersten Kriegsherrn durch die k.u.k. Gendarmerie des Landesgendarmeriekommandos*. În 1935 și-a publicat, la Viena, cartea de memorii *Krieg ohne Heer: meine Verteidigung der Bukowina gegen die Russen* [Război fără armată: apărarea Bucovinei de către mine împotriva rușilor]. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 377; http://ro.wikipedia.org/wiki/Eduard_Fischer.

și cu mai multă strășnicie împotriva poporului românesc și a celui ucrainean. Din datele pe care voi avea onoarea a le arăta înaintea onoratei Camere veți vedea, d-lor, o parte din tragedia care, de la iunie 1914 și până la prăbușirea statului austro-ungar, s-a desfășurat sângeros pe cuprinsul întregii Bucovine. Îmi voi lua libertatea, d-lor, să citesc câteva date, rezumând numai cele mai caracteristice și mai atipice, pentru ca, ilustrând ceea ce s-a petrecut în Bucovina, să ajung la concluziunile pe care voi avea onoarea să le desfășor.

Capitolul întâi al expunerilor mele se ocupă de așa-numitele arestări, deportări, confinări, adică deținerea în lagăre de internați, în împrejurări mai puțin severe decât a unei internări propriu-zise, de confiscări, distrugeri de averi particulare și de condamnățiuni la ani de zile de pușcărie. Încep acest capitol al expunerilor mele citând, cum am zis, doar numai cazurile mai caracteristice. La 30 august 1914, plutonierul de jandarmi din Doroșăuți, județul Zastavna, îl arestează pe preotul George Dracinschi și fiica sa, Vera, în etate de 16 ani. Vina acestor oameni era: preotul bănuie de rusofilism, iar fiica sa de crima de les-majestate. Amândoi au fost ridicați și deportați. În timpul escortării au fost maltratați în chipul cel mai grozav. Mai ales în orașul Stanislau, din Galiția, poporul evreiesc și-a bătut joc de ei, scuipându-i, huiduindu-i și lovindu-i, de-i umplu sângele. Domnișoara Dracinschi a suferit grozava insultă de a fi târâtă de păr pe străzile civilizatului Stanislau, rănindu-și grav mâinile. Și toate acestea se petreceau – scrie preotul – în hohotele și huiduielile poporului patriot austriac, „fără ca garda care ne escorta să fi luat cea mai mică măsură pentru scutul nostru”. Din Stanislau, preotul Dracinschi și fiica sa au fost transportați, împreună cu alți 700 de nenorociți, prin țara ungurească, peste Sătmăr, până la tabăra internalilor din Thalerhof³. Aici au fost supuși

³ După izbucnirea Primului Război Mondial, autoritățile austriece au înființat mai multe lagăre de internare pentru populația civilă bănuie de acte de trădare față de Monarhia Habsburgică. Acestea erau situate în provinciile germane din vestul monarhiei austriece. După înființarea curților marțiale (prima dintre ele și-a început activitatea în septembrie 1914 și a funcționat pe rând la Cernăuți, Gura Humorului, Vatra Dornei; în Bucovina au funcționat și curți marțiale pe lângă Brigada nr. 35, Brigada „Lilienhof” și Divizia nr. 43; din martie 1915 au funcționat curți marțiale la Cernăuți și Rădăuți), în lagărele de internare erau trimiși acei cărora la acțiunea penală preliminară nu li s-a putut dovedi nicio vină. Pentru populația sârbă s-au înființat astfel de lagăre la Mostar, Arad și Dobo. Lagăre de internare pentru populația civilă au funcționat și la Gellersdorf, Wilnsdorf, Ober Hollabrunn. Pentru „elementele suspecte” din Galiția și Bucovina s-a înființat, în septembrie 1914, lagărul din Thalerhof (în apropiere de Graz, capitala Landului Steyr din Austria). Complexul era format din barăci pentru cei internați aici, locuințe pentru ofițerii și soldații comandamentului și apartamente pentru cancelaria acestuia, putând adăposti până la 8 000 de oameni. La doi ani de la înființare, în 1916 s-au ridicat și barăci pentru spital, case de izolare pentru noii sosiți, o casă pentru infecțioși, un apartament de baie și un local de arest. De asemenea, s-au construit o biserică catolică și o capelă ortodoxă. Lângă acest complex se afla cimitirul lagărului. Primul comandant

unui regim de sălbatică teroare. Comandantul de pe atunci al lagărului, colonelul Stadler, dăduse ordin gărzii de pază să ucidă imediat pe orice internat care ar îndrăzni să-și arate nemulțumirea sau să facă vreun gest de protestare împotriva tratamentului aplicat în lagăr internaților, că doar, încheia d-l colonel, toată afacerea nu costă decât un proces-verbal de o jumătate de coală de hârtie. Bărbați, femei și chiar copii, indiferent de condiție și clasă socială, dormeau în corturi improvizate pe pământul înghețat. Holera și tifosul secerau zeci de oameni pe zi. În scurt timp, numărul morților îngropați sub o pădure din apropierea lagărului s-a ridicat la 2 000. În reclamațiunea sa, preotul Dracinschi cere să fie despăgubit din averea particulară a fostului general Fischer care, zice preotul, a pricinuit dezastrul său și al familiei sale întregi, pierzând toată averea, sănătatea sa și a fiicei sale.

În comuna Șerăuții de Sus, din județul Cernăuți, au fost arestați de plutonierul de jandarmi Max Zucher, următoarele persoane: Ion a lui Iacob Mateiciuc, agricultor, arestat la 9 august 1914; Cornel Keiwan, învățător, arestat în aceeași zi și amândoi eliberați ca nevinovați la 3 septembrie 1915; Ion a lui Iacob Poraicu, agricultor, arestat

al lagărului a fost colonelul Stadler, secondat de căpitanul Fasching. Securitatea lagărului era asigurată de peste o mie de soldați. Primul grup de „trădători” din Galiția și Bucovina, 3 000–4 000 de oameni (preoți, avocați, țărani, călugări, femei și copii), supus inițial arestului miliar în închisoarea de la Stanislau, a sosit la Thalerhof la 4 septembrie 1914, fiind transportat cu trenul, pe ruta Sătmar–Budapesta–Graz. Până în mai 1917, când au fost sistate transporturile de deținuți spre Thalerhof (în urma interpelărilor deputaților cehi în Parlamentul de la Viena, lagărele de la Thalerhof, Mostar, Arad și Doboș au fost desființate, iar cetățenii internați au fost fie trimiși acasă, fie forțați să-și stabilească domiciliul în unul dintre orașele din vestul monarhiei), aici au fost internați 30 000 de oameni, originari din Bucovina și Galiția; în jur de 2 000 dintre aceștia și-au găsit sfârșitul la Thalerhof. Marea majoritate a victimelor din lagărul supraaglomerat au murit fie din cauza unor epidemii – tifos exantematic, holeră, erizipel (boală infecțioasă a pielii) sau dizenterie, fie din cauza violenței și a tratamentului inuman la care erau supuse. Mormintele vechi ale lagărului au fost deschise la 23 iunie 1937, când a avut loc sfințirea osuarului din cimitirul parohiei Feldkirchen (Graz), care adăpostește și osemintele de la Thalerhof. A fost alcătuită o carte a morților, unde sunt trecute numele celor decedați (1 767 persoane din Galiția și Bucovina), carte care se păstrează în cancelaria parohiei din Feldkirchen. În anul 2012, la inițiativa colonelului în rezervă Manfred Oswald, comunitatea din Feldkirchen a realizat o placă funerară în patru limbi, care amintește de faptul că între 1914 și 1917 au fost internați aici circa 30 000 de oameni din Galiția și Bucovina, iar între 1917 și 1918 au fost aduși circa 5 000 de prizonieri de război ruși. În interiorul osuarului au fost montate 20 de plăci comemorative cu numele celor 1 767 de persoane decedate în lagăr, preluate de colonelul Manfred Oswald din Cartea morților aflată în parohia din Feldkirchen. Problema numărului și a rămășițelor victimelor din lagărul de la Thalerhof încă nu este clarificată, existând presupunerea că ar mai fi și alte oseminte îngropate pe terenul aeroportului unde a fost construit lagărul. Cf. Teodor Balan, *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul războiului mondial. 1914–1918*, Cernăuți, Editura autorului, 1923, p. 57, 134–143; Georg Hoffmann, Nicole-Melanie Goll, Philipp Lesiak, *Thalerhof 1914–1936. Die Geschichte eines vergessenen Lagers und seiner Opfer* [Thalerhof 1914–1936. Istoria unui lagăr uitat și a victimelor sale], Herne, Editura „Gabriele Schaefer”, 2010.

în aceeași zi și eliberat abia după un an; Dumitru a lui Nicolae Locovei, student, arestat în aceeași zi și eliberat la 15 iunie 1915; Leonti a lui Grigore Boico, arestat în aceeași zi și eliberat după zece luni; apoi Ion Bezboroho, arestat la 1 martie 1915 și eliberat la 9 octombrie 1917, deci după doi ani și șase luni; Ștefan Poraicu, arestat la 1 martie 1915 și eliberat în martie 1918, deci după trei ani; Ilie Poraicu, arestat la 2 martie 1915 și eliberat în august 1915, după ce fusese deținut timp de șase luni în arest preventiv în temnița Tribunalului din Suceava. Afară de Ilie Poraicu, ceilalți au fost internați în tabăra de la Thalerhof, supuși celui mai neomenos regim acolo, în timp ce acasă gospodăriile și familiile lor au fost distruse.

Agricultorii Alexandru Humeniuc, Matei Dimitriuc, George Șandru, Ananie Dzurabeț, Alexandru Coican, Ion Chabaila, Mihail Lesec și Grigorie Codrean, toți din comuna Văslăuți, au fost arestați de jandarmii d-lui Fischer în toamna anului 1914, deportați în cele mai cumplite și umilitoare maltratări și insulte și internați timp de trei ani în lagărele din Theresienstadt (Bohemia)⁴ și Thalerhof, lângă Graz, în Styria. Tot avutul a fost prădat și nimic în timpul absenței lor de acasă.

La 5 iulie 1914, preotul Emilian Makowiewicz din Cernauca a fost arestat, împreună cu soția sa, de jandarmii Pokoi și Klappa. Arestarea s-a făcut din ordinul d-lui Fischer pentru simple bănuieli. În timpul transportării spre Thalerhof a fost insultat și maltrat. În orașul Graz a fost scuipat și bătut de persoane din societatea bună germană, ba chiar și de cucoane. Soția sa, internată și ea în același lagăr, a murit acolo, în urma marilor suferințe morale și fizice îndurate. Amănuntele pe care le relatează preotul Makowiewicz sunt cu adevărat senzaționale și-ți fac impresia de lucruri pe care numai în romane sau povești [le] poți afla.

În județul Siret au fost arestate, din ordinul d-lui Fischer, 186 persoane pe simple bănuieli sau denunțuri anonime. Acești oameni au fost deținuți parte în pușcăriile de pe

⁴ La Theresienstadt (actualmente Terezin, oraș din nordul Boemiei, Cehia), Iosif al II-lea a construit, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, o fortăreață militară, una dintre ultimele fortărețe bastion din Europa (cunoscută și sub numele de Mica Fortăreață). Aceasta a servit și ca închisoare, în timpul Primului Război Mondial fiind închiși aici cei acuzați de acte de trădare față de Monarhia Habsburgică. După izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial, naziștii au închis la Theresienstadt prizonieri evrei, cehi, ruși, polonezi, britanici, francezi, români, Mica Fortăreață transformându-se în lagăr de concentrare. Fiind un lagăr de tranzit al prizonierilor spre celelalte lagăre de concentrare, pe aici a trecut un număr impresionant de deținuți (144 000, dintre care 33 000 au murit aici; alți 88 000 de prizonieri au fost, însă, deportați spre lagărele de exterminare). Între anii 1945 și 1948 a servit și ca închisoare pentru prizonierii germani. Cf. <http://dli.ro/fortareata-din-terezin-republica-ceha.html>.

lângă tribunalele din Bucovina, parte deportați în lagărele din Theresienstadt sau Thalerhof, făcând cu toții laolaltă 295 [de] ani și două luni de pușcărie.

Țăranul Mihai a lui George Todosan din Ostrița a fost arestat în septembrie 1914 de plutonierul de jandarmi Dutkievici din Molodia, astăzi Cozmin, maltratat și purtat prin toate închisorile din Bucovina și Ungaria până la Muncaci și, în fine, fiind absolut nevinovat, a fost eliberat după zece luni de grele suferințe. În acest timp, toată gospodăria i-a fost prădată și distrusă.

Învățătorul Ioan Todosan din Poieni, județul Gura Humorului, a fost arestat pe la sfârșitul anului 1915, din ordinul generalului Fischer; a fost escortat, insultat, maltratat și internat în lagărul din Thalerhof până la finele lui iunie 1916. Și e interesant să se știe că asupra celor imputate d-lui Ioan Todosan au fost ascultați nu mai puțini de 129 de martori, care toți au certificat absoluta sa nevinovăție. Vedeți cu ce fast, cu ce lux de formalități de procedură lucrau autoritățile austriece, fără să se sinchisească de enormele suferințe ale celor arestați și deținuți.

Preotul Adrian Andronic, din Pătrăuți, lângă Suceava, a fost arestat odată cu inginerul Tit Onciul, fost deputat în Dieta provincială a Bucovinei. A fost maltratat și insultat în chip ordinar de plutonierul de jandarmi Pokoi. În timpul escortării de la o temniță la alta au fost insultați și loviți de populația cu monopolul patriotismului austriac, care striga (citez după scrisoarea părintelui Andronic): „Sieht an, ein Galach und ein Deputat, lovind în noi, zice părintele, ca în niște dobitoace”, adică, pe românește: „priviți un popă și un deputat”.

Dirigintele școlar Karl Schorsch, din Vasilău, județul Zastavna, a fost arestat de jandarmul plutonier Rumygailo, în gara Verenceanca, la 4 august 1914. Escortat apoi din temniță în temniță, a fost adus la Stanislau, unde a fost cumplit maltratat de mulțime, de aceeași mulțime despre care vorbește și părintele Andronic. A fost internat apoi, parte în Thalerhof, parte în Pulkau, județul Ober Hollabrunn (Austria de Jos), până la 13 aprilie 1917.

Caracteristic e și cazul învățătorului Nicu Jemna, din Cernăuți-Mănăstereștea. Acesta a fost arestat de plutonierul de jandarmi Geliczch, în ziua de 15 octombrie 1914, în apropierea comunei Ciudei. Bănuit că face spionaj în favoarea rușilor, a fost maltratat în chip cumplit. Făcându-i-se percheziție, i s-au luat toți banii (cam 600 coroane) și, pe lângă alte hârtii, s-a găsit asupra sa și un exemplar din *Istoria românilor*, scrisă de președintele nostru, Nicolae Iorga. Atunci a fost declarat spion și condamnat la moarte prin ștreang de mai mulți plutonieri și sergenți de jandarmi. Numai intervenției întâmplătoare a unui ofițer din Vicov este a se mulțumi că omul a scăpat cu zile, fiind trimis la comandamentul de etape din Dorna.

D-l Aurel Bulandra, student, domiciliat în Suceava, a fost arestat la 1 februarie 1916, din ordinul d-lui Fischer, de către plutonierul de jandarmi Zarembo, pentru pretinsa complicitate cu rușii. A fost internat în lagărul de la Thalerhof timp de șase luni, apoi, fiind recrutat, a fost trimis pe front; rănit, a fost declarat invalid și, în această calitate, internat în lagărul de la Gellersdorf⁵; în urma amnistiei din 1917 a fostului împărat Carol⁶, a fost eliberat. Dar, în drum spre casă, fu din nou arestat, în Lemberg, de un agent al d-lui Fischer, cu numele Schachner, evreu originar din Suceava. Apoi închis în temniță la Cluj timp de cinci luni și într-o temniță din Viena, așisderea în arest preventiv, timp de șapte luni.

D-l George Palamarciuc, profesor secundar la Liceul „Ștefan cel Mare” din Suceava, a fost arestat la 21 martie 1918, în urma denunțurilor agenților lui Fischer. A fost întemnițat la Suceava și apoi în Viena timp de șapte luni de zile și numai prăbușirea Austro-Ungariei i-a adus mântuirea. D-lor deputați, dați-mi voie să vă citesc un pasaj din scrisoarea d-lui profesor Palamarciuc, prin care d-sa arată în lumina adevărului situațiunea românilor bucovineni în acele vremuri de tristă amintire. Iată ce zice d-sa: „Pentru biroul de spionaj (Abwehrstelle), căpitanul Hintz a angajat, la îndemnul lui Fischer, ca agenți numai evrei, dintre care mai cu seamă doi, Schachner și Zappler, făceau cea mai mare batjocură de bieții români care aveau nenorocirea să fie arestați la ordinul lor. Sub influența acestor agenți a început și o mare parte din populația evreiască să ia o atitudine ostilă față de români. Nu era chip să te arăți prin oraș. Populațiunea evreiască stupia și făcea observațiuni malițioase la adresa românilor”.

Preotul Vasile Rudeiciuc, din Dracineț, a fost arestat de jandarmii d-lui Fischer în ziua de 28 august 1914 și întemnițat în Cernăuți. A fost eliberat de rușii care ocupaseră Cernăuțiul și a trecut în Vechiul Regat ca să scape de prigonirile pornite contra sa. În urma acestui fapt, întreaga familie a preotului Rudeiciuc, compusă din șapte persoane, a fost arestată și supusă celui mai barbar regim de prigoniri și vexațiuni. Învățătorul Alexandru Nastasi, din Negrileasa, a fost arestat la 20 septembrie 1914 de Jandarmeria din Siret și, legat în fiare, a fost transportat la Humor unde, pe atunci, se afla d-l Fischer. Acesta i-a făcut în persoană instrucția și l-a somat pe d-l

⁵ Vezi nota 3.

⁶ Este vorba despre împăratul Carol al IV-lea al Austriei, în același timp rege la Ungariei, sub numele de Carol I, cel care a emis, la 17 octombrie 1918, numai pentru Austria, proclamația *Către popoarele mele*, prin care propunea reorganizarea Austro-Ungariei într-un stat federal, în cadrul căruia, păstrându-se instituțiile fundamentale, urmau a fi organizate, conform dorinței naționalităților din imperiu, state naționale autonome. Proclamația nu și-a atins scopul, fiind emisă mult prea târziu.

Nastasi să primească a face spionaj în favoarea Austriei. D-l Nastasi a refuzat. Atunci d-l Fischer, foarte enervat, a decretat deportarea sa la Muncaci și de aici la tabăra din Thalerhof. Acolo d-l Nastasi a rămas timp de patru luni și, în urmă, constatându-se nevinovăția sa. A fost condamnat în Graz, până la 15 noiembrie 1915. În acest timp i-a murit nevasta și tot avutul i-a fost prădat și distrus. Tovarăș de mizerii și suferințe i-a fost, în parte, profesorul Vasile Lițu, acum deputat în acest Parlament⁷.

D-l Haralambie Nichitovici, proprietar din orașul Suceava, a fost arestat la 12 mai 1918 de jandarmerie pentru bănuiala de spionaj în favorul României. A fost deportat și internat în Austria de Jos, împreună cu țăranul din Dorna, George Boncheș, fost deputat în Dieta provincială a Bucovinei. Interesantă e partea din expunerea d-lui Nichitovici, unde arată cum d-sa și fostul deputat George Boncheș tăiau lemne prin păduri și săpau prin ogoarele și grădinile nemților din apropierea Vienei ca să-și câștige existența.

Preotul Ilarion Prelici, fost cooperador în Rarancea, a fost arestat de comandantul Postului de Jandarmi din Rarancea, cu numele Wolf, în ziua de 8 august 1914. Închis mai întâi în temnița din Cernăuți, a fost apoi ridicat și transportat spre Thalerhof, împreună cu alți 14 preoți, între care și doi preoți români basarabeni, și anume: preotul din Colincăuți și cel din Rachitna. În relația pe care o dă, părintele Prelici arată marile mizerii pe care le-a îndurat în lagărul de la Thalerhof. Amănuntele privitoare la viața din acel lagăr concordă cu cele comunicate de preotul Dracinschi, despre care am vorbit anterior.

Preotul Christofor Iliuț, din Fundu Moldovei, a fost arestat în ziua de 7 octombrie 1914, pus în lanțuri și mai întâi închis într-o celulă a Cazarmei de Jandarmi din Fundu Moldovei, laolaltă cu primarul acestei comune, Toader Leuștean. Abia după trei zile a fost dus la Pojorâta. Pe drum a fost batjocorit, huiduit și lovit, mai ales de evrei.

Pamfil Cuparencu, agricultor din Ropcea, denunțat de fostul primar din Ropcea, Eudoxiu Dașchievici, a fost arestat în anul 1915 de jandarmul plutonier Braumgarten. În temeiul unor mărturii false, Cuparencu a fost condamnat la zece ani temniță și a murit în închisoarea din Thalerhof la 18 martie 1917. Au rămas în urmă nevasta și șase copii minori. Astăzi, locuitorul Andronic Mazurski din Ropcea arată că, atunci când se făceau cercetările împotriva lui Pamfil Cuparencu, el, Mazurski, fiind citat ca martor, a fost schingiuit atâta timp de jandarmul Braumgarten, până n-a confirmat pretinsa vină a lui Cuparencu. Astfel a fost apoi condamnat Cuparencu.

⁷ Deputat al Partidului Democrat al Unirii, circumscripția Dorna, județul Câmpulung.

D-l Vasile Beuca Costineanu, fost învățător în Noua Suliță, a fost arestat de jandarmerie la 20 septembrie 1914 și dat afară din slujbă. Escortat peste Humor–Dorna–Bistrița, a fost maltratată și batjocorit, mai ales de populația evreiască din acele părți. D-l Beuca Costineanu arată în relația sa amănunte foarte interesante asupra felului într-adevăr barbar cum erau tratați cei arestați de jandarmii d-lui Fischer.

Preotul Ioan Iliuț din Voroneț [a fost] arestat de Jandarmeria din Humor la 15 iunie 1916, în urma unui denunț anonim, inspirat de cărciumarul Scheuermann din Voroneț. [A fost] insultat și maltratată în Humor, în Dorna, mai ales de populația evreiască, tratat peste tot ca un criminal. Deși achitat de Curtea Marțială din Bistrița, arestat din nou de aceeași jandarmi și iar purtat prin toate închisorile. Ajuns la Sibiu, a trăit aici sub pază până la declarația de război a României. Atunci iar a fost arestat și întemnițat în închisoarea de la Ocna Sibiului. Iată ce scrie părintele: „În Ocna Sibiului am fost închis într-un arest plin de țărani români, împreună cu femeile și copiii lor. Două zile și două nopți am stat închiși fără mâncare, huiduiți și maltratați de turbații jandarmi unguri. Sute de preoți, învățători și țărani români au fost arestați și schingiuiți în zilele acelea de groază. Mulți au fost executați pe drum sau în închisori, fără nicio judecată”. Iată, d-lor, relația autentică a unui martir al Bucovinei. Iată înfrățirea durerii și martiriului nostru cu cel al Ardealului întru izbândirea aceluiși ideal. De la Sibiu, preotul Iliuț a fost dus la Cluj și de aici la Praga. Abia în aprilie 1918 a putut să se reîntoarcă acasă.

D-l George Boncheș, agricultor și fost deputat al cercului Câmpulung în Dieta bucovineană, a fost arestat de jandarmi la 27 aprilie 1916 și tradus în fața Curții Marțiale din Rădăuți, care însă l-a achitat. Totuși, d-l Boncheș a fost deportat și internat în tabăra de la Wilnsdorf, județul Pöggstall, Austria de Jos, iar apoi în lagărul de la Ober Hollabrunn⁸, unde a stat până la 1 noiembrie 1917. Cauza arestării d-lui Boncheș a fost că făcuse plângere la d-l Fischer împotriva samsarilor de pe lângă Biroul economic al Comandamentului de Jandarmi nr. 13 din Cernăuți. D-l Boncheș arătase în acea plângere că agenții economici Klier, Brodowski, Iosef Moses făceau afaceri enorme în dauna populației rurale. Daunele îndurate de d-l Boncheș de pe urma deportării și internării sale se ridică la multe zeci de mii de coroane.

D-l Vasile Lițu, profesor secundar și în prezent deputat al circumscripției Dorna, a fost așisderea arestat și maltratată de jandarmii d-lui Fischer și iată ce spune d-l Lițu despre acele suferințe îndurate de d-sa: „O lună după izbucnirea războiului, la 4 septembrie 1914, am fost chemat de sergentul major de jandarmi Schwarz la primărie

⁸ Vezi nota 3.

și deținut aici. După o noapte petrecută sub baionetele a doi jandarmi, îmi declară jandarmul Schwarz a doua zi că sunt arestat și mă întemniță în arestul Judecătorei din Dorna. Cauza arestării mi-a fost comunicată abia după zece zile și iată care erau punctele de acuzațiune: 1. Că am scris articole împotriva Monarhiei Austro-Ungare și a dinastiei habsburgice; 2. Că am luat parte, între anii 1906 până la 1913, la toate manifestațiunile dușmănoase monarhiei; 3. Că întrețin relații cu bărbații politici din România și îndeosebi cu d-l profesor Nicolae Iorga; 4. Că sunt membru la Liga Culturală; 5. Că aș fi declarat într-o vorbire ținută la București că dorința mea și a tuturor românilor bucovineni este să se unească cu Patria Mamă; 6. Că aș fi zis cândva că e datoria românilor bucovineni să sară în ajutorul românilor din Ardeal atunci când aceștia se vor răzvrăti împotriva ungarilor”. Apoi d-l Lițu descrie cu amănunte tot calvarul suferințelor, insultelor și maltratărilor îndurate până a ajuns în tabăra internaților din Thalerhof, unde a rămas până la 10 decembrie 1914, fiind apoi continuat în Graz, până în septembrie 1917. Așisderea a fost arestat și insultat părintele profesor Dimitrie Țopa, deputat bucovinean în această onorată Cameră⁹. D-nii deputați Lițu și Țopa sunt de față și pot să confirme relațiunile pe care vi le dau și pe care dumnealor mi le-au comunicat mie.

Țăranul Ion Olariu din Volovăț a fost arestat în anul 1915 de plutonierul de jandarmi Pokoi, în urma denunțului unui detectiv evreu, care l-a denunțat că are un băiat care trecuse în Regatul Român. În urma chinurilor și privațiunilor îndurate, bătrânul om de 66 de ani a murit [la] scurt timp după arestare.

Țăranul Ion Bodnariuc din Ropcea a fost arestat în anul 1914 de jandarmul plutonier Baumgarten, care l-a maltratat în mod grozav. Între altele, acest plutonier de jandarmi inventase următoarea metodă de torturare. Având un câine foarte rău, îi dete drumul și-l asmuțea asupra nenorocitului Ion Bodnariuc, legat de mâini și de picioare, ca să nu se poată mișca. Bodnariuc a fost denunțat că ar fi vinovat de trădare de patrie. Denunțătorii săi au fost: fostul primar Eudoxiu Dașchievici, despre care vom mai vorbi, apoi evreii Berl și Pinkas Dermer, Jüdel Mentscher, Samson Finder, Șmil Fleischer, toți din Ropcea. A fost întemnițat timp de patru ani de zile.

D-l Petre Rei, diriginte poștal și învățătorul Ioan Grigorovici, amândoi din Igești, au fost arestați la 17 septembrie 1914 de jandarmul plutonier Nicolae Kuprak. Ferecați în lanțuri, au fost escortați la Bistrița, de unde, după multe și negrăite privațiuni și înjosiri, au fost eliberați, constatându-se nevinovăția lor. Învățătorul Ioan Grigorovici a murit la scurt timp după aceea, în urma mizeriilor și lipsurilor îndurate.

⁹ Deputat al Partidului Democrat al Unirii, circumscripția Sadagura, județul Coțmani.

Preotul Simion Voloșciuc, paroh în Văslăuți, a fost arestat din ordinul d-lui Fischer, la 4 august 1914. Adus în fața sa, a fost interogat chiar de d-l general – o cinste [de] care, firește, nu fiecare arestat putea să se învrednicească. Părintele Voloșciuc a trebuit să depună la mâna d-lui general un ceas cu lanț de aur, în valoare de 6 000 coroane pe atunci și toți banii, în sumă de 700 coroane, pe care îi avea asupra sa. După chinuri și batjocuri de tot felul, bietul om a ajuns, la 2 septembrie 1914, la Thalerhof, unde a fost internat. La 14 octombrie 1914, deci după o lună și 12 zile, a murit de mizerie. Toată averea distrusă și prădată e evaluată de familia rămasă la 150 000 coroane.

Preotul Cornel Tomovici, paroh în Zoiniace, județul Zastavna, a fost arestat din ordinul d-lui Fischer la 20 mai 1916. Deținut în arest preventiv timp de un an de zile, prigonit, maltrat și lipsit de tot ce e necesar pentru existență, preotul Tomovici a înnebunit. Astăzi, însă, acest nenorocit se găsește în casa de alienați din Graz. În urma sa au rămas soția, cu patru copii. Daunele sunt evaluate la 150 000 [de] coroane.

Preotul Gheorghe Lanivski, din comuna Moldova Suliței, denunțat de cărciumarul din sat, Eisig Iwanier, a fost arestat pe la mijlocul lunii august 1914 de către jandarmii Thomas Grossar și Beer pentru simple bănuieli. Suferințele îndurate de acest bun și cinstit preot român au fost grozave. Iată un capitol din epopeea suferințelor preotului Lanivski. Citez textual după relația sfinției sale: „După câteva zile petrecute în temnițele din Cernăuți, Rădăuți și Suceava, jandarmii d-lui Fischer m-au pus în lanțuri, legat cot la cot cu un țigan, cu numele Toader Băcilă, din comuna Bădeuți. Ferecat în lanțuri, alături de nenorocitul țigan desculț și zdrențeros, am fost târât pe străzile orașului Suceava, ziua mare, la gara Ițcani, unde o imensă mulțime de jidovi și străini s-au năpustit asupra mea cu batjocuri, maltratări și bătăi, ba chiar un grănicer austriac scosese baioneta ca să mă străpungă. În această învălmășeală nimic nu auzeam din partea jidovilor decât vorbe injurioase și apostrofări ca acestea: «Fiii noștri luptă pentru împărat, iar voi, popilor, trădați patria!» Timp de câteva ore am fost condamnat să ascult nemaiauzite sudalme și nimeni nu s-a găsit să mă ia în scut. Singura mea nădejde era că poate vreun român din Regat, din Burdujeni, văzând cele ce se petrec, va da de veste la București, arătând ce trebuie să sufere românii din Bucovina. Dar până la intervenția Bucureștilor, jandarmii d-lui Fischer și străinii de aici ne luau zilele. La gara din Hatna, batjocora s-a mărit. Aici a fost adus așisderea în lanțuri un alt preot bucovinean, parohul Lagadin, din Berhomet, împreună cu cântărețul bisericesc din acea comună, amândoi bănuți de rusofilism. Deci, mărindu-se ceata «trădătorilor», s-a mărit și ceata prigonitorilor noștri. Pe drum spre Dorna, am fost închiși într-un compartiment întunecat și toți ferecați în lanțuri, eram loviți, scuipați și insultați, atât

de personalul trenului, cât și de lumea pe care conductorii o aducea în compartimentul nostru ca să-și bată joc de noi. La toate gările unde ajungeam, lume enorm de multă, adunată anume, așteaptă ca să întâmpine pe «trădători» cu insulte și huiduieli. După multe și negrăite chinuri, am ajuns la Dorna, la ceasul unu după miez de noapte. Lumea, înștiințată de sosirea noastră, ne aștepta și ne-a întâmpinat cu fluierături, huiduieli și lovituri. În Dorna am fost băgați în temniță, eu legat laolaltă cu țiganul Băcilă. Și culcându-ne pe piatra goală, nici nu puteam să-mi fac cruce și nici să-mi pun pumnii sub cap, fiindu-mi mâna dreaptă legată. Țiganul Băcilă își făcea cruce zicând: «Poate eu tot voi fi vinovat cu ceva, dar preotul acesta, de bună seamă suferă nevinovat». A doua zi, toată jidovimea și toți străinii adunați din toată Bucovina în Dorna, de frica rușilor, ne așteptau chiar de la ușa temniței în care noi zăceam nevinovați. Înnegrind toată strada, se înșiruiam în șir nesfârșit și [era] chiar cordon de paznici pentru menținerea ordinii; ca la vreo procesiune festivă se făcuse. Când am fost scoși din temniță, s-au năpustit jidovii asupra mea bătându-mă cu pumnii, scuipându-mă și aruncând cu pietre. Pălăria și hainele îmi erau albe de scuipat ca de zăpadă proaspătă. Chiar de pe acoperișurile caselor aruncau cu pietre în noi. Martori ai acestor grozave suferințe sunt, între alții, preotul Lupășteanu și profesorul Vasile Lițu, acum deputat în Parlamentul român”. Aceasta este o parte numai a relațiunii pe care mi-a dat-o părintele Lanivski și am citat-o textual după manuscrisul d-sale.

Întrerup aici șirul expunerilor aparținătoare acestui capitol, căci numărul cazurilor este infinit mai mare și trec la capitolul și mai interesant al execuțiilor sumare pe care generalul Fischer le-a ordonat și săvârșit în cuprinsul Bucovinei prin subalternii săi. Iată câteva din ele. Țăranul Vasile Țehanciuc, din comuna Dubăuți, de 63 de ani, căsătorit, având patru copii, a fost executat de către jandarmul plutonier Victor Bogosievici în ziua de 25 octombrie 1915, ora 3 și 45 minute după amiază. Ordinul de execuțiune a fost dat de d-l Fischer, prin locotenentul său de jandarmi, Spreitzenhofer, în urmă avansat maior. Fapta pentru care acest țăran a fost executat e că a refuzat să dea căruța sa pentru ajutorarea familiilor celor mobilizați și că declarase că odată ce rușii ocupă Bucovina, el nu mai recunoaște ordinele altei stăpâniri. Dar acest fapt ce se imputa lui Țehanciuc n-a fost stabilit prin martori. Execuțiunea s-a săvârșit *brevi manu* și numai în urma unei foarte sumare anchete, asupra căreia lipsesc orice acte.

În comuna Cuciurul Mare a fost executat, în ziua de 31 octombrie 1914, Constantin a lui Casian Storoșciuc, băiat de 15 ani, născut la 27 mai 1899. Execuțiunea a săvârșit-o jandarmul plutonier Johann Drescher, asistat de câțiva soldați și jandarmi de sub ordinele sale. Pretinsa faptă criminală ce se punea în sarcina acestui băiat era că el ar fi trădat rușilor poziții ale armatei austro-ungare, fapt pe care jandarmul Drescher îl conchidea din mărturia stoarsă prin terorizări și cumplite violențe de la doi martori

minori și anume, băiatul Pentelei a lui Ion Ciornohuz, de 11 ani și Vasile a lui Ion Ciornohuz, de 13 ani. Acești martori, bătuți și amenințați de jandarmul Drescher, au depus că ar fi văzut la Constantin Storoșciuc trei ruble și că Storoșciuc le-ar fi comunicat lor că de acuma el va câștiga mulți bani. Atâta a fost suficient ca, în contra oricărei dispoziții legale, minorul Constantin Storoșciuc să fie spânzurat. Ancheta ordonată mai târziu, în anul 1917, în urma unei interpelațiuni în Parlamentul din Viena a deputatului ucrainean Semaka¹⁰ a dovedit completa nevinovăție a băiatului omorât de jandarmul Drescher și toți martorii ascultați în acea anchetă, ca mama celui executat, Saveta Storoșciuc, femeia Maria Chineșciuc și martorii Ion și Pentelei Ciornohuz, au arătat că numai de groaza maltratărilor neomenoase ale jandarmului Drescher și de frică ca să nu fie spânzurați și ei, au făcut depozițiile după indicațiile și dorința lui Drescher.

Ilie Lupașcu, agricultor din Voloca, de 28 de ani, căsătorit și având trei copii, a fost executat, la 7 septembrie 1914, în comuna Voloca, de către sublocotenentul Domanschi. Motivul execuțiunii: pretinsă trădare. Nimic și nimeni nu dovedesc vinovăția omului. Toți martorii, ascultați după ce execuțiunea se săvârșise, declară că au auzit vorbindu-se despre cel condamnat cutare și cutare lucru. Pe baza unor simple și foarte vagi prezumțiuni, omul a fost spânzurat. [...] Iată, d-lor deputați, ce-mi scrie văduva Fevronia a lui Ilie Lupașcu: „În ziua de 7 septembrie 1914 au trecut câțiva soldați austrieci prin comuna Voloca și au întrebat dacă nu sunt rușii prin comuna noastră. Iar oamenii din sat au răspuns oarecum în glumă că nu-s, dar s-a dus Ilie a lui Iacov Lupașcu să-i aducă. La vorba aceasta, d-l locotenent a poruncit să-l caute pe bărbatul meu și să-l aducă la judecată, la casa pădurarului. Bărbatul meu nici nu era lipsă de acasă, pentru că avea frică de ruși și cum se afla lângă casă un nuc, iată că sosiră oamenii din sat și soldații și fără oareșcare vinovăție îl legară cu mâinile îndărăt și, ducându-l prin sat, îl ucideau cu drugi, iar ajunși în pădure, nevinovat și fără de judecată, jandarmii l-au spânzurat și m-au nenorocit pe mine, cu trei copii orfani de tată”.

Florea a lui Grigorie Olăraș și Paraschiva a lui Florea Olăraș, agricultori din Ropcea, județul Storojineț, au fost executați de jandarmii d-lui Fischer în ziua de

¹⁰ Iliia Semaka (1866–1929) a fost jurist, membru al Partidului Național Democrat. În perioada 1907–1911 a fost deputat în Dieta Bucovinei. Între anii 1915 și 1916 a fost membru al Consiliului General Ucrainean din Viena. În 1918 a făcut parte din Rada ucraineană, militând pentru preluarea, de către ucraineni, a controlului asupra Bucovinei. Ulterior s-a stabilit în Slovacia, unde a activat ca jurist. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 379–380.

16 septembrie 1914, în grădina femeii Catarina Gheorghian, din comuna Pătrăuții de Jos, pe Siret. Iată și împrejurarea în care au fost executați acești oameni. Înaintând armata rusă pe la mijlocul lunii septembrie 1914 spre orașul Storojineț, s-a răspândit în satul Ropcea zvonul că rușii vor nimici prin foc toată pâinea adunată prin hambarele marilor proprietari. Sătenii din Ropcea se puseră deci în cale să ia ei din pâinea adunată pe lângă cele curți boierești și astfel și Florea Olăraș a luat o cantitate oarecare de cereale, depozitând-o în hambarul său. Primarul de pe atunci al comunei Ropcea, d-l Eudoxiu Dașchievici, a aranjat o teribilă intrigă, acuzându-l pe Olăraș de spionaj, atât la ruși, cât și, prin soli speciali, la trupele austro-ungare ce se aflau pe atunci la Pătrăuți pe Siret. Florea și Paraschiva Olăraș au fost arestați de o patrulă austriacă, condusă de jandarmi ai d-lui Fischer. Înainte de execuțiune au fost maltratați în mod oribil, căci martorii oculari Veronica Paladiuc din Ropcea, Anița a lui Toader Moldovan, Ecaterina a lui Alexandru Gheroghian din Pătrăuți pe Siret, spun că fețele lor erau umflate grozav, de nerecunoscut și vinete, de culoarea pământului. Întâi a fost spânzurat Florea Olăraș, iar apoi femeia, Paraschiva; și fiindcă Florea, deși atârnat de ștreang, nu murea destul de repede, soldatul Pucaci s-a urcat pe umerii săi cu picioarele, îndesându-l în jos. Martorul ocular Filip Gheorghian, viceprimarul comunei Pătrăuți pe Siret, spune că acești oameni au murit nevinovați și că Paraschiva Olăraș plângea și mereu da asigurări de nevinovăția sa și a soțului ei. Florea Olăraș a mers la moarte liniștit, demn și hotărât. Jandarmul Klappa, care i-a executat pe acești doi săteni și care mai are și alte isprăvi la fel la activele sale, a luat asupra-și și toți banii pe care acești nenorociți îi avuseseră la sine, fără a fi dat seama cuiva de acei bani. Iată, d-lor deputați, ce scrisoare am primit de la orfanul Simion Olăraș, fiul celor executați: „În anul 1914, luna lui octombrie, a arestat jandarmul austriac Klappa pe tatăl și pe maica mea, Florea și Paraschiva Olăraș, pentru că ziceau că au făcut înaltă trădare și i-au dus de la Ropcea la Pătrăuți, bătându-i strașnic cu stratul puștii, ca pe niște câini. În Pătrăuți i-au spânzurat pe amândoi pe mărturia fostului primar Eudoxiu Dașchievici, fără de nicio judecată. Tatăl meu a avut la el 340 [de] coroane și nu știu ce s-a făcut cu acești bani. Și fratele meu Ion și eu am fost luați la catane, că de cătănie am fost buni, iar părinții ni i-au ucis. Și am rămas și noi și frățânii mai mici orfani și cu gospodăria prădată de jandarmi și nimicită. Vă rugăm să ne ajutați”.

Țăranii Ioan Ștefanovici, de 46 de ani și George Meleanca, de 65 de ani, amândoi din comuna Cuciurul Mare, au fost executați prin spânzurare în comuna Cuciurul Mare, în ziua de 3 octombrie 1914, ora 10 și 30 minute dimineața. Fapta incriminată: pretins spionaj și les majestate. Martori sau alte probe lipsesc. Sentința de condamnare e dată în unanimitate de voturi ale patrulei militare din Cuciurul Mare, improvizată în Curtea Marțială și prezidată de plutonierul districtual de jandarmi

Dionisius Preussentaus. Această Curte se compunea din: un plutonier de jandarmi, șapte sergenți, un fruntaș și doi soldați. Interesant este că membrii acestei Curți au fost martorii și acuzatorii și judecătorii și călăii victimelor. Înainte de execuțiune, oamenii au trebuit să-și sape singuri groapa în care au fost aruncați apoi.

În ziua de 22 octombrie 1914 au fost executați prin ștreang, pe peronul gării din Hliboca, fiind atârnați câte doi de felinare, următorii oameni: Dumitru Crucico, factor poștal, de 25 ani, căsătorit; Trofin Lupuleac, agricultor din Hliboca, 27 ani, căsătorit; Emil Holovaci, agricultor din Hliboca, 27 ani, căsătorit; Vasile Vijniuc, băiat de 15 ani, pâlmaș din Hliboca. Martora oculară Anița Prodaniuc, din Hliboca, fusese arestată odată cu acești patru nenorociți și a scăpat de moarte ca prin minune. Ea povestește că arestarea s-a făcut așa, din curat senin, cu prilejul unei trecătoare reîntoarceri la Hliboca a trupelor austriece, întâmplată în timpul fluctuațiilor frontului din Bucovina. Nu știe nici până astăzi pentru ce jandarmii i-au arestat și maltratată atât de grozav. Alți martori, ca Tanase Maxemiuc, Iacov Mazureac, certifică aceleași lucruri, adevărind mai ales modul cumplit în care au fost maltratați nenorociții oameni. Elena Holovaci, nevasta executatului Emil Holovaci, zice că abia a doua zi după execuțiune a aflat de moartea tragică a soțului ei, fiind chemată la îngropare. Primarul comunei Hliboca, George Nimigean, și ajutorul său, Tanase Maxemiuc, cred că cei patru inși au fost executați pentru simpla bănuială de furt. Amândoi arată însă că afară de băiatul Vijniuc, care era un stricat, ceilalți trei erau oameni foarte cinstiți și de ordine. Denunțul împotriva victimelor l-a făcut un anume Franz Zimmermann, un băutor și depravat care, după execuțiune, și-a prezentat socoteala, cerând d-lor ofițeri austriecei, probabil și d-lui Fischer, o convenită remunerație pentru serviciile aduse patriei.

George Ilica, agricultor din Broscăuții Vechi, 38 ani, căsătorit, a fost executat prin ștreang, prin sergentul de jandarmi Kaczkowski din Budeniți. Fapta ce i se imputa era deserțiune [dezertare] și spionaj. Acte doveditoare sau martori lipsesc. Locotenentul de jandarmi Preisser, raportând asupra cazului, la 13 iulie 1917, către Comandamentul de Jandarmi nr. 13, pe atunci în Beszterce [Bistrița] (în Ardeal), se mărginește a aduce la cunoștința d-lui Fischer că execuțiunea lui Ilica s-a făcut în satul Budeniți în mod public, pentru a se îngrozi lumea prin exemplul dat și că execuțiunea s-a făcut cu toată pompa (Feierlichkeit) și demnitatea (Würde).

Vasile Gosiuc, muzicant din orașul Storojineț, de 35 de ani, căsătorit, a fost executat în ziua de 20 octombrie 1914 pentru pretins spionaj de către jandarmii d-lui Fischer. Dosar, proces-verbal, martori sau alte dovezi lipsesc cu desăvârșire. Alexandru Handiuc, ajutor de primar din Hliboca, a fost executat de jandarmi în

comuna Cupca, în ziua de 19 sau 20 septembrie 1914. Fapta incriminată: trădare și les majestate. Acte, dovezi, lipsesc. Johann Rohatynovici, cizmar din comuna Jadova, județul Storojineț, de 55 ani, căsătorit, a fost executat de jandarmii d-lui Fischer, în Kutu (Galiția), în luna septembrie 1914. Fapta ce i se imputa era pretins spionaj în favorul rușilor. Dovezi lipsesc. Petre Crassovschi, agricultor din Panca, județul Storojineț, de 26 ani, a fost executat de jandarmi în comuna Kutu, din Galiția, pe la începutul lunii octombrie 1914. Fapta: pretins spionaj. Asupra acestei execuțiuni, care totuși s-a săvârșit, nu s-a putut stabili niciun act, niciun martor, nicio precizare a faptei incriminate. Karl Kacicovschi, cizmar din orașul Storojineț, a fost executat de jandarmii d-lui Fischer în comuna Pătrăuți pe Siret, în ziua de 26 septembrie 1914, pentru pretins spionaj. Țăranii George Rebarciuc din Trestiana, Vasile Dușceag din Cuciurul Mare, Nicolae Șușinschi din Cuciurul Mare și Procopie Iațcu din Cuciurul Mare, fiind arestați de jandarmii d-lui Fischer, au fost schingiuiți și maltratați în așa fel încât, scurt timp după ce încăpură pe mâinile oamenilor generalului Fischer, au murit din cauza cumplitelor maltratări.

D-lor deputați, cazuri de felul celor arătate s-ar putea înmulți la infinit. Din cele relatate aici vă puteți convinge că, în adevăr, teroarea ce s-a dezlănțuit asupra Bucovinei a fost neomenoasă și grozavă. Acum trec la acea parte a expunerilor mele, care am credea că face oarecum continuitate în expunerea d-lui deputat Bălănescu. Este capitolul care va trata pe scurt distrugerea economică și materială pe care au săvârșit-o jandarmii austrieci în Bucovina, conduși de generalul Fischer. În această parte vreau să arăt că, pe lângă activitatea de poliție militară și, în parte, și de activitatea militară propriu-zisă față de invaziunea rusească, desfășurată de generalul Fischer, d-sa a mai avut și o întinsă activitate în aprovizionarea armatei austriece. La Cernăuți, d-l general Fischer instalase un întreg stat-major pe lângă comandamentul său de jandarmi și angajase o serie de oameni care serveau în această direcție. Biroul economic de pe lângă Comandamentul de Jandarmi din Cernăuți era condus de un evreu, Storfer¹¹. Acest domn Storfer a fost și autorul unui proiect de colonizare a

¹¹ Berthold Storfer (1880–1944) a fost industriaș și bancher; a trăit la Cernăuți, Budapesta și Viena. A condus Biroul economic de pe lângă Comandamentul de Jandarmi Cernăuți, iar la sfârșitul Primului Război Mondial a fost numit consilierul de război în rang de maior de cavalerie în cadrul Corpului de Ofițeri al generalului de armată Eduard Fischer. A profesat în domeniul silvic și al industriei lemnului. Din 1904 a fost membru al Consiliului Societății de Industrie Forestieră. În perioada interbelică s-a stabilit la Viena, unde a fost proprietarul unei bănci și al unei societăți în comandită. A fost membru al Societății „La Continental” și acționar la mai multe concerne internaționale. În 1928 a înființat o firmă de transport, iar în 1936 a fost numit vicepreședinte al unei fabrici de catifea și mătăsuri „Rudolf Reichert & Söhne” din Mährisch-Trübau. După anul 1938 s-a implicat în acțiunile de ajutorare a evreilor, înființând Comitetul de întrajutorare și de susținere a emigrației evreiești. A coordonat așa-numitele „transporturi

Bucovinei și am avut ocazia, cu prilejul venirii armatei române în Bucovina, să fac un fel de razie prin rafturile actelor austriece rămase de la stăpânitorii prăbușiți și să văd acest proiect de colonizare a Bucovinei, în care Storfer arată că Bucovina trebuie colonizată cu populație de altă naționalitate și că românii trebuie reduși în consistența lor etnică, pentru a se crea siguranța cuvenită în Bucovina față de frontierele prea apropiate ale Vechiului Regat român. Am avut ocazia să văd că acest conducător și director economic al biroului generalului Fischer era un om cu sentimente cât se poate de dușmane nouă, românilor. Și acest om conducea politica economică a Bucovinei, iar la Ițcani, în celălalt punct mai aproape de frontiera cu România, se așezase un locotenent cu numele Lönobl, care făcea legătura cu Cernăuții. Acestea erau cele două puncte principale chemate și însărcinate cu organizarea de aprovizionare a unităților militare din Bucovina și, mai ales, a comandamentului d-lui Fischer din Bucovina cu proviziuni, nu numai din Bucovina, ci și din Vechiul Regat. În cuprinsul Bucovinei, generalul Fischer rechiziționează, ridică averile oamenilor după bunul său plac. Dacă cineva îndrăznește să protesteze contra rechizițiunilor sau să arate că organele supuse ordinelor sale și însărcinate cu aceste rechizițiuni procedau nedrept, era declarat dușman al Austriei, arestat și îndepărtat din Bucovina. Așa a pățit-o d-l George Boncheș, fost deputat dietal, care se plânse generalului Fischer că agenții săi, Horn și un proprietar scâpătat, Alexandru Radovski și alții comiteau acte de ilegalitate față de populația din Bucovina. El a fost imediat arestat și trimis în tabăra de la Thalerhof. Dar, în sfârșit, în cuprinsul Bucovinei, d-l Fischer își putea permite, prin jandarmii săi, orice acțiune, pentru că era la largul său și după concepția sa de satrap, de care se conducea, găsea și puterea și tăria morală ca să procedeze față de populația civilă rămasă acasă după bunul plac.

Dar, vedeți, d-lor, acest lucru cred că interesează pe reprezentanții românismului de pretutindeni, acțiunea d-lui Fischer nu s-a mărginit numai la cuprinsul Bucovinei și

ilegale” ale evreilor către Palestina. Până în 1943 Storfer a dus în Viena un trai privilegiat, deoarece autoritățile naziste aveau nevoie de el ca expert în tratativele dificile de pe piața maritimă din Europa de sud-est. Fiind deportat, a murit la Auschwitz în 1944. Cf. Eduard Fischer, *Krieg ohne Heer. Meine Verteidigung der Bukowina gegen die Russen* [Război fără armată. Apărarea Bucovinei de către mine împotriva rușilor], Wien, 1935; Gabriele Anderl, *9096 Leben. Der unbekannte Judenretter Berthold Storfer* [9096 vieți. Necunoscutul salvator de evrei Berthold Storfer], Berlin, Rotbuch Verlag, 2012, 400 p.; http://austria-forum.org/af/Wissenssammlungen/Biographien/Storfer,_Berthold.

tendința de acaparare de averi și de stoarcere a românilor se simțea departe de fruntariile Bucovinei, în cuprinsul Vechiului Regat. Bande întregi de contrabandiști și dezertori din armata română au fost organizate, echipate, plătite și armate de generalul Fischer și de oamenii săi, pentru că, organizându-se și trecând fostele fruntarii dintre România și Bucovina, să intre în satele mărginașe ale Vechiului Regat, să prade populația și să aducă prăzile făcute la Cernăuți, unde se împărțeau între oamenii care conduceau această sinistru acțiune. Foarte mulți grăniceri români, care păzeau fruntariile regatului, și-au găsit moartea de glonte sau pumnalul asasinilor organizați și înarmați de generalul Fischer și ale oamenilor de sub ordinele sale. Cred, d-lor, că acestea sunt fapte care trebuie denunțate și aduse la cunoștința opiniei publice românești, pentru ca nedreptățile, crimele, abuzurile care s-au comis trebuie să-și găsească cuvenita răsplată. La spatele acestor bande de contrabandiști și de agenți plătiți de generalul Fischer funcționau o serie de agenți de aprovizionare și care trebuiau să claseze prăzile aduse, împărțindu-le după diferite necesități, dar care mai ales își vedeau de interesele lor particulare. Și iată câteva nume și e foarte caracteristic și foarte interesant a se asculta numele acestor agenți. Îmi veți permite să citesc, arătând și locul unde funcționau. În județul Suceava (din Bucovina), în comuna Uidești, erau: Efroim Ruckenstein, Hersch Brügger, David Berntal și dirigintele poștal Moritz Brüll; apoi David Merlaub, despre care se zice că a realizat o avere de câteva milioane; Jossel Abrahamowicz și Iacob Möller. [...] Sunt date concrete. Eu nu adaug nimic de la mine. [...] La Chilișeni și Rus-Poieni: Ruchel Rachmuth, Itzig Gelber, Itzig Rachmoth, N. Rohrlich. La Hreățca, Plavalar[i], Ruș[ii]-Mănăstioara: Solomon Bernstein, Fritz Merlaub, Wolf Brügger, Hendl Rachmuth și Hersch Brügger. (Interpelarea deputatului este întreruptă de A. C. Cuza, care este interesat dacă cei enumerați mai trăiesc în Bucovina și dacă au drepturi. Răspunsul a fost afirmativ). La Tișăuți, Mitocul Dragomirnei: Anshel Markus și jandarmul plutonier Gutwald. La Reusenii și Bunești: Moses Gelbert, Armbrüster și jandarmul plutonier Sauer. În orașul Suceava, la centru, funcționa ca om de deosebită încredere spionul Jüdel Tornschein, ajutat de [un] anume Chaim Schapira. La Vatra Dornei erau Jakob Klier și Moses Klammer etc., etc., etc.

Pagubele care prin aceste acte de vandalism și în afară de orice legalitate au fost cauzate satelor bucovinene și celor din Vechiul Regat se ridică la multe milioane de lei. Dar, d-lor deputați, dacă citesc aceste nume, trebuie să fac o declarație de la această tribună, și anume următoarea. Sunt adânc pătruns de convingerea că de la înălțimea acestei tribune nu se pot spune decât lucruri perfect adevărate și, mai ales, lucruri care pot să fie de un folos practic neamului și țării noastre. Nicidecum nu mă preocupă dorința de a se semăna zăzania între locuitorii aceleiași patrii. Citesc numai date

concrete și date istorice care aparțin trecutului de suferință al românismului pentru înfăptuirea idealului românesc. Țin, deci, să fac o mică paranteză, cu acest prilej, pentru că s-a văzut, cum a constatat și d-l Cuza, că numele celor citați sunt mai mult nume evreiești. Țin să constat următorul fapt: după prăbușirea stăpânirii austriece, în octombrie 1918 și în timpul interregnelui, până la sosirea glorioaselor steaguri românești pe plaiurile Bucovinei noastre, țărănimea din Bucovina, scăpată de teroarea jandarmului austriac, de teroarea acelor care timp de patru ani de zile își bătuseră joc de tot ce era mai sfânt și mai bun în sufletul nostru, țărănimea scăpată, în sfârșit, de această teroare, credea că a sosit momentul ca să-și ia o revanșă și să-și facă dreptate. Au pornit să-și facă sătenii această dreptate, mânați de o ură și o mânie foarte explicabilă, deși poate nedreptățită. [...] De îndată ce, însă, armatele române au intrat în Bucovina, stăpânirile s-au așezat din nou. Criminalii care voiseră să-și facă singuri dreptate au fost arestați și au fost puși la beciuri și închisori și poate trebuia să se facă așa cu dânșii atunci, pentru că prea de-aproape se înrudea acțiunea lor cu acțiunile acelor pe care noi îi detestăm și îi detestăm și astăzi, acțiunea așa-numiților bolșevici. Dar eu sunt de părere că dacă acestor țărani li se aplicaseră toate rigorile legilor în vigoare, aceeași măsură ar fi trebuit să fie aplicată tuturor criminalilor din Bucovina. Acest lucru nu s-a făcut și nu este de căderea mea să discutăm aici de ce nu s-a făcut atunci acest lucru. Vreau să constat numai că, după ce țărani noștri, care într-o pornire de foarte explicabilă revoltă și-au luat singuri revanșa, după ce ei fuseseră arestați, după ce, din motive independente de voința autorităților bucovinene, nu se putuse rezolva mai repede chestiunea lor, de care se lipsea Curtea de Apel, care odată cu prăbușirea Austriei se desființase pentru bucovineni și Curtea de Apel fiind la Lemberg, acești oameni, [care] au stat luni de zile, parte în arestul preventiv, parte fiind condamnați, au fost întemnițați de-a binelea. Dacă din motive de rezon de stat și de siguranță publică, a fost necesar ca acei oameni să fie arestați atunci, chiar și condamnați, eu nu zic că s-a făcut un lucru rău, însă foarte bine s-a făcut dacă cu ocaziunea amnistierilor de sfintele sărbători, acești nenorociți au fost propuși clemenței M.S. Regelui pentru grațiere și țin de datoria mea să mulțumesc onor guvernului pentru luarea acestor frumoase inițiative, redând societății și libertății, prin amnistiere, pe niște oameni care nu săvârșiseră altceva decât că se făcuseră ecoul unor mari nemulțumiri, care și azi încă clocotesc în inimile românilor din Bucovina.

D-lor deputați, înainte de a trece la concluziunea finală a expunerii mele de astăzi și în legătură cu declarațiunile pe care le-am făcut, constatând că nu sunt deloc preocupat de ideea și de gândul de a face propagandă antisemită, aș vrea să fac o mică digresiune și cer voia d-voastre pentru aceasta, spre a putea lămuri o chestiune și un

punct de vedere la care eu țin foarte mult. S-ar putea și eu știu că există la noi tendința de a se interpreta vorbele pe care le-am spus în această incintă, așa cum îi convine aceluia care le dă interpretarea. Dar pentru a nu se putea spune că eu am fost mânat de alte idei, decât acelea de a aduce adevărul la lumină și de a cere o dreaptă răsplătă pentru faptele fiecăruia, în orice situațiune ele s-ar fi săvârșit, țin d-lor să arăt că nu preocupările antisemite împotriva unor oameni de o anume rasă sau credință m-au făcut să spun lucrurile acestea în așa fel cum le-am spus eu înaintea acestei onorate Camere. [...] Și bănuiala mea se întemeiază în această direcție pe un fapt recent, pe care cred că am datoria să-l aduc la cunoștința onoratei Camere. Îmi voi permite, deci, să citesc textual dintr-o revistă care apare astăzi la Paris și care este menită să informeze opinia publică europeană asupra lucrurilor care se petrec în cuprinsul României, ca să vedeți că este foarte aproape ideea și bănuiala mea că aceeași interpretatiune ar putea să dea și cuvintelor mele de astăzi, mai curând sau mai târziu, în fața aropagului lumii, care astăzi este constituit la Paris. În publicația pariziană „Bulletin du Comité des délégations juives auprès de la Conférence de la Paix”, nr. 9, din 31 decembrie 1919, se publică pe multe coloane o lungă expunere-protest împotriva pogromurilor. În această expunere nu lipsește și un capitol privitor la România și iată ce anume se scrie despre țara noastră: „România consideră Tratatul asupra minorităților ca un petec de hârtie. De abia a trecut o săptămână de când delegații români au semnat Tratatul de Pace și deja România cearcă a-l nimici prin toate mijloacele. Guvernul român a inaugurat o campanie în contra acestui tratat”. Această campanie a găsit ecou în presa franceză. La 25 decembrie, ziarul „Les Temps” publică o notă care emană de la biroul de presă român, organ al guvernului din București, care cuprinde fraze foarte semnificative, ca cele ce urmează. „În toate cazurile, țara întreagă și toate partidele politice consideră clauzele Tratatului de Pace ca incompatibile cu demnitatea și suveranitatea statului român”. Și mai departe: „D-l Vaida Voevod, recunoscând pe deplin nedreptatea unor anume clauze, s-a decis pentru acceptarea Tratatului, în speranța că România va produce astfel o schimbare în sentimentele ostile ale unor anume aliați și va obține prin negociații noi modificări dorite. Nota aliaților merge atât de departe, încât face și amenințări. Situația actuală se poate stabili, dat tot așa se poate ca, în lipsa oricărei modificări a Tratatului, să izbucnească mișcări periculoase. Aceste mișcări periculoase sunt pogromuri cu care e amenințată populația evreiască din România. Autoritatea română caută să provoace manifestațiuni meșteșugite contra Tratatului, pentru a duce în eroare străinătatea”. Astfel, la 26 curent, „Les Temps” publică o telegramă din București, anunțând că Consiliul Municipal al acestui oraș remisese demisia sa ministrului de Interne, pentru a protesta în contra semnării unei păci care înjosește suveranitatea noastră și demnitatea

poporului român. „Dar știrea aceasta și în această formă este falsă. În realitate, Consiliul Municipal din București a fost dizolvat în câteva luni în urmă și înlocuit printr-un Consiliu provizoriu, ale cărui funcțiuni trebuiau să ia sfârșit prin forța împrejurărilor, în urma alegerilor iminente. Este evident că s-a făcut uz de această situațiune, pentru a mâna Consiliul provizoriu la o manifestație în contra Tratatului de Pace. Trebuie să ne așteptăm și la alte manifestațiuni de acest fel într-un viitor apropiat. De altfel, guvernul român nu gândește deloc a aplica Tratatul minorităților; el simulează chiar a-l ignora complet. Abordând chestia evreiască, noul președinte al Consiliului, d-l Al. Vaida Voevod a declarat, în cursul recentului său discurs-program, că chestia aceasta a fost rezolvită prin Decretul-lege din 22 mai 1919 și el n-a făcut nicio aluziune la Tratatul deja semnat. Or acest Decret-lege este absolut insuficient până când, prin Tratatul asupra minorităților, chestiunea evreiască este rezolvată în întregime. Faptul ignorării Tratatului într-un punct atât de capital denotă atitudinea guvernelor române față de aceste chestiuni importante. Excese antisemite în România. Mare pericol de pogromuri. Ni se serie din București. Agitația pogromistă organizată de vechiul guvern al generalului Văitoianu, sub pretext de propagandă contra bolșevismului, a început a aduce roadele sale. Guvernul generalului Văitoianu a lăsat să se placardeze în toate părțile mari afișe intitulate «Bestiile roșii» și face să se răspândească milioane de exemplare de broșuri imprimate în imprimăriile statului, în care se zice că numai jidanii sunt bolșevici și că trebuie să se ducă o luptă aprigă în contra lor. Toate intervențiile jidanilor din România pe lângă guvern, cu scopul de a se obține de la acesta ca el să pună capăt acestor periculoase agitațiuni au rămas zadarnice. La Adjud, un târg moldovenesc locuit de numeroși jidani, afișele intitulate «Bestiile roșii» provoacă numaidecât excese antisemite. Locotenentul Constantinescu, comandantul militar al gării, se puse a-i ataca pe jidani ziua mare. El lovi crud câțiva, maltrată pe alții, arestă pe unii și jefui mai multe maghernițe. Președintele comunității jidovești, d-l Herman Marcovici, fu torturat. Iată numele jidanilor greu vulnerați: Crețu, Artur Rosenberg, Mayer, o bătrână doamnă Mina Goldenberg și amândoi ginerii ei. Toată populațiunea evreiască din Adjud s-a refugiat la Focșani, capitala județului. Populația evreiască din România e foarte alarmată. Se crede că excesele de la Adjud nu sunt decât semnalul unui pogrom general, în vederea căruia partidul d-lui Brătianu și celelalte grupuri antisemite lucrează de multă vreme”. În Transilvania: „Noi am relatat deja în nr. 8 al buletinului nostru felul cum birocrăția română expulzează în masă pe jidanii din Transilvania. Toate mijloacele sunt bune pentru funcționarii români spre a

se debarasa de jidani”. Iată în această materie un document interesant pe care îl publică ziarul „Mântuirea”¹², care apare la București, cu data de 30 octombrie 1919: „Jidanul David Hirsch, născut la Alba Iulia (Transilvania), voind să plece la Viena spre a-și vizita familia pe care nu o văzuse în cursul celor cinci ani de război, n-a putut să obțină pașaportul necesar, decât semnând declarația ce urmează: «Eu, subsemnatul David Hirsch, declar că mă separez de statul român și că renunț în consecință la drepturile de cetățean român. Declar, în același timp, că nu mă voi întoarce niciodată în România»”.

D-lor deputați, sunt desigur în asentimentul d-voastre, al tuturor, când constat că autorii acestor născociri și defăimări a țării noastre în fața lumii sunt oameni care foarte rău servesc interesele neamului căruia aparțin. Iar de la poporul evreiesc din cuprinsul României Mari așteptăm să ia cea mai hotărâtă poziție față de acele ignobile calomnii, dezmințindu-le în mod precis și în publicitate. Căci sămânța antisemitismului aruncată din abundență de inconștiența mentorilor de la Paris nu trebuie să prindă rădăcini în țara noastră. Am ținut să aduc această chestiune înaintea d-voastră pentru ca să se vadă că atunci când în țara românească este perfectă liniște, când în această onorată Cameră s-au făcut declarațiuni și declarațiuni foarte simpatice, chiar din partea reprezentanților evreimii, propagandiștii de la Paris ne defaimă în modul arătat. Și trebuie să reținem faptul că declarațiuni de acelea cum le-a făcut d-l deputat basarabean Melicsohn sunt de natură a face apropiere între noi și evreii cu care vrem să conlocuim în deplină pace și înțelegere. Dar, dacă în aceste împrejurări de liniște, de perfectă ordine în cuprinsul țării românești, oamenii de la Paris, care reprezintă acolo interesele poporului evreiesc, găsesc de cuviință să ne defaime, atunci cred că împotriva acestor manopere se cuvine ca să se ridice un glas de protestare în incinta acestei onorate Camere și un glas care să stabilească neadevărul afirmațiilor publicate la Paris. Iar cât privește amănunțele arătate astăzi în fața onoratei Camere, țin să precizez încă o dată că nu motive de propagandă antisemite m-au determinat să aduc aceste lucruri înaintea onoratei Camere. Aceste amănunte și date aparținătoare istoriei neamului nostru să nu fie interpretate și puse în intențiunea acelora care le aduc ca fiind emenate din porniri antisemite. Aceasta am vrut să constat înaintea onoratei Camere.

Acum să-mi dați voie, în partea finală, să constat că, desigur, chiar după rațiunile legilor existente, noi nu suntem în măsură să dăm o judecată de condamnare sau de

¹² „Mântuirea”, 1919, București, cotidian național evreiesc. Din comitetul de redacție făceau parte: I. Sternberg, I. Botosnasky, F. Călugăreanu, Filip Finkelstein, I. Rosen, A. Schonfeld. Printre colaboratori îi amintim pe Ș. Lazăr, Diamant Max, Leon Taubman, Barbu Lăzăreanu, Mișu Weisman, Alexis Nour, A. Camburopol, Moti Rabinovici, Felix Aderca, B. Fundoianu, A. Ludo, Abr Feller. Seria a doua apare săptămânal în perioada 1944–1948. Cf. Marian Petcu (coordonator), *Istoria jurnalismului din România în date. Enciclopedie cronologică*, Iași, Editura Polirom, 2012, p. 361.

absolvire în chestiunea pe care am discutat-o. Asupra faptelor comise de generalul Fischer și ale colaboratorilor săi în cuprinsul Bucovinei, nu noi avem să ne rostim în ultimă instanță. Am atras atenția onoratei Camere asupra acestei chestiuni și îmi permit a atrage și atenția onor[atului] guvern și, în special, d-lui ministru de Justiție [Ion Pelivan] și de Război [Traian Moșoiu], fiindcă d-l general Fischer a aparținut armatei și poate mai cade și astăzi sub prevederile codurilor militare și îi rog, din partea noastră, a reprezentanților Bucovinei, ca d-lor să dea toată atențiunea acestei chestiuni, pentru că chestiunea generalului Fischer pentru noi, bucovinenii, este o chestiune de importanță evident practică și de importanță de stat chiar, întrucât populația Bucovinei întregi, de la Nistru și până la Dorna este pasionată de chestiunea aceasta. Tot poporul bucovinean așteaptă din partea onor[atului] guvern o dreaptă soluțiune a ei și cere să se pună omul în fața faptelor sale, ca să se constate dacă faptele sale sunt în adevăr în sarcina sa și dacă el, așa cum le-a făcut, este vinovat de ele sau ba; să se dea sancțiunea cuvenită acelor vinovați și să se dea absolvire acelor care nu sunt vinovați de nimic. Noi știm că generalul Fischer se găsește astăzi în puterea autorităților românești și suntem informați, fără să știm în mod precis, că generalul Fischer se petrece undeva la Iași. Cum el, prin faptele sale, pe care le-am arătat, ne aparține nouă, noi cerem să fim lămurii asupra rosturilor sale și, mai ales, cerem să știm precis în ce stadiu se găsește această chestiune. Cerem mai departe, și aceasta este propunerea concretă pe care o fac, ca din sânul acestei onorate Camere să se instituie o anchetă parlamentară, din care să facă parte și deputați bucovineni cât de mulți, dar și d-nii deputați din celelalte părți ale României Mari și care anchetă să se ocupe îndeaproape de întreaga chestiune, pe care noi, cu un termen scurt, o numim „chestiunea Fischer”, constatând toate faptele, cu toate amănuntele care se mai pot descoperi, fiindcă nici eu nu le-am avut pe toate la dispozițiune. Va să zică o anchetă parlamentară, investită cu toate puterile de anchetă, să stabilească cu exactitate și cu precizie toate faptele, pentru că, pregătind materialul pentru instanțele judecătorești, să-l înainteze acestora, iar acestea, în deplină lumină și în deplină cunoștință de cauză, să-și dea verdictul asupra lor. Cerem cu toată hotărârea ca în această chestiune să se facă lumină deplină.

Anexa II

Interpelarea deputatului Vasile Lițu (Partidul Democrat al Unirii, circumscripția Dorna, județul Câmpulung), prezentată în ședința A. D. din 4 februarie 1920, referitoare la acțiunile lui Aurel Onciul în Bucovina¹³

D-lor deputați, în urma celor spuse de d-l Morariu¹⁴ în chestiunea Fischer, se poate încredința fiecare român de ceea ce a săvârșit acest om în Bucovina. De fapt, de la Nistru și până la Vatra Dornei, întreaga populațiune română și ucraineană întreabă azi ce s-a făcut cu acest om, este judecat sau nu este judecat? Ce s-a făcut cu averea lui imensă, pe care a câștigat-o prin fraudă, prin contrabandele ce le-a săvârșit din Vechiul Regat și Basarabia? Până azi, lumea românească din Bucovina și lumea ucraineană care așteaptă odată ca să se facă dreptate deplină, vede că nu s-a făcut nimic în această privință. Și chiar acum, de sărbătorile Crăciunului, toată lumea ne-a întrebat ce este cu d-l Fischer, care a fost călăul nostru. Nimic, nimic, niciun răspuns nu se dă până în ziua de azi. Și noi le-am spus: oameni buni, așteptați, dreptate se va face și Fischer va răspunde pentru toate faptele lui criminale ce le-a săvârșit împotriva populațiunii române și ucrainene din Bucovina. [...]

Dar tocmai acum vreau să vorbesc despre un complice, și anume despre unul foarte vajnic. Afară de d-l Fischer, care a fost persoana cea mare, care a fost genialul Fischer, laudat de toate gazetele vieneze, fiindcă fiecare reporter, fiecare corespondent era bine plătit de d-l Fischer, care-și câștiga averi de milioane pe spinarea populațiunii necăjite și suferinde din Bucovina și în urma contrabandelor ce le săvârșea din Vechiul Regat, unul dintre complicii săi cei mai vajnici, unul care a dat toate informațiunile, unul care a săvârșit așisderea fapte criminale împotriva neamului românesc din Bucovina, este și cinstitul Aurel Cavaler de Onciul¹⁵, fost deputat, spre rușinea noastră, al românilor din Bucovina, în Parlamentul austriac.

¹³ D.A.D., M.O., nr. 30, 6 februarie 1920, p. 407–410.

¹⁴ Aurel Morariu, deputat al Partidului Democrat al Unirii, circumscripția Storojineț, județul Storojineț.

¹⁵ Aurel Onciul (1864–1921) a fost jurist și om politic. A făcut studii liceale și universitare la Cernăuți și Viena. A obținut doctoratul în drept în anul 1866. Este autorul mai multor volume: *Dicționar juridic-politic* (Cernăuți, 1895); *Reforma administrației* (București, 1899); *Dreptul administrativ românesc* (Viena, 1900) ș.a. A fost funcționar la Procuratura de Finanțe din Viena, la Ministerul Cultelor și Învățământului, translator pentru dreptul românesc la „Foaia legilor imperiale” de la Ministerul de Interne, secretar ministerial, căpitan districtual în Moravia, docent pentru dreptul de asigurare și administrativ la Școala Tehnică Superioară din Brünn, referent al guvernului local. Intră în politică în anul 1896. A fost președintele Partidului Democrat Român din Bucovina. A fost ales deputat în Consiliul Imperial (1901), pentru circumscripția Cernăuți–Storojineț, deputat în Dieta Țării (din 1907). A dus o politică pro-ucraineană. Din anul 1920 și-a deschis un birou de avocatură la București. Cf. Marian Olaru, *Mișcarea națională a românilor din Bucovina*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2002, p. 168–192;

Acest fost deputat român în Parlamentul austriac, Aurel Cavaler de Onciul a avut, de cum a pus piciorul pe pământul nenorocit al Bucovinei, o atitudine cât se poate de dușmănoasă față de ceea ce este românesc și a avut ieșiri chiar prea dușmănoase când a fost vorba că cineva ar cuteza să mărturisească idealul românismului întreg. Acest Aurel Cavaler de Onciul, când a venit în Bucovina, a căutat întâi să distrugă cu desăvârșire armonia și buna înțelegere ce era între românii din Bucovina, care purtau o luptă foarte aprigă împotriva guvernului austriac. Acest Aurel Cavaler de Onciul a izbutit să sfărâme Partidul Național Român, înjghebat de neuitatul Gheorghe Popovici și de Grigore Filimon¹⁶. Partidul Național Român din Bucovina începuse să facă organizația politică, începuse să facă organizația culturală, înființând prin toate satele case de citire, începuse să facă organizație economică, înființând prin toate satele bănci populare, prin neuitatul apostol, am putea zice, al băncilor populare din Bucovina, Grigore Filimon. Acest Aurel Onciul, cu tovarășii săi de luptă, ca să le spunem așa, a început lupta cea mai înverșunată împotriva acelor care începuseră să facă organizație politică, culturală și economică a românilor bucovinei. Tot felul de denunțuri, toate calomniile, toate insultele le-a debitat la adresa bărbaților care nu voiau să secondeze acțiunea sa politică. Nu a fost îndeajuns atâta. Acest Aurel Cavaler de Onciul s-a atins chiar de România, spunând că România nu merită să existe, România numai atunci poate să înflorească, dacă se va alipi de Austro-Ungaria, să stea în aceleași raporturi cu Austro-Ungaria, pe care o iubea el așa de mult, cum stă Bavaria față de Prusia. Acest Aurel Cavaler de Onciul a insultat pe bărbații noștri politici cei mai de seamă din Vechiul Regat, pe bărbații de știință, el a denunțat și insultat pe un bătrân care a

Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 155–156.

¹⁶ Aurel Onciul s-a implicat în luptele politice dintre „bătrânii” și „tinerii” membri ai fostului Partid Poporal Național Român (1900–1905, președinte Iancu Flondor), lansând atacuri dure la adresa acestuia, după eșecul „pactului” (înțelegere politică) cu guvernatorul Bucovinei, Friedrich Bourguignon Freiherr von Baumberg (1897–1903). În anul 1902, Aurel Onciul a fondat Partidul Țărănesc Democrat (Societatea Politică „Unirea”), cu organele de presă „Privitorul” și „Voința Poporului”. Partidul, sacrificând idealurile luptei naționale, era orientat spre o colaborare cu autoritățile austriece și cu celelalte etnii din Bucovina, în primul rând cu rutenii și spre atragerea în activitatea politică a țărănimii și a învățătorilor. În anul 1905, Partidul Conservator Român (fondat în 1900) a fuzionat cu Partidul Țărănesc Democrat, noua formațiune politică numindu-se Partidul Național Român, care a funcționat până în anul 1908. În Bucovina au activat, în perioada 1892–1910, și alte partide politice: Societatea politică „Concordia”, devenită Partidul Național Român (1892); Partidul Poporal Român/Partidul Radical Român (1897); Partidul Conservator Român (1900–1905); Partidul Creștin-Social Român (1908; în 1909 își schimbă denumirea în Partidul Național Român); Partidul Social Democrat (1896). Cf. Marian Olaru, *op. cit.*, p. 96–122; 168–192.

câștigat cele mai frumoase merite pentru cultura neamului nostru, pe Maiorescu. A fost chiar și un proces la Curtea cu Jurați, unde el a insultat pe Maiorescu, spunând că Maiorescu a susținut în Bucovina iridenta română. Aurel Cavaler de Onciul a insultat armata română. Aurel Cavaler de Onciul a insultat femeia română. Aurel Cavaler de Onciul a insultat, cu alte cuvinte, tot ce a fost român, în cuprinsul României Mari.

Lucrurile s-au desfășurat în Bucovina, odată cu venirea sa, cât se poate de mult în dauna românismului din această nenorocită țară. Pe lângă alte fapte destul de rușinoase și destul de criminale săvârșite de dumnealui în dauna intereselor românești, ce a făcut? A sprijinit întotdeauna pe ucrainenii și, îndeosebi, pe tovarășul său nedespărțit, pe Nicolae Vasilco¹⁷, un renegat român. Atunci când românii din Bucovina se luptau cu cea mai înverșunată îndârjire împotriva rutenizării sau ucrainizării Bucovinei, Aurel Cavaler de Onciul susținea în presă, susținea în Parlament, că Bucovina nu se rutenizează, Bucovina se românizează. Și guvernul central austriac spunea: Mă rog, ce vor românii ăștia? Ce doresc ei? Ce se tot caină? Ce se tot vaită cu toții? Că sunt ucrainizați, rutenizați? Nu este adevărat, însă reprezentantul tipic al românilor, Aurel Cavaler de Onciul, susține contrariul. Susține că Bucovina se românizează, iar nu se rutenizează. Și la orice prilej, rutenii sau ucrainenii erau favorizați și sprijiniți și de guvernul central din Viena și de guvernul local din Cernăuți împotriva românilor. Cine le dădea toate armele? Cine ajută și sprijinea lupta ucrainenilor? D-l Aurel Cavaler de Onciul. Când a început Liga Culturală o viață mai frumoasă, când a început să-și înțeleagă rostul ei adevărat pentru a face o atmosferă bună și pentru a pregăti spiritele pentru vremurile care erau să vină și care au venit astăzi, tot d-l Aurel Cavaler de Onciul, atât în presă, cât și în Parlament și prin rapoartele sale secrete ce le făcea guvernului central austriac, insulta Liga și insulta pe toți bărbații din fruntea Ligii care sprijineau rosturile și intențiunile Ligii Culturale din București. Cel mai denunțat om care a putut fi din partea lui Aurel Onciul a fost tocmai învățatul și iubitul nostru dascăl, apostolul culturii românești și actualul nostru președinte, d-l N. Iorga.

Afară de acestea, d-l Aurel Onciul a denunțat pe toți intelectualii români din Bucovina, îndeosebi pe profesorii tineri de la licee și pe învățătorii tineri care ieșiseră tocmai din școala naționalistă a d-lui Iorga și Cuza. În revista sa, scrisă în limba

¹⁷ Nicolae Vasilco (1868–1924), om politic. A studiat la Viena, a fost primar la Lucavița și Vijnița. A făcut parte din Dieta Bucovinei și din Parlamentul de la Viena (1898–1918). A fost membru al Radei ucrainene de la Liov (1918). A participat la tratativele de pace de la Brest-Litovsk (1918). A fost unul dintre inițiatorii Reuniunii Române de Leptură din Cernăuți. Ulterior va sluji interesele ucrainenilor, susținând împărțirea Bucovinei între ucrainenii și români. Vezi Emil Satco, *op. cit.*, p. 557.

germană, „Die Wahrheit” [„Adevărul”]¹⁸, numai Wahrheit nu era, căci era minciună peste tot. [...] D-l Aurel Onciul, în numărul de Paște, din 1914, scrie într-un articol de fond despre elementele primejdioase statului austriac. Și între aceste elemente erau numiți cei dintâi profesorii tineri români de la Liceul român din Cernăuți și profesorii tineri de la Liceul român din Suceava. În sfârșit, articolul acesta a avut un răsunet deosebit. Toți profesorii tineri de la aceste două licee au avut să sufere tot felul de prigoniri din partea autorităților austriece. Răposatul Ion Grămadă¹⁹, care a murit la Cireșoia, luptând vitejește pentru întregirea neamului românesc, cu mine și cu d-l Dimitrie Marmeliuc²⁰ și alți tineri profesori, am avut atunci să îndurăm toate suferințele, toate umilințele din partea d-lui președinte al țării de atunci, care era contele de Mëran²¹. Atunci ni s-a pus în vedere că rostul nostru în Bucovina s-a sfârșit, că noi trebuie să ne alegem, ori suntem buni cetățeni austrieci și rămânem acolo sau să ne ducem în altă parte, unde credem să avem un teren mai prielnic, mai rodnic pentru munca noastră. Toate acestea le datorăm numai d-lui Aurel Cavalier de Onciul, care a știut să poarte cu destulă înverșunare lupta împotriva elementelor adevărat românești.

Izbucnește războiul mondial. În Bucovina se introduce starea de asediu și cenzura, o pază grozavă se exercită în toate orașele, satele, pe toate drumurile, prin

¹⁸ „Die Wahrheit”, a apărut la Cernăuți și Viena între noiembrie 1907 și august 1914 (cu o întrerupere pe parcursul anului 1913); publicația, prevăzută ca bilunară, a fost editată în limba germană de Mihail Chisanovici și de un grup de apropiați ai lui Aurel Onciul. Cf. http://letters.uaic.ro/html/pgid140_RO.html.

¹⁹ Ion Grămadă (1866–1917) a fost istoric și prozator. Și-a făcut studiile superioare la Cernăuți și Viena. Și-a susținut doctoratul cu teza *Participarea românilor la asediul Vienei, 1683*. A fost membru al Societății „România Jună” și a colaborat la „Deutsches Volksblatt” (Cernăuți). În perioada 1912–1913 a fost redactor la ziarul „Românul” (Arad), apoi la „Viața nouă”. Organ politic național (Cernăuți), publicația Clubului Național Român și a colaborat la „Dimineața” (București), susținând cauza românilor bucovineni. A fost profesor la Liceul german din Cernăuți, unde a predat istoria, limba română și logica. Autor de nuvele, schițe, eseuri. De asemenea, este autorul unei monografii despre Societatea „România Jună” din Viena. După izbucnirea Primului Război Mondial s-a înrolat voluntar în armata română. A fost comandant de pluton în Regimentul 8 Vânători. A murit în luptele de la Cireșoia. Cf. Emil Satco, *op. cit.*, p. 443–444.

²⁰ Dimitrie Marmeliuc (1866–1970) și-a făcut studiile liceale la Suceava și cele universitare la Viena. A fost doctor în filologie clasică. A activat ca profesor secundar (1913–1919), profesor stagiar (1919), docent (1920), profesor agregat (1921), profesor titular la Facultatea de Litere a Universității din Cernăuți (1925) și la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din București (1940), cercetător principal la Institutul de Lingvistică al Academiei Române (1952–1966). A fost director al Teatrului Național din Cernăuți (1925–1926). A fost autorul unor studii de specialitate în domeniul folcloricității. Cf. Emil Satco, *op. cit.*, p. 30.

²¹ Contele Rudolf von Mëran a fost guvernatorul Bucovinei în perioada 1912–1917.

păduri, pretutindeni. Cine devine cel mai vajnic sfetnic al d-lui Fischer, care a fost îndată înaintat colonel și pe urmă comandant al forțelor combatante din Bucovina? A fost d-l Cavaler Onciul, care s-a îmbiat a fi aghiotant și omul de încredere al d-lui Fischer. În această calitate, d-l Aurel Cavaler de Onciul și-a desfășurat activitatea sa rodnică în a denunța, în a insulta, în a ponegri pe români. Și după cum sunt informat, nicio arestare a unui român nu se făcea fără prealabilul preaviz al d-lui Aurel Cavaler de Onciul. [...] Toate arestările care s-au făcut, s-au făcut, cum vă spun, cu prealabilul aviz al d-lui Aurel Cavaler de Onciul. Dar apoi au început și contrabandele. D-l Aurel Cavaler de Onciul a știut de toate aceste contrabande, le-a sprijinit cât a putut și unde a putut, nu s-a sinchisit de nimic. Nu am fost atunci în Bucovina, însă oamenii spun multe și ceea ce spun nu pot să le aduc de la această înaltă tribună. Spun numai ceea ce știu eu. Iată însă că armata austriacă stătea destul de rău. D-l Cavaler de Onciul nu știa cum să câștige încrederea desăvârșită, nu numai a d-lui Fischer, ci și a locurilor mai înalte de la Viena și să arate că, în adevăr, Aurel Cavaler de Onciul, în vremurile cele mai grele și de cumpănă a Austriei, el e omul cel chemat să o scape, să o mântuie de primejdia ce trebuia să vină. Și dumnealui pune la cale pe Fischer ca să alcătuiască o legiune românească, sau, cum a observat un domn deputat, „Franc Tirreur”. S-au trimis ordine la toate prefecturile, la toți primarii de prin sate și la toți membrii cei mai vajnici ai consiliilor comunale din Bucovina din partea românească. Au fost convocați la reședința prefecturii și li s-a pus în vedere că trebuie să se înființeze numaidecât o legiune românească, că românii trebuie să dovedească înaintea înaltului tron habsburgic că ei sunt gata oricând să-și verse sângele numai pentru dinastia habsburgică. Bieții primari, asupra cărora atârnă întotdeauna sabia lui Damocles, nu au avut ce face, au trebuit să execute ordinele d-lui Fischer, care era sfătuit de Aurel Cavaler de Onciul și s-a pus la cale (cred că cea mai mare parte dintre d-voastră știți) adunarea cea mare de la Suceava, la care au luat parte românii din toate satele bucovinene. Și, bine a spus atunci un primar din Fundu Moldovei, Toader Leușteanu, către un prieten al meu: „Dragă d-le, aici ne ispășim noi, primarii și ceilalți, toate păcatele noastre, la adunarea aceasta!” Și atunci s-a pus la cale, în adunarea aceea, cum vă spun, înjghebarea unei legiuni românești ca să lupte, dragă Doamne, să fie un fel de gardă sătească. Numai, însă, lucrurile nu s-au petrecut așa. Oamenilor li s-a pus în vedere că vor căpăta trei, patru, cinci coroane pe zi, că vor fi înarmați bine, că vor căpăta haine, că nu vor trebui să părăsească satul lor și că vor avea să păzească rânduiala, siguranța și liniștea în sat; că la lupte nu vor lua parte nicidecum, în schimb vor avea destule și prea destule foloase. Sătenii noștri, bieții, cum erau cei mai slabi, pentru că floarea toată a fost recrutată și mobilizată, s-au înduplecat și au rămas, cu atât mai mult cu cât li s-a spus că dacă nu vor intra în legiunea română, vor fi cu toții

recrutați și vor fi trimiși în cea dintâi linie de luptă. Și oamenii, ca să-și apere oasele, au ascultat sfaturile d-lui Aurel Onciul și au intrat aproape cea mai mare parte din bărbați care nu au fost mobilizați și care erau trecuți de 40 și 45 de ani, au intrat în legiunea aceasta „românească”, cum îi zicea d-l Aurel Onciul. Tot la adunarea mare care s-a ținut atunci la Suceava, d-l Aurel Onciul nu s-a mulțumit cu alcătuirea acestei legiuni, ci a ticluit și o telegramă, poate una din cele mai obraznice telegrame ce se poate trimite unui cap încoronat. De la această adunare s-a trimis Regelui nostru o telegramă ca să nu cuteze el cumva să meargă împotriva Austriei, ci că atunci va avea de furcă cu legiunea românească. Cam acesta a fost înțelesul. Cuprinsul adevărat l-am citit atunci, din întâmplare, în gazetele nemțești, când eram în temnița de la Graz. Ce s-a întâmplat pe urmă? Nenorocita aceasta de legiune s-a împrăștiat pe la vetre și membrii acestei legiuni au căpătat de la reședința fiecărei prefecturi câte o armă și câte 100 de cartușe, de haine și bani nici vorbă nu era.

Scurt timp după aceea intră rușii în Bucovina și se ocupă toată Bucovina, până la Mestecăniș și dau acolo de legiunea aceasta românească a d-lui Aurel Onciul. Rușii au văzut că aceștia sunt civili și înarmați, parte din ei care au fost prinși au fost spânzurați, iar cea mai mare parte din acești nenorociți au zvârlit armele și au fugit în Vechiul Regat. Și dacă populațiunea civilă română din sudul Bucovinei nu a fost atunci măcelărită cu desăvârșire, aceasta se datorește numai milei și blândeții soldatului rus. Azi plâng oamenii și-și blestemă zilele acelea când știu că au luat parte la această legiune. Cei care au rămas sub ruși, iarăși povestesc cele ce auzeau din gura rușilor prin feluriți tălmaci. Astfel auzeau că toată populațiunea civilă din Bucovina ar fi putut fi nimicită de către ruși din pricina acestui nenorocit om, care se cheamă Aurel Onciul.

Afară de acestea, în toate vorbirile sale din Parlament și în scrisul său prin ziare, mai ales în „Foaia Poporului”²², el veșnic insultă România. Când România a scos sabia pentru dezrobirea noastră, a tuturor, care sufeream sub jugul nemțesc și unguresc, d-l Aurel Onciul s-a pus absolut în serviciul austrieilor. Când s-a întâmplat dezastrul armatei române, omul care s-a bucurat cel mai tare a fost d-l Aurel Onciul. Nu pot să uit niciodată ceea ce scria d-sa în „Foaia Poporului” despre retragerea nenorocită a armatei române. Pe când noi, românii, sângerăm în sufletul nostru de cele ce se petreceau, d-l Aurel Onciul scria cele mai vehemente articole împotriva României, împotriva bărbaților ei de stat și împotriva Regelui, care a cutezat să scoată sabia

²² „Foaia Poporului”. Organul românilor din Bucovina, Cernăuți, 1909–1914, săptămânal; editor și proprietar Aurel Onciul; redactor responsabil George Bor (din 25 decembrie 1910, redactor responsabil Dimitrie Sidoriuc). Cf. Cocuz V. Ioan, Hulubei Matei, *Presa românească în Bucovina. 1809–1944*, f. 1., f. e., 1991, p. 63.

pentru dezrobirea noastră, a celor din Monarhia Austro-Ungară. Cum trata el atunci armata română? Ca nimic. Nu pot să vă spun cuvintele ce le adresase el atunci față de armata română. Nu se potrivește pentru demnitatea acestui Parlament să le rostesc aici; acestea să rămână acolo, în „Foaia Poporului”, pe care a scris-o d-sa.

Iată că se apropia sfârșitul Monarhiei Austro-Ungare, erau cele din urmă zvârcoliri ale ei. În Italia, armata austriacă zdrobită, frontul de la Salonic, sfărâmat; înlăuntru, toate naționalitățile se deșteptaseră. Cehii se organizaseră aproape în stat cum se cade, se închegaseră, de asemenea slavii de sud, italienii, polonii și era vorba ca și deputații români din Parlamentul austriac să ia și ei inițiativa să înceapă și ei ceva și au început, ce este drept, cei cinci sau șase deputați, câți erau în Parlamentul austriac, o acțiune, dar cum? Mai mult austriacă, fiindcă împăratul Carol dăduse prin octombrie un *Manifest către iubitele sale popoare*, pe care nu le-a iubit niciodată. Că el dă depline drepturi tuturor popoarelor din împărăția sa, ca să se bucure fiecare de drepturile sale și atunci și deputații noștri din Parlament s-au gândit să înceapă ceva și au început o acțiune care era în conformitate cu acest manifest. Dar cei cinci deputați au văzut că acum catastrofa Monarhiei este inevitabilă și prăbușirea trebuie să aibă numaidecât loc și au venit în țară și au început să sprijine opera noastră, a aceluia care ne întorceam, fie din temnițe, fie din armata austro-ungară și începusem să organizăm la noi în Bucovina și să pregătim lumea pentru unirea cu toate țările românești.

În 27 octombrie 1918 convocasem noi, la Cernăuți, reprezentanți ai întregului popor român din toată țara, ca la această adunare să se ia o hotărâre definitivă cu privire la atitudinea noastră pe viitor. Cine a căutat să zădărnicească întrunirea aceasta, fiindcă cunoștea din partea cui este pusă la cale această întrunire? D-l Aurel Onciul! O săptămână întreagă s-a luptat; totul a alarmat: Direcțiunea Poliției Cernăuți, armata, guvernul, în sfârșit, totul pentru ca, Doamne ferește, întrunirea să nu se țină. Am fost, cea mai mare parte, terorizați de d-lui, amenințați în fel și formă ca doar întrunirea aceasta să nu aibă loc. A trebuit să ducem o luptă foarte grea. Și ce s-a întâmplat? În ziua de 27 octombrie, reprezentanții întregului popor românesc din Bucovina au luat cea mai bărbătească hotărâre ce poate să o ia un popor atunci când i-a sosit clipa să-și spună cuvântul său, și atunci, în ziua de 27 octombrie 1918, reprezentanții români din întreaga Bucovină au hotărât unirea pe vecie cu toate țările românești. [...] Afară de d-l Aurel Onciul, care a rămas dezamăgit și nu a mai știut ce să facă. [...]

D-l Aurel Onciul, cavalier de industrie și comerț, care a pricinuit prin politica sa nefastă dezastrul băncilor țaranilor români, când a văzut că planul său nu a izbutit, s-a pus, cu vreo câțiva ciraci de-ai săi, să convoace, pe ziua de 3 noiembrie a aceluiași an, o întrunire a țăranimii, ca să dovedească că țăranii din Bucovina nu se uită la cei o mie de reprezentanți ai tuturor păturilor sociale românești, care veniseră atunci la Cernăuți,

că țărani români țin mai departe, cu credință, la tronul habsburgic și nimeni nu vrea să știe de-o unire cu putregaiul din Vechiul Regat. Acestea au fost chiar vorbele sale, pe care mi le-a spus mie, imediat după terminarea mării noastre manifestațiuni din Cernăuți. Însă, vorba aceea, nu-i cum vrea omul, ci cum vrea Domnul! Dumnealui, tot atunci, iarăși m-a denunțat pe mine și tocmai în ajunul prăbușirii Monarhiei Austro-Ungare era să fiu din nou arestat și dus la Lemberg, în fața Curții Marțiale. Însă norocul m-a scăpat, fiindcă a doua zi dimineața s-a prăbușit întreaga armată austriacă, cu Kaizer cu tot, s-a dus și Aurel Onciul, deziluzionat și nu știu ce s-a mai făcut cu el.

Ce-a făcut dumnealui? În toată țara a izbucnit răscoala. Împrejurările la d-voastră, în Vechiul Regat, știți cum erau. Armata lui [Anton Ludwig August von] Mackensen era aici cu piciorul de fier încă pus pe grumazul nostru. Armata noastră din Moldova era cum a dat Dumnezeu. Nu se putea face nimic și ceea ce s-a făcut a fost mult, foarte mult. E drept că la apelul și strigătul nostru de ajutor, al românilor din Bucovina, M.S. Regele, cu guvernul de pe atunci, a hotărât ca viteaza și falnica armată română să intre în peticul acela de pământ care a fost rupt de la sânul maicii înainte cu 144 de ani, să intre în acel pământ al făgăduinței, care are cele mai frumoase amintiri din trecutul Moldovei. Și pe când ne pregăteam noi cu țărani și intelectuali, cu tot ce era suflare românească în Bucovina, ca să primim armata română, [...] ca să întâmpinăm viteaza noastră armată pe pământul scump al țării noastre și să-i așternem inimile noastre, d-l Aurel Onciul, prin cărdășie cu câțiva ucraineni, a luat cârma țării în mâna sa și, când a văzut că nu se poate menține la cârmă, ce a făcut? Tocmai în momentul acela, când soldatul român apăruse la granița Bucovinei și când, din momentul acela, granița politică artificială a dispărut, d-l Onciul părăsește Cernăuțiul, cu toți banii din visteria țării, vine cu un tren special la Iași – căci atunci era guvernul la Iași – și a spus la Ițcani următoarele: dacă armata română va intra până la Suceava, va fi primită cu răceală; dacă va înainta până la Siret, va fi primită cu dispreț și, poate, altceva; dacă va trece peste râul Siret și va cuteza să cucerească Cernăuțiul, se va vărsa sânge. Acestea sunt vorbele d-sale de la Ițcani. Pornește d-sa, ca sol al Bucovinei, dar nu știu în numele cui și pentru ce, căci deputat nu mai putea fi, fiindcă Parlamentul austriac se dusese împreună cu iubitul său Kaizer. În numele lui Carol iarăși nu se mai putea, doar în numele generalului Fischer! Și a pornit cu o falcă la cer și alta la pământ să vină la Iași, să-i raporteze M.S. Regelui și guvernului român ca să nu cumva să înainteze armata românească în Bucovina, fiindcă Bucovina nu vrea să știe de unirea cu Patria Mamă. Bucovina vrea să rămână o republică independentă, unde d-l Aurel Onciul să fie pașă, după cum a fost de la 1903 până la prăbușirea Austriei sale iubite. Ce face întâmplarea sau nenorocul omului? La gară, la Iași, în loc să fie

întâmpinat cu flori și cu urale, îl întâmpină studențimea română cu huiduieli și bătaie cum se cade. [...]

Atunci a stat d-l Aurel Onciul o bucată de vreme liniștit. Nu știu dacă a fost deținut sau nu, dar cel puțin n-a mai cutezat să pângărească pământul sfânt al Bucovinei. Nu știu prin ce întâmplare s-a făcut, că nu s-a făcut nicio cercetare împotriva d-lui Onciul, nu s-au luat la cercetat articolele sale din gazetă, nu s-au luat nici vorbirile sale din Parlament, nu s-a judecat, n-a fost pus și omul acesta acolo unde trebuia să fie pus, după cum au făcut ardelenii cu vreo câțiva oameni de-ai lor, cum a fost profesorul Sulică de la Brașov. [...] Același lucru s-a întâmplat cu Aurel Onciul, a scăpat liber. [...] A scăpat așa de liber, foarte liber chiar, a venit în Bucovina cu o falcă în cer și cu una în pământ spunând: păi, d-lor, eu sunt frate cu Brătianu, eu la Brătianu mă duc așa, dar cu cutare sunt așa, și cu [Iuliu] Maniu și cu [Alexandru] Vaida și cu toți și nu-mi pasă de d-voastră. Populațiunea de la noi se miră cine este acest om, care cu legiunea română ne-a ucis de vii, care a dezbinat pe toți intelectualii noștri din Bucovina, care a luptat totdeauna împotriva intereselor și idealului românesc. Azi acest om vine și face astfel de lucruri, dar cine este ăsta? Și atunci oamenii au zis: a, el este tovarăș cu Fischer, apoi să știți că și Fischer scapă ca și el și vorba aceea, asta este cea dintâi rânduială care vine să ne anunțe și scăparea lui Fischer, și a venit d-l Onciul prin Dornișoara, va să zică pe hotarul Ardealului și a stat o bucată de vreme.

Într-una din zile citesc în ziare un anunț că d-l Aurel Onciul este avocat la București. Văd însă că d-lui nu-i este destul numai cu atâta, ci vrea și o răsplată de la Bucovina și dă în judecată administrațiunea bucovineană pentru vreo zece mii de coroane. Dreptatea românească a spus că nu i se cuvine. D-l Onciul credea că mai există Austria sa. Baroul de Ilfov să-l fi primit avocat, drept răsplată pentru crimele sale săvârșite împotriva neamului? Eu nu înțeleg. [...] Că ar fi în adevăr așa, nu știu, dar aș putea să zic de Baroul de Ilfov dacă l-a primit?! Cum se poate ca Baroul de Ilfov, în care sunt atâția bărbați vrednici, care au luptat și care au suferit pentru întregirea și pentru înfăptuirea României așa cum o avem astăzi, să săvârșească o astfel de faptă și să primească pe un om cum este Aurel Onciul, care în decursul carierei sale politice

n-a făcut alta nimic decât să fie un om vândut intereselor străine și un om care s-a luptat împotriva înfăptuirii visului nostru de aur. El s-a luptat cu ură și îndârjire împotriva întregirii neamului românesc, așa cum îl avem în ziua de azi, unit, liber și mare! Așteptăm de la cei în drept să ia toate măsurile împotriva unui trădător ca Aurel Onciul. [...] Ce-i în drept au cuvântul.

La interpelările susținute de Aurel Morariu și Vasile Lițu, în aceeași ședință a Adunării Deputaților, generalul de brigadă Ion Rășcanu, ministrul de Război în guvernul Al. Vaida-Voevod (decembrie 1919 – martie 1920), răspunde următoarele: „D-le președinte, d-lor deputați, brava populațiune bucovineană are dreptul la toată satisfacțiunea și va fi satisfăcută. La strigătul disperat al Bucovinei, care ne-a fost făcut cunoscut de la această tribună, guvernul răspunde prin glasul meu că dreptate se va face. În ce mă privește pe mine, ministrul de Război, legile militare ale țării vor fi chemate să aplice cele mai riguroase și mai grave pedepse contra nelegiuțiilor care au comis atâtea nelegiuiri în contra populațiunii și a fraților noștri din Bucovina. În ceea ce privește urmașii victimelor, văduve și orfani, vor fi declarați văduve și orfani din război și li se vor da pensie, astfel ca cu un moment mai înainte guvernul să poată face o faptă bună, să usuce lacrimile văduvelor și orfanilor. Mai pe larg, la această chestiune, din punct de vedere politic, d-l ministru al Bucovinei, Ion Nistor, care în momentul acesta nu este aici, va răspunde mâine și va da toată satisfacțiunea onoratei Camere”.

Anexa III

Interpelarea deputatului Iorgu G. Toma (Partidul Democrat al Unirii, circumscripția Câmpulung, județul Câmpulung), prezentată în ședința A.D. din 29 ianuarie 1920, referitoare la pagubele de război²³

D-le președinte, d-lor deputați, să-mi fie permis ca, asociindu-mă la interpelarea făcută de d-l Bălănescu, să profit de acest prilej pentru a vă atrage atențiunea asupra unora din suferințele îndurate de Bucovina din care vin. Nu mă voi ocupa, în puținele cuvinte pe care le voi rosti, nici de partea juridică a despăgubitorilor și nu mă voi ocupa nici de soluționarea chestiunii acesteia, pentru că și timpul este înaintat și nici nu sunt pregătit azi pentru aceea.

Să-mi dați voie, însă, ca să vă spun sau dacă știți să vă aduc aminte că desigur una dintre provinciile reunite cu Patria Mamă, care a suferit mai mult pe urma războiului mondial este de bună seamă Bucovina. Situată la extremitatea estică a fostului Imperiu Austro-Ungar era deja, prin pozițiunea ei, chemată să suporte cele

²³ D.A.D., M.O., nr. 28, 1 februarie 1920, p. 378–379.

dintâi atacuri ale dușmanului și chiar așa s-a întâmplat. Lupte grele s-au dat, cu deosebire în partea de nord a Bucovinei, pe teritoriul dintre Prut și Nistru, cu deosebire la Rarancea, Toporăuți și târgul Boian. Urmările acestor lupte au fost că aceste sate numite de mine au fost aproape în întregime distruse; teritoriul Bucovinei dintre Prut și Nistru a fost în tot timpul războiului cât l-au susținut rușii contra Austriei, din 1914 până la finele anului 1917, încontinuu ocupat de dușmani. Populația târgului românesc Boian a fost evacuată sau s-a împrăștiat în groaza luptelor ce s-au dat acolo. Casele au fost cu totul distruse și numai cât pustiu și jale rămăsese acolo, unde înainte era un orașel înfloritor românesc. Teritoriul dintre Prut și până la Vatra-Dornei a fost de trei ori invadat de dușmani și de trei ori invadat de cei care ne erau stăpânitori, dar care au avut pentru noi o inimă mai rea și o ferocitate mai sălbatică decât chiar a dușmanului. [...]

Astfel că, cu drept cuvânt, se poate zice că Bucovina n-a trecut prin trei, ci prin șase invaziuni dușmane. Pe la sfârșitul anului 1917 s-a stabilit linia de bătaie de la orașelul mărginaș cu Moldova, Siretul, până la Valea-Suhei, trecând peste județele Siret, Rădăuți, Gura-Humorului și Câmpulung și pe linia aceasta au dispărut aproape cu desăvârșire ca la 30 de sate și au dispărut orașelele Siret, Gura-Humorului și târgul Solca. Pagubele sunt atât de însemnate, încât au dispărut nu numai locuințele omenești, dar și casele Domnului, bisericile. Locuitorii din aceste părți au trebuit să sape gropi în pământ și mulți dintre ei locuiesc și azi în asperitatea iernii în aceste triste condițiuni.

Numai considerațiunile acestea m-au îndemnat, d-lor deputați, să vă atrag atențiunea asupra populațiunii suferinde din Bucovina. Pagubele ce le-a suferit Bucovina de pe urma acestui război au fost evaluate de către austrieci la două miliarde și trei sute milioane de coroane. Pe urma acestor pagube, au distribuit, este adevărat, austriecii, până la venirea stăpânirii românești, aproape șapte-opt milioane de coroane, dar, durere, distribuția aceasta s-a făcut așa cum înțelegeau austriecii s-o facă, căci ei au considerat cu deosebire populațiunea străină, populația de la orașe și țăranul nostru nu s-a ales cu nimic aproape de pe urma acestor despăgubiri. De când dăinuiește stăpânirea românească în Bucovina, s-a făcut ceea ce s-a putut face, dar nici la un milion de coroane nu a ajuns ceea ce am putut noi să dăm populației și nu chiar populațiunii propriu-zise, ci o mare parte din aceste despăgubiri au trebuit să treacă pe seama edificiilor statului, pe seama clădirilor judecătoreștilor de ocol, biserici și școli și alte instituții publice, așa că țăranul propriu-zis nu a primit aproape nimic și nu a primit pentru că nu a avut de unde primi, din slabele rezerve și puținele economii ce le-au putut face resortul lucrărilor publice și al reedificării din Bucovina. S-a ajutat ici și colo ceea ce s-a putut, așa că jalea dăinuiește și acum.

Acum noi, deputații din Bucovina, avem obiceiul că la orice moment potrivit căutăm să ne punem în contact direct cu oamenii aceia care ne-au arătat încrederea lor, trimițându-ne încoace. Ținem adunări în care le raportăm asupra activității Parlamentului acestuia și cerem să auzim de la dânșii doleanțele și nevoile lor, pentru a putea contribui la salvarea lor. În aceste adunări, un glas se ridică numai și glasul acesta este să se dea hrană populațiunii și să i se dea ajutoare pentru refacerea gospodăriilor distruse.

Mi-aduc aminte de cerința ce o făcea poporul roman, strămoșii noștri: *panem et circensens* cerea poporul roman; poporul nostru cere numai pâine, de petreceri nici nu-i trece prin cap. Pâine, d-lor, este aceea care este cea mai necesară, să se caute și să se trimită pentru populațiunea bucovineană. Pentru aducerea acestei pâini întâmpinăm atâtea dificultăți, încât ați văzut d-voastre singuri, că astăzi un coleg al nostru din Bucovina a trebuit să ceară să i se fixeze o altă zi când să-și dezvolte interpelarea²⁴. Cu toate străduințele administrațiunii bucovinene, este aproape imposibil ca un vagon cu pâine ce pleacă de aici să ajungă, sau, dacă ajunge, să se oprească în Bucovina și să poată fi de folos populațiunii; căci el nu ajunge până la fosta frontieră, sau, dacă trece dincolo de frontieră, nu din vina noastră se rătăcește mai departe, în Ucraina. De pâine e lipsă la noi și e lipsă de ajutor în formă de mici avansuri pe seama pagubelor de război. Și nu trebuie să ne batem mult capul cu soluționarea acestei chestiuni pentru ajutorarea populațiunii bucovinene, fiindcă în împrejurările date, numai statul, după părerea noastră, ar fi în stare să plătească acele mici avansuri. Nu cere populațiunea bucovineană despăgubirea întreagă a pagubelor suferite, ea voiește numai, și am în vedere numai populațiunea sărmană, țăranimea ce a suferit mai mult, ea voiește să fie pusă în posibilitatea de a continua traiul cinstit, economic, ce l-a avut înainte.

Cu aceste cuvinte am voit să fac un apel, atât la d-voastre, d-lor deputați, cât și către banca ministerială, ca atunci când se va lua în vedere, nu o soluționare a chestiunii acesteia, ci o ajutorare a celor lipsiți, atunci să nu se uite nici de populațiunea bucovineană, care e mai lipsită.

²⁴ Vasile Marcu, deputat independent, orașul Cernăuți.

BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI
MARI. ADUNAREA DEPUTAȚILOR, SESIUNEA 1919–1920
(II)

RODICA IAȚENCU, MARIAN OLARU

Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens.
Abgeordnetenversammlung, Session 1919–1920 (II)

*(Zusammenfassung)**

Der vorliegende dokumentarische Beitrag behandelt die Tätigkeit der Bukowiner Vertreter im ersten Landtag Grossrumäniens – Abgeordnetenversammlung, Session November 1919 – März 1920. An den Wahlen, die aufgrund der im August 1919 erlassenen Gesetzen erfolgten, nahmen die Demokratische Vereinigungspartei (unter der Leitung Ion Nistors) und unabhängige Kandidaten teil. Die Bukowina wurde durch 26 Landtagsmitglieder (20 seitens der Demokratischen Vereinigungspartei und sechs Unabhängige) vertreten. Nach der Einführung in die Problematik des Themas und nach der Darstellung der Wahlergebnisse aus allen Bezirken (Suczawa, Kimpolung, Gurahumora, Radautz, Storozynetz, Czernowitz, Zastawna, Kotzman, Wiznitz, Waszkoutz, Sereth) beziehen sich die Verfasser auf die Tätigkeit der Bukowiner Abgeordneten. Ihren Reden wiesen hauptsächlich auf folgende Aspekte hin: die wirtschaftlichen Probleme der Provinz – die Tätigkeit der Wiener Liquidationskommission, die Zurückziehung der Kronenwährung und Vereinheitlichung der Nationalwährung, die Lage des Eisenbahnwesens und die Einrichtung eines Bahnbetriebsamtes in Czernowitz, das Agrarreform und -gesetz für Bessarabien, die Handelsverträge zwischen Rumänien und den Nachbarstaaten –, die Kriegszerstörungen und -entschädigungen, die Tätigkeit des Generals Fischer und Aurel Onciuls in der Bukowina. Im ersten Teil des Beitrags wurden zwei Anhänge präsentiert: Das *Telegramm*, das von Erast Mandicevschi seitens der Bukowina im ersten Landtag Grossrumäniens abgelesen wurde, und der Bericht und Gesetzentwurf hinsichtlich der Vereinigung der Bukowina mit Grossrumänien. Im zweiten Teil werden die Reden der Landtagsmitglieder Aurel Morariu, Vasile Lițu und Iorgu G. Toma über die Kriegszerstörungen und -entschädigungen, sowie über die Tätigkeit des Generals Fischer und Aurel Onciuls in der Bukowina präsentiert. Die Tätigkeit der Bukowiner Abgeordneten im ersten Landtag Grossrumäniens in der Session zwischen 1919 und 1920 hatte als Schwerpunkt die Bekanntmachung der Provinzangelegenheiten aus der Perspektive der Festigung des Vereinigungsprozesses Grossrumäniens.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Landtagswahlen und Parlamentsmitglieder, Landtagsreden.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

**SPUREN DER HERVORRAGENDEN
PERSÖNLICHKEIT VON GEORG GRIGOROVICI
IN DEN BESTÄNDEN DES CZERNOWITZER
STAATSARCHIVS***

NATALIA MASIJAN

George Grigorovici, Gründungsmitglied der Sozialdemokratischen Partei in der Bukowina, spielte im politischen Leben der Bukowina in den Wendejahren zum XX. Jahrhundert und danach eine wichtige Rolle. Seine politische, parlamentarische und journalistische Tätigkeit war seinen Zeitgenossen in der Bukowina, über die Kronlandgrenzen hinaus und weiter bis Wien gut bekannt. Aber er hat schon zu Lebzeiten auch im Volk eine tiefe Achtung erworben.

George Grigorovici, einer der bedeutendsten Sozialdemokraten der Bukowina Anfang des XX. Jahrhunderts, wurde am 4. Mai 1871 in Storojinetz (Nordbukowina) in der Familie des Lehrers Basil Grigorovici und Alexandra Grigorovici (gebürtig Timko) geboren¹. Er war das zwölfte Kind von dreizehn Kindern in der Familie. Sein ältester Bruder Benjamin wurde unter dem Namen Emanuel Grigorovitza als Germanist und Schriftsteller bekannt². Nach Abschluss des Staats-Obergymnasiums in Radauți (1885–1892) und der Universitätsstudien in

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a nouăsprezecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române închinată Centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici, Rădăuți, 10–11 noiembrie 2011.

¹ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 1245, Opys 12, Akte 109, Blatt 275.

² Petru Rusșindilar, *George Grigorovici și social-democrația în Bucovina*, București, Fundația „Constantin Titel Petrescu”, 1998.

Wien (1892–1901), wo er Medizin studierte, war er in Czernowitz als Sekretär der Sozialdemokratischen Partei tätig.

In Europa, und zwar von Wien ausgehend, setzte sich im Volk in der zweiten Hälfte des XIX. Jahrhunderts immer mehr das politische Bewusstsein durch. Das Grundgesetz von 1867 ermöglichte erstmals die organisierte politische Betätigung der Arbeiterschaft Österreichs. Bereits im Dezember bildete sich der Erste Allgemeine Wiener Arbeiterbildungsverein; schon bald darauf gab es über 100 Arbeitervereine allein in der österreichischen Reichshälfte der Doppelmonarchie. Diese verfolgten auch politische Ziele und wurden zu Keimzellen der sozialdemokratischen Partei. Ihre Hauptforderungen waren das demokratische Prinzip für den Staatsaufbau, das Recht, Gewerkschaften zu gründen („Koalitionsrecht“) und das allgemeine gleiche Wahlrecht.

Rasch wuchsen die Sozialdemokraten zu einer Massenpartei an. Zunächst verstanden sie sich als übernationale Partei. Als sie jedoch 1907 durch das allgemeine Wahlrecht zur stärksten politischen Kraft hätten werden können, spalteten sie sich in Fraktionen der einzelnen Nationalitäten auf. Der junge George Grigorovici hatte sich während seines Studiums in Wien der sozialdemokratischen Bewegung angeschlossen. Er wurde ein Delegierter der Partei als Vertrauensmann in der Bukowina, mit dem Ziel der Bukowiner Sozialdemokratischen Partei zu „dienen“ und die Gewerkschaften zu organisieren. Im Archivbestand der k. k. Bukowiner Landes-Regierung befindet sich u. a. ein aussagekräftiger Bericht des k. k. Regierungsrates und Polizeidirektors in Lemberg vom 20. Januar 1903 an das k. k. Landesregierungspräsidium in Czernowitz. Anlässlich einer „im Beisein der hierämtlichen Organe vorgenommenen zollamtlichen Revision“ wurden in Lemberg drei Handkoffer beanstandet mit in der Schweiz und in England in russischer Sprache erschienenen Broschüren und Zeitschriften.

Die Sendung war unter der Adresse „Absender: Georg Grigorovici“ angelangt, während sich um die Ausfolgung derselben der als sozialistischer Agitator bekannte Hörer der Philosophie Teodor Meler meldete. Über die Provenienz der Sendung befragt, verweigerte Melen nähere Auskünfte und gab an, dass er den Frachtbrief von dem in Czernowitz wohnhaften und ihm persönlich bekannten Adressaten per Post erhalten habe, mit der Bitte, die Sendung zu beheben und bis zur weiteren Disposition bei sich aufzubewahren. Also interessierte sich die Lemberger Polizeidirektion schon früh für George Grigorovici³.

In der Bukowina kam es etwas später als in Westeuropa zur Gründung der Sozialdemokratischen Partei, und zwar im Jahre 1896. Im darauffolgenden Jahr erschien in Czernowitz unter der Redaktion von Johann Witiuk (in den späteren Jahren von Dr. Jakob Pistiner und George Grigorovici) die erste sozialdemokratische Zeitung, die „Volkspresse – Organ für die Interessen des

³ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 8804, Blatt 1.

arbeitenden Volkes". In kleinem Formate, einmal in 14 Tagen, erschien das anfangs kaum beachtete Blättchen. Aus dem Ausweis der im Verwaltungsgebiet des Herzogtums Bukowina im 1. Quartal 1897 erscheinenden politischen „Presseorgane“ erfahren wir, dass zu den 16 politischen Presseerzeugnissen auch die sozialdemokratische „Volkspresse“ zählte. Sie erschien zweimal im Monat mit einer Auflage von 1000 Exemplaren, beachtlich für die damalige Zeit und das Gebiet des Kronlandes⁴.

In der dritten Nummer des I. Jahrgangs veröffentlichte die „Volkspresse“ ihren Aufruf an die Wähler und erklärte die Forderungen des sozialdemokratischen Programms: allgemeines, gleiches und direktes Wahlrecht, Freiheit der Meinungsäußerung in Schrift und Rede, unbedingte Pressefreiheit, Beseitigung alter Ausnahmegesetze, unentgeltlichen, obligatorischen und konfessionslosen Unterricht in den Volksschulen, gesetzliche Einführung des achtstündigen Maximalarbeitstages und der 36-stündigen Sonntagsruhe, Reform der Arbeitsversicherung (Ausdehnung der Kranken- und Unfallversicherung, Einführung einer Altersversicherung für alle Lohnarbeiter), volle Koalitionsfreiheit, Aufhebung der indirekten Steuern und Zölle, Unentgeltlichkeit der Rechtspflege, Volkswehr an Stelle des stehenden Heeres – Einschränkung des Militarismus durch Herabsetzen der Dienstzeit für alle Truppenkörper⁵.

Diese periodische Publikation existierte die folgenden 15 Jahre. Die „Volkspresse“ hat ihre Pflicht allezeit getan. Mitten unter den schärfsten Verfolgungen, die sich im Laufe der Jahre keineswegs gemindert haben, hat sie unentwegt für die Sache der Arbeiterschaft und des Sozialismus gekämpft. Selbst wo sie den kleinsten Tageskämpfen ihre Aufmerksamkeit widmete, nutzte sie die Gelegenheit zur Aufklärung, zur Zerstörung von Vorurteilen gegen den Sozialismus.⁶ Ihre Herausgeber, darunter auch George Grigorovici, haben sich nicht als Oppositionelle, sondern als Sozialdemokraten das Vertrauen erworben. Mitgeholfen hat dazu, redlich mitgeholfen hatte die „Volkspresse“. Schon im ersten Jahr ihrer Existenz geriet die Zeitung unter Beobachtung durch die Polizeiorgane und die Staatsanwaltschaft. Teilweise wurden einige Artikel der periodischen Druckschrift vom 15. August und vom 1. September 1897 wegen der an die Regierung und Justizorgane gerichtete Hetze und Verachtung konfisziert, ihre Veröffentlichung und Verbreitung verboten.⁷ Später, als Abgeordneter, interpellierte Grigorovici an den Ministerpräsidenten fast jährlich betreffend die Amtsgebarung des Czernowitzer zuständigen Staatsanwaltes für Pressewesen. Am 14. Dezember 1912 erschien seine Interpellation gegen die Vergewaltigung des „Vorwärts“, weil die „Staatsanwaltschaft in Czernowitz zu einer steten Gefahr für

⁴ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 7197, Blatt 1.

⁵ *Wähler!*, in „Volkspresse“, Czernowitz, Nr. 3 vom 01.02.1897, S.1.

⁶ *Fünfzehn Jahre*, in „Vorwärts“, Czernowitz, Nr. 1 vom 06.01.1912, S. 1–2.

⁷ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 7014, Blatt 1–28.

die Pressefreiheit geworden ist". Sie hat im „Vorwärts“ vom 30. Dezember nicht nur das Maifest konfisziert, sondern auch zwei Artikel mit pazifistischem Inhalt, die in einer ganzen Reihe von Provinzblättern veröffentlicht geblieben sind, womit die masslose Willkür in Presse-Sachen belegt wurde.⁸ Am 15. Mai 1913 versuchte der Abgeordnete Grigorovici in Wien den Reichsrat zu überzeugen, dass die Konfiskationen sich nur durch das Unverständnis und die Sucht nach kleinlicher Drangsalierung erklären ließen. In seiner weiteren Kritik an diesen willkürlichen und ungesetzlichen Konfiskationen wurde der Redner vom Regierungskommissär unterbrochen. Er glaubte, dass die „hiesige Pressfreiheit nicht von tölpelhaften oder übereifrigen Staatsanwälten abhängen dürfte“.⁹

In dem Archivbestand der k. k. Bukowiner Landes-Regierung sind auch Informationen über den Verlauf der Versammlungen aufbewahrt, die von den Sozialdemokraten einberufen wurden. Der k. k. Regierungsrat und Polizeidirektor Tarangul informierte den Redakteur der „Volkspresse“ Max Vogel, dass es „Ihnen von dem Präsidium der Bukowiner k. k. Landesregierung erlaubt“ ist, am 25. September 1907 8 Uhr abends im Rathaussaale eine jedermann zugängliche Volksversammlung mit der Tagesordnung „Neue Gemeindelasten anstatt neuer Gemeinderechte“ zu veranstalten. Referent: Reichsratsabgeordneter Georg Grigorovici. Man besprach die Mängel des neuen Gemeindegesetzes¹⁰.

Seit Anfang des Jahres 1912 erschien die „Volkspresse“ nicht mehr, an ihrer Stelle erschien der „Vorwärts“ unter dem Herausgeber und verantwortlichen Redakteur Jakob Pistiner. Dr. Pistiner (1882–1930) war der aus Czernowitz stammende Sozialistenführer. Czernowitz hatte einen sehr hohen Anteil jüdischer Arbeiter, die zumeist im „Arbeiterbund“ organisiert waren. Dessen prominentester Führer war Jakob Pistiner. Für die Czernowitzer Polizei war er ein rotes Tuch und sie versuchte ihm Verfahren anzuhängen, damit seine Immunität aufgehoben würde. Er griff nicht nur die Belange der Arbeiter im Parlament auf, sondern auch die der nationalen Minderheiten.

1905 wurde Georg Grigorovici als Sekretär der rumänischen Sozialdemokratischen Partei und der Gewerkschaften-Vereinigung der Bukowina gewählt. Es kam auch zur Bildung eines politischen Vereins. Im Jahre 1907 war er schon als Vorstand dieses Vereins „Vorwärts“ tätig. Fünf Jahre später erschien die Zeitung mit demselben Namen statt der „Volkspresse“. Zweck des Vereins war die Verbreitung politischer Bildung und sozialistischer Grundsätze, sowie die Wahrung und Förderung der politischen und wirtschaftlichen Rechte und

⁸ *Was ist Krieg?*, in „Vorwärts“, Czernowitz, Nr. 50 vom 14.12.1912, S. 1–2.

⁹ *Was alles in Czernowitz konfisziert wird*, in „Vorwärts“, Czernowitz, Nr. 21 vom 24.05.1913, S. 1–2.

¹⁰ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 9885, Blatt 1–8.

Interessen seiner Mitglieder¹¹. Stellvertreter von Grigorovici war im Verein Osyp Bezpalko, Mitglied der ukrainischen sozialdemokratischen Organisation in der Bukowina und Landtagsabgeordneter. Im November 1918 wurde er von der Ukrainischen Nationalrada zum Stadtkommissär in Czernowitz ernannt. Bezpalko war auch Herausgeber und verantwortlicher Redakteur der ukrainischen „Borba“ (deutsch – „Kampf“) – Presseorgan der ukrainischen Sozialdemokraten.

Es gibt eine Reihe von Archivalien in den Beständen der Polizei-Direktion in Czernowitz und der Bukowiner Landes-Regierung über die vom Verein „Vorwärts“ organisierten Massnahmen, wie zum Beispiel den Briefwechsel um Bewilligung zur Veranstaltung der Maifestzüge¹², um die Veranstaltung allgemein zugänglicher Vereinsversammlungen¹³. Eine davon fand im Dezember 1907 mit der Tagesordnung „Die herrschenden Parteien im Parlament und die Lebensmittelteuerung“ statt, wo der Reichsratsabgeordnete George Grigorovici referierte.¹⁴

Im Jahre 1907 fanden zum ersten Mal die ersten Wahlen in Österreich auf Grund des allgemeinen, gleichen und direkten Wahlrechts statt. Der Kandidat George Grigorovici wurde das erste Mitglied der rumänischen sozialdemokratischen Partei im Wiener Reichsrat. Seine Tätigkeit als Reichsratsabgeordneter im Laufe der ersten vier Jahre der Legislatur bestand hauptsächlich in parlamentarischen Aktionen, in Vorschlägen und Interpellationen. In den Sitzungen des Parlaments trat er dreimal offen auf: zu den Budgetfragen, zu den Handelsverträgen mit Rumänien, zu den Fragen der Verkehrswege und des Strassenbaues. Er war auch der erste, der Englisch im österreichischen Parlament verwendete. In der ukrainischen „Borba“ erschienen oft Mitteilungen und Informationen über seine Reden. In der ersten Nummer der Zeitung vom Jahr 1910 wurde seine Rede im Reichsrat am 21. Dezember 1909 über den Handelsvertrag mit Rumänien abgedruckt, in der sich der Abgeordnete Grigorovici über die Notwendigkeit des Handelsvertrags äußerte. Er betonte, dass die Sozialisten eigentlich nicht für die Entwicklung der Industrie im kapitalistischen Sinn kämpfen, sondern schätzen als neue Möglichkeiten bei der hochentwickelten Industrie und dem freien Handel zusätzliche Arbeitsstellen und bessere Verdienstmöglichkeiten für die Arbeiter zu erreichen. In dem Artikel „Was hat im Parlament der einsame sozialdemokratische Abgeordnete aus der Bukowina Georg Grigorovici gemacht?“ veröffentlichte die Zeitung „Borba“ einen zusammenfassenden Bericht über seine parlamentarische Tätigkeit, die von der Redaktion hoch geschätzt wurde. Dank seiner Bemühungen wurden in der Bukowina der

¹¹ Hermann Mittelmann, *Bukowiner Vereins-Schematismus*, Czernowitz, Pardini, 1911, S. 111.

¹² Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 546, Blatt 2.

¹³ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 3, Opys 1, Akte 331, Blatt 3.

¹⁴ Staatsarchiv des Czernowitzer Gebiets, Bestand 10, Opys 1, Akte 332, Blatt 43, 47–83.

Kreditverein für die Gewerbeentwicklung gegründet, die Steuermässigung auf die handwerklichen Erzeugnisse und die Ermässigung des Posttariffes bei Ein- und Ausfuhr aus Rumänien eingeführt. Mit seiner Hilfe haben die Einwohner der Vorstädte von Czernowitz, die durch starke Überschwemmungen betroffen waren, Geldunterstützung vom Staat bekommen usw.¹⁵

Der verdienstvolle Abgeordnete wurde für die nächste (XII.) Legislaturperiode bei den Reichsratswahlen 1911 wieder gewählt. Diese Legislaturperiode begann am 17. Juli 1911 und wurde mit dem Ausbruch des Ersten Weltkrieges in der XXI. Session am 25. Juli 1914 unterbrochen. Die XXI. Session schloss sich in der Folge vom 30. Mai 1917 bis zum 12. November 1918 an. Als der Streit um die Bukowina begann, war Grigorovici um das Schicksal der Bukowina besorgt. In seiner Ansprache, die er am 22. Oktober 1918 im Parlament hielt, erklärte er, dass „Die Einheit der Rumänen ein Ideal und ein Ziel sind, dass die Rumänen immer verfolgen werden, egal wann, unter allen Bedingungen, gleichgültig, wie sich ihr Schicksal entwickelt.“

Die konstituierende Versammlung der Rumänen hat mit ihrem Beschluss den rumänischen Nationalrat mit 48 Mitgliedern gebildet und diese Versammlung vom 27. Oktober 1918 als Konstituante des rumänischen Landes Bukowina erklärt. Der Abgeordnete Grigorovici hat jedoch an den Präsidenten des Rumänischen Nationalrates, Iancu Ritter von Flondor, ein Schreiben gerichtet, in dem er seine Gründe erklärte, warum er nicht in der Lage war, an den Beratungen dieses Nationalrates teilzunehmen und verzichtete auf das vorgeschlagene Mandat in der Kommission für auswärtige Angelegenheiten. Er schrieb: „Der von dieser Versammlung gewählte Nationalrat anerkennt insbesondere nicht die Minoritätsrechte der übrigen Nationen und auch nicht das Recht der ukrainischen Nation auf den rein ukrainischen Teil des Landes. Der Nationalrat billigt auch nicht die Versuche der rumänischen Reichsratsabgeordneten, durch Unterhaltungen mit dem ukrainischen Nationalrate die Grenze zwischen dem rumänischen und ukrainischen Gebiet des Landes zu vereinbaren...“¹⁶.

Mit diesen Ereignissen ist die österreichisch-ungarische Geschichtsepoche für die hiesigen Völker der Bukowina zu Ende. George Grigorovici war zu dieser Zeit ein erfahrener Politiker und Redner, ein bei allen Nationalitäten in der Bukowina populärer Verteidiger und Führer der Arbeiter, der erste und der einzige Reichsratsabgeordnete der sozialdemokratischen Partei der Bukowina bei den Wahlen 1907.

Die Sozialdemokraten bemühten sich, die Arbeiter mit allen möglichen Mitteln zu vereinigen. Es geschah auch, beispielsweise bei der Teilnahme an den

¹⁵ Що зробив в парламенті одинокий соціал-демократичний посол Буковини Георг Грігорович?//Борба. – Число 9. – Чернівці. – 1 черв. 1911. – с.3.

¹⁶ George Grigorovici, *Der rumänische Nationalrat*, in „Vorwärts“, Czernowitz, 1. November 1918, S. 3.

Streiken. Das galt auch für die Erscheinungsform der Solidarität und die Art und Weise der Vereinigung bei den politischen Demonstrationen, in erster Linie bei den feierlichen Maifestumzügen. Diese waren traditionell, da an ihnen die Vertreter aller nationalen Sektionen teilnahmen. Die Referenten hielten ihre Reden in allen Landessprachen. Im Allgemeinen ist es den Sozialdemokraten gelungen, den Einfluss auf die Bevölkerung des Landes, vorwiegend dank den sozialen Losungen und der Kritik der Tätigkeit von Verwaltungsorgane zu festigen.¹⁷¹⁷

Nach der Einrichtung des kommunistischen Regimes (1948) wurden die sozialdemokratischen Führer, die sich gegen die Umwandlung der sozialdemokratischen Bewegung in eine kommunistische Partei ausgesprochen hatten, verhaftet. George Grigorovici selbst wurde am 13. Juni 1949 verhaftet und ohne Gerichtsverfahren inhaftiert. Er starb am 18. Juli 1950 im Văcărești-Gefängnis.

¹⁷ Піддубний І./Політичне життя Буковини 1918 – 1940 рр./Буковина. Зовнішні впливи та внутрішній розвиток. – Чернівці: Зелена Буковина. – 2005. – 326 с.

**SPUREN DER HERVORRAGENDEN
PERSÖNLICHKEIT VON GEORG GRIGOROVICI
IN DEN BESTÄNDEN DES CZERNOWITZER
STAATSARCHIVS***

NATALIA MASIJAN

**Mărturii ale personalității remarcabile a lui George Grigorovici
în fondurile Arhivei de Stat din Cernăuți**

*(Rezumat)***

George Grigorovici, membru fondator al Partidului Social-Democrat din Bucovina, a jucat un rol deosebit în viața politică a provinciei la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Activitatea sa politică, parlamentară și jurnalistică era bine cunoscută de către contemporanii săi din Bucovina, precum și peste granițe, în celelalte țări ale Monarhiei, până la Viena, de aceea s-a bucurat de respectul și încrederea oamenilor din popor. Prin intermediul ziarului „Volksprese” a militat pentru adoptarea principiilor social-democrației, în special pentru îmbunătățirea statutului muncitorilor. A fost primul membru al Partidului Social-Democrat român ales deputat în Parlamentul de la Viena. După instaurarea regimului bolșevic, George Grigorovici, cunoscut pentru opoziția sa față de transformarea mișcării social-democrate într-un partid comunist, a fost arestat și încarcerat la închisoarea Văcărești, unde s-a stins din viață, la 18 iulie 1850.

Cuvinte și sintagme cheie: George Grigorovici, Partidul Social-Democrat din Bucovina, ziarul „Volksprese”, Arhivele Statului Cernăuți.

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a nouăsprezecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române închinată Centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici, Rădăuți, 10–11 noiembrie 2011.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

**CONTRIBUȚII LA CUNOAȘTEREA
DOCUMENTELOR REFERITOARE LA BUCOVINA
PĂSTRATE LA
ÖSTERREICHISCHES STAATSARCHIV DIN VIENA***

ARCADIE M. BODALE

În lunile iunie și iulie 2011, am avut privilegiul de a desfășura un stagiul de cercetare în Arhivele din Viena. Oportunitatea ne-a fost asigurată în cadrul programului de studii și cercetări postdoctorale, cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013, contract POSDRU/89/1.5/S/61104.

Deși inițial speram să descoperim documentele medievale ale mănăstirilor din Bucovina, odată intrați în sala de studiu am fost copleșiți de cantitatea și importanța documentelor referitoare la spațiul românesc. Spre exemplu, există foarte multe documente privitoare la războaiele Austriei cu Turcia și Polonia în secolele

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a nouăsprezecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române închinată *Centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici*, Rădăuți, 10 noiembrie 2011.

XVII–XVIII în spațiul românesc: Österreichisches Staatsarchiv, Direcția (Abteilung) *Kriegsarchiv*, Colecția de Fonduri (Bestandsgruppe) *Feldakten (FA) (1323–1918)*, Fondul (Bestand) *Armeeakten (1631–1878)*; Direcția *Kriegsarchiv*, Colecția de Fonduri *Feldakten (FA) (1323–1918)*, Fondul *Alte Feldakten (AFA) (1323–1882)*, Subfondul (Teilbestand) *Hauptreihe (1323–1882)*, Seria (Serie) *Akten (1323–1882)*, cutiile (*Kartons*) nr. 835–837, 860, 867, 1918–1929, 2552–2553, 2570–2572, 2589, 3828, 3829: *Pentru Transilvania*; cutiile nr. 842, 876, 883, 885, 886, 2131–2148, 2548, 2561, 2579, 3825: *Pentru Banat*; cutiile nr. 875, 883, 1376, 2541–2547, 2549, 2562–2563, 2580–2584, 2609–2616: *Pentru Țara Românească*; cutia nr. 1376: *Pentru Moldova*; în aceeași colecție și același fond, există Subfondul *Duplikate (1741–1882)*, care cuprinde repartiția de trupe și strategia militară austriacă în Transilvania, Banat și Bucovina de la sfârșitul secolului al XVIII-lea până la începutul secolului al XX-lea; informații se regăsesc și în Subfondurile: *Stand- und Dienst Tabellen (1790–1914)*; *Dislokations-Tabellen (1802–1915)* și *Ordres de Bataille (1790–1914)*.

De asemenea, Arhiva de Război păstrează și o bogată și interesantă corespondența diplomatică imperială din secolele XVII–XVIII, în care se pot găsi multe și extrem de importante informații pentru istoria spațiului românesc (Direcția *Kriegsarchiv*, Colecția de Fonduri *Feldakten (FA) (1323–1918)*, Fondul *Alte Feldakten (AFA) (1323–1882)*; în Fondul *Alte Feldakten (AFA) (1323–1882)* se păstrează documente privitoare la Revoluția de la 1848 în Transilvania și Banat. În Direcția *Kriegsarchiv*, la Fondul *Evidenzbüro des Generalstab (1851–1918)* și în Subfondul *Bevollmächtigte Generalstaboffiziere und Verbindungsoffiziere (1914–1918)* se găsesc informații prețioase despre organizarea armatei române după anul 1866; situația din Balcani după 1866; Războiul de Independență al României; situații despre armatele din Turcia, România, statele balcanice și Rusia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea; rapoarte ale spionajului austriac la București începând cu anul 1881; aderarea României la Tripla Alianță; modificări ale organizării militare din Turcia, România, Serbia, Bulgaria și Muntenegru; poșta feroviară și telegraful (1888); conducerea militară în Bulgaria, Muntenegru și România; România – organizarea militară, mobilizarea României împotriva Rusiei (1904); războaiele balcanice (1912–1913); Primul Război Mondial; mișcarea comunistă în Germania (20 II 1921), Italia (XI 1920), Iugoslavia (VI 1921), Austria (IX 1921), Polonia (20 II 1921), România (IX 1921), Rusia (20 VI 1921), Cehoslovacia (20 VI 192), Ucraina (VII 1921) și Ungaria (VII 1921); grupele de fortificații militare din România după 1882; corespondență diplomatică dintre Viena și Rusia (1882–1913); organizarea serviciului rusesc de spionaj (1917); comisia de la Focșani (1918).

În aceeași Direcție *Kriegsarchiv*, se păstrează Colecția de Fonduri *Manuskripte*, în cadrul căreia se găsesc numeroase documente despre Regimentul austriac nr. 22 din Cernăuți, precum și foarte multe documente, fotografii și hărți despre România, dar și descrieri ale modului de organizare a armatei române între 1910 și 1918 sau ale fronturilor și operațiunilor militare din Primul Război Mondial; războaiele austro-otomane din anii 1593–1606, 1661–1664, 1683–1698, 1716–1718, 1736–1739, 1788–1791; războiul de 30 de ani; Transilvania între 1704 și 1707; războiul ruso-turc din 1769–1774; războaiele balcanice din 1912–1913; Primul Război Mondial, 1914–1918 (inclusiv corespondență cu generali români din București și cei austrieci din Sibiu; manuscrise ale generalului G. A. Dabija despre armata rusă și armata română între 1916 și 1918) etc. De fapt, nu există aspect legat de istoria românilor din Evul Mediu și până în contemporaneitate pentru care arhivele vieneze să nu fie esențiale. Firește, acest lucru este valabil atât pentru Principatele Moldovei și Țării Românești, iar ulterior pentru Regatul României, dar mai ales pentru teritoriile înglobate de-a lungul vremii în Imperiul Habsburgic.

Striviți fiind sub acest uriaș fond documentar, în cele două luni ale stagiului de mobilitate nu am reușit să ne atingem scopul decât parțial. Totuși, copleșiți fiind de valoarea științifică a acestor arhive pentru spațiul românesc, am încercat schițarea unui mic repertor arhivistic consacrat facilitării viitoarelor cercetări ce vor fi efectuate de către istoricii români. Firește, în cadrul acestor cercetări nu am putut să înlăturăm subiectivismul determinat de formația noastră de medievalist și de cea a obârșiei. Ca atare, adeseori atenția ne-a fost furată de către fondul documentar medieval și de actele referitoare la istoria Bucovinei. Totuși, dat fiind faptul că perioada de documentare a fost destul de mică în raport cu imensul material arhivistic păstrat la Viena, prezenta lucrare nu își propune să fie un repertor exhaustiv al tuturor documentelor referitoare la Bucovina din arhivele austriece, ci doar să reprezinte un punct de plecare pentru viitoare cercetări în Österreichisches Staatsarchiv și un instrument de lucru util specialiștilor interesați să-și lărgescă aria de documentare cu numeroase documente inedite.

Arhivele Statului ale Austriei (Österreichisches Staatsarchiv) sunt structurate în cinci Direcții (Abteilung): *Haus-, Hof- und Staatsarchiv*, *Allgemeines Verwaltungsarchiv (AVA)*, *Archiv der Republik (1918)*, *Finanz- und Hofkammerarchiv (FHKA) (1170–1918)* și *Kriegsarchiv*. Sediul *Haus-, Hof- und Staatsarchiv* este în Minoritenplatz, nr. 1, iar celelalte patru Direcții sunt reunite în imobilul din

Nottendorfer Gasse, nr. 2. Aceste cinci Direcții păstrează mai multe colecții de fonduri arhivistice (Bestandsgruppe), fiecare astfel de colecție grupând, în funcție de trăsătură lor definitorie comună, fondurile arhivistice (Bestand) de același tip. Precizăm că un fond arhivistic cuprinde toate documentele create și păstrate de la o anumită instituție în decursul existenței sale. De asemenea, fondurile arhivistice sunt împărțite, la rândul lor, în mai multe subfonduri (Teilbestand), care corespund cu părțile structurale ale instituției sau ale organismului creator (servicii, birouri etc.). În sfârșit, subfondurile sunt formate din serii (Serie)¹, iar acestea din urmă cuprind una sau mai multe cutii (Karton) cu documente. Într-o cutie, documentele fie sunt grupate în condici, mape și fascicule, fie alcătuiesc simple grămezi de foi volante, de cele mai multe ori nenumerotate și, bineînțeles, extrem de amestecate. Această situație face ca citarea documentelor din interiorul cutiei să fie extrem de imprecisă și, ca atare, greu de verificat.

Una din Direcțiile cu un însemnat fond documentar referitor la istoriei Bucovinei este *Allgemeines Verwaltungsarchiv (AVA)*. Astfel, aici există Colecția de Fonduri *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca. 1940), în cadrul căreia fondurile: *Alter Kultus* (cca. 1500–1848), *Neuer Kultus* (1849–cca. 1946) și *Studienhofkommission* (cca. 1500–1848) au numeroase informații privitoare la cultele și la organizarea bisericească din această provincie, la deposedarea mănăstirilor de averi; la crearea, administrarea și cheltuielile Fondului Religionar Greco-Ortodox; la folosirea ostentativă a resurselor bănești din acest fond de către funcționarii imperiali pentru educația imigranților aduși de autorități, precum și la înființarea învățământului public bucovinean.

Spre exemplu, la Colecția de Fonduri *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca. 1940), Fondul *Alter Kultus* (cca. 1500–1848), Subfondul *Akatholischer Kultus* (cca. 1600–1848), Seria *Griechisch Orthodoxer Kultus* (cca. 1600–1848) se păstrează cutiile nr. 1–11, în care se găsesc numeroase documente în paleografie gotică și mai puțin în chirilică și latină de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și prima jumătate a veacului al XIX-lea referitoare la Episcopia Bucovinei, între care remarcăm: rapoartele pentru aducerea moaștelor Sf. Ioan cel Nou de la Zolkiew la Suceava și reglementările de reorganizare a bisericii bucovinene după scoaterea eparhiei de sub ascultarea mitropolitului de la Iași – cutia nr. 1; protestul episcopului Dosithei Herescul împotriva secularizării averilor mănăstirești (1783) – cutia nr. 2; documentele privind construcția Catedralei mitropolitane din Cernăuți – cutia nr. 4;

¹ O *Serie* reprezintă o subcategorie de „documente ordonate în conformitate cu un sistem de clasare sau păstrare ca o structură, deoarece rezultă din același proces de acumulare sau clasare sau din aceeași activitate; au un gen specific”. Cf. Bogdan Florin Popovici (coord.), *Standardele arhivistice ale Consiliului Internațional al Arhivelor* (2008), Sfântu Gheorghe, Editura Eurocarpatică, 2008, p. 38.

documente privind clerul de mir și parohii – cutia nr. 5; evidența preoților parohi din Bucovina – cutia nr. 6; copii după cărțile domnilor Moldovei de miluire a Mănăstirii Schitul Mare din Galiția cu dijma orașului Cernăuți; rapoarte ale autorităților militare pentru desființarea mănăstirilor din Bucovina, între care se numără și cel privitor la mănăstirile Putna, Sucevița, Dragomirna și Pătrăuți, semnat de generalul Enzenberg în anul 1785, ale cărui anexe cuprind numele tuturor călugărilor rămași în aceste mănăstiri – cutia nr. 7; situații privind înființarea Seminarului din Cernăuți și a școlilor sătești din al doilea sfert al secolului al XIX-lea, în special a celor din districtele Rădăuți și Câmpulung Moldovenesc – cutia nr. 8; slujbele și veniturile clerului de mir – cutia nr. 9; documente privind patronatul bisericilor de mir, situații cu patronii fiecărei parohii și informații despre vânzarea moșiilor fostelor mănăstiri bucovinene aflate în Moldova prin intermediul lui Theodor Musteață – cutia nr. 10; situații despre bisericile armenesti și lipovenești din Bucovina – cutia nr. 11. Alte documente germane, din perioada 1782–1849, pentru mănăstirile din Bucovina se află în același Fond, *Alter Kultus* (cca. 1500–1848), însă în cadrul Subfondului *Katholischer Kultus* (cca. 1250–1848), Seria *Akten* (cca. 1250–1848), în cutiile nr. 695–696.

Informații importante pentru Bucovina din Colecția de Fonduri *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca. 1940), Fondul *Alter Kultus* (cca. 1500–1848) se găsesc și în Subfondul *Stiftungshofbuchhaltung*. Astfel, Fasciculele nr. 561–566 se referă la mănăstirile grecești și lumea spirituală din Bucovina din perioada 22 octombrie 1788 – 8 noiembrie 1796 și cuprind documente germane privitoare la Fondul Religionar din Bucovina și Galiția, inventarul mănăstirilor desființate, precum și listele cu toți călugării și preoții din Bucovina după 1785. Alte acte referitoare la cheltuielile și administrarea Fondului Religionar Greco-Ortodox din Bucovina din perioada 1790–1851 se află și în Fasciculele nr. 768 și 770. În sfârșit, diferite documente referitoare la Biserica Greco-Ortodoxă din Bucovina de la sfârșitul secolului al XVIII-lea sunt reunite în Fasciculul nr. 692.

În aceeași Colecție de Fonduri, *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca. 1940), însă în cadrul Fondului *Neuer Kultus* (1849–cca. 1946), Subfondul *Katholischer Kultus* (1849–1946), Seria *Akten* (1849–1946), cutiile nr. 680–687 conțin documente referitoare la parohiile greco-ortodoxe, romano-catolice, armenesti și israelite din Bucovina din anii 1850–1919.

Acte referitoare la învățământul și la Fondului Religionar Greco-Ortodox din Bucovina se găsesc în aceeași Colecție de Fonduri, *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 –

cca. 1940), însă în cadrul Fondului *Studienhofkommission* (cca. 1500–1848), Subfondurile *Studienhofkommission Teil 1* (cca. 1500–1791) și *Studienhofkommission Teil 2* (1792–1847), Seria *Akten* (1792–1847). Spre exemplu, cutia nr. 92, din Subfondul *Studienhofkommission Teil 1*, se referă la educația din Bucovina în general și la înființarea primelor școli elementare la Cernăuți și Suceava (între anii 1781 și 1785) în special. Apoi, în Subfondul *Studienhofkommission Teil 2*, cutiile nr. 180–183 au documente privitoare la Fondul Religionar Greco-Ortodox din Bucovina și la stipendiile de studiu din acest fond, acordate în perioada 1821–1846. Tot aici, cutiile nr. 399–404, 449–458, 515, 684–687, 737–746 și 900–902 conțin documente referitoare la învățământul superior, real, gimnazial, profesional și primar, precum și la clădirile școlilor din Galiția și Bucovina în perioada 1792–1848, din care nu lipsesc acte privitoare la Facultatea de Filosofie din Cernăuți sau cataloagele elevilor.

În Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv*, în cadrul Colecției de Fonduri *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca.1940), Fondul *Kleinbestände* (cca. 1850 – cca. 1940), Subfondul *Denkmalamt* (cca. 1850–1940), există un important material documentar, cuprinzând acte referitoare la monumentele și la descoperirile arheologice din Bucovina. Este vorba de conținutul cutiilor nr. 1, 4, 5, 6, 7 și 8 aparținând subfondului amintit, ale căror documente au informații extrem de prețioase pentru istoria culturii și a artei, pentru istoria bisericii, pentru istoria regională și locală și pentru arheologie.

După o parcurgere rapidă a acestui material documentar, putem preciza că acesta este cel mai mare din punct de vedere cantitativ, în comparație cu documentele similare păstrate pentru celelalte provincii ale Imperiului Habsburgic. Această situație pare a fi determinată de faptul că în perioada regimului Ceaușescu, la indicațiile „savantei de renume mondial”, statul român a refuzat să-și identifice și să-și repatrieze fondurile arhivistice păstrate la Arhivele Statului din Viena.

Astfel, aici se găsesc rapoarte germane și, foarte rar, românești (în chirilică), scrise de mână sau bătute la mașină, din perioada 1880–1934, referitoare la artefactele arheologice descoperite sau la monumentele ori ruinele existente în localitățile Bucovinei. Aceste rapoarte au fost alcătuite de prof. dr. Raimund Friedrich Kaindl, Karl Romstorfer, Dimitrie Dan, Dionisie Olinescu, Iulian Zachariewicz și de un anume Dvorak pentru Comisia Centrală K.K. pentru Studiul și Conservarea de Monumente Istorice și de Artă din Viena (*Die K.K. Central-Commission für Erforschung und Erhaltung der Kunst und historischen Denkmale in Wien*).

Dat fiind faptul că suntem de părere că aceste documente necunoscute sunt de o mare importanță pentru istorici, arheologi și autorii de monografii locale, în cele ce urmează vom prezenta descrierea detaliată a acestei secțiuni, oferind specialiștilor cotele precise al fiecărui fascicul în parte. Ca atare, pe baza acestor cote, cercetătorii

români lipsiți de suficiente mijloace materiale pentru a se putea deplasa în capitala Austriei în vederea documentării propriilor studii vor putea întocmi cereri online către Arhivele din Viena pentru realizarea de xerografii și/sau de copii scanate ale acestor documente. Astfel, cota generală este: Osterreiches Statarchiv; Direcția (Abteilung) *Allgemeines Verwaltungsarchiv*; Colecția de Fonduri (Bestandsgruppe) *Unterricht und Kultus* (cca. 1500 – cca. 1940); Fondul (Bestand) *Kleinbestände* (cca. 1850–1940); Subfondul (Teilbestand) *Denkmalamt* (cca. 1850–1940). La această cotă generală, trebuie apoi precizat numărul cutiei (Karton): 1, 4–8, al dosarului (Konvolut): nr. 3–15 și numărul fasciculei/fasciculelor pe care cercetătorul dorește să le studieze/xeroxeze. Totodată, facem precizarea că fiecare fascicul cuprinde unul sau mai multe acte (rapoarte), reunite sub un număr de înregistrare și anul în care s-a făcut înregistrarea. De asemenea, menționăm faptul că aceste rapoarte ale descoperirilor arheologice nu au numere de înregistrare consecutive, ci pe sărite, dat fiind faptul că din toate actele instituției creatoare nu s-au păstrat decât aceste rapoarte.

Astfel, în Cutia nr. 1, intitulată *Denkmalamt Ausland*, există Dosarul nr. 3, *Ausland-Rumänien*, în care se găsește un fascicul (nr. 1065/1934), nepaginat, format din șase file, scrise de mână și bătute la mașină, originale germane din perioada 1903–1934, cerneală neagră. Acesta conține o scrisoare prin care Legația Regală a României din Viena solicită Biroului Central pentru Protecția Monumentelor planuri și alte materiale documentare privitoare la Mănăstirea Putna, în speranța că se va obține, astfel, și un plan al mormântului lui Ștefan cel Mare.

Cutia nr. 4 este denumită *Denkmalamt Böhmen und Bucovina* și cuprinde Dosarul nr. 10, intitulat *Bucovina*, unde se găsesc mai multe fascicule nepaginate, având conținutul și cotele trecute în ordine alfabetică, pe localități, fiecare fascicul fiind format din 1–5 file după cum urmează: Bila – săpături preistorice (fascicula nr. 967/1902); Bila, Malatineț, Siret – descoperiri preistorice (1010/1902); Borouți, Chiseleu (Chisălău) (5290/1914); Bucovina – descoperiri preistorice (242/1880); Bucovina – movilele pe Drumul Iancului (111/1881); Bucovina – tumuli la Pătrăuți, obiecte găsite (120/1881); Bucovina – coif și armură de cal (359/1882); Bucovina – ciocan de luptă preistoric la Ciudin (662/1884); Bucovina – descoperiri antice (910/1884); Bucovina – depozit de bronzuri la Prisăcăreni (471/1885)²; Bucovina –

² În acest facicol se da, între altele, și un fragment de inscripție descoperit la Kupca: „+ Piatr. ...biseric. ... în sat 1255 (asİne)”. Probabil e o greșeală de citire, confundându-se litera „ș” cu litera „s”, așa încât data ar trebui să fie 1755 și nu 1255.

descoperiri antice în Prisăcăreni, la Cupca (570/1885); Bucovina – chestionar adresat clericilor și descoperiri diverse (71/1886); Bucovina – deputat în consiliul de stat, Ioan de Zotta (158/1886); Bucovina – conservatorul von Gutter (293/1886); Bucovina – conservatorul Romstorfer (867/1888); Bucovina – descoperiri de zugrăveli (1342/1888); Bucovina – descoperiri diverse (775/1889, 1301/1889, 145/1890, 901/1891, 766/1892, 422/1898); Bucovina – descoperire de sabie la Suceava (213/1890); Bucovina – fortificație din auzite la Gura Humorului (1580/1891); Bucovina – săpătură arheologică la Horodnicul de Jos (1581/1891); Bucovina – descoperiri de monede în Suceava (860/1892); Bucovina – dr. Raimund Kaindl trimite broșura *Pentru studii antice de la Bucovina* (868/1892); Bucovina – tumul la Măreței (1184/1892, 1404/1892); Bucovina – descoperire de monede în Siret (1598/1892); Bucovina – rapoarte de trei ani ale conservatorului Romstorfer (1184/1893); Bucovina – călătorie particulară a conservatorului Romstorfer (1725/1895); Bucovina – descoperire de dinari de argint (1466/1899); Bucovina – achizițiile Muzeului Țării (2011/1906); Bucovina – descoperiri de monede romane (2824/1907, 56/1908); Bucovina – săpături arheologice (2548/1913); Bordei – descoperire de inele de bronz (1186/1903); Bordei – descoperiri istorice timpurii (1763/1903); Bordei – descoperiri preistorice (1167/1914); Bordei – descoperire de sabie (4102/1914); Castelul Țețina (Cecina) – săpături arheologice (1703/1907); Cernăuți – descoperire pe teritoriul orașului (1164/1914); Cernăuți – mormânt de cărămidă (1669/1914); Cernăuți – descoperire de ceramică (2401/1915); Dragomirna – semne ale pietrarilor din mănăstirea Dragomirna (1722/1895); Dragomirna – vechea inscripție greacă din mănăstirea Dragomirna (1726/1895); Fundul Moldovei – descoperirea unei cămașe de zale (2462/1906, 3008/1906, 1029/1907); Hlinița – zid de castel și noi descoperiri (1209/1894); Hlinița – zid de castel (1953/1894); Iujineț – tumuli (1238/1906, 2986/1906, 2779/1907); Cacica, Solca – tumuli (540/1896); Camena – descoperirea unor obiecte romane (5013/1913); Câmpulung – descoperirea unei linguri de os (3215/1908, 3840/1908); Chiseleu (Chisălău), Borăuți – descoperiri preistorice (5290/1914); Crasna – descoperirea unui ciocan de piatră (1969/1916); Lujeni – săpături la cimitir (2406/1908, 5689/1911); Măriței – bijuterii de aur în gârla Danila (641/1903, 1204/1902); Măreței – descoperirea unor obiecte de aur (1416/1903, 1839/1903); Mihalcov – tezaur de aur (4233/1914); Milișăuți – descoperirea unor obiecte de piatră (767/1901); Mirăuți – catedrala (881/1885); Novaci (Novacin) – descoperiri preistorice (5894/1913); Ostra, Dremine – descoperiri de bronzuri (1970/1916); Rădăuți – cercetări complete la tumuli (933/1903); Rădăuți – săpături la tumuli (1236/1903); Bădeuțul românesc – movila artificială (1060/1904); Rosoia (Rosoja) – descoperirea unui colț de mamut (1971/1916); Răpujineț – descoperirea unui cuțit de cremene (2702/1913); Sămușeni – descoperirea unui vârf de săgeată din

bronz (5039/1914); Sărata– descoperirea unei cămăși de zale și a unor pinteni (2365/1898); Siret – descoperiri de monede (2187/1897); Siret – vechea carte funciară a Judecătorei de Ocol (2280/1897); Siret – fragmente funerare rămase dintr-o incinerare (183/1898); Siret – monede (184/1898); Siret – diferite descoperiri (922/1898; 1536/1898); Siret – descoperiri la construcția de canale (1206/1898); Siret – descoperiri și săpături (4171/1913); Siret – descoperiri în împrejurimi (1777/1913); Siret – descoperiri (4172/1913³); râul Siret – descoperirea unor fragmente de piatră (1165/1914); râul Siret – descoperirea unui topor de piatră (1166/1914); Suceava – cercetări în castelul princiar (1682/1893, 1567/1896, 2298/1897, 2364/1897, 385/1898, 1045/1898⁴, 2230/1898, 212/1899, 347/1899, 73/1900, 363/1900, 613/1900, 549/1901, 1333/1901, 1849/1902, 663/1903, 924/1904); Suceava – săpături în vechiul castel princiar (364/1894, 1837/1894, 1954/1894, 697/1895, 801/1895, 865/1895, 1206/1895, 1724/1895); Suceava – tumuli, cercetări etc. (1727/1895); Suceava – cercetarea ruinelor vechiului castel princiar (2153/1895, 563/1896); Suceava – descoperire de monede (620/1896, 690/1896); Suceava – diferite descoperiri (1226/1896); Suceava, Siret – biserica greco-ortodoxă (1045 bis/1898⁵); Suceava – descoperire de amfore (1673/1898); Suceava – cercetări în vestul castelului (366/1899); Suceava, Putna – diverse descoperiri (1071/1899); Suceava – cercetări în castelul princiar, fortificațiile (1070/1899); Suceava – cercetări în castelul princiar, biblioteca (1951/1900); Suceava – descoperirea de monede de aur (1204/1903); Suceava – săpături în castelul princiar (1391/1903); Suceava – raportul final al cercetărilor în castelul princiar (1633/1904); Suceava – îngrijirea acordată castelului (2513/1904); Suceava – descoperirea vechii conducte de apă (3667/1907); gârla Sucevei – descoperirea de artefacte (1983/1907); Șipeniț, Hliboca, Horodnicul de Jos – descoperiri diverse (1811/1893⁶); Șipeniț – descoperiri de ceramică (573/1901); Șipeniț – descoperirea de vase și cioburi (844/1901); Șipeniț – descoperiri preistorice (1836/1901); Șipeniț – neolitic (4599/1911, 5831/1911, 6060 & 6122/1911, 1080/1912); Șipeniț – săpături preistorice (4757/1912); Șipeniț – săpături (1389/1913, 4131/1913, 5056/1914); Șipeniț – resturile

³ Acest fascicul cuprinde și fotografiile de cahle, pe care sunt reprezentați cavaleri în costume occidentale din secolului al XVI-lea și de la începutul secolului al XVII-lea.

⁴ Din eroare, nr. acestui fascicul e același cu nr. fasciculului de la *Suceava, Siret – biserica greco-ortodoxă pentru anul 1898*.

⁵ Din eroare, nr. acestui fascicul e același cu nr. fasciculului de la *Suceava – cercetări în castelul princiar pentru anul 1898*.

⁶ Acest fascicul lipsește din cutie.

culturii neolitice (2549/1913); Șipeniț – subvenție acordată pentru săpături (4213/1913); Sf. Ilie – tumuli (454/1904); Tișăuți – tumuli (1764/1903, 1938/1903); Tișăuți – piese de cahle de sobă (1434/1899); Plosca – monede romane etc. (2031/1898); Uidești, Suceava – piatra de altar din biserica greco-ortodoxă (1723/1895); Vasilău și Panca – cercetarea arheologică a tumulilor (1428/1900); Verenceanca – tumuli (2054/1908); Verenceanca – descoperiri preistorice (3483/1909); Verenceanca – descoperiri (3731/1909, 4741/1909); Verenceanca descoperiri preistorice (380/1912); Verenceanca – vizita la siturile descoperite (3667/1909); Verenceanca – săpături (1319/1912); Iujineț – tumuli (3058/1907); Volovăț, lângă Rădăuți – tumuli (2130/1899).

În cutia nr. 5, cuprinzând tot documene din Fondul *Denkmalamt Bucovina*, există Dosarul nr. 11, *Bucovina in genere*, în care se găsesc mai multe fascicule nepaginate⁷, având conținutul și cotele trecute în ordine cronologică, după cum urmează: Asociația pentru Cultura și Știința Țării (fascicula nr. 93/1854); inventarieri de planuri și fresce (117/1860); mănăstiri și biserici (18/1877, 60/1877); mănăstiri și biserici din Suceava (217/1884); monumente în general (386/1884, 1363/1889); inventare ale bisericii greco-ortodoxe (710/1889, 159/1899); biserica greco-orientală (1477/1890); studiul *Die Kirchenbauten in der Bucovina* [Construcția de biserici în Bucovina], în care Karl A. Romstorfer face o prezentare generală a istoriei românilor (6/1891); biserici (339/1892); mănăstirile Vatra Moldoviței și Voroneț (836/1892); Șipot Kamerale (887/1892); Bucovina (1161/1892); sabia găsită la Șipot (1440/1892); Chilia lui Daniil Sihastru de la Putna, Biserica mănăstirii Zahastria⁸ din Putna; ruinele bisericii mănăstirii Vatra Moldoviței și imaginile principale ale iconostasului bisericii vechii mănăstiri din Putna⁹ (toate aceste patru rapoarte au fost reunite sub un singur fascicul, ce are nr. 1131/1896); inventare ale bisericii greco-orientale (638/1899, 1238/1899); monumente de artă din Suceava și Voroneț (1104/1899); vizita dr. Kozak la Voroneț, Mănăstirea Humor și Vatra Moldoviței (2033/1899); starea construcției bisericilor mănăstirilor greco-orientale din Voroneț, Mănăstirea Humorului și Vatra Moldoviței (2185/1899); biserici, mănăstiri și monumente – reevaluare (52/1900); biserici, mănăstiri – lucrări de artă (1406/1900); biserici mănăstirești din Suceava (1849/1900); restaurarea bisericilor mănăstirilor greco-orientale (190/1901, 369/1901, 700/1901, 1592/1901); restaurarea și reconstrucția bisericilor mănăstirilor Suceava, Putna, Solca, Milișeuți, Siret, Reuseni și Vatra Moldoviței (toate aceste rapoarte au fost reunite sub un singur fascicul, ce are nr. 1731/1901); construcția bisericilor greco-orientale

⁷ Fasciculele cuprind 1–5 file, cu acte din perioada 1854–1918. Aceste acte sunt scrise cu cerneală neagră, de mână și bătute la mașină, în limba germană.

⁸ Sihăstria.

⁹ Biserica lui Dragoș-Vodă.

(1011/1902); biserica mănăstirii Putna (1295/1902); inventarul frescelor din Suceava, Sucevița, Voroneț, Mănăstirea Humor, Rușii (sic!) Moldoviței, Dragomirna, Părhăuți (451/1906); expoziția jubiliară de la București (472/1906); inventarul vechilor picturi din biserici (760/1906, 1412/1906); inventarul vechilor picturi din mănăstiri (1335/1906); inventarieri în mănăstiri și biserici (760/1906); aducerea la cunoștință publică a picturilor bisericilor (2299/1906); conservarea bisericilor din lemn (1955/1907); achiziționarea unui aparat de fotografiat (3134/1907); picturi murale din biserici (2867/1908); deteriorări ale frescelor și picturii *in tempera* din fostele mănăstiri (4108/1908); restaurarea bisericilor vechi (4435/1908); inventarierea picturilor din bisericile mănăstirilor (5030/1908); inventarierea picturilor din biserici (785/1909); inventarierea frescelor din bisericile greco-ortodoxe (4645/1909, 5165/1909, 2512/1910, 3343/1911, 1858/1912); inventarieri ale conservatorului Milkowicz (4914/1912, 5616/1912); cercetări arheologice (4578/1913); conservator prof. Milkowicz: a) situri arheologice și b) necazuri (5404/1913); călătorie pentru studiul picturii mănăstirilor la Muntele Athos (6122/1913); conservarea bisericilor de lemn (435/1914; 451/1914); călătoria prof. Milkowicz (3522/1914); inventarierea frescelor din biserici (1266/1914); cruci de piatră și cercetarea formei crucii (4236/1914); pagube provocate monumentelor de războaie (2117/1918).

În cutia nr. 5 se păstrează și Dosarul nr. 12, *Bucovina in genere*, în care se găsesc nouă mape, fiecare mapă având actele pentru o anumită localitate. Astfel, fiecare mapă cuprinde mai multe fascicule, având conținutul și cotele trecute în ordine cronologică, în cadrul aceleiași localități. Toate aceste mape și fascicule sunt nepaginate, fasciculele sunt formate din 1–5 file, scrise de mână și bătute la mașină, originale germane din perioada 1854–1916, cerneală neagră.

Mapa nr. 1 cuprinde fasciculele cu documente referitoare la *Biserica greco-ortodoxă din Arbore, districtul Gura-Humorului*. Este vorba de fasciculele privitoare la: construirea unei noi biserici (nr. 163/1906); restaurarea bisericii greco-ortodoxe (2010/1906, 2327/1906); conservarea bisericii greco-ortodoxe (27/1907, 2585/1907); pictura bisericii greco-ortodoxe (3432/1907); biserica veche (290/1908).

Mapa nr. 2 se referă la *Construirea unei noi biserici de lemn în Bosancea, districtul Suceava*, fiind alcătuită din fasciculele referitoare la: construirea unei noi biserici (nr. 315/1896; 954/1896); valoarea artistică a bisericilor de lemn (414/1896) și la biserica de lemn (2096/1896).

Mapa nr. 3 conține fasciculele *Biserica greco-ortodoxă de lemn din Breaza, districtul Câmpulung*: conservarea bisericii de lemn (nr. 2434/1912; 4422/1912); construirea unei noi biserici greco-ortodoxe (2395/1913); transformarea vechilor biserici de lemn (6609/1912).

În mapa nr. 4 au fost reunite două fascicule privitoare la *Biserica mănăstirii Călugărița, din districtul Rădăuți*: descrierea bisericii mănăstirii greco-ortodoxe (nr. 1157/1902) și canatul ușii bisericii mănăstirii (1040/1903), iar mapa nr. 5 cuprinde un singur fascicul referitor la conservarea vechii biserici de lemn din Ceartoria, lângă Vășcăuți pe Ceremuș (3346/1914).

Mapa nr. 6 cuprinde trei mape mai mici (pe care le numim grupe), în care au fost puse fasciculele referitoare la *Orașul Cernăuți și împrejurimile sale*. Astfel în cadrul grupei *Cecina*¹⁰, la Cernăuți se găsesc fasciculele despre: săpăturile la castel (nr. 273/1890); studiu despre castelul Țețina (1680/1896); săpături la cetatea Țețina (700/1907); săpături intermediare la castelul Țețina (855/1907); ruinele romane (sic!) ale castelului Țețina (4627/1910¹¹). Apoi, grupa *Cernăuți cu cimitirul evreiesc* este formată din cinci fascicule: cimitirul-mormânt al familiei Zaloziacki (5506/1909); cartea comemorativă (350/1878); inscripții grecești din biserica greacă (517/1880); lucrările de renovare la cimitirul evreiesc (2425/1910); cimitirul catolic și evreiesc părăsit (368/1910). În sfârșit, această mapă mai cuprinde și grupa *Cernăuți – Muzeul Țării*, cu fascicule privitoare la: Muzeul Țării (nr. 1330/1889, 241/1889, 519/1889, 898/1890, 807/1891, 1196/1891, 333–334/1892, 1369/1892, 250/1893, 266/1893, 531/1893, 644/1893, 652/1893, 180/1894, 529/1894, 739/1894, 1250/1894, 1395/1894, 1718/1894, 470/1895, 517/1895, 934/1895, 1721/1895, 2072/1895, 230/1896, 723/1896, 781/1896, 1642/1896, 485/1897, 698/1897, 980/1897, 373/1898, 554/1898, 686/1898, 731/1898, 780/1898, 36/1899, 830/1899, 1953/1899, 631/1900, 935/1900, 249/1901, 696/1901, 700/1903, 923/1904); biserica parohială greco-catolică (1392/1892, 1567/1892); biserica parohială greco-ortodoxă (822/1896, 771/1899); biserica parohială romană-catolică (485/1910, 4833/1910, 3281/1912, 4401/1912, 305/1913, 3161/1913, 4301/1913, 2411/1914, 5570/1914); restaurarea Primăriei (1155/1902); sculpturi lemn de santal (750/1895); Cabinetul de Numismatică al Universității – Biblioteca (406/1893); rezidența Arhiepiscopiei gr. ort. – Muzeul bisericii (1886/1903); asociația arheologică (335/1886, 352/1886, 1218/1886).

Mapa nr. 7 este alcătuită dintr-o singură fasciculă: *Drăgoiești – ruinele mănăstirii* (293/1892, 1341/1896), iar mapa nr. 8 cuprinde fasciculele privitoare la *Biserica mănăstirii vasiliane Dragomirna – pictură, altar* (1010/1887, 596/1888,

¹⁰ Țețina.

¹¹ Acest fascicul cuprinde două desene, în care se redau ruinele cetății și se încearcă o reconstruire a imaginii inițiale a acestui castel.

1257/1888, 182/1893, 696/1907, 1070/1907, 1969/1907, 2176/1907, 3048/1907, 728/1908, 998/1908, 1415/1908, 1772/1908, 3850/1909, 3377/1910, 3713/1910, 4074/1910, 5020/1910, 3056/1913, 170/1914, 2866/1914, 3815/1914, 5609/1914).

Mapa nr. 9 cuprinde două fascicule (nr. 4107/1908 și nr. 4846/1908¹²) privitoare la *Ruinele bisericii greco-ortodoxe din Dragoș, lângă Frumosu*.

Cutia nr. 6 are denumirea de *Denkmalamt Bucovina* și cuprinde prima parte a dosarului nr. 12, *Bucovina in genere*. Această primă jumătate a dosarului nr. 12 este formată din 31 mape, fiecare mapă conținând actele unei anumite localități. Astfel, în fiecare mapă se găsesc mai multe fascicule (de 1–5 file fiecare), având conținutul și cotele trecute în ordine cronologică, în cadrul aceleiași localități. Toate cele 31 de mape sunt nepaginate, actele lor, din perioada 1854–1918, fiind scrise de mână și bătute la mașină în limba germană, cu cerneală neagră. De remarcat este că numărul de inventar al acestor mape continuă numerele mapelor din cutia nr. 5.

Astfel, mapa nr. 10 este formată din fasciculele cu *Actele bisericilor greco-ortodoxă și romano-catolică din Gura Humorului* (nr. 357&3654/1882, 792/1891, 307/1892, 1383/1892, 950/1900, 2461/1906, 1253/1907, 3330/1908, 553/1912), cea cu nr. 11 se referă la *Biserica greco-ortodoxă de lemn din Gura Solcii* (2198/1914, 4077/1914), iar mapa nr. 12 cuprinde un fascicul pentru *Biserica de lemn din Igești* (4068/1914).

Mapele nr. 13, 14 și 15 au fascicule despre *Fresca bisericii greco-ortodoxe din Sf. Ilie, lângă Suceava* (nr. 3145/1910, 4595/1910, 1984/1912, 4898/1912, 224/1913, 1629/1913, 4160/1913, 4193/1913, 5161/1913, 6241/1913, 3814/1914), despre *Biserica filială greco-ortodoxă Sf. Maria din Ițcani* (1432/1912, 3475/1912, 4037/1912, 862/1913, 5394/1913, 6448/1913) și, respectiv, despre *Biserica de lemn din Capu Codrului* (2606/1914, 5052/1914).

Mapa nr. 16 cuprinde fasciculele despre *Câmpulung*: biserica parohială greco-ortodoxă Sf. Gheorghe – icoane, cărți bisericești (2405/1896, 1073/1899, 1243/1899); biserica de lemn – fresce (3427/1908); biserica de lemn „Nașterea Domnului” (5068/1909); restaurare biserica de lemn (758/1910); bisericile Sf. Nicolae și Sf. Maria – cruci de mână (949/1906); biserica parohială romano-catolică (704/1904, 1278/1904, 848/1905).

¹² Acest fascicul conține o frumoasă fotografie de epocă, în care se vede planul locului pe care a fost biserica, valea pârâului Dragoș și câțiva țărani în costume populare.

În mapele nr. 17, 18, 19, 20, 21 și 22 există fascicule despre *Biserica parohială greco-ortodoxă de lemn din Clivodin* (2396/1898, 356/1899, 1671/1901), *Renovarea bisericii din Coțmani* (782/1909, 1216/1909); *Biserica parohială greco-ortodoxă din Crasna-Ilschi* (4815/1911, 5026&4815/1911, 5673/1911, 1544/1914, 2969/1914); *Realizarea construcției bisericii filiale greco-ortodoxe Lucacești* (1043/1900); *Biserica parohială greco-ortodoxă din Lucavăț pe Siret* (2017/1898, 2411/1898, 784/1899) și *Biserica parohială greco-ortodoxă din Mihalcea* (1475/1902).

Mapa 23 se referă la *Frescele bisericii parohiale greco-ortodoxe din Milișăuții de Sus* (1780/1897, 2109/1897, 2089/1898, 177/1900, 241/1900, 242/1900, 1722/1900, 768/1901, 2533/1912, 6242/1912, 761/1913, 2971/1913, 4214/1913, 5676/1913), iar mapele 24, 25, 26 și 27 sunt dedicate *Mănăstirii greco-ortodoxe din Moldovița* (673/1906), *Bisericii greco-ortodoxe din Horodnicul de Sus* (859/1897), *Bisericii greco-ortodoxe din Panca* (1079/1899, 1510/1899) și *Frescelor bisericii greco-ortodoxe din Părhăuți* (1637/1912, 299/1913, 4215/1913, 1008/1914, 3757/1914).

Fasciculele *Mănăstirii Putna* au fost reunite în mapa nr. 28 și se referă, pe de o parte, la *Biserica mănăstirii greco-ortodoxe: clopote, mormintele domnilor, muzeul mănăstirii, crucea patriarhală*¹³ (nr. 83/1857, 339/1857, 141/1865, 342/1878, 170/1879, 358/1880, 510/1883, 1057/1886, 1421/1899, 912/1900, 1444/1902, 1577/1902, 757/1903, 1939/1903, 448/1904, 774/1904, 1626/1904, 688/1906, 1129/1906, 2111/1906, 2582/1906, 2946/1906, 258/1907, 1361/1907, 2602/1907, 2890/1907, 3203/1907, 768/1908, 1309/1908, 1895/1908, 2841/1908, 3033/1908, 3419/1908, 3560/1908, 4901/1909, 5188/1909, 5439/1911, 5743/1911, 3426/1912, 6367/1912, 1995/1913¹⁴, 5775/1913, 6660/1913, 2458/1914, 3418/1914, 3523/1914, 2958/1914), iar pe de altă parte la *Capela Schitului* (1192/1890, 1705/1903, 1289/1910, 3325/1911, 3676/1912, 1714/1913, 3407/1913).

Mapa nr. 29 cuprinde fasciculele pentru *Cripta princiară, clopotnița și frescele din biserica parohială greco-ortodoxă din Rădăuți* (nr. 365/1892, 1532/1895, 661/1898, 848/1898, 1243/1898, 684/1904, 1023/1904, 1036/1904, 2040/1907, 2444/1907, 5807/1910, 1812/1911, 2674/1911, 574/1912), iar mapele cu nr. 30, 31, 32, 33 și 34 au fascicule despre *Biserica parohială greco-ortodoxă din Reuseni* (1571/1895, 1888/1895, 1769/1900), *Biserica parohială greco-ortodoxă din Revna: biserica mănăstirii, vechea biserică de lemn* (1202/1891, 808/1892, 870/1896);

¹³ Între filele unuia dintre fascicule se regăsește, pe lângă rapoartele semnate de D. Dan și Karl A. Romstorfer, și un articol despre istoria mănăstirii, intitulat *Kloster Putna in der Bucovina*, de Karl A. Romstorfer, publicat în ziarul „Wiener Zeitung”, nr. 201, 31 august 1902, p. 3–6.

¹⁴ Acest fascicul prezintă o importanță particulară, căci cuprinde și un plan detaliat al incintei mănăstirii Putna.

Biserica și mănăstirea greco-ortodoxă Sf. Onufrie din Mănăstioara (187/18845, 3678/1910, 450/1913, 3029/1913); *Tabăra militară din Șirăuții de Sus* (1342/1896); *Biserica greco-ortodoxă din Șipeniț* (610/1912, 498/1912).

Mapa nr. 35 se referă la orașul Siret și conține fascicule despre *Biserica filială greco-ortodoxă Sf. Treime* (nr. 347/1884, 2140/1897, 2333/1897, 299/1898, 447/1898, 796/1899, 1879/1902, 217/1903, 546/1903, 2463/1906, 261/1907, 80/1908, 1818/1908); *Iconostasul bisericii greco-ortodoxe Sf. Ioan* (661/1884, 893/1892, 957/1892, 1551/1893, 3224/1909, 237/1910, 1506/1910, 8/1913); *Asociația muzeală* (1900/1900, 2134/1902); *Biserica romano-catolică (altarul principal)* (1726/1899, 245/1899); *Casa Weber* (1055/1898).

În sfârșit, mapele nr. 26, 37, 38, 39 și 40 au fascicule despre *Slobozia Comăreștilor – interiorul bisericii filiale* (651/1899); *Slobozia Rarancei – biserica greco-ortodoxă* (1614/1903, 887/1904); *Solca – biserica greco-ortodoxă* (996/1891, 1075/1891, 1542/1891, 631/1892, 845/1892, 450/1897, 1741/1897, 4744/1911); *Stăneștie (Stănești) și Horodnicul de Sus – biserica greco-ortodoxă (dărâmare, noua construcție)* (567/1897, 1959/1897); *Sucevița – mănăstirea (biserica) vasiliană greco-ortodoxă* (688&667/1889, 1433/1899, 1705/1904, 33/1905, 310/1905, 2288/1905, 5726/1911, 4601/1912, 5593/1912, 5915/1912, 935 & 1168/1913, 3475/1913).

Cutia nr. 7 are aceeași denumire (*Denkmalamt Bucovina*) și cuprinde a doua parte a dosarului nr. 12, *Bucovina in genere*. Această este formată din 11 mape (având nr. 41–51), fiecare mapă conținând, ca și în cutiile precedente, actele unei anumite localități. Astfel, în fiecare mapă se găsesc mai multe fascicule (de 1–5 file fiecare), având conținutul și cotele trecute în ordine cronologică, în cadrul aceleiași localități. Toate aceste mape sunt nepaginate, actele lor, din perioada 1883–1914, fiind scrise de mână și bătute la mașină în limba germană, cu cerneală neagră. De remarcat este că numărul de inventar al acestor mape continuă numerele mapelor din cutiile nr. 5 și 6.

Astfel, mapa nr. 41 cuprinde fasciculele pentru orașul *Suceava* referitoare la: *Inventarierea antichităților* (723/1883¹⁵, 111/1884, 121/1884, 134/1884); *Sortiment de engolpion în posesia familiei Sodorovici* (2380/1911, 5110/1911, 3425/1912); *Biserica sucursală Sf. Ioan Botezătorul* (1885/1986, 1872/1913, 4216/1913, 1808/1914,

¹⁵ Fasciculul de față este alcătuit dintr-un amplu raport și din patru planșe desenate ale bisericilor din Suceava (Mirăuți, Sf. Dimitrie, Sf. Gheorghe și Zamca).

2228/1914, 3027/1914¹⁶); *Pietre funerare* (349/1901, 640/1901, 532/1902); *Reședința curții împăratului Iosif al II-lea* (442/1901); *Bisericile mănăstirilor* (947/1900¹⁷); *mănăstirea Mitropoliei greco-ortodoxe Sf. Gheorghe (picturi murale, amenajarea interioară, marcaje ale pietrarilor, relicve)* (924/1892, 806/1893, 1271/1895, 1713/1896, 697//1897, 2249/1897, 1205/1898, 546/1900, 771/1900, 188/1901, 428/1901, 1039/1901, 1162/1902, 1190/1902, 1273/1902, 1729/1902, 1793/1902, 1928/1902, 197/1903, 216/1903, 643/1903, 916/1903, 1328/1903, 1420/1903, 1422/1903, 1989/1903, 2189/1903, 2231/1903, 2250/1903, 681/1904, 792/1904, 822/1904, 1645/1904, 1653/1904, 1674/1904, 1678/1904, 1891/1904, 2459/1904, 113/1905, 416/1905, 617/1905, 676/1905, 1448/1905, 1498/1905, 2421/1905, 307/1906, 443/1906, 577/1906, 708/1906, 1047/1906, 1394/1906, 1956/1906, 2426/1906, 2535/1906, 3134/1906, 3151/1906, 64/1907, 181/1907, 1888/1907, 1520/1907, 1705/1907, 2241/1907, 2522/1907, 2791/1907, 2958/1907, 3001/1907, 3350/1907, 3546/1907, 85/1908, 1068/1908, 1180/1908, 1928/1908, 2150/1908, 2165/1908, 2293/1908, 2539/1908, 2724/1908, 2956/1908, 3085/1908, 3462/1908, 3804/1908, 2157/1909, 3895/1909, 3984/1909, 4050/1909, 4068/1909, 4100/1909, 4391/1909, 4461/1909, 4726/1909, 4941/1909, 5525/1909, 32/1910, 1244/1910, 2940/1910, 3240/1910, 3688/1910, 3692/1910, 4125/1910, 4685/1910, 5507/1910, 5956/1910, 14/1911, 81/1911, 549/1911, 652/1911, 1726/1911, 6819/1913, 314/1914, 562/1914, 867/1914, 1503/1914, 2607/1914, 3635/1914, 4930/1914); *Pictură în ulei în posesia familiei Tarangul din Valea Ușei* (2590/1911); *Biserica parohială greco-ortodoxă Sf. Dimitrie* (415/1896, 4086/1913, 4858/1914); *Biserica greco-ortodoxă Mirăuți – fresce* (34/1886, 304/1887, 1347/1892, 603/1893, 411/1894, 586/1897, 1502/1897, 529/1898, 1387/1898, 2251/1898, 998/1899, 1169/1899, 812/1900, 3628/1910, 3468/1914); *Muzeul orașului și Asociația muzeală* (72/1900, 1122/1900, 716/1910); *Fortificații pe câmpul dinaintea castelului voievodal* (766/1899, 792/1899); *Vechea conductă de apă Șipot-Cișmea* (1581/1895, 1840/1899) și *castelul voievodal (lucrările de consolidare, conservarea, monede, rămășițele castelului)* (2366/1898, 140/1899, 1352/1899, 808/1901, 1006/1902, 217/1905, 284/1907, 6904/1913, 7165/1913, 163/1914, 948/1914, 1847/1914, 3634/1914, 4829/1914, 4838/1914, 5062/1914, 7012/1914).

Mapa nr. 42 cuprinde un fascicul privitor la *Toporăuți – biserica greco-ortodoxă* (548/1899), cea cu nr. 43 se referă la *Vama – monumentul tătarilor* (587/1883,

¹⁶ În acest fascicul se găsesc fotografii ale Bisericii Sf. Ioan din Suceava, din care se poate observa nivelul de degradare al edificiului religios: pereții sunt foarte, foarte crăpați.

¹⁷ Fasciculul cuprinde un raport însoțit de fotografii ale picturii dela Moldovița și o încercare de reconstituire a scenelor parțial șterse.

692/1883, 1343/1892, 2279/1906, 130/1907, 1237/1907¹⁸, 1948/1913, 5602/1913, 480/1914, 939/1914), iar mapa cu nr. 44 este legată de *Vatra Moldoviței – biserică parohială a mănăstirii greco-ortodoxe (fresce)* (3660/1910, 1663/1911, 554/1912, 3204/1912, 4787/1912, 5632 /5676/1912, 6399/1912, 1103/1913, 2082/1913, 414/1914, 1179/1914, 1998/1914, 4326/1914, 5569/1914, 5973/1914, 564/1915, 2816/1915).

Mapele nr. 45, 46, 47 și 48 se referă la *Viteliuca – biserică filială (construcția nouă)* (1924/1896, 325/1897); *Volcineți – biserică parohială greco-ortodoxă* (2107/1898, 453/1899); *Volovăț – desenul bisericii* (880/1885); *Voroneț – biserică mănăstirii greco-ortodoxe (frescele coridorului subteran)* (1344/1892, 273/1893, 430/1893, 1010/1893, 1007/1896, 1198/1896, 737/1898, 1663/1898, 1088/1901, 350/1905, 1086/1905, 1304/1912, 2673/1912, 5942/1914).

Mapa nr. 49 are fascicule privitoare la *Zaharești – acoperișul bisericii greco-ortodoxe* (1389/1896, 1736/1896) și *Tumulii* (1340/1896), iar mapele nr. 50 și 51 cuprind fasciculele referitoare la *Zamca, lângă Suceava – biserică mănăstirii armeano-ortodoxe și zidurile de fortificație* (316/1899, 542/1899, 414/1911, 2675/1911) și, respectiv, la *Zastavna – construcția prefecturii* (1784/1905, 2641/1905)

Ultima cutie, denumită *Denkmalamt Bucovina*, are nr. 8 și cuprinde dosarele nr. 13, 14 și 15 intitulate *Bucovina in genere*, precum și dosarele nr. 16, 17 și 18 referitoare la monumentele din Viena; în cadrul fiecărui dosar sunt mai multe fascicule (nepaginate, formate din 1–5 file), care se referă la o anumită problemă; fasciculele sunt scrise de mână și bătute la mașină, cu cerneală neagră, în limba germană și în chirilică (un singur act), din perioada 1853–1914.

În dosarul nr. 13 se află fasciculele privitoare la *Monumentul tătarilor din Vama* (230/1875) și la *Bisericile din Rădăuți, Sucevița și Mitocul Dragomirnei* (731/1883). Apoi, Dosarul nr. 14 se referă la *Conservatorii din Bucovina*, cuprinzând numeroase fascicule legate de numirile și renumirile conservatorilor (nr. 106/1853, 3/1854, 36/1854, 26/1870, 54/1870, 133/1876, 43/1877, 344/1879, 136/1880, 197/1880, 389/1880, 474/1880, 592/1880, ?/1880¹⁹, 42/1882, 60/1882, 182/1882, 858/1883, 12/1884, 218/1884, 434/1886, 454/1886, 882/1886, 1150/1886, 154/1887, 294/1887, 576/1887, 866/1887, 1221/1887, 105/1888, 525/1888, 614/1888, 830/1888, 1282/1888,

¹⁸ În acest fascicul se găsește un desen al monumentului lui Mihai Racoviță.

¹⁹ Așa este trecut în inventar; de pe original numărul a fost șters, ca urmare a îndoirii foii pe locul unde era scris.

451/1889, 566/1889, 681/1889, 1307/1889, 528/1890, 1351/1891, 1622/1891, 1271892, 1143/1892, 779/1893, 1653/1893, 860/1894, 1014/1894, 263/1898, 345/1898, 251/1899, 126/1900, 296/1900, 591 & 628/1901, 855/1901, 1037/1901, 1231/1901, 69/1902, 636/1903, 951/1903, 1428/1904, 1618/1904, 2494/1904, 2621/1904, 264/1905, 267/1905, 273/1906, 561/1906, 691/1906, 929/1906, 2646, 2646/1906, 3666/1909, 4698/1909, 4786/1909, 5302/1909, 6487/1911, 3137/1912, 4020/1912, 4512/1914). În sfârșit, Dosarul nr. 15 se intitulează *Corespondenții din Bucovina* și cuprinde patru fascicule (173/1864, 107/1881, 1354/1889, 616/1893).

Alte documente privitoare la Bucovina din Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv* (AVA) se găsesc în cadrul Colecției de Fonduri *Inneres* (cca. 1500 – cca. 1918), la Fondul *Hofkanzlei* (cca. 1550–1848), Subfondul *Allgemeine Reihe* (cca. 1550–1848), Seria *Akten* (cca. 1550–1848). Astfel, aici pot fi cercetate privilegiile imperiale din prima jumătate a secolului al XIX-lea acordate orașelor din Ducatul Galiției, între care se regăsesc și câteva localități bucovinene: Boian, Cernăuți, Câmpulung, Coțmani, Rădăuți, Sadagura și Suceava (cutiile nr. 535–540). În același loc se mai află regulamente ale magistraților din Ducatul Galiției, între care se găsesc și cele ale magistraților din Cernăuți (cutia nr. 950), Siret și Suceava (cutia nr. 963), plângeri individuale ale unor locuitori din Cernăuți (cutiile nr. 1111, 1137), Broscăuți, Buda, Budineț (cutia nr. 1135), Ropcea, Satu Mare, Șerăuți (cutia nr. 1140), Șcheia (cutia nr. 1142), Tereblecea (cutia nr. 1144), Ciocănești (cutia nr. 1145), Văscăuți (cutiile nr. 1145–1146), Voloca (cutia nr. 1146) sau privilegiul privitor la *Andreasfalva* din 1799 (cutia nr. 1829).

Tot la Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv* se găsește Colecția de Fonduri *Nachlässe* (cca. 1850 – cca. 1945), în cadrul căreia se păstrează documente foarte importante pentru istoria României în general²⁰ și a Bucovinei în special. Spre exemplu, cutia nr. 4 cuprinde noi ilustrate din Viena și Cernăuți din anii 1916–1918. Apoi, în cutia nr. 19, Fondul X. *Ministerpräsident dr. Beck*, se găsește un jurnal al dr. Beck, intitulat *Aufzeichnungen Bukowina*, vol. I (1907), vol. II (1908). Tot în Colecția de Fonduri *Nachlässe* se găsește Fondul *Nachlass Wassilko I*, unde sunt actele lui Neculai Vasilko (1868–1924). Este vorba de documente referitoare la *Afacerea Bucovinei* și la *Problema ucraineană din perioada 1912–1917* (cutia nr. 1), precum și

²⁰ Spre exemplu, în Colecția de Fonduri *Nachlässe* (cca. 1850– cca. 1945), Fondul *Verzeichnis (Unterabteilungen sind nur bei den Größeren Gruppen angegeben) – III*, Subfondul *Nachlass Bach*, cutiile nr. 32 (*Probleme religioase ale bisericii greco-ortodoxe*), 33 (*România*) și 35 (*Transilvania*). Apoi, în aceeași colecție de fonduri, Fondul *Nachlässe und Sammlungen Verzeichnis der Signaturen*, Subfondul *Egon BERGER-WALDENEGG (E/1744 și E/1745)* sunt documente referitoare la spațiul românesc (în special lucrări ale lui Dan Berindei și Paul. H Stahl), problema liberei navigații pe Dunăre între 1878–1908, problemele din Balcani din Evul Mediu până în Epoca Modernă.

la *Republica Ucraina de Vest*, inclusiv diverse scrisori ale lui Wassilko din anii 1919–1921 (cutia nr. 2). De asemenea, alături de Fondul *Nachlass Wassilko I*, mai există și Fondul *Nachlass Wassilko II*, în care se găsesc documente din intervalul 1902–1957 referitoare la *Theophila Wassilko* (cutiile nr. 1I, 2I și 3I), *Theodolinde Wassilko* (cutia nr. 4II) și *Alexander Wassilko* (cutia nr. 4 III).

În sfârșit, alături de aceste documente privitoare la Bucovina, în Arhivele Statului din Austria se găsesc foarte multe informații referitoare la construcția căii ferate Lemberg–Cernăuți–Iași (din perioada 1864–1896), ceea ce arată importanța pe care Curtea de la Viena o acorda dezvoltării relațiilor comerciale dintre partea orientală a Imperiului Austro-Ungar și nordul României²¹. Legat de acest aspect al dezvoltării

²¹ Österreichisches Staatsarchiv: Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv*, Colecția de Fonduri *Verkehr (1824–1918)*, Fondul *Registraturen von Eisenbahngesellschaften (1824–1934)*, Subfondul *Lemberg-Czernowitz-Jassy Eisenbahngesellschaft (1864–1896)*, Serie organică *Bücher (Signatur VI E) (1864–1896)*; Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv*, Colecția de Fonduri *Verkehr (1824–1918)*, Fondul *Registraturen von Eisenbahngesellschaften (1824–1934)*, Subfondul *Südbahngesellschaft (1857–1924)*, Serie organică *Akten (1857–1924)*, Cutia 70 *Südbahn (1882)*, Mapa 70.10 *Wechsel-Sperrvorrichtung, konstruiert von Antonin Kerekjarto, Oberingenieur der Lemberg-Czernowitz-Jassy Eisenbahn (1882)*; Direcția *Allgemeines Verwaltungsarchiv*, Colecția de Fonduri *Inneres* (cca 1550 – 1918), Fondul *Ministerium des Innern (1848–1918)*, Subfondul *Allgemeine Reihe (1848–1918)*, Serie organică *Teil I Akten (1848–1899)*, Cutia 711 *Vereinsakten, Eisenbahngesellschaften, Wien, Konvolut, G–R (1870–1899)*, Mapa 711.3 *Kaiserliche königliche private Lemberg–Czernowitz–Jassy–Eisenbahn, Wien (1896)*; Direcția *Finanz- und Hofkammerarchiv (1170–1918)*, Colecția de Fonduri *Präsidialakten der k.k. Hofkammer und des k.k. Finanzministeriums (1797–1918)*, Fondul *Finanzministerium–Präsidium, Hauptreihe (1814–1918)*, Subfondul *Beilagen (1814–1918)*, Mapa Zl. 4.659 42. *Generalversammlung der Aktionäre der k.k. priv. Lemberg-Czernowitz-Jassy Eisenbahngesellschaft. Abgehalten am 29.4.1... (1899)*; Direcția *Finanz- und Hofkammerarchiv (1170–1918)*, Colecția de Fonduri *Sonderbestände, Sammlungen und Selekte (1170–1987)*, Fondul *Sammlungen (1527–1938)*, Subfondul *Wertpapiersammlung (1767–1987)*, Serie organică *Eisenbahnwertpapiere (1845–1937)*, Mapa 063 *Lemberg-Czernowitz-Jassy Eisenbahngesellschaft (1867.11.01 – 1894.11.15)*; Direcția *Archiv der Republik (1918–)*, Colecția de Fonduri *Verkehr (1842–2005)*, Fondul *Urkunden (1842–2005)*, Subfondul *Betriebs- und Anschlussverträge (1858–1942)*, cutiile nr. 22–30: *Lemberg–Czernowitz–Jassy Eisenbahn*; Direcția *Archiv der Republik (1918)*, Colecția de Fonduri *Verkehr (1842–2005)*, Fondul *Personalakten/Eisenbahnen (Geburtsjahrgänge 1788–1893) (1842–1923)* și, mai ales, în cadrul Subfondului acestui fond, intitulat *Allgemeine Reihe (Geburtsjahrgänge 1790–1860) (1842–1919)*; Direcția *Haus-, Hof- und Staatsarchiv*, Colecția de Fonduri *Sonderbestände: Nachlässe, Familien- und Herrschaftsarchive (1180–2005)*, Fondul *Sonderbestände O–P*, Subfondul *Partezettelsammlung (18. Jh. 2008)*, Cutia nr. 6: *Partezettelsammlung Bas-Baz* (unde se află documente despre *Bayer, Friedrich Bayer, 1885 08 26, Inspektor und Hauptkassier d. k. u. k. privaten Lemberg–Czernowitz–Jassy Eisenbahn*).

infrastructurii feroviare, nu putem uita faptul că o serie de rapoarte privesc creșterea performanței Căilor Ferate din Bucovina (Direcția *Kriegsarchiv*, Fondul *Armeeoberkommando*; *Etappenoberkommando* bzw. *Quartiermeisterabteilung*; *Feldeisenbahnwesen*; *Feldtelegraphenwesen*; *Generalfeldpostdirektion*; *Kriegs-Telegraphen-Zentrale*; *Eisenbahnlinielkomanden*; *Oldtransportleitungen*; *Gem. Eisenbahn Zentralstelle in Kiew*, cutia nr. 3058)²².

Deși lucrarea de față nu poate reprezenta un repertor exhaustiv al tuturor documentelor privitoare la Bucovina păstrate la Österreichisches Staatsarchiv, considerăm că ea poate constitui un punct de plecare pentru viitoarele cercetări în această instituție. Totodată, suntem convingeți că prezentul instrument de lucru va fi folosit de specialiștii, deoarece le furnizează câteva informații puțin cunoscute despre organizarea și importanța arhivelor austriece pentru istoria românilor. Spre exemplu, amintim doar un aspect extrem de controversat în istoriografiile română, ucraineană, sovietică și germană, dar care atestă că punctul de vedere al istoricilor români este singurul întemeiat. Astfel, toate documentele păstrate la Österreichisches Staatsarchiv din Viena atestă că la sfârșitul secolului al XVIII-lea românii alcătuiau majoritatea absolută a populației Bucovinei, iar după anul 1800 autoritățile austriece au făcut colonizări masive de populație în această provincie, în vederea schimbării trăsăturilor sale etnice.

²² În același fond se găsesc numeroase documente despre Primul Război Mondial (1914–1918).

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

**CONTRIBUȚII LA CUNOAȘTEREA
DOCUMENTELOR REFERITOARE LA BUCOVINA
PĂSTRATE LA
ÖSTERREICHISCHES STAATSARCHIV DIN VIENA***

ARCADIE M. BODALE

**Few Contributions related to the knowledge of the Bukovina's documents
kept by Vienna Österreichisches Staatsarchiv**

*(Abstract)***

The Viennese archives are essential for any aspect of the Romanian history, from the Middle Ages to the present. Naturally, this is true for the Principalities of Moldavia and Wallachia and, then, for the Kingdom of Romania, but, especially, for conquered territories by the Habsburg Empire. Overwhelmed by the scientific value of these archives for the Romanian space, I tried sketching a small archive directory in order to facilitate the future research made by the Romanian historians. Although this paper does not represent a comprehensive directory of all documents relating to Bukovina kept by Österreichisches Staatsarchiv, I believe that it could be a starting point for the future research in this institution.

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a nouăsprezecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române închinată *Centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici*, Rădăuți, 10 noiembrie 2011.

** Traducere: Arcadie M. Bodale.

Arcadie M. Bodale

Keywords: Bukovina, document, church, education, religionists Fund, monument, archaeology, railroad.

GIMNAZIUL DE STAT DIN RĂDĂUȚI (1872-1918)

CONSTANTIN UNGUREANU

Învățământul secundar din Bucovina

Până la mijlocul secolului al XIX-lea, sistemul de învățământ din Bucovina a fost slab dezvoltat, iar marea majoritate a populației, mai ales românii și ucrainenii, erau neștiutori de carte. După Revoluția din 1848, învățământul a început să se dezvolte și în Bucovina, dar abia după anul 1869 s-a deschis un număr mare de școli primare și a crescut semnificativ numărul copiilor școlarizați.

În Monarhia Habsburgică era prevăzută, pentru învățământul secundar, o instruire separată pentru băieți și fete. Școlile secundare frecventate de băieți se numeau gimnazii, iar școlile similare pentru fete se numeau licee. Primul gimnaziu pentru băieți din Bucovina a fost înființat în 1808, la Cernăuți. Mai bine de 50 de ani, acest gimnaziu a fost unica școală secundară din Bucovina. Abia în 1860 a fost înființat al doilea gimnaziu de băieți, la Suceava, iar în 1863 s-a deschis Școala Reală din Cernăuți. Atât Gimnaziul din Suceava, cât și Școala Reală Superioară din Cernăuți au fost susținute financiar de Fondul Bisericesc Ortodox din Bucovina.

În ultimele decenii de stăpânire austriacă, în cele mai importante orașe din Bucovina au fost înființate noi gimnazii și licee, iar instruirea se realiza preponderent în limba germană. Doar unele obiecte erau predate și în limbile română sau ruteană, dar în principal doar pentru elevii de naționalitate respectivă. În ajunul declanșării Primului Război Mondial, în Bucovina ființau 13 gimnazii pentru băieți, dintre care patru germane (la Cernăuți, Siret, Gura Humorului și Storojineț), patru germano-române (la Cernăuți, Câmpulung, Rădăuți și Suceava), două germano-ucrainene (la Cernăuți și Coțmani), două ucrainene (la Vașcăuți și Vijnița) și un gimnaziu privat polon (la Cernăuți). Potrivit statisticilor austriece, în anul școlar 1913/1914, aceste gimnazii erau frecventate de 6 108 elevi. După limba maternă, 3 136 (51,3%) de elevi erau vorbitori de germană, 1 393 (22,8%) – ruteni, 1 268 (20,8%) – români, 292 (4,8%) – polonezi și 19 – alte naționalități. Contingentul elevilor era foarte divers și după confesiuni. Cei mai mulți elevi erau

mozaici (2 422 – 39,6%) și ortodocși (2 107 – 34,5%), urmași de romano-catolici (815 – 13,3%), greco-catolici (510 – 8,3%) și protestanți (218 – 3,6%)¹.

La Cernăuți existau atunci și două școli reale, una susținută de Fondul Bisericesc și alta de stat, ambele cu limba germană de instruire. La gimnaziile se studiau mai aprofundat limbile clasice (latină și greacă), pe când la școlile reale se atrăgea o mai mare atenție limbilor moderne, în special franceză și engleză, precum și unor obiecte cu înclinație tehnică.

La sfârșitul stăpânirii austriece, în Bucovina existau și șase licee pentru fete: trei licee cu câte șase clase (la Cernăuți, Rădăuți și Suceava), unul cu patru clase la Gura Humorului, unul cu trei clase la Cernăuți, susținut de Fondul Bisericesc, și încă unul, privat, în capitala Bucovinei. Toate liceele respective erau cu limba germană de instruire. În anul școlar 1913/1914, aceste licee erau frecventate de 1 388 de elevi. Marea majoritate a elevilor de la licee era vorbitoare de limbă germană (953), urmate de românce (308), rutene (51) și poloneze (48). După confesiuni, 707 elevi erau mozaice, 359 – ortodoxe, 221 – romano-catolice, 54 – protestante, 15 – greco-catolice².

Înființarea Gimnaziului din Rădăuți

La momentul adoptării noii legi a învățământului din Austria, în 1869, în Bucovina ființau doar două gimnazii pentru băieți, la Cernăuți și Suceava. În 1870, la Gimnaziul Superior din Cernăuți activau 29 de profesori și își făceau studiile 569 de elevi, iar la Gimnaziul Ortodox din Suceava lucrau 13 profesori și învățau 256 de elevi. Tot atunci, la Școala Reală Superioară Ortodoxă din Cernăuți activau 24 de profesori și studiau 339 de elevi. În total, la cele trei școli secundare din Bucovina activau 66 de profesori și își făceau studiile 1 164 de elevi. După limba maternă, 38,9% dintre elevi erau germani (inclusiv evrei), 20,7% – polonezi, 20,4% – români și 20% – ruteni³.

Lipsa unei școli secundare se resimțea mai ales în zona Rădăuților, situată la distanță mare de Cernăuți și Suceava, unde existau sate mari românești, dar și mulți locuitori de etnie germană, maghiară, evreiască. Lipsa școlilor primare, mai ales în

¹ *Oesterreichische Statistik*, Ediție nouă, vol. 17, Wien, 1919, 3 Heft, p. 50–53; Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece. 1774–1918*, Chișinău, 2003, p. 265.

² *Oesterreichische Statistik*, Ediție nouă, vol. 17, Wien, 1919, 3 Heft, p. 60–61.

³ *Die Hoch- und Mittelschulen der im Reichsrahte vertretenen Königreiche und Ländern von 1851 bis 1870*, în vol. *Mittheilungen aus dem Gebiete der Statistik*, 18 Jg., III Heft, Wien, 1871, p. 65, 98, 104.

satele românești, nu permitea deschiderea unor noi școli secundare. Către anul 1855, în districtul Rădăuți existau școli primare doar în orașul Rădăuți, în coloniile germane și maghiare, precum și în satul Vicovul de Sus.

În perioada 1857–1865, prefect al districtului Rădăuți a fost românul Mihai Pitei, care a depus eforturi susținute pentru deschiderea unor noi școli primare în satele românești din district. Pentru îmbunătățirea sistemului de învățământ din district, Mihai Pitei a reușit să înființeze, în 1864, un fond școlar, iar banii necesari i-a obținut de la mai mulți proprietari de pădure și de la primăria orașului Rădăuți. El i-a convins pe circa 800 de proprietari de pădure să renunțe la obligațiunile lor, în valoare de 32 000 de florini, pe care le primiseră cu ocazia răscumpărării servitudinilor, în favoarea unui fond școlar. De asemenea, orașul Rădăuți a donat în acest scop titlurile împrumutului de stat, în valoare de 14 000 de florini. Scopul acestei fundații era de a construi un edificiu în orașul Rădăuți, în care să fie adăpostită primăria, o școală primară completă și un gimnaziu inferior de patru clase⁴.

În 1866, prefectul Mihai Pitei a preluat o altă funcție, iar cauza sa pentru înființarea unui gimnaziu la Rădăuți a fost continuată de noul prefect, Orest Renei de Herșeni. Către anul 1870, capitalul fondului școlar ajunsese la suma de 60 000 de florini. O parte dintre acești bani a fost utilizată pentru înființarea unei școli primare bine organizate în Rădăuți. Astfel, era îndeplinită una dintre condițiile principale pentru înființarea unei școli secundare.

La 22 februarie 1871, în ședința consiliului local, primarul Rădăuților, Josef Imrichowski, a anunțat că Ministerul Cultelor și Învățământului intenționa să înființeze un nou gimnaziu superior în Bucovina. La propunerea primarului, consiliul a adoptat unanim o adresare către baronul Felix Pino, președintele Bucovinei, prin care se cerea înființarea noului gimnaziu la Rădăuți. Baronul Felix Pino a susținut activ această inițiativă și a intervenit favorabil pe lângă instanțele de resort imperiale. Demersul s-a bucurat de succes și deja la 15 august 1871 a fost emis un ordin imperial, prin care se aproba înființarea unui gimnaziu real de stat inferior în orașul Rădăuți. În același ordin se mai preciza că salariul profesorilor și materialele didactice urmau să fie asigurate de către stat, iar comunitatea locală urma să asigure viitorul gimnaziu cu un local și întreținerea acestuia⁵. În ședința consiliului local din 19 august 1871, primarul Josef Imrichowski a anunțat despre aprobarea respectivă. În aceeași ședință,

⁴ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung und Erweiterung des k.k. Gymnasiums in Radautz* (în continuare se va cita Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*), în vol. XVII *Jahresbericht des k.k. Staats-Ober-Gymnasiums in Radautz über das 25. Schuljahr 1896–1897*, Radautz, 1897, p. 7; Emanoil Isopescu, *Anuarul I al Liceului de Stat „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți pe anul școlar 1921–1922*, Cernăuți, 1923, p. 21.

⁵ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bukowina*, în „Romänische Revue”, V Jg., 1889, p. 478–479.

președintele Bucovinei, baronul Felix Pino, și prefectul districtului Rădăuți, Orest Renei de Herșeni, au fost numiți cetățeni de onoare ai orașului Rădăuți⁶.

La 22 august 1871 a fost emis ordinul ministerial nr. 9 594, care preciza condițiile necesare pentru deschiderea gimnaziului la Rădăuți. Potrivit ordinului respectiv, primăria orașului Rădăuți trebuia să pună la dispoziție o clădire corespunzătoare pentru gimnaziu, care să cuprindă și o locuință pentru director și servitor, să asigure sursele necesare pentru întreținerea edificiului, să aibă grijă de iluminarea și încălzirea clădirii, să procure mobilierul necesar și să remunereze un servitor⁷.

În acel moment exista în oraș o clădire destul de mare, neutilizată, unde anterior a funcționat un spital militar al hergheliei de cai din Rădăuți. Ministerul Agriculturii, în gestiunea căruia se afla clădirea respectivă, a aprobat darea în arendă a acestei clădiri la un preț foarte avantajos, pentru a fi utilizată de comunitate în scopuri școlare. Totodată, Direcția Domeniilor Fondului Bisericesc urma să asigure viitorul gimnaziu cu lemnele necesare pentru încălzirea edificiului școlar. Aceste condiții fiind asigurate, în ședința din 7 septembrie 1871, Consiliul local a hotărât să accepte prevederile înaintate de guvern. Această decizie a fost confirmată de administrația districtului Rădăuți în ședința din 7 martie 1872.

Contractul formal între Consiliul Școlar al Bucovinei și comunitatea orașului Rădăuți a fost încheiat abia la 8 aprilie 1875. Acordul respectiv prevedea deschiderea unui gimnaziu inferior la Rădăuți, cu predarea obligatorie a desenului în toate clasele și opțional a limbii franceze, în clasele a III-a și a IV-a. Limba generală de instruire în gimnaziu urma să fie germana. Salariile directorului și ale corpului didactic trebuiau să fie plătite de către stat, iar retribuția pentru orele de religie urma să fie suportată din fondurile bisericești ale diferitelor confesiuni din Bucovina. Toate celelalte cheltuieli pentru întreținerea școlii urmau să fie suportate de comunitatea locală⁸.

La 21 aprilie 1872 s-a încheiat contractul cu Ministerul Agriculturii privind închirierea edificiului fostului spital al hergheliei din oraș, în condiții foarte avantajoase, până în 1890. Imediat după aceasta au început lucrările de amenajare a acestei clădiri, astfel ca din toamna aceluiași an să fie deschisă oficial noua instituție școlară. Comunitatea locală a alocat suma de 5 000 de florini pentru lucrările de amenajare a clădirii respective, iar aceste lucrări au fost conduse de inginerul Hermann Ambrosius. La 28 august 1872, această clădire a fost vizitată de inspectorul școlar provincial Josef Marek și viitorul director al gimnaziului, profesorul Ernst Rudolf Neubauer⁹.

⁶ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 8–9.

⁷ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 22.

⁸ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 10–11; Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p.22–24.

⁹ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 12.

La 13 septembrie 1872 a urmat numirea oficială a profesorului Ernst Rudolf Neubauer în funcția de director al noii școli secundare din Bucovina. Până atunci acesta a activat ca profesor de istorie la Gimnaziul din Cernăuți, în perioada 1860–1863 fiind și dascălul lui Mihai Eminescu¹⁰. Imediat după numire, Ernst Rudolf Neubauer s-a mutat la Rădăuți, iar în perioada 20–27 septembrie 1872 s-a ocupat de primirea și înscrierea elevilor în clasa I a Gimnaziului din Rădăuți.

Gimnaziul inferior din Rădăuți (1872–1881)

Inaugurarea oficială a Gimnaziului inferior din Rădăuți a avut loc la 1 octombrie 1872. La această festivitate au participat directorul, împreună cu primii doi profesori ai gimnaziului, Ladislaus Zbierchowski von Grzymata și Ioan Procopovici, precum și un număr mare de oaspeți, printre care prefectul districtului Rădăuți, Orest Renei de Herșeni, primarul orașului, Josef Imrichowski, directorul hergheliei și consilierul gubernial Wenzel Hecke, președintele districtului, Hermann Ambrosius ș.a.¹¹.

Procesul de instruire la acest gimnaziu a început la 9 octombrie 1872. Deoarece numărul elevilor înscriși în clasa I a fost foarte mare, au fost deschise două secții. În primul an de studiu, la Gimnaziul din Rădăuți au învățat 75 de elevi, majoritatea fiind catolici și vorbitori de limbă germană. După limba maternă, 43 de elevi erau germani, 14 – polonezi, 12 – români și șase erau ruteni; după confesiuni, 47 erau catolici, 15 – ortodocși, 11 – mozaici și un elev – evanghelic (vezi tabelul din anexă).

În anii următori s-a deschis câte o clasă nouă, astfel că în anul școlar 1875/1876 Gimnaziul din Rădăuți și-a completat toate cele patru clase inferioare. Atunci acest gimnaziu era frecventat de 132 de elevi, dintre care 69 erau vorbitori de limbă germană, 43 – români, 10 – polonezi și șapte – ucraineni; după confesiuni, 49 erau catolici, 46 – ortodocși, 29 – mozaici și cinci – evanghelici. În următorii cinci ani, numărul elevilor de la această școală secundară a stagnat și chiar s-a redus ne semnificativ, din cauză că nu au fost deschise și clase gimnaziale superioare (vezi tabelul din anexă).

În primul an de studii, la Gimnaziul din Rădăuți s-a deschis și o bibliotecă, pentru care guvernul a acordat o subvenție de 750 de florini. De asemenea, la inițiativa directorului, mai multe persoane din zona Rădăuțiului au adunat suma de 442 de florini pentru susținerea noii instituții de învățământ. S-a remarcat în mod special parohul ortodox Dimitrie Siretean, din Vicovu de Sus, care a donat suma de 100 florini. Datorită acestui sprijin financiar, în primul an de studii a fost înființată o bursă de 25 de florini, menită să susțină pe elevii mai săraci ai gimnaziului. La

¹⁰ Petru Bejenaru, *Compendiu istoriografic al Liceului Teoretic „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți*, Iași, 1997, p. 20.

¹¹ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 12.

9 mai 1873, Gimnaziul din Rădăuți a fost vizitat de ministrul Agriculturii, Chlumecky, care s-a interesat în detaliu despre activitatea școlii¹².

În primii ani de ființare, Gimnaziul din Rădăuți a activat ca o școală secundară reală, cu predarea obligatorie a desenului în toate cele patru clase și a limbii franceze, începând cu clasa a III-a. Potrivit planului de învățământ, în clasa I elevii aveau săptămânal câte două ore de religie, separat pentru diferite confesiuni, opt de limbă latină, patru de desen, câte trei de germană, geografie cu istorie și matematică, două de științele naturii și o oră de caligrafie, iar limba română era predată câte două ore pe săptămână, în principal pentru elevii de naționalitate română. În total, elevii aveau de învățat câte 28 de ore pe săptămână. În clasa a II-a programul de învățământ rămânea practic neschimbat, cu o singură excepție: se mai adăuga în plus o oră de geografie cu istorie¹³.

Începând cu anul școlar 1874/1875, când s-a deschis clasa a III-a, elevii au trebuit să aleagă între limbile greacă și franceză. Elevii care învățau greaca se considerau umaniști și urmau să-și continue studiile într-un gimnaziu superior, iar cei care studiau franceza, se considerau realiști și urmau să-și continue învățătura într-o școală reală superioară. Începând cu clasa a III-a, elevii aveau numai câte șase ore de latină săptămânal, în schimb trebuiau să învețe câte șase ore de limbă greacă, respectiv câte cinci ore de limbă franceză. În semestrul I elevii aveau două ore de științele naturii, iar în semestrul al II-lea – două ore de fizică. Elevii din clasa a III-a nu mai aveau ore de caligrafie, iar limba română era predată doar facultativ, câte două ore pe săptămână¹⁴.

În clasa a IV-a elevii aveau de învățat aceleași obiecte ca și în clasa a III-a. Elevii studiau săptămânal câte șase ore de latină, câte patru de greacă sau franceză și patru ore de istorie cu geografie, câte trei de germană, matematică, fizică și desen, precum și câte două ore de religie și română – în total 30 de ore pe săptămână. Acest program de învățământ a rămas nemodificat până în anul școlar 1878/1879. Diriginte în clasa I era suplinitorul Johann Wojciechowski, în clasa a II-a – Ioan Procopovici, în a III-a – profesorul Nikolaus Ustyanowicz și în clasa a IV-a – suplinitorul Dominik Bressan¹⁵.

La 30 iunie 1878, Ministerul Cultelor și Învățământului din Austria a emis un ordin de transformare a 19 gimnazii reale în gimnazii clasice. Aceeași soartă a avut-o și Gimnaziul Inferior din Rădăuți. Începând cu anul școlar 1878/1879, toți elevii de la această școală secundară au fost obligați să învețe limba greacă, iar franceza s-a predat doar ca obiect facultativ. Totodată, desenul a continuat să fie

¹² *Ibidem*, p.13.

¹³ Gabriel von Mor, *Historisch-statistischer Rückblick auf das I. Vierteljahrhundert des Bestandes des k.k. Gymnasiums in Radautz* (în continuare se va cita Gabriel von Mor, *Historisch-statistischer Rückblick auf das I. Vierteljahrhundert*), p. 4, 6.

¹⁴ *Ibidem*, p. 6.

¹⁵ *Ibidem*, p. 6.

studiat ca obiect obligatoriu în toate cele patru clase inferioare gimnaziale. Până în anul școlar 1880/1881, elevii de la Gimnaziul din Rădăuți au învățat următoarele obiecte:

Programul de învățământ la Gimnaziul din Rădăuți în anii școlari
1878/1879 – 1880/1881¹⁶

Obiectul de studiu	Clasa I	Clasa a II-a	Clasa a III-a	Clasa a IV-a
Religia	2	2	2	2
Latina	8	8	6	6
Greaca	–	–	5	4
Germana	3	3	3	3
Româna	2	2	2	2
Geografia cu istoria	3	4	3	4
Matematica	3	3	3	3
Științele naturii	2	2	2 (I sem.)	–
Fizica	–	–	2 (II sem.)	3
Desenul	4	4	4	3
Caligrafia	1	1	–	–
Total	28	29	30	30

Chiar din primii ani de ființare a Gimnaziului din Rădăuți, cei mai săraci elevi au fost susținuți cu diferite burse și ajutoare materiale. Astfel, în 1874 s-au acordat două, în 1875 – trei și în 1876 – patru burse a câte 100 de florini fiecare; în 1874 – două burse a câte 50 florini; în 1875 – o bursă de 24 florini, iar în 1878 – o altă bursă de 50 florini¹⁷. Sume importante se cheltuiau și pentru salarizarea învățătorilor de la acest gimnaziu. Astfel, potrivit unei statistici din 1877, directorul gimnaziului avea un salariu de 2 000 de florini anual, iar șase învățători aveau în total 6 125 de florini (un învățător – 1 400 florini, altul – 1 200, trei învățători – câte 1000 florini fiecare și ultimul – numai 525 florini anual). În afară de aceasta, directorul mai primea un adaos de activitate de 140 florini, iar cei șase învățători – câte 200 de florini fiecare, în total 1 340 de florini¹⁸.

După ce în toamna anului 1875 s-a înființat ultima clasă inferioară la Gimnaziul din Rădăuți, Primăria și Consiliul local al orașului au solicitat deschiderea în următorii ani și a claselor superioare la această instituție de învățământ. La 15 septembrie 1875, în ședința Consiliului local s-a adoptat o adresare către Ministerul Cultelor și Învățământului, prin care se solicita transformarea Gimnaziului inferior din Rădăuți într-un Gimnaziu superior complet, cu opt clase. Această solicitare era motivată și prin faptul că în 1875 se înființa Universitatea din Cernăuți, iar în Bucovina existau doar două gimnazii superioare

¹⁶ *Ibidem*, p.7.

¹⁷ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bukowina*, p. 479.

¹⁸ Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți (în continuare se va cita A.S.R.C.), Fond 211, inv. 1, dosar 1273, fila 47.

complete. La 1 octombrie Ministerul Cultelor și Învățământului a refuzat să dea curs acestei solicitări, astfel că și în următorii ani Gimnaziul din Rădăuți a funcționat doar cu clase inferioare. Peste aproape doi ani, la 12 mai 1877, autoritățile centrale au anunțat că Gimnaziul din Rădăuți ar putea fi completat cu clase superioare, dar cu următoarea condiție – costurile suplimentare să nu fie suportate de către stat¹⁹.

La 30 octombrie 1878, Consiliul local s-a adresat cu o nouă rugămintă către Dieta Bucovinei, prin intermediul deputatului Emil Miskolczy, prin care solicita completarea Gimnaziului din Rădăuți cu clase superioare. Răspunsul din partea autorităților centrale a venit la 29 decembrie 1878. Ministerul Cultelor și Învățământului de la Viena menționa că cererea respectivă va putea fi aprobată dacă orașul Rădăuți și provincia vor aloca anual suma de 7 000 de florini pentru întreținerea unui gimnaziu superior. Peste o lună, la 30 ianuarie 1879, Consiliul local a adoptat o decizie, prin care aproba oferirea către stat a sumei de 1 000 florini în primul an de înființare a clasei a V-a, a 2 000 de florini în anul următor și a câte 2 500 de florini în următorii opt ani, după completarea claselor a VII-a și a VIII-a. Totodată, s-a solicitat Dietei Bucovinei să se aprobe o subvenție și din partea autorităților provinciale, pentru a se putea obține aprobarea respectivă din partea autorităților centrale²⁰.

Dieta Bucovinei a hotărât, în ședința din 15 iulie 1880, să acorde anual statului suma de 3 000 de florini, pentru a susține un gimnaziu superior la Rădăuți, dar cu condiția ca și în clasele superioare de la acest gimnaziu limba română să fie predată ca obiect obligatoriu pentru elevii români. După aprobarea acestei subvenții, Consiliul local al orașului Rădăuți a solicitat, în ședința din 18 iulie 1880, înființarea clasei a V-a chiar de la 1 septembrie 1880. Însă Ministerul Cultelor și Învățământului, prin decizia din 26 august 1880, a menționat următoarele: clasa a V-a nu putea fi deschisă în anul școlar 1880/1881, deoarece bugetul din anul respectiv nu prevedea mijloacele necesare²¹.

La 12 septembrie 1880, orașul Rădăuți a fost vizitat de împăratul Franz Josef I al Monarhiei Austro-Ungare. Cu această ocazie, Consiliul local s-a adresat împăratului cu rugămintea să sprijine înființarea claselor superioare la Gimnaziul din Rădăuți. Împăratul a susținut această inițiativă, iar la 18 octombrie 1880 a fost emis un ordin împărătesc de completare a Gimnaziului Inferior din Rădăuți cu clase superioare. Ministerul Cultelor și Învățământului a aprobat o decizie în acest sens la 6 iulie 1881²². Astfel, după cinci ani de funcționare doar a claselor inferioare, se aproba completarea Gimnaziului din Rădăuți cu clase superioare.

¹⁹ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 14–15.

²⁰ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 25.

²¹ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 18.

²² *Ibidem*, p. 19.

Gimnaziul superior din Rădăuți

La 1 septembrie 1881, după nouă ani de existență, la Gimnaziul din Rădăuți se înființa a V-a clasă gimnazială, cu 39 de elevi. În următorii ani s-au deschis alte clase superioare, astfel că, începând cu anul școlar 1884/1885, Gimnaziul din Rădăuți a funcționat cu opt clase complete. În această perioadă s-au efectuat mai multe schimbări importante, au fost amenajate noi cabinete pentru clasele superioare și au fost angajați mai mulți profesori și învățători.

Odată cu lărgirea gimnaziului s-a schimbat și conducerea instituției de învățământ. La 10 septembrie 1882, directorul Ernst Rudolf Neubauer și-a luat un concediu de trei luni, iar apoi a solicitat să fie pensionat. Totuși, el a mai condus gimnaziul pe parcursul întregului an școlar 1882/1883. Abia la 31 august 1883, profesorul de la Gimnaziul Superior din Cernăuți, Heinrich Klauser, originar din orașul Siret, a fost numit în funcția de director al Gimnaziului din Rădăuți. Primul director al gimnaziului, Ernst Rudolf Neubauer, a rămas să locuiască la Rădăuți, unde a și decedat, la 4 mai 1890. Datorită eforturilor directorului Heinrich Klauser, la 25 iunie 1891 a fost ridicat un monument în cimitirul din Rădăuți, unde era înmormântat Ernst Rudolf Neubauer²³.

Noul director a reușit în scurt timp să amelioreze starea mai multor cabinete școlare, a adus mobilier nou, a completat biblioteca școlară cu cărți noi. Grație eforturilor directorului Heinrich Klauser, la 2 februarie 1884 a luat ființă Societatea pentru susținerea elevilor săraci vrednici de la Gimnaziul din Rădăuți. Această asociație a fost susținută financiar de către diferiți cetățeni ai orașului Rădăuți, în frunte cu primarul Adolf Meran, de preoți, funcționari, învățători și profesori. În primul an de activitate, această societate a adunat peste 1 500 de florini și a acordat ajutor celor mai săraci elevi, în valoare de aproape 300 de florini. Pe parcursul anilor 1885–1896, această asociație a fost susținută financiar cu suma de 12 360 florini și în aceeași perioadă a susținut elevii cu 5 008 florini. La sfârșitul anului 1896, Societatea dispunea de surse financiare în valoare de aproape 7 820 de florini²⁴.

După înființarea claselor superioare, programul școlar a suferit unele modificări neesențiale. Deși se afla în districtul cu cea mai numeroasă populație românească din Bucovina, la Gimnaziul din Rădăuți toate obiectele erau predate exclusiv în limba germană, iar limba română era predată doar ca obiect facultativ, câte două ore pe săptămână, cu precădere elevilor de naționalitate română. Limba franceză era studiată în continuare doar ca obiect facultativ. Începând cu anul școlar 1882/1883, numărul orelor de limbă germană în clasele I și a II-a s-a mărit de la trei la patru pe săptămână, iar în celelalte clase erau predate în continuare câte trei ore săptămânal.

²³ *Ibidem*, p. 20.

²⁴ *Ibidem*, p. 50–51.

În 1884 a fost întărit programul de învățământ pentru Gimnaziul superior din Rădăuți care, cu mici excepții, a rămas în vigoare până la izbucnirea războiului. Elevii aveau cele mai multe ore de limbă latină (câte opt în clasele I și a II-a, câte șase în clasele a III-a, a IV-a, a V-a și a VI-a și câte cinci în ultimele două clase) și limbă greacă (câte patru sau cinci lecții săptămânal, din clasa a III-a până în clasa a VIII-a). În toate clasele elevii învățau câte trei sau patru ore de istorie cu geografie, precum și câte trei ore de matematică. Câte două ore de științele naturii se studiau în primele două clase inferioare și primele două clase superioare, iar fizica era studiată în clasele a III-a (în semestrul II) și a IV-a, respectiv în clasele a VII-a și a VIII-a. În ultimele două clase gimnaziale superioare, elevii studiau și câte două ore de filosofie. Numai în clasele inferioare erau predate lecții de desen (câte patru ore în clasele I, a II-a și a III-a și trei în clasa a IV-a) și de caligrafie (câte o oră în primele două clase). În toate clasele elevii mai aveau câte două ore de religie pe săptămână, care erau predate separat pentru elevii de diferite confesiuni²⁵.

Începând cu anul școlar 1891/1892, în conformitate cu Decizia ministerială din 17 iunie 1891, la toate gimnaziile din Austria s-a redus numărul orelor de desen în clasele inferioare, de la patru la trei ore pe săptămână. Gimnastica s-a introdus ca obiect opțional în anul școlar 1882/1883, dar abia din 1909 s-a predat în mod obligatoriu pentru toate clasele, câte două ore săptămânal. Din anul școlar 1882/1883 s-a introdus, ca obiect facultativ, și muzica vocală. Începând cu anul 1885/1886 și până la izbucnirea războiului, s-a predat în mod regulat stenografia. Profesorul Bressan a predat limba italiană, dar numai în anul școlar 1875/1876. Din anul 1903/1904 s-a predat și limba engleză ca obiect facultativ. În anul școlar 1900/1901 s-a introdus și limba ucraineană ca obiect opțional, dar din cauza lipsei de elevi, acest curs a fost desființat în 1908/1909²⁶.

Mai multe cursuri la Gimnaziul din Rădăuți erau predate ca obiecte facultative. După ce acest gimnaziu a devenit clasic, limba franceză s-a predat doar ca obiect facultativ pentru elevii din clasele III–VIII. Anual aceste cursuri erau frecventate în medie de circa 40–50 de elevi. După ce au fost înființate clasele superioare, desenul în aceste clase a fost studiat ca obiect neobligatoriu. Începând cu anul 1883, elevii au avut ca obiect facultativ muzica și gimnastica. Orele de gimnastică erau frecventate de majoritatea elevilor. Chiar din primul an școlar, limba română a fost predată ca obiect opțional și pentru elevii care nu erau de naționalitate română. Totuși, acest curs de limbă română a fost frecventat în medie doar de circa 20–30 elevi de alte naționalități. Ca obiect facultativ era predată și religia pentru elevii de confesiune evanghelică și mozaică. În anul școlar 1894/1895, de exemplu, 305 elevi au frecventat orele de gimnastică, 114 au învățat muzica, 45 – franceza, 30 – româna, 22 – stenografia și 16 – desenul. Tot atunci,

²⁵ Gabriel von Mor, *Historisch-statistischer Rückblick auf das I. Vierteljahrhundert*, p. 8.

²⁶ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 25.

161 de elevi au studiat orele de religie pentru mozaici, iar 22 – pentru evanghelic²⁷. Peste mai bine de un deceniu, în anul școlar 1906/1907, 48 de elevi au studiat limba română ca obiect relativ obligatoriu, aceștia fiind de naționalitate română, iar alți 40 de elevi de alte naționalități au învățat româna ca obiect opțional. În același an școlar, numai 21 de elevi au frecventat cursul facultativ de limbă franceză, 21 de elevi au învățat la orele facultative muzica bisericească ortodoxă, iar 18 – muzica bisericească catolică²⁸.

În 1884, pe lângă Gimnaziul din Rădăuți a fost înființat un curs pentru ucenici meseriași. Ordinul ministerial de înființare a acestui curs a fost emis la 21 noiembrie 1883, iar școala a fost deschisă la 2 ianuarie 1884. Această școală profesională de perfecționare urma să fie formată dintr-un curs pregătitor și două clase, să se afle sub conducerea directorului gimnaziului și să fie găzduită în clădirea gimnaziului²⁹. Elevii de la cursul pregătitor trebuiau să aibă săptămânal câte două ore de citit, scris, socotit și desen, în total opt ore pe săptămână. În clasa I se învățau patru ore de desen elementar manual, câte două ore de desen geometric, studiul afacerilor și socotitul profesional, în total zece ore. În clasa a II-a elevii studiau patru ore de desen de specialitate, două ore de contabilitate, socotit profesional și legislația în domeniu, două ore de istorie și câte o oră de geografie și igienă, în total zece ore³⁰. Obiectele de la cursul pregătitor erau predate de învățători de la școlile primare, iar cele din clasele I și a II-a de profesori și învățători de la gimnaziu.

În 1884 s-a deschis concomitent cursul pregătitor și clasa I, iar anul următor a fost înființată și clasa a II-a. În 1885, la cursurile pentru ucenici meseriași s-au înscris 139 de elevi, dintre care 72 în cursul pregătitor, 44 în clasa I și 24 în clasa a II-a. Marea majoritate a elevilor erau germani de confesiune catolică. Pe parcursul primilor 14 ani de ființare a acestei școli de ucenici meseriași, din 1884 până în 1897, s-au înscris în total 2 093 de elevi, în medie câte 150 de elevi pe an. Din totalul acestor elevi, 1 810 (86,5%) erau vorbitori de limbă germană, 137 (6,5%) – români, 87 (4,2%) – polonezi și 52 (2,5%) – ruteni; după confesiuni, 1 523 (72,8%) erau romano-catolici, 274 (13,1%) – mozaici, 154 (7,4%) – ortodocși și 140 (6,7%) – protestanți³¹. Aceste cursuri pentru ucenici meseriași s-au ținut anual, până la declanșarea războiului.

În ultimul deceniu al sec. al XIX-lea a crescut rapid numărul elevilor de la Gimnaziul din Rădăuți. Dacă în 1890 această școală secundară era frecventată de 235 de elevi, peste trei ani erau mai mult de 300, iar în anul școlar 1895/1896 – peste 400 de elevi (vezi tabelul din anexă). Creșterea rapidă a contingentului de elevi necesita înființarea unor secții paralele pentru clasele supraaglomerate. În

²⁷ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 77.

²⁸ A.S.C.R., Fond 211, inv. 1, dosar 8531, fila 15.

²⁹ Gabriel von Mor, *op. cit.*, p. 20.

³⁰ Idem, *Historisch-statistischer Rückblick auf das I. Vierteljahrhundert*, p. 33.

³¹ *Ibidem*, p. 39–41.

anul școlar 1890/1891, în clasa I s-au înscris 75 de elevi, iar în anul următor 71. În anul școlar 1892/1893, când în clasa I erau 89 de elevi, a fost înființată o secție paralelă³². În următorii ani au mai fost înființate două secții paralele pentru clasele inferioare. Lipsa unor spații corespunzătoare era cauza principală a claselor supraaglomerate.

În 1895 s-a produs o schimbare în conducerea Gimnaziului din Rădăuți. La 27 ianuarie 1895, Heinrich Klauser a fost numit director al Gimnaziului Superior din Cernăuți, iar profesorul Gabriel von Mor, care atunci îndeplinea funcția de director interimar la Gimnaziul din Cernăuți, a fost numit, la 16 februarie 1895, director al Gimnaziului din Rădăuți. Preluarea oficială a acestei funcții s-a realizat la 3 martie 1895, în prezența inspectorului școlar provincial Carl Tumlriz³³. Gabriel von Mor, născut în 1848 în orașul Brixen din Tirol, a condus Gimnaziul din Rădăuți până la izbucnirea războiului.

În 1908, Ministerul Cultelor și Învățământului din Austria a realizat o anchetă, la care au participat specialiști din diferite ramuri de specialitate din toate provinciile austriece. Scopul acestei anchete a fost reformarea școlilor secundare din Monarhie. Au fost prezentate membrilor anchetei respective câte două referate, elaborate de specialiști din diferite domenii de activitate. Rezultatul principal al acestei anchete a fost reducerea numărului de note și simplificarea examenelor de maturitate. De asemenea, au fost create tipuri noi de școli secundare, dar care nu aveau toate drepturile unui gimnaziu clasic. Din această cauză, doar puține școli secundare au acceptat să fie transformate după noul model. În Bucovina, doar Gimnaziul Real din Gura Humorului a fost reformat.

În ultimii ani de stăpânire austriacă, la Gimnaziul din Rădăuți era în vigoare următorul orar școlar:

Programul de învățământ la Gimnaziul din Rădăuți înainte de război³⁴

Obiectele	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
Religia	2	2	2	2	2	2	2	2
Limba germană	4	4	3	3	3	3	3	3
Limba latină	8	7	6	6	6	6	5	5
Limba greacă	–	–	5	4	5	5	4	5
Limba română	3	3	3	3	2	2	2	2
Istoria	–	2	2	2	3	4	3	4/3
Geografia	2	2	2	2	1	1	–	–
Matematica	3	3	3	3	3	3	3	2
Științele naturii	2	2	–	–	3	2	–	–
Fizica	–	–	2	3	–	–	4	3/4

³² Idem, *Geschichte der Gründung*, p. 23.

³³ *Ibidem*, p. 56.

³⁴ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 30.

Gimnaziul de Stat din Rădăuți (1872–1918)

Filosofia	–	–	–	–	–	–	2	2
Desenul	3	3	2	2	–	–	–	–
Caligrafia	1	–	–	–	–	–	–	–
Gimnastica	2	2	2	2	2	2	2	2
Total	30	30	32	32	30	30	30	30

După cum reiese și din tabelul de mai sus, elevii din toate clasele aveau cele mai multe ore de limbi clasice. În toate clasele se predau săptămânal 49 ore de latină, 28 de greacă, 26 de germană. Limba română era obiect obligatoriu doar pentru elevii români. În clasa a VIII-a, în semestrul I se învățau câte patru ore de istorie și trei de fizică, iar în al II-lea semestru – câte trei de istorie și patru de fizică. În total, în cele opt clase, erau predate 244 de ore pe săptămână.

Corpul didactic

Fiind o școală secundară cu limba germană de instruire, marea majoritate a profesorilor și învățătorilor de la Gimnaziul din Rădăuți au fost germani, evrei, polonezi, care erau vorbitori de germană. Români erau doar profesorii care predau limba română și religia ortodoxă și, foarte rar, aceștia predau și alte obiecte. Marea majoritate a profesorilor erau veniți din alte provincii austriece și nu cunoșteau nici limba, nici tradițiile și obiceiurile populației băștinașe.

În perioada 1872–1914, Gimnaziul din Rădăuți a avut trei directori, toți de naționalitate germană. Ernst Rudolf Neubauer, născut la 17 aprilie 1828 în Iglau, a sosit în Bucovina după Revoluția din 1848 și a activat mai bine de două decenii la Gimnaziul din Cernăuți. Din 1872 până în aprilie 1883 a fost director al Gimnaziului din Rădăuți. El era specialist pentru germană, istorie și geografie. În afară de activitatea didactică, Neubauer a scris proză și poezii, a cercetat și a publicat materiale istorice despre Bucovina, fiind o persoană bine cunoscută în întreaga provincie. După pensionare, Ernst Rudolf Neubauer a rămas să locuiască la Rădăuți, unde a și decedat și a fost înmormântat în 1891³⁵.

Al doilea director al Gimnaziului din Rădăuți a fost Heinrich Klauser, originar din orașul Siret. Fiind specialist pentru obiectele de istorie și geografie, el și-a început activitatea didactică în 1865, la Școala Reală Superioară din Cernăuți, iar din 1866 până în 1883 a activat la gimnaziul din capitala Bucovinei. La 31 august 1883 a preluat conducerea Gimnaziului din Rădăuți și s-a aflat în fruntea acestei instituții de învățământ aproape 12 ani, până în 1895, când a revenit la Cernăuți în funcția de director al Gimnaziului Superior din oraș. Heinrich Klauser a ocupat și alte funcții importante în sistemul de învățământ bucovinean, fiind inspector școlar al districtului Siret (1869–1875), membru al Comisiei de examinare a școlilor primare (1871–1874), membru al Consiliului Școlar

³⁵ Petru Bejenaru, *op. cit.*, p. 20–21.

Provincial (1892–1894)³⁶, membru al Consiliului școlar orășenesc Cernăuți (din 1904).

Gabriel von Mor, născut la 22 mai 1848 în orașul Brixen din Tirol, a fost al treilea director al gimnaziului rădăuțean. Fiind profesor gimnazial pentru limbile latină și greacă, el a activat mai întâi în școli secundare din orașele Feldkirch și Salzburg. A sosit în Bucovina în 1872 și a activat ca învățător, apoi ca profesor la Gimnaziul din Cernăuți, până în 1895. La 3 martie 1895 a preluat conducerea Gimnaziului din Rădăuți și a condus această instituție de învățământ până la declanșarea Primului Război Mondial. Gabriel von Mor a publicat și câteva materiale foarte valoroase și detaliate despre Gimnaziul din Rădăuți în primii 25 de ani de activitate.

În primii ani de ființare a Gimnaziului din Rădăuți, majoritatea cadrelor didactice erau învățători suplینitori, dar treptat a crescut numărul profesorilor și învățătorilor titulari. În anul școlar 1875/1876, de exemplu, la școala din Rădăuți activau un director, doi profesori, patru învățători suplینitori și patru învățători alături (Nebenlehrer). Corpul didactic al gimnaziului s-a mărit după înființarea claselor superioare, în anii 1882–1885. În anul școlar 1889/1890, la acest gimnaziu deja lucrau un director, 12 profesori, doi învățători titulari, un învățător suplینitor și patru învățători alături³⁷.

În anul școlar 1884/1885, când se înființa și a VIII-a clasă superioară, la acest gimnaziu activau următoarele cadre didactice: directorul Heinrich Klauser, profesor de geografie și istorie; profesorii Nikolaus Ustyanowicz, pentru geografie și istorie; Anton Paul pentru matematică și fizică; Severin Jankowski, Carl Wolf și Heinrich Betzwar, toți trei pentru limbile latină și greacă; învățătorii gimnaziali Franz Maxa, pentru latină și greacă; Gustav Ficker, pentru științele naturii; Eugen Maximovici, pentru desen; Ilie Cărăuș, pentru română și istorie; Hermann Rump, pentru limba germană; suplینitorul Demeter Czechowski, pentru latină și greacă; doi învățători suplینitori de religie, Josef Mykietiuik, pentru romano-catolici și Ioan Chelariu, pentru ortodocși. Tot atunci mai activau trei cadre didactice ca învățători auxiliari. Isak Kunststadt predă religia pentru elevii mozaici, Ludwig Thom avea ore de franceză, iar Christophor Issakiewicz era responsabil de orele de gimnastică³⁸.

Pe parcursul activității școlii, corpul didactic a suferit modificări frecvente, datorită angajării de noi persoane sau transferării unor învățători la alte instituții de învățământ. Mulți învățători de la această instituție se bucurau de mare autoritate și au fost apreciați pentru activitatea desfășurată la catedră. Astfel, profesorii Nikolaus Ustyanowicz (în 1885/1886) și Anton Paul (în 1887/1888) au fost promovați în categoria de nivelul VIII, unde ajungeau doar cei mai buni specialiști

³⁶ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 56.

³⁷ *Ibidem*, p. 66.

³⁸ *Ibidem*, p. 21.

în domeniu. Profesorul de religie catolică Josef Mykietiuik a devenit, la 13 martie 1890, membru de onoare al Consistoriului catolic din Lemberg, iar profesorului de religie ortodoxă Ioan Chelariu i s-a acordat, în anul școlar 1895/1896, gradul de exarh. Profesorul de desen Eugen Maximovici a întreprins în 1893 o călătorie de jumătate de an în Italia pentru perfecționare în domeniul artelor, iar profesorul de limbă latină și greacă, Siegfried Lederer, a beneficiat în 1896 de o bursă de specializare în Italia și Grecia³⁹.

În primii 25 de ani de ființare, la Gimnaziul din Rădăuți au activat trei directori, 29 de profesori și învățători titulari, 16 învățători suplinitori și nouă învățători alăturați, în total 57 de cadre didactice. Dintre aceștia, patru au activat mai puțin de un an, opt – un an; 21 – de la 2 la 5 ani; nouă – de la 6 la 10 ani; 13 – peste 10 ani; doi profesori – mai mult de 20 de ani⁴⁰. Profesorii Nikolaus Ustyanowicz și Anton Paul s-au angajat la Gimnaziul din Rădăuți în aceeași zi, pe 12 iulie 1873, având ambii, în 1897, câte 24 de ani de activitate. 16–17 ani au profesat la această instituție învățătorii de religie Josef Mykietiuik (din 1880) și Ioan Chelariu (din 1880), precum și învățătorul de română Ilie Cărauș (din 1881). Perioade îndelungate au lucrat la acest gimnaziu profesorii Severin Jankowski (1876–1890), Carl Wolf (1877–1890), Hermann Rump (1883–1896), Eugen Maximovici (1883–1894). Parohul evanghelic Eduard Kerek a ținut ore de religie pentru elevii evanghelicici din 1872 până în 1889, Ludwig Thom a predat limba franceză din 1874 până în 1890, Christophor Issakiewicz activa ca învățător de gimnastică timp de 14 ani, din 1883, iar rabinul Isak Kunstadt avea ore de religie pentru elevii mozaici din 1884. Mai mult de zece ani au fost directori Ernst Rudolf Neubauer (1872–1883) și Heinrich Klauser (1883–1895)⁴¹, iar Gabriel von Mor a preluat conducerea școlii în 1895 și s-a aflat în fruntea acestei instituții până la izbucnirea războiului.

Marea majoritate a cadrelor didactice de la Gimnaziul din Rădăuți erau veniți în Bucovina din diferite provincii austriece. Astfel, din 45 de profesori și învățători titulari și suplinitori, care au activat la acest gimnaziu în perioada 1872–1897, numai 14 erau originari din Bucovina, restul erau din alte provincii ale Monarhiei Habsburgice, inclusiv 11 din Boemia și Moravia, opt din Galiția, cinci din orașul Viena, doi din Ungaria. În această perioadă, la Gimnaziul din Rădăuți au predat doar câțiva profesori și învățători de naționalitate română, printre care Ioan Chelariu (în anii 1880–1897), Ilie Cărauș (1881–1897), Ioan Procopovici (1872–1880), Eugen Maximovici (1883–1894), Constantin Procopovici (1880–1883), Severin Procopovici (doar un semestru în 1896)⁴². Învățătorii de religie erau salariați de către comunitățile religioase respective. În 1893, de exemplu, Fondul Bisericesc Ortodox al Bucovinei plătea anual lui Ioan Chelariu, învățător de religie

³⁹ *Ibidem*, p. 22.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 55.

⁴¹ *Ibidem*, p. 55–60, 64–65.

⁴² *Ibidem*, p. 56–64.

ortodoxă, suma de 1 450 de florini, dintre care 1 000 de florini salariu și 450 de florini ca supliment de plată pentru activitate⁴³.

Situația nu s-a schimbat radical nici în următoarea etapă, până în 1914. În instituția principală a Gimnaziului din Rădăuți au activat cadre didactice de naționalitate germană din diferite provincii austriece, iar profesori sau învățători români erau cu precădere doar pentru obiectele de limbă română și religie ortodoxă. În ajunul declanșării războiului, în 1914, director al gimnaziului continua să fie profesorul Gabriel von Mor. Atunci activau la instituția principală a gimnaziului 12 profesori titulari: Ioan Chelariu, Dr. Samuel Spitzer, Josef Nowak, Mendel Feller, Friedrich Süssner, Albert Kollmann, Kornel Hahon, Maximilian Januszewski, Dr. Siegfried Weinstein, Calistrat Șotropa, Karl Schüttler și dr. Ludwig Kohler. Din cei 12 profesori, jumătate erau originari din diferite localități bucovinene, câte doi erau veniți din Boemia și Moravia, unul din Silezia și unul din Viena⁴⁴. Doar doi profesori erau de naționalitate română: Ioan Chelariu preda din 1880 religia pentru elevii ortodocși, iar Calistrat Șotropa era profesor de limbă română.

În 1914 mai funcționau la instituția principală a Gimnaziului din Rădăuți șapte învățători suplینitori (dr. Jakob Rosenberg, Adolf Huttmann, Albrecht Pscheidt, Heinrich Kottlar, Johann Slama, Max Drucker și Leopold Kersch), toți fiind originari din Bucovina, dar niciunul de naționalitate română. Tot atunci, Martin Decker era învățător de religie pentru elevii evanghelici, iar Jakob Hoffmann – pentru elevii mozaici, Ioan Tiron era învățător de gimnastică, Stanislaus Tillinger era învățător provizoriu, iar Johann Lang și George Urmă erau asistenți⁴⁵. Așadar, în 1914, la instituția principală a gimnaziului rădăuțean activau în total 26 de cadre didactice, dintre care numai patru (Ioan Chelariu, Calistrat Șotropa, Ioan Tiron și George Urmă) erau de naționalitate română.

Contingentul de elevi

Statisticile școlare austriece oferă diverse informații despre elevii de la școlile secundare, cum ar fi numărul elevilor din fiecare an școlar, după limba maternă, confesiuni, locul de naștere sau vârstă. La Gimnaziul din Rădăuți numărul elevilor a crescut constant în primii ani după înființare, dar apoi s-a produs o stagnare, până în anul școlar 1881/1882. După înființarea claselor superioare, numărul elevilor a depășit cifra de 200, dar abia după 1892 a avut loc o nouă creștere rapidă. În perioada 1895–1900, la Gimnaziul din Rădăuți au învățat anual mai mult de 400 de elevi. A urmat aproape un deceniu, când la acest gimnaziu au

⁴³ A.S.C.R., Fond 211, inv. 1, dosar 3728, fila 19.

⁴⁴ Galina Czeban, Elmar Lechner (editori), *Deutschsprachige Quellen zur Geschichte des Bildungswesens der Bukowina um 1900*, Klagenfurt, 1994, p. 65–66.

⁴⁵ *Ibidem*, p. 66.

studiat anual mai puțin de 400 de elevi și abia în ultimii ani din ajunul războiului, în anii școlari 1909/1910 – 1913/1914, la instituția principală a școlii din nou au învățat în fiecare an mai mult de 400 de elevi (vezi tabelul din anexă).

Fiind o instituție de învățământ cu limba germană de instruire, și marea majoritate a elevilor erau vorbitori de limbă germană. Numărul elevilor de confesiune mozaică a crescut rapid, mai ales după anul școlar 1891/1892, iar în ultimul deceniu dinaintea izbucnirii războiului, circa jumătate dintre elevii școlii erau de naționalitate evrei. Cu mici excepții, elevii de confesiune mozaică se considerau germani după limba maternă. Deși Gimnaziul din Rădăuți era situat în partea centrală a Bucovinei, cu populație majoritar românească, numărul elevilor români de la această instituție școlară a fost destul de redus. Anual își făceau studiile la acest gimnaziu circa 50–60 de elevi de naționalitate română. Numai în perioada 1895–1901 s-au înscris în fiecare an circa 75–80 de elevi români. În afară de germani, evrei și români, la Gimnaziul din Rădăuți au învățat și elevi de naționalitate poloneză sau ucraineană, dar numărul lor a fost pe parcursul întregii perioade relativ mic. Cei mai mulți elevi de naționalitate poloneză au învățat în perioada 1883/1884 – 1896/1897, când anual se înscriau la școală de la 20 până la 28 de elevi. Cifra maximă de elevi ruteni a fost atinsă în anii școlari 1894/1895 – 1896/1897, când au învățat câte 22–23 de elevi de naționalitate ucraineană. Ulterior, numărul elevilor ruteni a scăzut constant și aproape a dispărut după 1905 (vezi tabelul din anexă).

În primii 24 de ani de funcționare a gimnaziului, în cataloagele școlare de la începutul fiecărui an școlar au fost înscrși în total 5 623 de elevi, inclusiv 180 particulari. Din totalul acestor elevi, 4 748 au promovat în semestrul II, iar 875 (16% din total) au rămas repetenți sau au părăsit școala. Numărul elevilor, mai ales în clasele inferioare, era foarte mare, depășind frecvent cifra de 40–50 de elevi într-o clasă. Secții paralele au ființat doar pentru clasele I și a II-a (în anii școlari 1872/1873 – 1874 și după anul 1893). Peste 70 de elevi într-o clasă s-au înregistrat în clasa I (în 1891–1892) și în clasa III-a (în 1895–1896). În schimb, în clasele superioare învățau, în medie, câte 20–30 de elevi într-o clasă⁴⁶.

Potrivit unor calcule, în perioada 1872–1896, la începutul semestrului II au fost înscrși anual în total 4 748 de elevi, dintre care, după limba maternă, 2 771 (58,4%) erau germani, 1 171 (24,7%) – români, 475 (10%) – polonezi, 281 (5,9%) – ruteni, 19 – armeni, 18 – maghiari și 13 – alte naționalități. În aceeași perioadă, numărul elevilor după confesiuni s-a repartizat astfel: 1 538 (32,4%) – romano-catolici, 1 362 (28,7%) – mozaici, 1 345 (28,3%) – ortodocși, 253 (5,3%) – evanghelici, 197 (4,1%) – greco-catolici, 28 – armeni ortodocși și 25 – armeni catolici⁴⁷. Așadar, în primii 25 de ani de ființare a Gimnaziului din Rădăuți, aproape 60% dintre elevi au fost germani și evrei, circa 1/4 români, 10% polonezi

⁴⁶ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 68.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 79.

și 6% ucraineni. Totodată, circa 1/3 dintre elevii gimnaziului au fost romano-catolici, circa 28–29% – mozaici sau ortodocși, peste 5% – germani protestanți și circa 4% – ucraineni greco-catolici.

În perioada 1872–1896, circa 24,4% dintre elevii acestui gimnaziu erau din orașul Rădăuți, 60,5% – din alte localități bucovinene, 8,2% – din Galiția, 2,1% – din alte provincii austriece și 4,8% – din alte țări, cei mai mulți din România. Foarte interesante sunt și informațiile despre originea socială a elevilor de la această școală. Astfel, din totalul elevilor, care în primii 25 de ani au fost înscriși la această instituție de învățământ, 27,7% erau fii de funcționari, 20,1% proveneau din familii de comercianți, 17,3% – din familii de proprietari (cei mai mulți din familii de țărani), 15,8% – din familii de meseriași, 12% – fii de preoți, 3,9% – proveneau din familii de militari, iar restul de 3,2% – din alte păături sociale. Numărul elevilor din familii de comercianți și meseriași a crescut rapid, mai ales în ultimul deceniu al sec. al XIX-lea, când s-a mărit și ponderea elevilor de confesiune mozaică⁴⁸.

Începând cu anul 1885, la Gimnaziul din Rădăuți s-au susținut examene de maturitate. Timp de 12 ani, din 1885 până în 1896, la aceste examene s-au înscris 376 de candidați, dintre care 265 elevi oficiali și șapte particulari, precum și 104 externiști, din afara școlii. Dintre acești candidați, 332 au susținut examenele de maturitate, inclusiv 251 elevi oficiali, patru particulari și 77 de externiști⁴⁹.

În primii ani, printre absolvenții gimnaziului erau și mulți elevi români. Astfel, numai în anii 1885, 1887 și 1888, examenele de maturitate au fost susținute de 46 de elevi, dintre care 20 erau români⁵⁰. Ulterior, ponderea absolvenților de naționalitate română s-a diminuat semnificativ. Astfel, în 1890, au susținut examenele de absolvire 36 de elevi, inclusiv 14 evrei, 11 germani, patru români, patru ucraineni, doi armeni și un polonez. Peste 10 ani, în 1900, din 29 de absolvenți, 19 erau evrei, patru germani, trei ucraineni, numai doi români și un rus. În total, în decursul anilor 1885–1900, gimnaziul rădăuțean a fost absolvit de 73 de elevi de naționalitate română, cei mai mulți în anii 1888 (zece absolvenți), 1898 (opt), 1887 (șapte), 1886, 1893 și 1895 (câte șase), 1894 (cinci), 1889, 1890 și 1892 (câte patru absolvenți)⁵¹.

Potrivit statisticii oficiale, pentru anul școlar 1890/1891 la Gimnaziul din Rădăuți învățau 243 de elevi, inclusiv șapte particulari. După limba maternă, 141 erau germani, 56 români, 25 polonezi, 17 ruteni, doi maghiari și un armean, iar după confesiuni, 78 erau mozaici, 71 romano-catolici, 68 ortodocși, 16 evanghelici, nouă greco-catolici și un armean ortodox. 208 elevi erau născuți în diferite

⁴⁸ *Ibidem*, p. 80–81.

⁴⁹ *Ibidem*, p. 74–75.

⁵⁰ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bukowina*, p. 480.

⁵¹ Luca Bejenaru, *Aspecte din istoria învățământului rădăuțean*, în „Analele Bucovinei”, București, an I, nr. 2, 1994, p. 343.

localități bucovinene, 19 erau originari din Galiția, șapte din România, trei din Ungaria. Din totalul elevilor, 139 plăteau taxă de școlarizare, în valoare totală de 4 560 de florini, 100 erau scutiți de taxe, iar patru plăteau doar parțial. În același timp, 18 elevi beneficiau de diferite burse, în valoare totală de 989,25 florini⁵².

Peste cinci ani, în anul școlar 1895/1896, Gimnaziul din Rădăuți era frecventat de 406 elevi, dintre care 17 particulari. După limba maternă, cei mai mulți elevi erau germani (281), urmați de români (77), polonezi și ucraineni (câte 23), iar după confesiuni, 159 erau mozaici, 111 romano-catolici, 92 ortodocși, 31 evanghelici, 16 greco-catolici, doi armeni catolici, un armean ortodox. Cei mai mulți elevi erau din Bucovina (358), 31 – din Galiția, 7 – din România, restul – din alte provincii austriece. Elevii de la gimnaziu aveau vârste cuprinse între 11 și 22 de ani, dintre care cinci elevi aveau 11 ani, 34 – 12 ani, 61 – 13 ani, 56 – 14 ani, 58 – 15 ani, 54 – 16 ani, 49 – 17 ani, 32 – 18 ani, 26 – 19 ani, 19 – 20 ani, 7 – 21 ani, 3 – 22 de ani. În același an școlar, 198 de elevi plăteau taxă de școlarizare, 209 erau scutiți de taxă, iar șapte plăteau doar o taxă parțială. Tot atunci, 26 de elevi beneficiau de diferite burse, în valoare totală de 1 633 de florini⁵³.

Prin Ordinul ministerial din 19 aprilie 1870, se stabilea o taxă școlară de 16 florini pe an sau 8 florini pe semestru. Aceste taxe au fost în vigoare până în 1885. Potrivit ordinului din 18 noiembrie 1884, elevii din clasele inferioare ale Gimnaziului din Rădăuți trebuiau să plătească anual o taxă de școlarizare de 20 florini, iar cei din clasele superioare – câte 24 de florini pe an⁵⁴. Din anul 1886 a survenit o nouă mărire a acestei taxe. Conform Ordinului ministerial din 12 iunie 1886, elevii din toate clasele urmau să plătească o taxă de școlarizare de 30 de florini pe an sau 15 florini pe semestru. În perioada 1872–1885, elevii de la Gimnaziul din Rădăuți au plătit taxe de școlarizare în valoare de 18 728 florini, în anul școlar 1885/1886 – 2 846 florini, iar în perioada 1886–1896 – 50 635 florini. Timp de 24 de ani, elevii de la acest gimnaziu au plătit în total suma de 72 209 florini⁵⁵.

Totuși, mulți elevi săraci erau scutiți de această taxă de școlarizare. Potrivit statisticilor școlare, din totalul de 4 748 de elevi care s-au înscris la gimnaziu în perioada 1872–1896, în semestrul I au plătit taxa de școlarizare 3 311 elevi (63,8% din total), iar în semestrul al II-lea – 2 582 elevi (54,4%). În același timp, au fost scutiți de această taxă 1 849 (35,7%) de elevi în semestrul I și 2 129 (44,8%) în semestrul al II-lea. Un număr foarte mic de elevi au plătit doar parțial această taxă⁵⁶.

Elevii cei mai buni de la gimnaziu primeau și burse diferite. Încă în primul an școlar, directorul Ernst Rudolf Neubauer a înființat prima bursă, în valoare de

⁵² A.S.C.R., Fond 211, inv.1, dosar 3366, fila 22.

⁵³ *Ibidem*, dosar 4118, fila 29–30.

⁵⁴ Constantin Morariu, *Die Gymnasien der Bukowina*, p. 480.

⁵⁵ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 83.

⁵⁶ *Ibidem*, p. 83.

25 florini anual, iar în următorul an școlar a fost înființată a doua bursă, de aceeași valoare. Aceste două burse, care purtau numele lui Neubauer, au existat până în anul școlar 1883/1884, cât timp Neubauer a condus respectivul gimnaziu.

În primul deceniu de ființare a gimnaziului, au mai fost înființate câteva burse, care aveau diferite denumiri și erau oferite celor mai sărguincioși elevi. Aceste burse se acordau elevilor, indiferent de naționalitate sau confesiune. La 17 februarie 1884, Fondul Bisericesc Ortodox a decis să acorde anual câte zece burse, în valoare de 80 de florini fiecare, pentru elevii ortodocși de la cele trei gimnazii existente atunci în Bucovina. Deși nu s-a precizat câte burse să se acorde pentru fiecare gimnaziu, elevilor din Rădăuți le-au fost rezervate câte trei burse pe an. Astfel, către anul școlar 1884/1885, elevilor de la Gimnaziul din Rădăuți li se acordau 12 burse pe an, care s-au redus la zece după pensionarea lui Neubauer. În următorii ani au mai fost înființate trei burse din partea Societății pentru susținerea elevilor săraci vrednici de la Gimnaziul din Rădăuți, a câte 42 de florini fiecare⁵⁷. Până în anul 1895, numărul bursei acordate de această societate a ajuns la șapte pe an. Astfel, către anul 1897, când se împlineau 25 de ani de la înființarea Gimnaziului din Rădăuți, elevii acestei școli beneficiau de 19 burse constante, în valoare totală de 979 de florini pe an, la care se mai adăugau câteva burse familiare. În total, în anul școlar 1895/1896, elevii de la Gimnaziul din Rădăuți au obținut 26 de burse, în valoare totală de 1 633 de florini și 13 craițari⁵⁸.

La începutul sec. al XX-lea, la Gimnaziul din Rădăuți a crescut și mai mult ponderea elevilor vorbitori de limbă germană, în special a celor de confesiune mozaică. Astfel, în anul școlar 1902/1903, din totalul de 375 de elevi, 300 (80% din total) erau germani după limba maternă, față de numai 49 (13%) de români, iar 197 de elevi (52,5%) erau de confesiune mozaică⁵⁹. Peste câțiva ani, în anul școlar 1906/1907, la acest gimnaziu învățau 342 de elevi, inclusiv 30 de particulari, dintre care 285 erau vorbitori de limbă germană, 50 români, patru polonezi și trei ruteni. Cei mai mulți elevi erau de confesiune mozaică (190 sau 55,5%), urmați de romano-catolici (72), ortodocși (55) și evanghelici (21). Marea majoritate a elevilor (293 sau 85,7%) erau din Bucovina, 39 au venit din Galiția, cinci – din România. Cei mai mulți elevi (279 sau 81,6% din total) aveau vârste cuprinse între 12 și 18 ani. Numai trei elevi erau mai mici de 12 ani, dar erau și 12 elevi mai în vârstă de 22 de ani⁶⁰.

După 1910, când au început să fie deschise clasele paralele românești, în cele germane au rămas și mai puțini elevi români sau de alte naționalități. În anul școlar 1913/1914, din ajunul războiului, în clasele germane de la gimnaziul rădăuțean învățau 410 elevi, dintre care 228 (55,6%) erau evrei, 152 (37,1%) – etnici

⁵⁷ *Ibidem*, p. 47–48.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 49.

⁵⁹ A.S.C.R., Fond 211, inv. 1, dosar 6487, fila 56.

⁶⁰ *Ibidem*, dosar 8531, fila 12–13.

germani, numai 24 români, trei ucraineni, doi polonezi și unul de altă naționalitate; după confesiuni, 228 erau mozaici, 109 – romano-catolici, 40 – protestanți, 28 – ortodocși și cinci – greco-catolici⁶¹.

În total, de la înființarea școlii, în 1872, și până în anul școlar 1913/1914, timp de 42 de ani, la Gimnaziul din Rădăuți s-au înscris în total 12 676 de elevi, adică în medie câte aproximativ 300 de elevi pe an. Până în 1885, când s-a înființat clasa a VIII-a, numărul elevilor nu a depășit 200 pe an, în schimb, după 1895, anual au studiat mai mult de 350 de elevi, cei mai mulți (438) consemnându-se în anul școlar 1898/1899. Din totalul de 12 676 de elevi, înscriși anual la gimnaziu, 5 445 (43%) au fost evrei, 3 783 (29,8%) – etnici germani, 2 234 (17,6%) – români, 704 (5,5%) – polonezi, 438 (3,5%) – ruteni, 22 – maghiari, 19 – armeni și 31 – alte etnii; după confesiuni, 5 445 (43%) au fost mozaici, 3 477 (27,4%) – romano-catolici, 2 564 (20,2%) – ortodocși, 780 (6,1%) – protestanți, 300 (2,4%) – greco-catolici, 76 – armeni catolici, 42 – armeni ortodocși⁶².

Edificiul școlar și materialele didactice

Edificiul Gimnaziului din Rădăuți era o clădire cu etaj, care avea 71,5 m lungime și 17 m lățime, situat în partea sudică a orașului. În conformitate cu contractul încheiat la 21 aprilie 1871, acest edificiu a fost pus la dispoziția orașului până la 1 mai 1890, dar de la 1 mai 1875 autoritățile locale trebuiau să plătească anual pentru chirie suma de 620 de florini. Pentru a soluționa măcar parțial problemele financiare, primăria orașului a dat în chirie, în 1873, două edificii din curtea clădirii Batalionului din Armata teritorială, care era staționat în Rădăuți. Aceste edificii au fost folosite de unitatea militară ca magazii până la 1 mai 1889, când au fost evacuate și transmise direcției școlii⁶³.

La 1 mai 1890, când a expirat contractul de închiriere cu Ministerul Agriculturii, clădirea gimnaziului a fost răscumpărată de Fondul Bisericesc al Bucovinei la prețul de 47 600 florini. Au urmat câțiva ani de negocieri între Fondul Bisericesc și autoritățile locale privind procurarea localului respectiv. Primăria Rădăuților, însă, nu dispunea de suma necesară, de aceea, până în 1895 a plătit anual Fondului Bisericesc pentru chirie suma de 1 000 florini, iar apoi de 1 700 florini. Contractul de închiriere a fost înnoit de două ori, în aceleași condiții, la 15 aprilie 1899 și 12 martie 1907⁶⁴.

La începutul anilor '90, când clasele inferioare ale gimnaziului au devenit supraaglomerate, autoritățile locale au reușit să amenajeze câteva cabinete noi, pentru a înființa secții paralele. În acest scop au fost utilizate cele două edificii din curtea clădirii principale, care până în 1889 au servit drept magazii pentru

⁶¹ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 73.

⁶² *Ibidem*, p. 72–73.

⁶³ *Ibidem*, p. 34.

⁶⁴ *Ibidem*, p. 34–35.

Batalionul din Armata teritorială. La 6 aprilie 1892, Consiliul local a consimțit ca sala de gimnastică, care până atunci se afla în clădirea principală, să fie mutată în edificiul sud-estic din curte. În locul sălii de gimnastică a fost amenajat un cabinet, unde a fost amplasată secția paralelă a clasei I. În anul următor a fost înființată o nouă secție paralelă, pentru clasa a II-a. În următorii doi ani, însă, din cauza lipsei spațiului necesar, nu au mai fost înființate noi secții paralele. În vara anului 1895, în al doilea edificiu, situat în partea de nord-vest a curții, a fost amenajată o sală de desen și un nou cabinet, iar în clădirea principală au fost realizate unele modificări, pentru a permite lărgirea spațiului școlar. În anul școlar 1896/1897, a fost înființată a treia secție paralelă, dar pentru clasa a IV-a. Ulterior nu au mai fost înființate secții paralele și pentru clasele superioare. Până în 1914, la Gimnaziul din Rădăuți au ființat opt clase de bază și câte două sau trei secții paralele numai în clasele inferioare.

După modificările realizate în anii 1892–1896, primăria orașului Rădăuți nu a mai dispus de surse financiare suficiente pentru a efectua reparații capitale la edificiul gimnaziului. Problema cea mai gravă era la acoperiș, realizat din draniță, care era învechit, iar în timpul ploilor apa ajungea până în cabinetele școlare. Totodată, din cauza coșurilor joase de pe acoperiș, exista pericolul izbucnirii unor incendii. Primăria s-a adresat de mai multe ori către autoritățile statului, pentru a aloca banii necesari realizării unei reparații capitale a clădirii, dar abia în primăvara anului 1914 guvernul a decis să acorde suma de 80 000 de coroane în acest scop. Izbucnirea războiului a zădărnicit realizarea acestor reparații⁶⁵.

Pe parcurs s-a îmbunătățit semnificativ și baza materială a Gimnaziului din Rădăuți. Pe lângă biblioteca școlară, la gimnaziu au fost înființate mai multe cabinete pentru anumite obiecte, care au fost completate pe parcurs cu diferite hărți, tabele, planșe, aparate și alte materiale didactice. O parte dintre aceste materiale erau procurate de către direcția școlii, altele erau obținute în urma unor donații publice sau particulare.

În primul an școlar a fost înființată o bibliotecă școlară, care cuprindea o secție pentru corpul didactic și alta pentru elevi. Biblioteca pentru învățători conținea mult mai multe volume de cărți și broșuri decât cea pentru elevi. În primul deceniu de existență, biblioteca școlară a fost completată cu noi cărți, fără a se realiza un inventar detaliat. Abia în anul școlar 1883/1884 s-a efectuat prima inventariere a bibliotecii școlare, dar și a altor colecții cu materiale didactice. Biblioteca profesorilor conținea, în afară de cărți și broșuri, mai multe hărți istorice și geografice de perete, planșe, tăblițe și programe școlare. Pe parcurs, în școală au fost înființate cabinete de fizică, științele naturii și matematică, colecții de desene și monede.

⁶⁵ *Ibidem*, p. 36.

Potrivit inventarierii din 1886, biblioteca pentru învățători conținea 2 414 cărți și broșuri, 34 hărți de perete, 73 de tăblițe pentru lecțiile de științele naturii și 1 318 programe școlare, iar biblioteca elevilor avea numai 105 volume. În Cabinetul de științele naturii erau atunci 765 de obiecte din domeniul mineralogiei, 399 pentru botanică și 1 460 pentru zoologie, iar Cabinetul de fizică dispunea de 165 de aparate; colecția de desene avea 546 modele din gips; colecția de monede – 120 de monede⁶⁶.

În următorul deceniu, biblioteca școlară și cabinetele școlare au fost completate cu alte cărți și materiale didactice. În 1894, de exemplu, biblioteca învățătorilor avea în posesie 3 277 de cărți și broșuri, 61 hărți de perete, 97 tăblițe, 64 planșe istorice și 3 289 de programe, iar în biblioteca elevilor erau 652 de cărți. În Cabinetul de științele naturii se aflau la dispoziția elevilor 1 830 de obiecte din domeniul zoologiei, 1 098 – despre mineralogie și 662 – despre botanică, dar și 25 de aparate microscopice. Școala mai dispunea atunci de 481 de aparate pentru fizică, 795 de modele diferite pentru orele de desen, 127 de monede și 43 de obiecte pentru sala de gimnastică. În această perioadă biblioteca școlară s-a completat cu mai multe cărți, donate de fostul profesor al gimnaziului, Severin Jankowski și istoricul Franz Adolf Wickenhauser. Secția de zoologie a primit în 1892 o colecție valoroasă de fluturi de la profesorul Alfred Pawlitschek, iar Cabinetul de fizică a obținut în 1889 un număr impunător de aparate de la fosta Școală reală inferioară din Siret⁶⁷.

În 1895, programele școlare din bibliotecă au fost detașate într-o secție aparte și au fost create cabinete noi de matematică și arheologie. Pentru bibliotecă și cabinetele școlare era responsabil un custode, care concomitent era și profesor la gimnaziu. Custode al bibliotecii școlare a fost, din 1883/1884 și până în 1890, profesorul Severin Jankowski, urmat de Jakob Keller (până în 1892) și Nikolaus Ustyanowicz. La celelalte cabinete școlare sau colecții, custode era, de regulă, profesorul care predă obiectul respectiv.

În 1899 a fost alcătuit un registru alfabetic al cărților din bibliotecă. Atunci existau în biblioteca școlii 1 623 de volume, grupate pe 19 secțiuni. Marea majoritate a cărților erau în limba germană, dar erau și volume în limba română ale autorilor Dimitrie Cantemir, Costache Negruzzi, Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, George Coșbuc, Bogdan Petriceicu Hașdeu ș.a. De asemenea, în bibliotecă mai exista literatură didactică, manuale școlare, regulamente, gramatici, dicționare, enciclopedii, ziare și reviste⁶⁸.

Până la sfârșitul stăpânirii austriece, biblioteca Gimnaziului din Rădăuți a continuat să fie completată cu noi cărți, broșuri, manuale, ziare, reviste, mai ales în urma unor donații. În 1914, biblioteca profesorilor avea 3 708 volume, iar cea a

⁶⁶ Gabriel von Mor, *Geschichte der Gründung*, p. 42.

⁶⁷ *Ibidem*, p. 42–43.

⁶⁸ Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Evoluția învățământului la Rădăuți. Manuale școlare din Biblioteca Gimnaziului de Stat cezaro-crăiesc*, în „Analele Bucovinei”, an IX, nr. 1, 2002, p. 42–43.

elevilor – 1 744. Tot atunci mai exista o colecție de cărți Sosnovici (1 035 volume), biblioteca Asociației de ajutorare a gimnaștilor (1 549 volume) și o colecție de programe (9 163 de exemplare)⁶⁹.

Clasele paralele româno-germane

Până în 1910, elevii români de la Gimnaziul din Rădăuți au fost obligați să studieze toate obiectele în limba germană, cu excepția lecțiilor de română și religie ortodoxă. Din această cauză, doar puțini copii de români se înscriau la această școală, iar și mai puțini reușeau să o absolvească. Pe măsură ce se dezvolta învățământul primar, și românii din zona Rădăuților au revendicat învățământ secundar în limba maternă. Primul pas în această direcție s-a realizat în 1900, când s-a constituit Societatea Internatul de băieți români ortodocși din Rădăuți, în frunte cu arhimandritul Teofil Patraș, egumenul Mănăstirii Putna. Președintele acestei societăți a reușit să-l convingă pe țăranul Vasile Marcu din Frătăuții Vechi să dăruiască suma de 17 000 de coroane, la care s-au adăugat și alte donații mai mici. În iulie 1902, societatea respectivă a procurat în apropiere de gimnaziu un teren, la prețul de 7 300 de coroane, iar în 1904 Fondul Bisericesc a mai donat un teren din apropiere. Pe acest teren a fost construit, în vara anului 1905, un internat pentru băieți români. Acest internat a fost inaugurat la 1 septembrie 1905, cu peste 30 de elevi⁷⁰.

După deschiderea acestui internat, reprezentanții românilor au revendicat înființarea la Gimnaziul din Rădăuți a unor clase paralele cu limba română de instruire. Pentru aceasta au militat și s-au remarcat în mod deosebit învățătorul George Popadiuc și deputatul Teofil Simionovici. Consiliul Școlar Provincial, în ședința din 14 mai 1909, s-a adresat către Ministerul Cultelor și Învățământului cu propunerea de înființare la Gimnaziul din Rădăuți a unor clase paralele românești, cu o conducere pedagogică separată. La începutul anului 1910, Comitetul Internatului de băieți români a decis să lărgescă clădirea edificiului, pentru a permite adăpostirea și a claselor paralele românești. După realizarea acestor condiții, ministerul de resort a decis, la 4 iulie 1910, deschiderea claselor paralele române, începând cu 1 septembrie 1910.

Examenele de admitere s-au organizat în zilele de 9–11 septembrie, fiind admiși în clasa I 137 de elevi. În această clasă paralelă a trecut și o parte dintre elevii români, care un an au învățat în clasa germană, pierzând un an de studiu⁷¹. Concomitent s-a înființat și o clasă pregătitoare. Primii doi profesori ai secției române au fost Vasile Cârdei și Calistrat Șotropa, iar în octombrie au mai venit

⁶⁹ *Ibidem*, p. 43.

⁷⁰ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 40.

⁷¹ Petru Bejenaru, *op. cit.*, p. 23.

Leonida Bodnarescul, care a devenit diriginte, și Emanoil Isopescul. Deoarece numărul elevilor era foarte mare, chiar din primul an s-au deschis trei secții pentru clasa I. Potrivit primului anuar al acestei secții româno-germane, la începutul anului școlar, în clasa pregătitoare și în clasa I s-au înscris în total 153 de elevi, iar la sfârșitul anului școlar au rămas 115, toți români de confesiune ortodoxă. Atunci erau 26 de elevi în clasa pregătitoare și 89 în clasa I (32 în I A, 29 în I B și 28 în I C)⁷².

Deși toți elevii din Secția paralelă a gimnaziului erau români, doar o parte dintre obiecte au fost predate în română. Potrivit ordinului ministerial, în afară de limba română și religia ortodoxă, în română urmau să mai fie predate obiectele matematică și limba latină, ca și la celelalte trei gimnazii româno-germane deja existente în Bucovina. Deoarece mulți elevi știau foarte slab germana, orele de limbă germană au fost mărite până la opt pe săptămână, în clasa pregătitoare, și șase pe săptămână, în clasele I și a II-a, urmând ca din clasa a III-a să se învețe câte patru ore săptămânal⁷³.

În anul școlar 1910/1911, în clasa pregătitoare a Secției române, elevii au avut câte 30 de ore pe săptămână (zece de germană, opt de română, patru de matematică, câte două de religie, caligrafie și gimnastică, câte o oră de geografie și istorie naturală), iar în clasa I – 29 de ore (opt de latină, cinci de germană, patru de română, trei de matematică, câte două ore de religie, geografie, istorie naturală și gimnastică, precum și o oră de caligrafie). Diriginte al secției româno-germane de la Gimnaziul din Rădăuți a fost Leonida Bodnarescul. Atunci activau la această secție patru profesori titulari și suplinitori (Emanoil Isopescul, Calistrat Șotropa, Vasile Cârdei și Mihai Vicol), precum și profesorii auxiliari Ioan Chelariu, Ioan Tiron și Theodor Maader⁷⁴.

În vara anului 1911, Societatea Internatul de băieți români ortodocși din Rădăuți a construit un nou edificiu, care cuprindea două clase, o sală de gimnastică și capela școlară. La 7 februarie 1912, această societate a încheiat cu statul un contract, pe o perioadă de cinci ani, prin care obținea o subvenție de 30 000 de coroane și o chirie anuală în sumă de 3 000 de coroane. Cu acești bani s-a amenajat edificiul școlar, ceea ce a asigurat cu spațiu necesar secția româno-germană a gimnaziului⁷⁵. În următorii ani s-a înființat câte o clasă nouă, astfel că la sfârșitul anului școlar 1913/1914 existau deja câte două secții paralele pentru clasele I–III și o singură secție în clasa a IV-a. Numărul elevilor a crescut constant, ajungând la 210 în 1914⁷⁶.

⁷² Leonida Bodnarescul, *Anuarul I al Secției româno-germane a Gimnaziului de stat din Rădăuți pe 1-lea an școlar 1910–1911*, Rădăuți, 1911, p. 34.

⁷³ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 44.

⁷⁴ Leonida Bodnarescul, *op. cit.*, p. 14–15.

⁷⁵ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 43.

⁷⁶ *Ibidem*, p. 43, 73.

La 10 aprilie 1914, Ministerul Cultelor și Învățământului a emis ordinul de transformare a acestor clase paralele în Secția româno-germană a Gimnaziului de Stat din Rădăuți și despărțirea, în privință administrativă, de instituția principală. Tot atunci s-a dispus înființarea treptată a claselor superioare, începând cu anul școlar 1914/1915⁷⁷.

Înființarea claselor paralele române la Gimnaziul din Rădăuți a avut un rol foarte important pentru populația românească din această parte a Bucovinei. Majoritatea elevilor erau din orașul și districtul Rădăuți, dar veneau la studii și copii din districtele vecine. Astfel, în 1913, la secția românească a gimnaziului învățau 33 de copii din orașul Rădăuți, 31 din Horodnicul de Sus, 17 din Horodnicul de Jos, 11 din Frătăuții Vechi, 10 din Bilca, câte opt de la Sucevița și Volcineț, câte șapte de la Gălănești și Volovăț, câte șase de la Costișa și Vicovul de Sus, câte cinci de la Burla, Frătăuții Noi, Marginea, Voitinel și Pârtești⁷⁸.

Până la izbucnirea războiului, secția românească a gimnaziului rădăuțean a stabilit legături cu românii din afara Bucovinei, fiind vizitată, la 14 aprilie 1912, de 15 profesori și 35 de elevi ai Școlii Normale „Vasile Lupu” din Iași, iar la 11 iulie 1914, de patru profesori și 27 de elevi de la Gimnaziul din Huși. De asemenea, mai multe personalități importante au fost în vizită la această școală. Astfel, secția românească a fost vizitată de mitropolitul Bucovinei, Vladimir de Repta (la 12 septembrie 1912), de profesorii universitari Ion Nistor și Sextil Pușcariu (la 1 iunie 1913), de profesorii ardeleni Onisifor Ghibu, inspector școlar în Sibiu, și Iuliu Maior, profesor la Blaj (la 10 iunie 1914)⁷⁹.

Dirigintele Leonida Bodnarescu a înființat și o bibliotecă școlară, donând în acest scop propria sa bibliotecă. În 1914, biblioteca profesorilor de la secția româno-germană a gimnaziului dispunea de 728 de volume, iar biblioteca elevilor – 505. În cadrul secției exista și o *Biblioteca pauperum*, cu manuale și volume de literatură didactică, pe care elevii le puteau împrumuta pentru un an de zile. Din 210 elevi înscriși atunci la școală, 184 au solicitat 1 334 de volume, iar de la *Biblioteca pauperum*, 206 elevi au împrumutat 616 cărți didactice⁸⁰.

La sfârșitul anului școlar 1913/1914, la Secția româno-germană a Gimnaziului din Rădăuți învățau 215 elevi, inclusiv zece fete. În clasa pregătitoare erau 25 de elevi. Conducător al secției era în continuare profesorul Leonida Bodnarescu. La această secție activau profesorii titulari Emanuil Isopescu, Nicolae Bucaciuc, Dimitrie Repta și Teodor Zub, învățătorii suplینitori

⁷⁷ „Bukowinaer Post”, Czernowitz, nr. 3138, 3 mai 1914, p. 5.

⁷⁸ George Tofan, *În ce măsură alimentează satele noastre școlile secundare din țară?*, în „Școala”, an IV, nr. 4–5, aprilie–mai 1913, p. 181–182.

⁷⁹ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 44–45; Petru Bejenaru, *op. cit.*, p. 23.

⁸⁰ Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *op. cit.*, p. 43.

Teodor Huțan, Alexandru Candrea, George Lupu și Sergie Șutu. Învățător la clasa pregătitoare era Mihai Vicol, iar George Urmă predă lecțiile de gimnastică⁸¹.

Gimnaziul din Rădăuți în timpul războiului

În timpul războiului, Gimnaziul din Rădăuți a funcționat cu întreruperi, în anii 1914–1916. Din cauza situației complicate din Bucovina, Consiliul Școlar Provincial a decis amânarea deschiderii noului an școlar pentru 12 octombrie 1914. Totuși, nici această dată nu a putut fi respectată, iar cursurile s-au deschis abia la 16 noiembrie și au continuat până la 30 decembrie. Directorul gimnaziului, Gabriel von Mor, a cerut, la 30 noiembrie 1914, să i se acorde concediu pe motiv de boală, iar ulterior s-a pensionat. El a rămas să locuiască în continuare la Rădăuți. La 4 decembrie 1914, Consiliul Școlar Provincial l-a numit pe profesorul Ioan Chelariu în funcția de director al gimnaziului, el fiind cel mai în vârstă profesor de la această instituție.

Prima ocupație rusească a orașului Rădăuți a ținut ceva mai mult de o lună, de la 30 decembrie 1914 până la 7 februarie 1915. În această perioadă, cel mai mult a suferit edificiul principal al gimnaziului, unde a fost staționată armata rusă, iar sala de gimnastică și unele clase au fost transformate în grajduri pentru cai și vite. După revenirea trupelor austriece, procesul de învățământ a fost reluat la 8 aprilie și a continuat pe parcursul întregii veri, până la 31 august 1915.

După o scurtă vacanță de numai două săptămâni, anul școlar 1915/1916 a început la 16 septembrie și au fost ținute lecții, fără întreruperi mari, până la 19 iunie 1916. Deși în condiții de război, elevii au reușit să învețe și să absolvească clasele, pe parcursul anilor școlari 1914/1915 și 1915/1916. Totuși, rezultatele didactice au fost mai slabe decât în condițiile normale de până la război. În 1915, la instituția principală au învățat 417 elevi, dintre care 299 elevi oficiali și foarte mulți particulari (118). În anul următor s-a redus semnificativ mai ales numărul elevilor particulari. În 1916, în clasele germane au fost instruiți 342 de elevi oficiali și numai 21 particulari. În clasele românești au învățat 137 de elevi, în 1915 – 152, inclusiv 12 particulari, în 1916⁸².

În această perioadă mai mulți profesori, dar și elevi din clasele superioare, au fost mobilizați pe front. De la secția română s-au făcut mobilizări la 1 august 1914 (Ioan Covașă, Teodor Huțan, Emanoil Isopescu, George Lupu, Dimitrie Repta, George Urmă și Albert Kollmann) și la 12 decembrie 1914 (Nicolae Bucaciuc, Sergie Șutu, Teodor Zub). În decursul anului 1915 au mai fost luați pe front Aurelian Morariu și Alexie Procopovici⁸³.

⁸¹ *Deutschsprachige Quellen*, p. 66–67.

⁸² Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 73.

⁸³ *Ibidem*, p. 49.

A doua ocupație rusească a orașului Rădăuți a urmat de la 20 iunie 1916 până la 5 august 1917⁸⁴. În această perioadă, edificiul internatului și cel al Secției române au suferit mai puțin decât clădirea instituției principale. Trupele austro-germane au recuperat Rădăuții la 5 august 1917. Însă, învățământul nu a fost reluat, fiindcă edificiile școlare au servit ca adăpost, de această dată pentru militarii germani și austrieci. Cursurile la Secția română au fost reluate abia la 8 mai 1918, sub conducerea profesorului Dimitrie Vasilovici, dar mai multe obiecte în clasele superioare nu au fost predate din cauza lipsei profesorilor. Anul școlar s-a încheiat la 22 septembrie. Atunci s-au organizat și primele examene de absolvire de la Secția română, președinte al comisiei de examinare fiind inspectorul școlar Constantin Mandicevski.

Anul școlar 1918/1919 a început la 15 octombrie 1918, în ambele secții ale gimnaziului. Între timp s-a produs prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare, iar Bucovina s-a unit cu România. După unire a fost reorganizat și Gimnaziul din Rădăuți. La 16 iunie 1919, secția română este declarată independentă, devenind oficial Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, în frunte cu directorul Emanoil Isopescu⁸⁵. În anul școlar 1919/1920, clasele române au devenit clase principale, iar cele germane au fost transformate în paralele, trecându-se la lichidarea treptată a acestora. Deja în anul 1922, la Liceul din Rădăuți existau 12 secții românești, frecventate de 304 elevi, dintre care 269 români, 14 evrei, 13 germani, cinci polonezi, doi maghiari și un ucrainean, și numai șase secții germane, unde învățau 185 de elevi, inclusiv 115 evrei, 63 germani, trei ucraineni, doi români și doi polonezi⁸⁶.

Anexă

Elevii de la Gimnaziul din Rădăuți

Anul școlar	Filiala	Nr. clase	Total elevi	După limba maternă				După confesiuni			
				germani	români	ruteni	poloni	catolici	ortodocși	evang.	mozaici

⁸⁴ *Ibidem*, p. 49.

⁸⁵ Petru Bejenaru, *op. cit.*, p. 24.

⁸⁶ Emanoil Isopescu, *op. cit.*, p. 73.

Gimnaziul de Stat din Rădăuți (1872–1918)

1872/73	germ	1	75	43	12	6	14	47	15	1	11
1873/74	germ	2	94	51	23	10	8	39	29	3	23
1874/75	germ	3	114	68	29	6	9	51	32	3	28
1875/76	germ	4	132	69	43	7	10	49	46	5	29
1876/77	germ	4	123	69	33	9	10	53	39	6	24
1877/78	germ	4	125	67	34	8	13	60	34	5	24
1878/79	germ	4	112	61	37	7	6	44	37	7	23
1880/81	germ	4	137	67	52	5	11	58	48	7	23
1881/82	germ	4	143	65	43	21	10	51	54	9	26
1882/83	germ	5	147	74	44	12	16	63	50	5	29
1883/84	germ	6	181	93	57	13	18	68	64	11	37
1884/85	germ	7	184	94	57	8	25	75	65	7	37
1885/86	germ	8	191	97	64	8	19	75	64	9	43
1886/87	germ	8	202	108	60	5	24	76	62	11	50
1887/88	germ	8	216	117	62	9	26	85	69	12	50
1888/89	germ	8	217	112	61	19	22	74	76	11	54
1889/90	germ	8	232	128	58	19	23	78	75	9	67
1891/92	germ	8	235	138	57	17	21	82	69	14	69
1892/93	germ	8	243	141	56	17	25	80	68	16	78
1893/94	germ	8	265	163	54	19	28	86	69	12	98
1894/95	germ	8	304	203	55	20	25	102	68	17	117
1895/96	germ	8	320	222	55	17	25	115	64	18	123
1896/97	germ	8	396	271	72	22	27	127	85	22	161
1897/98	germ	8	406	281	77	23	23	129	87	30	159
1898/99	germ	8	432	302	80	22	24	128	98	25	181
1900/01	germ	8	435	314	84	18	17	123	99	24	188
1901/02	germ	8	438	331	75	16	16	120	88	24	206
1902/03	germ	8	428	316	75	16	19	127	88	17	194
1903/04	germ	8	410	301	76	14	17	114	91	21	184
1904/05	germ	8	384	299	61	9	14	109	69	20	185
1905/06	germ	8	375	300	49	8	17	97	58	23	197
1906/07	germ	8	378	298	53	10	15	92	59	19	206
1907/08	germ	8	371	296	57	6	11	84	61	21	203
1908/09	germ	8	342	282	50	4	6	76	58	25	183
1909/10	germ	8	342	285	50	3	4	75	55	21	190
	germ	8	359	296	53	1	9	90	58	21	190
	germ	8	389	322	54	2	10	100	58	25	206
	germ	8	402	338	50	2	11	99	62	25	215
1910/11	germ	8	430	367	51	1	10	107	57	30	233
	g/rom	1	92	–	92	–	–	–	92	–	–
1911/12	germ	8	415	366	44	2	2	102	50	37	222
	g/rom	2	144	–	144	–	–	–	144	–	–
1912/13	germ	8	408	365	34	2	5	97	42	38	227
	g/rom	3	179	–	179	–	–	–	179	–	–

Surse: 1. Pentru anii 1872/1873–1880/1881 au fost selectate date din *Statistisches Jahrbuch* pentru anii: 1872, p. 28; 1873, p. 30; 1874, p. 30; 1875, p. 38; 1876, p. 84; 1877, p. 94; 1878, p. 96; 1879, p. 96; 1881, p. 102; pentru anii 1881/1882–1913/1914 au fost selectate date din diferite volume ale revistei „Oesterreichische Statistik”: vol. 3.2, p. 38–39; vol. 9.1, p. 36–37; vol. 12.3, p. 36–37; vol. 16.2, p. 36–37; vol. 18.2, p. 36–37; vol. 21.1, p. 36–37; vol. 22.4, p. 36–37; vol. 25.3, p. 36–37; vol. 28.4, p. 36–37; vol. 35.4, p. 36–37; vol. 38.4, p. 36–37; vol. 44.4, p. 36–37; vol. 48.4, p. 36–37; vol.

Constantin Ungureanu

51.1, p. 36–37; vol. 52.3, p. 36–37; vol. 54.2, p. 36–37; vol. 55.4, p. 38–39; vol. 62.1, p. 38–39; vol. 68.3, p. 40–41; vol. 70.3, p. 40–41; vol. 73.1, p. 40–41; vol. 76.1, p. 38–39; vol. 77.2, p. 38–39; vol. 79.3, p. 38–39; vol. 86.2, p. 40–41; vol. 91.2, p. 44–45; vol. 93.1, p. 50–52; ediție nouă, vol. 7.3, p. 64–66; vol. 8.2, p. 64–66; vol. 11.3, p. 64–66; vol. 14.3, p. 74–75.

GIMNAZIUL DE STAT DIN RĂDĂUȚI (1872-1918)

CONSTANTIN UNGUREANU

Das Staatsgymnasium in Radautz (1872–1918)

*(Zusammenfassung)**

Das Staatsgymnasium in Radautz wurde am 1. Oktober 1872 feierlich eröffnet. Bis 1878 funktionierte diese Schule als ein Realgymnasium. Im September 1881 wurde es zum Obergymnasium und allmählich wurden die 5., 6., 7. und 8. Klasse eröffnet. Die Unterrichtssprache war Deutsch, aber die Fächer Rumänisch und (orthodoxe) Religion wurden auf Rumänisch unterrichtet. Im Laufe der Jahre 1872–1914 hatte das Gymnasium folgende Direktoren: Ernst Rudolf Neubauer (1872–1883), Heinrich Klauser (1883–1895) și Gabriel von Mor (1895–1914), alle deutscher Herkunft. Die meisten Lehrer waren der deutschen Sprache mächtig, weil sie aus verschiedenen österreichischen Provinzen kamen. Die Schüler waren hauptsächlich deutscher und jüdischer Herkunft und die Anzahl der rumänischen Schüler war 60–70 pro Jahr. Seit 1910 wurden rumänisch-deutsche Parallelklassen eröffnet, wo alle Schüler rumänischer Herkunft waren. In diesen Klassen wurden einige Fächer (Rumänisch, Latein, Mathematik, orthodoxe Religion) in rumänischer und die restlichen in deutscher Sprache unterrichtet. Nach der Vereinigung der Bukowina mit Rumänien wurde das Radautzer Gymnasium zum „Eudoxiu Hurmuzachi“-Lyzeum mit rumänischer Unterrichtssprache.

Schlüsselwörter: Bukowina, Radautz, Mittelschulwesen, Staatsgymnasium.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

FACULTATEA DE TEOLOGIE DE LA CERNĂUȚI

CONSTANTIN CENUȘĂ

Universitatea din Cernăuți a fost înființată la 29 august 1875, sub patronajul împăratului Franz-Joseph. Inițial, limba de predare a fost germană¹, cu departamente separate pentru limba și literatura română și ruteană. Facultăților de Drept și Filosofie li s-a adăugat în scurt timp de la înființare și Facultatea de Teologie, prin încorporarea Institutului Teologic și încadrarea profesorilor de la Institut în noua facultate. Statutul de organizare pentru noua Universitate prevedea înființarea unei Facultăți Teologice pe cheltuiala Fondului Bisericesc din Bucovina².

Uricul de fundație al noii Universități, semnat de împăratul Francisc Iosif la Schönbrunn, avea următorul text: „Aplicând noi legea aceasta, fundăm și creăm, cu acest uric, Universitatea din Cernăuți, permițându-i totodată preagrațios ca să poarte numele nostru de «Universitatea Francisco-Iosefină î. r. cernăuțeană». Am ordonat ca această Universitate, înainte de toate, să fie compusă din trei facultăți: una teologică greco-orientală, alta juridică și mai alta filosofică și am îngrijit ca aceste trei facultăți să fie înzestrate cu acele puteri învățătoarești, mijloace didactice, zidiri și fonduri care sunt de trebuință pentru realizarea scopurilor lor nobile. Mai departe, ordonăm ca această nouă școală înaltă să se organizeze și să se constituie întru toate și în ceea ce nu este anume ordonat pentru ea, după legile, ordonanțele și întocmirile după care se conduc celelalte universități din regatele și țările noastre reprezentate în Parlament, acordându-i, totodată, toate acele drepturi, privilegiile și libertăți care fuseseră acordate, la timpul său, prea grațios, de noi și de înaintașii noștri, acestor universități care înfloresc prin celelalte regate și țări ale noastre. Voim, îndeosebi, ca această Universitate să constituie, în limitele dreptului academic în vigoare, o corporațiune înzestrată cu deplină independență și autonomie, pentru a-și reglementa și administra

¹ Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. III, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1981, p. 190.

² Ion Nistor, *Istoria Bisericii din Bucovina și a rostului ei național-cultural în viața românilor bucovineni*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2003, p. 111.

afacerile ei externe în deplină libertate. Noi avem credința că Universitatea va face uz cu cumpătare de drepturile, privilegiile și libertățile ce i s-au acordat și că ea va împlini toate speranțele pe care, în spiritul nostru și al credincioșilor noștri supuși, le nutrim cu ea astăzi, în ziua înființării ei. Noi credem, cu deosebire, că ea va deveni nu numai un centru de cultură pentru știința superioară, pentru cercetări libere și pentru orice artă și dexteritate a spiritului omenesc, ci și că ea își va arăta toată sollicitudinea pentru frica de Dumnezeu, pentru buna cuviință și virtute și că ea va spori, va crește și va înflori spre fericirea împărăției și a țării”³.

Universitatea a fost inaugurată cu toată solemnitatea la 4 octombrie 1875, printr-un serviciu divin oficiat la Catedrala Ortodoxă din Cernăuți, în prezența tuturor oficialităților și a oaspeților veniți din celelalte provincii ale imperiului și din străinătate. Ministrul Cultelor și al Învățământului, dr. C. de Stremayr, a evitat în alocuțiunea sa orice excese naționaliste austriece, mai ales că anul 1875 amintea și de împlinirea a o sută de ani de la anexarea sau, mai bine zis, răpirea Bucovinei. Efectul produs de cuvântarea festivă rostită de Friederic Schuler de Libloy, decanul Facultății Juridice, a fost unul de nemulțumire în rândul românilor⁴.

Ion G. Sbiera, referindu-se la acel moment, aprecia discursul drept „o amestecătură dezlegată de idei necoerente”, care „a contribuit mult la tulburarea și întunecarea bunelor impresiuni produse de diversele festivități în inimile expansive ale participanților la ele și ale ctitorilor cuvântării”⁵. Trebuie spus că Universitatea a fost înființată în perioada vicariatului lui Teoctist Blajevici, mitropolitul de mai târziu (1877–1879) și acum s-a reorganizat Institutul Teologic ca facultate a acesteia.

Institutul Teologic (1827–1875) din Cernăuți, transformat în Facultate de Teologie în 1875, a jucat un rol important în cultura Bucovinei, dar și în viața întregii ortodoxii, fiind singurul așezământ de învățământ teologic din întreaga Monarhie Austro-Ungară⁶. Subordonarea canonică și administrativă către Mitropolia sârbească din Carloviț (1783) a avut un efect negativ asupra credincioșilor ortodocși români din Bucovina. În aceste condiții, limba slavonă a câștigat teren în cadrul bisericii bucovinene, dar, mai mult, limba română a fost treptat înlocuită cu limba germană și polonă.

Cel care a avut un rol esențial în păstrarea sentimentului național a fost marele ierarh Silvestru Morariu Andrievici (1880–1895). Acesta a luat măsuri care vizau

³ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 214.

⁴ Ion G. Sbiera, *Familia Sbiera, după tradițiune și istorie. Amintiri din viața autorului*, Cernăuți, Tipografia Universitară, 1889, p. 287.

⁵ *Ibidem*, p. 297.

⁶ Vladimir Trebici, *Bucovina*, în „Academica”. Revistă de știință, cultură și artă, București, anul I, nr. 6, 1991, p. 31.

consolidarea școlilor românești, contribuind la redeșteptarea conștiinței naționale a românilor bucovineni. Astfel, la îndemnul său au luat ființă diverse asociații studențești, iar preoții au început să officieze serviciile divine exclusiv în limba română. Unii preoți au ridicat cu mijloace proprii biserici și școli românești, îngrijindu-se de starea economică a populației românești, înființând bănci și cooperative de consum.

Referitor la Facultatea de Teologie, se impune precizarea că aceasta este cea mai veche instituție superioară de cultură românească din Moldova de Sus, ea dezvoltându-se din vechea Academie Duhovnicească de la Mănăstirea Putna, care a fost întemeiată de Grigore Ghica-Vodă⁷ și mitropolitul Moldovei, Iacob Putneanul (1750–1760), fiind condusă de marele cărturar și teolog Vartolomeu Măzăreanu⁸.

După înființarea acestei facultăți, începe o nouă perioadă în viața bisericii, cea care acum se bucură de un învățământ superior de un real folos pentru românii bucovineni. La Facultatea de Teologie se trece la un alt stadiu de predare. Pe lângă profesorii vechi, au fost aduși noi profesori, cu studii teologice în Austria și Germania, dar și foști studenți ai Institutului Teologic⁹. Printre materiile predate acum se pot aminti: studiul biblic și exegeza Vechiului Testament, studiul biblic și exegeza Noului Testament, istoria bisericii, dogmatica și teologia fundamentală, dogmatica specială, teologia morală, dreptul bisericesc, teologia practică, limbile ebraică și aramaică, greaca și slava bisericească. Cursurile se desfășurau pe o perioadă de opt semestre, iar limba de predare era germana, excepție făcând teologia practică, aceasta predându-se în limbile română și ruteană.

Beneficiind de acordul mitropolitului, guvernatorul Bucovinei, Bourguignon, a numit la Facultatea de Teologie pe specialistul în slavonistică Eugen Kozak la Catedra de limbă slavonă și, la altă catedră, pe Dionisie Irimiciuc, care a fost până atunci profesor de religie la Liceul din Cernăuți. Acesta din urmă nu îndeplinea niciuna din condițiile cerute¹⁰. Dacă despre primul dintre cei numiți nu se spunea nimic, pentru că, într-adevăr, avea merite reale, despre Irimiciuc se spunea că nu avea nicio publicație, „ba avea una plasată într-un ziar rutean din Cernăuți, sub titlul sugestiv *Memoriile unui nebun*, în care Irimiciuc lovea în instituțiile bisericești ortodoxe, ridiculizându-le și criticându-le. Preoțimea ortodoxă din Bucovina, sesizându-se, a cerut darea în judecată

⁷ Grigore Ghica a fost domn al Moldovei de patru ori: 26 septembrie 1726 – 5 aprilie 1733, 16 noiembrie 1735 – 3 septembrie 1739, octombrie 1739 – 13 septembrie 1741 și mai 1747– aprilie 1748 și al Munteniei de două ori: 5 aprilie 1733 – 16 noiembrie 1735 și 5 aprilie 1748 – 23 august 1752.

⁸ Această Academie a fost transformată într-un Institut Teologic după anul 1774, servind drept bază viitoare Facultăți de Teologie.

⁹ Vladimir Trebici, *Facultatea de Teologie din Cernăuți (1875–1940) și importanța sa ecumenică*, în „Studii teologice”, București, an XLIV, nr. 5–6, 1992, p. 7.

¹⁰ Serviciul Arhivelor Naționale Istorice Centrale, Fond *Teodor Bălan*, dosar nr. 15, f. 21.

a ereticului, după cum o cerea și o impunea disciplina Bisericii Ortodoxe”¹¹. Iată așadar că, pe lângă faptul că era slab pregătit, dascălul numit de Bourguignon avea și „calități” morale deosebite. După ce a fost dat în judecată, acesta „și-a recunoscut vina, într-un târziu”¹².

Visul românilor din ținuturile aflate sub ocupație străină s-a împlinit odată cu ziua de 1 decembrie 1918. Prin articolul 59 al Tratatului de Pace, semnat la 10 septembrie 1919, la Saint-Germain, Austria a renunțat la fostul Ducat al Bucovinei în favoarea României, iar Parlamentul de la București a ratificat, la 31 decembrie 1919, prin Decretul-lege din 18 decembrie 1918, unirea Bucovinei cu România. Prin recunoașterea unirii de către Congresul de Pace de la Paris și prin introducerea ei în Constituția României, actul din 28 noiembrie 1918 a rămas definitiv¹³.

În aceste condiții era nevoie de o reorganizare a tuturor zonelor țării, care să aibă în vedere și reorganizarea învățământului. În acest sens, anul 1919 a fost unul deosebit de important și, chiar dacă se înainta cu pași mărunți, lucrurile păreau că merg într-o direcție bună. Legislația privind învățământul superior a cunoscut un proces mai îndelungat. Prin decrete regale, Universitatea maghiară din Cluj și Universitatea germană din Cernăuți s-au transformat, începând cu 1 octombrie 1919, în universități românești. Potrivit decretului, salariile, gradațiile și indemnizațiile profesorilor și funcționarilor de la aceste universități erau aceleași cu cele ale colegilor de la Iași și București. Universitatea din Cernăuți și-a deschis cursurile în ziua de 24 octombrie 1920, cu participarea regelui Ferdinand, a reginei Maria și a principelui moștenitor Carol¹⁴.

După anul 1918, învățământul teologic din Biserica Ortodoxă Română a trecut prin diverse transformări, cauzate de noua situație în care se aflau românii, dar, cu toate acestea, facultățile de teologie de la noi au avut profesori de valoare, aproape toți cu studii de specializare făcute în mari centre universitare din Apus, care au publicat numeroase lucrări în domeniul specializării lor.

La Facultatea de Teologie din Cernăuți îi amintim pe: Vasile Tarnavschi (Vechiul Testament), Vasile Gheorghiu (Noul Testament), Nicolae Cotos (Teologia fundamentală), Vasile Loichiță (Dogmatică), Valerian Șesan (Drept bisericesc), Simion Reli (Istoria Bisericii Române), Domițian Spânu (Morală). În afară de aceștia, îi menționăm și pe unii profesori care, după 1948, au activat la București și Sibiu:

¹¹ *Ibidem*, f. 22.

¹² *Ibidem*, f. 22.

¹³ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 404.

¹⁴ Ioan Scurtu, Ion Agrigoroaiei, Petre Out, *Instituțiile*, în vol. *Istoria românilor. România întregită (1918–1940)*, vol. VIII, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 218.

Orest Bucevschi, Vladimir Prelipceanu, Iustin Moiescu, Petru Procopovici, Milan Šesan¹⁵.

Ca și înainte de Marea Unire de la 1918, și după această dată Facultatea de Teologie din Cernăuți a întreținut ideea unității naționale și a continuității istorice a pământului și sufletului românesc¹⁶.

La 25 mai 1933 a avut loc ședința festivă de proclamare a M. S. Regele Carol al II-lea ca patron al Universității și a acordării titlului de *doctor honoris causa* Maiestății Sale. Orașul Cernăuți devine acum un puternic centru cultural românesc, mai ales prin activitatea susținută a Universității de aici, unde funcționau patru facultăți: Drept și Științe de Stat, Litere și Filosofie, Științe, Teologie, alături de Conservatorul de Muzică și Artă Dramatică. În toată Universitatea, dintre cadrele didactice doar patru erau austriece și au ales să rămână aici și după ce Bucovina a revenit României.

Clădirea Universității datează din anii 1920–1922, fiind construită de guvernul României. Istoricul român Ion Nistor a fost mult timp rectorul Universității (1919–1939). La 12 octombrie 1935, odată cu inaugurarea anului universitar 1935–1936, are loc și sfințirea noului edificiu al Universității, în prezența M. S. Regele Carol al II-lea, a Marelui Voievod Mihai și a altor membri ai familiei regale, însoțiți de membrii guvernului. În discursul său, M. S. Regele a spus: „Fără a lăsa în urmă celelalte ramuri de învățatură, aceea care pentru propășirea neamului nostru a strălucit ca o lumină deosebit de vie a fost Facultatea de Teologie Ortodoxă. Ea a venit ca o nevoie imperioasă a credinței noastre, s-o întărească cu o nouă forță culturală. Condușă cu o deosebită cinste de profesori luminați, ca Eusebie Popovici, Vasile Găină, venerabilul Clementie Popovici, a dat ierarhi distinși bisericii noastre, printre care voi numi pe mult regretații mitropoliți Pimen al Moldovei și Nectarie al Bucovinei. Astăzi, când se simte și mai vârtos nevoia unei preoțimi conștiente, adânc pătrunsă de credință și de misiunea ei de conducător sufletesc al poporului, Facultatea de Teologie trebuie să ocupe un loc de frunte în organizarea culturii românești, ca să poată fi în stare să ducă, cu toate puterile, o luptă pentru adevăratul creștinism conștient și viu, luptă care pe zi ce trece devine mai aprigă și mai imperativă”¹⁷.

Despre câteva aspecte ale învățământului teologic superior din Bucovina românească vom aminti și noi, vorbind despre personalități ale teologiei bucovinene,

¹⁵ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 434.

¹⁶ P. P., *Facultatea de Teologie din Cernăuți la Suceava*, în „Cuvântul preoțesc”, Rădăuți, anul V, nr. 10–11, 1940, p. 2.

¹⁷ M.S. Carol al II-lea, Regele României, *Discurs la inaugurarea noului local al Universității din Cernăuți*, în „Anuarul Universității «Regele Carol al II-lea» din Cernăuți pe anii 1933–1934”, Cernăuți, 1937, p. 2.

lucrări și studii apărute în perioada de care ne ocupăm, dar și despre importanța învățământului teologic din nordul Moldovei.

Faima și renumele Facultății de Teologie de la Cernăuți sunt date de valoarea profesorilor care au predat aici, dar și de numărul impresionant de studenți care au absolvit-o. O statistică efectuată pentru 11 ani de studiu, între 1921 și 1932, arată că aici au fost înscriși 15 165 de studenți, reprezentând 5,4% din totalul studenților universitari. Dintre aceștia, 14 802 au fost români, adică 6,8% din numărul total al studenților români. Din numărul total al studenților teologi, 898 au fost licențiați, adică 5,9% din înscriși¹⁸.

După cum menționa și decanul Facultății de Teologie din Cernăuți (care în perioada 1945–1948 a funcționat la Suceava), prof. dr. Vasile Loichiță, la solemnitatea deschiderii cursurilor anului 1941–1942, aceasta a fost „aproape trei sferturi de veac farul ortodoxiei românești și al tuturor țărilor ortodoxe din sudul Europei”¹⁹. În sprijinul acestei afirmații se adaugă în continuare: „Nu există disciplină din ansamblul științific al teologiei ortodoxe căreia Facultatea de Teologie din Cernăuți să nu-i fi așezat temelul de totdeauna, până azi neîntrecut. Știința exegetic-istorică, ca și cea sistematic-practică, ne-a dat opere nepieritoare, care fac fală Facultății și Universității cernăuțene și vor înveșnici pe răboj de aur numele iluștrilor ei dascăli români, toți în majoritatea lor și foști rectori ai acestei Universități pe timp de jug străin, onorându-li-se în acest chip, cu smulgere și de silă, erudiția lor, în fața căreia au trebuit să se plece și străinii ce ne stăpâneau. Acești dascăli cu eminentă cultură clasică învățau, scriau și vorbeau latinește, după uzul timpului lor, de la jumătatea secolului al XIX-lea”²⁰.

În cursul anului 1935–1936, Facultatea de Teologie a fost vizitată de A. Kartachov, profesor la Institutul de Teologie Ortodoxă din Paris și Serge Kisel Kiselewski, profesor de Teologie Ortodoxă la Universitatea „Josef Pilsudski” din Varșovia, de mitropolitul Ghermano de Sardion și de mitropolitul Dorotei al Laodiceei. În următorul an, la 18 mai 1937, Facultatea l-a avut ca oaspete străin pe Clavier, profesor la Facultatea de Teologie protestantă din Montpellier, care a ținut în Aula Universității o conferință (*Vers l'union des eglises pour le salut du monde*) despre

¹⁸ Iosif I. Gabrea, *Școala românească. Structura și politica ei, 1921–1932*, București, Tipografia „Bucovina”, f. a., p. 60.

¹⁹ *Solemnitatea inaugurării cursurilor la Facultatea de Teologie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul IX, nr. 1–2, 1942, p. 1.

²⁰ *Ibidem*, p. 2.

mișcarea ecumenică, despre apropierea bisericilor și înfrățirea popoarelor prin creștinism²¹.

Respectul și stima de care se bucurau cadrele didactice de la Facultatea de Teologie din Bucovina în această perioadă este arătat de faptul că profesorul de Noul Testament de aici, dr. Vasile Gheorghiu, a fost numit, în anul 1938, membru de onoare al Academiei Române. Comitetul de redacție al ziarului „Cuvântul preoțesc” din anul 1938 amintește că noul membru al Academiei a fost ales pentru „credința sa puternică, dragostea sa nefățarnică, larga bunătate a inimii sale, curăția gândurilor sale, firea sa domoală și blajină, sinceritatea, modestia, conduita-i rectilinie, caracterul său neșovăitor, [...] toate aceste calități morale, sufletești”²². Această distincție acordată respectabilului profesor vine ca o răsplată a muncii științifice de patru decenii din fața catedrei și ca o confirmare a prestigiului de care se bucură Facultatea de Teologie de la Cernăuți „în fața lumii ortodox-române”²³.

Implicarea Facultății de Teologie de la Cernăuți în problemele importante ale timpului demonstrează că teologia era mereu pregătită să răspundă, prin profesorii și studenții săi, aspectelor contemporane ale vieții. Astfel, în ziua de 10 februarie 1934, sub președinția decanului Facultății de Teologie de la Cernăuți, dr. I. Mihălcescu, în sala de conferințe din Palatul ziarului „Universul”, a avut loc un congres al profesorilor de religie, unde s-a hotărât organizarea preoților profesori într-o asociație pe țară și convocarea unui congres general. Trebuie menționat faptul că acest congres a avut loc ca răspuns la congresul profesorilor de filosofie desfășurat la București, cel care cerea înmulțirea numărului orelor de filosofie din învățământul secundar în defavoarea orelor de dirigenție și religie. Reacția profesorilor de religie din Bucovina, în frunte cu decanul Facultății de Teologie, a fost una cât se poate de firească, având în vedere importanța învățământului religios în această zonă, dar și în celelalte zone ale țării²⁴.

În concordanță cu schimbările rapide ale vremii, și Facultatea de Teologie de la Cernăuți a căutat, în decursul timpului, să se conformeze situațiilor apărute, dar și autorităților statului, toate acestea pentru a arăta că legătura dintre biserică și stat trebuie să fie una puternică. Mitropolitul Visarion Puiu (1935–1940) își exprimă, în cuvântarea sa susținută în fața cadrelor profesionale de la Teologie, din ziua de 2 decembrie 1935, interesul pentru bunul mers al învățământului teologic universitar și

²¹ N. Cotos, *Raportul Facultății de Teologie*, în „Anuarul Universității «Regele Carol al II-lea» din Cernăuți”, 1937, p. 33.

²² *Profesorul Vasile Gheorghiu, membru de onoare al Academiei Române*, în „Cuvântul preoțesc”, anul V, nr. 12, 1938, p. 2.

²³ *Omagierea părintelui prof. dr. Vasile Gheorghiu la Facultatea de Teologie din Cernăuți*, în „Cuvântul preoțesc”, anul V, nr. 12, 1938, p. 3–4.

²⁴ *Un congres al profesorilor de religie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul I, nr. 5, 1934, p. 5.

întristarea față de scăderea prestigiului Facultății de Teologie în rândul tinerilor, căutând, în același timp, soluții viabile pentru schimbarea acestei situații. Dintre soluțiile găsite pentru ca această „pepinieră să ne dea cele mai alese elemente trebuitoare bisericii și eparhiei noastre” sunt amintite: găsirea unor profesori pentru catedrele vacante, ajutor acordat profesorilor în publicarea lucrărilor, sprijin și încurajare în studii studenților, un internat care să adăpostească un număr mai mare de bursieri, crearea unor burse în străinătate pentru studenți, burse pentru studenții străini ce doresc să studieze teologia la Cernăuți²⁵. Aceste directive ce trebuie îndeplinite pentru progresul învățământului teologic bucovinean sunt amintite de I.P.S. Visarion și la deschiderea lucrărilor Adunării Eparhiale din 31 martie 1936²⁶.

Dintr-un articol semnat de un participant la sărbătoarea hramului Facultății de Teologie (30 ianuarie 1936), apărut în ziarul „Cuvântul preoțesc”, aflăm și câteva nume de profesori de teologie din această perioadă. Aceștia sunt menționați ca luând parte, împreună cu I.P.S. Visarion, la slujbele oficiate în biserica Facultății (vecernia cu priveghere și Sfânta Liturghie). În această perioadă, decan la Facultatea de Teologie era pr. prof. dr. N. Cotos, iar printre profesori sunt amintiți preoții: dr. V. Tarnavski, dr. V. Gheorghiu, dr. D. Spânu, dr. S. Reli, dr. Vl. Prelipcean, I. Pașcanu și diaconii A. Mihuță și I. Michiciuc²⁷.

Interesul pentru dezvoltarea învățământului teologic din Bucovina este unul deosebit de important pentru biserică în această perioadă. Lucrul acesta este demonstrat și de un memoriu înaintat în anul 1936 de Societatea Clerului Ortodox din Bucovina mitropolitului Visarion Puiu, în care găsim, pe lângă problemele obișnuite ale Eparhiei, și dorința ca din averea Fondului Bisericesc al Bucovinei să se creeze burse pentru studenții Facultății de Teologie: „Să se acorde burse integrale cu începerea anului școlar 1936–1937 tuturor elevilor care se găsesc în Internatul Eparhial; burse anuale pentru licențiații doctoranzi și doctori în Teologie din Eparhia noastră pentru completare și specializare în studii teologice în străinătate”²⁸.

Una dintre problemele importante ale timpului și care interesează în mod direct și Facultatea de Teologie de la Cernăuți este aceea a autonomiei universitare. Pentru că

²⁵ Visarion, Mitropolitul Bucovinei, *Cuvântarea rostită de I.P.S. Mitropolit Visarion în consfătuirea avută cu toate secțiile eparhiale, de față fiind P.S.S. Episcop Ipolit, întregul corp profesoral al Facultății de Teologie și dl. prefect și primar din Cernăuți, luni 2 decembrie 1935*, în „Cuvântul preoțesc”, anul II, nr. 12, 1935, p. 1–2.

²⁶ Vezi *Cuvântul I.P.S. Mitropolit la deschiderea Adunării Eparhiale din 31 martie 1936*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 7–8, 1936, p. 10.

²⁷ *Hramul Facultății de Teologie și al Institutului Teologic din Cernăuți*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 4, 1936, p. 4.

²⁸ *Memoriul înaintat de Societatea Clerului Ortodox din Bucovina Înalt Prea Sfințitului Mitropolit*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 24, 1936, p. 2–3.

se constată o drastică scădere a moralității în rândul tinerilor studenți, dovedită de asasinatele din acea perioadă, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române cere ministrului Instrucțiunii, dr. C. Angelescu, să avizeze modificarea Legii învățământului superior în ceea ce privește organizarea facultăților de teologie. Se cere ca recrutarea profesorilor să se facă cu aprobarea bisericii, iar ierarhii locului să aibă delegarea de a se interesa de buna desfășurare a activității educaționale, „avizându-se la măsuri disciplinare împotriva profesorilor și a studenților cu deprinderi amorale sau imorale”²⁹.

Anul școlar 1939–1940 a fost unul normal pentru Facultatea de Teologie de la Cernăuți, spre deosebire de anul următor, când, în 28 iunie 1940, profesorii, personalul administrativ și studenții au fost nevoiți să părăsească Cernăuțiul. *Decretul-lege* nr. 183 884, din 3 octombrie 1940, emis de către Ministerul Educației Naționale, prevedea că Facultatea de Teologie de la Cernăuți a fost încadrată din punct de vedere organic la Universitatea din București. La stăruințele Mitropolitului Tit Simedrea al Bucovinei (1940–1945), ale fostului rector al Universității din Cernăuți, Ion Nistor și ale decanului Facultății de Teologie, Nicolae Cotos, sediul facultății a fost mutat în orașul Suceava. Facultatea și-a început activitatea la 7 octombrie 1940, în Internatul Liceului de Băieți „Ștefan cel Mare”; la 6 noiembrie cursurile au putut fi ținute și în sălile mari ale aceluiași liceu. Anul universitar de pribegie a beneficiat de prezența a nouă profesori, dintre care doi au fost pensionați la 1 septembrie 1941 (pr. prof. dr. Nicolae Cotos și pr. prof. dr. Simeon Reli). Numărul celor înscriși în acest an universitar a fost de 392 (388 studenți și patru studente), toți fiind de religie ortodoxă și de naționalitate și etnie română. Numărul licențiaților în același an a fost de 183 de studenți și două studente, fiind înregistrat și un absolvent al cursurilor de doctorat. Căminul în care au fost mutați studenții teologi a fost renovat de către aceștia, de cazare beneficiind un număr de 54 de studenți (30 din Vechiul Regat, 17 din Bucovina, șapte din Basarabia). Alături de căminul Facultății de Teologie a funcționat și o cantină, atât pentru studenții interni, cât și pentru cei externi. De asemeni, un număr de 69 de studenți și două studente au beneficiat de burse și semiburse de la statul român, dar și de la Mitropolia Bucovinei, studenților refugiați acordându-li-se și suma de 35 000 de lei³⁰.

Situația grea în care se aflau studenții refugiați la Suceava era întărită și de lipsa materialului de studiu, nici Arhiva și nici Biblioteca Facultății neputând fi salvate din calea invadatorilor. Cu toate acestea, s-au făcut eforturi uriașe pentru achiziționarea unui număr de 150 de volume, alte 1 000 fiind primite drept donație, toate acestea

²⁹ *Sf. Sinod a cerut desființarea autonomiei universitare pentru facultățile de teologie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 17, 1936, p. 8–9.

³⁰ *Solemnitatea inaugurării cursurilor la Facultatea de Teologie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul IX, nr. 1–2, 1936, p. 7–8.

pentru Biblioteca Facultății. Au mai fost donate de către Ministerul Educației 500 de reviste și ziare, iar 91 de volume au fost primite în custodie pentru perioada de pribegie din partea preotului Pop, de la Parohia „Sf. Nicolae” din Suceava, alte 25 de volume fiind împrumutate de la biblioteca din același oraș. O statistică interesantă ne arată că numărul studenților care doreau să frecventeze această mică bibliotecă (în comparație cu biblioteca aflată la Cernăuți, care număra în jur de 22 000 de volume, din care au ars 2 000) era de aproximativ 10–15 pe zi³¹. Nu doar cu aceste neajunsuri s-a lovit Facultatea de Teologie, ci și cu imposibilitatea ca profesorii săi să-și continue, într-un ritm susținut, activitatea academică. Numărul lucrărilor de specialitate ale profesorilor teologi apărute în această perioadă a fost unul redus, doar unele articole și recenzii apărând în revistele teologice de specialitate³².

După intrarea României în război alături de Germania³³, teritoriul Bucovinei este eliberat de armatele române. Odată cu administrația românească, va reveni la Cernăuți și Facultatea de Teologie. Prin *Legea nr. 922*, publicată în „Monitorul Oficial”, nr. 247, din 17 octombrie 1941, referitoare la înființarea unor instituții de învățământ superior în Bucovina și Basarabia, Facultatea de Teologie și-a redobândit, la 27 octombrie, sediul din Cernăuți, încadrându-se, din punct de vedere organic, la Universitatea din Iași. Aceeași lege a desființat Facultatea de Teologie de la Iași, fostă la Chișinău, personalul didactic de aici fiind mutat la Cernăuți, prin Decizia Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor nr. 252 481, din 23 octombrie 1941. Dintre profesorii care au beneficiat de această lege îi amintim pe Valeriu Iordăchescu, N. Popescu-Prahova, C. Tomescu, Cicerone Iordăchescu³⁴.

O informație prețioasă cu privire la numărul de studenți de la Facultatea de Teologie ne este oferită de ziarul „Cuvântul preoțesc” din anul 1941. Aflăm astfel că numărul studenților care vor fi primiți la cele trei universități din țară este următorul: 1 400 de studenți la Facultățile de Drept, 940 de studenți la Facultățile de Litere și Filosofie, 820 de studenți la Facultățile de Știință și 120 la Facultățile de Teologie. Situația se prezintă deosebit de complicată din acest punct de vedere pentru Facultatea de Teologie de la Cernăuți, care pierde un important număr de teologi care trebuiau să-i înlocuiască pe preoții uciși în timpul ocupației rusești, dar și pe preoții ucraineni trimiși în mijlocul credincioșilor din Ucraina. Dificultățile învățământului teologic sunt date, de asemenea, de pierderea uneia dintre Facultățile de Teologie și de numărul mic

³¹ *Ibidem*.

³² *Ibidem*, p. 8.

³³ Iosif Constantin Drăgan, *Istoria românilor*, Ediția a III-a revăzută, București, Editura Europa Nova, 1999, p. 244–246.

³⁴ *Solemnitatea inaugurării cursurilor la Facultatea de Teologie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul IX, nr. 1–2, 1936, p. 7–8.

de absolvenți de Teologie, care nu pot îndeplini necesitățile apărute între timp prin eliberarea Transnistriei și a ținuturilor românești până la Bug³⁵.

Perioada ce a urmat revenirii românești în Bucovina a fost una dificilă, atât pentru autoritățile române, cât și pentru oamenii de rând. Un rol deosebit de important a fost jucat acum de Mitropolia Bucovinei (Episcopia Bucovinei) și de Facultatea de Teologie, revenită acasă după o perioadă de grea pribegie. Facultatea de Teologie a fost cea care și-a asumat misiunea sa educativă și de instruire a tinerilor bucovineni, dar și a celor veniți din alte zone ale țării (Regat sau Basarabia) sau de peste hotare (sârbi și câțiva bulgari). Dumitru Stăniloae afirmă despre Facultatea de Teologie de la Cernăuți, după revenirea sa în Bucovina, următoarele: „Facultatea Teologică din Cernăuți va lumina iar ca un far uriaș în cuprinsurile spirituale ale ortodoxiei din țara noastră și din tot sud-estul european. [...] Ea este cea mai veche școală românească de cultură teologică înaltă. Ea a creat teologia românească, ridicându-ne de la citirea empirică a textelor patristice, atâtea câte le avem, la o cunoaștere și înțelegere sistematică a doctrinei creștine. Ea a făcut mai mult decât statul nostru și tot ce trebuia să facă el pentru păstrarea și strângerea legăturilor noastre cu popoarele ortodoxe din sud-estul european în baza comunității de credință. [...] Ea reprezintă în ansamblul teologiei românești un stil propriu, extrem de necesar. Prin legăturile ei cu teologia germană, ea reprezintă elementul de sobrietate și scrupulozitate în tot scrisul ei. Paznică severă a formulării precise, tradiționale, ea este frâna necesară și criteriul neînșelător pentru scrisul nostru teologic care, fără îndoială, e bine, pe de altă parte, să fie străbătut și de avânt și de o stăruință de adâncire și lărgire a orizontului spiritual, laturi în care excelează alte centre teologice”³⁶.

În perioada 1920–1940 au avut funcția de decan și rector următorii profesori³⁷: Nicolae Cotlarciuc (1920–1921); Valerian Șesan (1921–1922; 1923–1925; 1927–1930); Vasile Tarnavschi (1922–1923; 1923–1924); Nicolae Cotos (1924–1927; 1935–1937; 1938–1940; 1926–1927); Vasile Loichiță (1927–1929; 1937–1938); Domițian Spănu (1929–1933); Vasile Gheorghiu (1933–1934); Simion Reli (1934–1935).

Este demnă de reținut propunerea decanului Nicolae Cotos, adresată primului Congres de Teologie Ortodoxă, organizat la Atena, în perioada 28 noiembrie –

³⁵ O. Gh., *Prea puțini studenți în teologie!*, în „Cuvântul preoțesc”, anul VIII, nr. 8–10, 1941, p. 6.

³⁶ D. Stăniloae, *Facultatea de Teologie – Cernăuți*, în „Cuvântul preoțesc”, anul IX, nr. 6–7, 1942, p. 2–3.

³⁷ Ion I. Nistor *Anuarul Universității „Regele Carol al II-lea” din Cernăuți pe anul de studii 1938–1939*, Cernăuți, 1939, p. 4.

5 decembrie 1936, de a se înființa o revistă de teologie ortodoxă, care să cuprindă contribuțiile tuturor profesorilor participanți³⁸.

Profesori de renume ai Facultății de Teologie

Una dintre figurile demne de amintit din panoplia oamenilor de seamă bucovineni, care au avut o rodnică activitate și în cadrul Facultății de Teologie este mitropolitul *Nectarie Cotlarciuc* (1875–1935)³⁹. Acesta s-a numărat printre studenții teologi cei mai merituoși ai Facultății de Teologie din Cernăuți în perioada 1895–1900. Între anii 1901 și 1915 a funcționat ca bibliotecar al Universității, intensificându-și munca de cărturar, manifestată în trei direcții ale științei teologice: drept bisericesc, cercetări apologetice și filosofie și teologie practică⁴⁰. În anul 1915, în vederea abilitării sale la Facultatea de Teologie, a publicat la Paterbourn o lucrare în domeniul teologiei pastorale (*Homiletische Formalstufentheorie*), care a avut mare răsunet în critica științifică teologică. Cercetările pe care le-a făcut în această scriere sunt de mare importanță pentru întreaga preoțime, autorul fiind unul dintre cei dintâi care a stăruit asupra necesității și importanței studiului psihologiei în legătură cu predica⁴¹. Pentru meritele sale cărturărești s-a învrednicit să îndeplinească, din 1915, funcția de docent privat, apoi de profesor la Catedra de teologie practică a Facultății de Teologie, în cadrul căreia suplinește o vreme (după moartea profesorului Emilian Voiuțchi) și Catedra de teologie morală. Între anii 1919 și 1924, concomitent cu sarcina de director al bibliotecii universitare este și titular la Catedra de teologie, fiind ales de mai multe ori în Senatul Universității⁴². Între anii 1920 și 1921, Nectarie Cotlarciuc este decan al Facultății de Teologie.

Nicolae Cotlarciuc a fost apreciat de către contemporani ca fiind unul dintre românii cei mai reprezentativi ai Bucovinei. Datorită meritelor sale deosebite, la

³⁸ N. Cotos, *Întâiul congres de teologie ortodoxă*, în „Candela”, Cernăuți, 1936, p. 217–219.

³⁹ Nectarie Cotlarciuc s-a născut la 19 februarie 1875 la Stulpicani, județul Câmpulung Moldovenesc, ca fiu de cantor bisericesc; a absolvit școala primară în satul natal și Liceul de Stat din Suceava; după absolvirea Facultății de Teologie și a Facultății de Filosofie, la Cernăuți, se perfecționează la Universitățile din Bonn, Viena, Würzburg și München; în 1901 este hirotonit diacon la Catedrala din Cernăuți, iar în anul 1923 se călugărește.

⁴⁰ Romulus Cândea, *Noul Mitropolit al Bucovinei: Nectarie Cotlarciuc*, în „Candela”, anul XXXV, nr. 11–12, 1924, p. 462.

⁴¹ Idem, *Episcopul Cetății Albe: Nectarie N. Cotlarciuc*, în „Candela”, anul XXXIV, nr. 3–4, 1923, p. 85.

⁴² Mircea Lutic, *Nectarie Cotlarciuc – un arhipăstor înzestrat cu alese virtuți naționale*, în „Glasul Bucovinei”. Revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul I, nr. 3, 1994, p. 20–21; Mircea Păcurariu, *Dicționarul teologilor români*, Ediția a doua, revăzută și întregită, București, Editura Enciclopedică, 2002, p. 134–135.

19 mai 1923 Nectarie Cotlarciuc este investit în vrednicia de episcop al Cetății Albe și Ismailului, pentru ca în ziua de 7 noiembrie 1924 să fie ales de către Marele Colegiu al Bisericii Ortodoxe Române în demnitatea de arhiepiscop al Cernăuților și mitropolit al Bucovinei și Hotinului, unde va păstori până la moartea sa⁴³.

Ca mitropolit, acesta s-a remarcat ca un vrednic administrator al celor încredințate⁴⁴, a restructurat conferințele pastorale și activitatea Adunării Eparhiale, a Consiliului Eparhial, a reglementat activitatea protopopiatelor și a remaniat serviciile de administrare și exploatare a bunurilor bisericești etc. Același mitropolit a dezvoltat și o susținută activitate publicistică și literară, publicând încă din anii studenției în periodicele bucovinene ale vremii încercări în versuri (*Nouri și chin, Suvenirea, Lolei*) și în proză (*Năluciri și realitate, Dracul și săracul, Buimacei, Câteva cruci fără voie*). A fost o prezență activă în ziarle teologice românești „Candela” și „Credința”. A prelucrat, a completat și a scos într-o ediție nouă, în 1929, *Liturgica Bisericii Ortodoxe*, de Vasile Mitrofanovici; a colaborat, în 1906, la culegerea *Români din Bucovina*, publicând studiul *Istoricul literaturii românilor din Bucovina*. Dintre numeroasele articole și lucrări științifice mai amintim: *Scaunul patriarhal ortodox din Constantinopol* (1903, în limba germană); *Ceva despre reforma patronatului bisericesc din Bucovina* (1904); *Istoricul literaturii românilor din Bucovina* (1906); *Dreptul de cititorie și patronatul bisericesc în Principatul Moldovei și în Bucovina* (1907, în limba germană); *Subiectul averii bisericești în biserică din răsăritul apropiat* (1909, în limba germană); *Despre problema esenței materiale, spirituale a dumnezeirii* (1910, în limba germană); *Scurtă privire asupra bibliografiei române* (1911, în limba germană); *Contribuțiuni la dreptul conjugal și patrimonial românesc, mai ales în sudul Bucovinei* (1913, în limba germană); *Suporturile psihologice ale limbajului* (1915, în limba germană); *Treptele formale psihologice în predică* (1915, în limba germană și 1923, în limba română); *Ocotirea socială și biserică creștină* (1921); *Chestiuni omiletice* (1923); *Împrumutul Fondului Bisericesc al Bucovinei* (1923)⁴⁵.

Un alt profesor de Teologie de la Cernăuți a fost *Vasile Gheorghiu* (16 iunie 1872, Câmpulung Moldovenesc – 29 noiembrie 1959, Cut, jud. Neamț). Urmează cursurile Liceului Ortodox din Suceava (1882–1890), apoi Facultatea de Teologie din Cernăuți (1890–1894), unde obține doctoratul (1897); a făcut studii de specializare la Facultățile de Teologie Romano-Catolică și Protestantă din Viena, Bonn, Breslau și Leipzig (1897–1899). A trecut apoi la Universitatea din Bonn (1898), unde a studiat cu profesorii Kaulen, Langen și Grafe, pentru ca între anii 1898 și 1899 să urmeze cursurile lui Al. Schäfer și Fr. Delitsch. Facultatea de Teologie protestantă din Leipzig

⁴³ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 21.

⁴⁴ *Mitropolitul Nectarie*, în „Cuvântul preoțesc”, anul II, nr. 2, 1935, p. 1.

⁴⁵ Mircea Litic, *op. cit.*, p. 22–25.

(1899) i-a dat prilejul să asculte cursurile profesorilor G. Heinrici și Caspar René Gregory⁴⁶. Finalizându-și studiile, a fost abilitat, în anul 1901, ca docent privat pentru studiul biblic și exegeza *Noului Testament* în cadrul Facultății de Teologie din Cernăuți pentru ca, în baza lucrării *Adresații Epistolei către Galateni* (1904), să fie numit, în anul 1905, profesor agregat pe seama aceleiași catedre. Lucrarea *Viața și activitatea Sfântului Apostol Pavel* i-a adus numirea în funcția de profesor titular al Catedrei de studiu biblic și Exegeza Noului Testament, numire produsă în anul 1908⁴⁷. Personalitatea preotului și profesorului doctor Vasile Gheorghiu „culminează în savantul care a condus știința ortodoxă română a *Testamentului Nou* la înflorire și a înzestrat-o – pentru prima dată – cu opere definitive. [...] Ceea ce-l caracterizează este bogăția informației, tăria argumentării și suplețea spiritului critic”⁴⁸. Vasile Gheorghiu a fost docent (1901), profesor agregat (1905), apoi titular (1909) la Catedra de studiu biblic și exegeza *Noului Testament* de la Facultatea de Teologie din Cernăuți, funcționând până la pensionare (1938); decan al facultății în trei rânduri, preot (1896), protopresbiter (1908), arhipresbiter stavrofor (1919), apoi mitrofor (1925), redactor (1911–1914; 1923–1933), apoi director al revistei „Candela”, președinte al Comitetului de direcție al foii bisericești „Păstorul” din Cernăuți, consilier mitropolitan onorar, primul președinte al Consistoriului Spiritual Central din București (1925–1927), președintele Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1921–1929), președinte al Asociației Clerului Ortodox din Bucovina, membru de onoare al Academiei Române (1938)⁴⁹.

Din opera sa științifică aducem în atenție următoarele lucrări: *Der Iacobusbrief Untersucht und erklärt*, Czernowitz, 1899, 186 p.; *Der Brief des Iudas. Einleitung und Kommentar*, Czernowitz, 1901, 84 p. (versiunea românească completă este publicată în numerele revistei „Candela” din anii 1901–1911; apare și în *Extras*, Cernăuți, 1915, 136 p.); *Adresații Epistolei către Galateni*, în „Candela”, 1904 (publicată și în *Extras*, Cernăuți, 1904, 165 p.); *Viata și activitatea Sfântului Apostol Paul*, în „Candela”, 1907–1909 (și *Extras*, Cernăuți, 1909, 355 p.); *Raportul literar dintre cele trei Evanghelii dintâi sau problema sinoptică. Studiu isagogic*, în „Candela”, 1923, p. 9–23, 109–117, 215–242, 397–416 și 1924, p. 1–29; *Epistola către Romani, cu introducere și comentariu*, Cernăuți, vol. I, 1923, 74 p.; vol. II, 1924, 171 p.; ediția a II-a, Cernăuți, 1938, 368 p.; *Sf. Evanghelie după Matei cu comentariu*, vol. I, II, III, Cernăuți, 1925, 1927, 1933, 848 p.; *Anul și ziua morții Domnului nostru Iisus Hristos*, în

⁴⁶ Grigore T. Marcu, *Profesorul dr. Vasile Gheorghiu*, în „Revista teologică”, București, anul XXIX, nr. 1, 1939, p. 11.

⁴⁷ V. Gheorghiu, *Profesorul dr. Vasile Gheorghiu*, în „Candela”, anul XLIX, nr. 1–12, 1938, p. 9.

⁴⁸ Grigore T. Marcu, *op. cit.*, p. 16.

⁴⁹ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 196–197.

„Candela”, 1925–1926 (și *Extras*, Cernăuți, 1926, 152 p.); *Introducerea în Sfintele Cărți ale Testamentului Nou*, Cernăuți, 1929, 898 p. (prima introducere științifică în bisericile ortodoxe); *Noțiuni de cronologie, calendaristică și calcul pascal*, București, 1936, 206 p.; *Codex Argenteus Upsaliensis*, în „Studii și cercetări”, București, anul XXXIX, 1939, 58 p.; *Lecționarul evanghelic grecesc din Iași*, în „Studii și cercetări”, anul XLI, 1940, 90 p. Alte aproape o sută de studii, articole, predici și recenzii sunt publicate în „Candela”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei” și „Mitropolia Banatului”. O serie de lucrări au rămas în manuscris: *Comentarii la Evangheliile de la Ioan, Marcu și Luca, Epistolele I și II Corinteni, Galateni și Jacob*. Cea mai însemnată operă a sa, rămasă în manuscris, este ediția critică a cărților *Noului Testament: Novum Testamentum graece cum apparatu critico*, singura până acum în literatura teologică ortodoxă. Alte manuscrise s-au pierdut în 1940, în timpul ocupației sovietice a Bucovinei⁵⁰.

Ca profesor la prestigioasa Universitate cernăuțeană, Vasile Gheorghiu a format în întreaga sa carieră nu mai puțin de 37 de generații de teologi români și de alte neamuri, care au dus mai departe prestigiul școlii teologice din fosta capitală a Bucovinei. Este recunoscută, de asemenea, opera sa științifică, operă care și astăzi atrage atenția prin probitatea sa științifică și este folosită de teologi.

Un alt mare profesor de la Cernăuți a fost și *Valerian Șesan* (28 iunie 1878, Slobozia Rarancei – 10 mai 1940, Cernăuți). Născut într-o familie de preoți, a urmat Gimnaziul Român Clasic din Cernăuți (1888–1896) și Facultatea de Teologie de la Cernăuți (1896–1900). Pregătirea teologică și-a continuat-o la Viena, Praga (unde a obținut, în anul 1916, doctoratul în științele juridice), Atena, Ierusalim (1906–1907), Kiev, Moscova și Petersburg (1907–1908)⁵¹. Diacon la Catedrala din Cernăuți (1909–1918), translator pentru limba cehă pe lângă Curtea de Apel din Cernăuți (1911–1939), docent pentru Dreptul Bisericesc la Facultatea de Teologie din Cernăuți (1913), profesor suplinitor la aceeași catedră (1918), apoi titular (1919–1940), decan al Facultății de Teologie (1921–1922), rector al Universității din Cernăuți (1923–1925; 1927–1930), preot (1918), protopop (1920), arhiepiscop stavrofor (1922). În paralel, Valerian Șesan a deținut și alte demnități la Facultatea de Drept din Cernăuți; a fost membru în Consistoriul Superior Bisericesc (1919–1925), secretarul Constituantei Bisericești, însărcinat cu realizarea unificării organizației bisericești ortodoxe în România întregită, având un rol însemnat în această acțiune și director general al Departamentului Cultelor pentru Bucovina în Cernăuți (1922–1925), consilier referent la Secția economică a Consiliului Eparhial Cernăuți (1925–1931), membru în

⁵⁰ *Ibidem*.

⁵¹ D. Valenciuc, „Candela”. *Revistă teologică și bisericească, seria a II-a (1923–1946) – ghid bibliografic*, Suceava, Editura „Mușatinii” – Editura „Bucovina viitoare”, 1999, p. 25.

Congresul Național Bisericesc, delegatul Bisericii Ortodoxe Române la Congresul Alianței Mondiale pentru Înfrățirea Popoarelor prin Biserică (Praga, 1928), președintele Asociației Clerului Ortodox din Bucovina (1936–1940), fondator și președinte al Asociației Culturale „Prietenii Cehoslovaciei” din Cernăuți, membru al Societății pentru Cultura și Literatura română în Bucovina.

Valerian Șesan a publicat o serie de lucrări de drept canonic, mai ales de interes practic ale ortodoxiei în general și ale bisericii noastre în special, un manual tipărit postum, propuneri și proiecte de lege cu privire la unificarea organizației bisericești ortodoxe din România după 1918 (a fost, însă, împotriva admiterii mirenilor la exercitarea puterii bisericești). A publicat diferite studii, recenzii, cuvântări, regulamente în „Candela” (Cernăuți), „Glasul Bucovinei” (Cernăuți), „Cuvântul preoțesc” (Rădăuți)⁵².

Dintre lucrările sale cele mai importante din această perioadă amintim: *Autocefalia, autonomia* („Candela”, 1931); *Dreptul de desvolțuine al patriarhului și al mitropolitului (în baza canonului Sinodului VII ecumenic)* („Candela”, 1936); *Convocarea Sinodului Ecumenic* („Candela”, 1936; *Extras*, 1937); *Revizuirea canoanelor și altor norme bisericești, precum și codificarea lor* („Candela”, 1936; *Extras*, 1937); *Căsătoria bisericească obligatorie* (în vol. *Omagiu I.P.S. sale dr. Nicolae Bălan, mitropolitul Ardealului, la douăzeci de ani de arhipăstorie*, Sibiu, 1940); *Curs de drept bisericesc universal* (Ediția a IV-a, Cernăuți, 1942; publicat de fiul său, preot prof. dr. Milan Șesan; celelalte trei ediții erau litografiate); *Unificarea Bisericii Ortodoxe din România întregită, Statutul organic din Transilvania în lumina canoanelor, Constituționalism în Biserica Ortodoxă. Trei studii în legătură cu organizarea Bisericii Ortodoxe Române întregite* (Cernăuți, 1919); *Proiect de unificare a organizației bisericii autocefale ortodoxe din România întregită* (Cernăuți, 1920); *Contribuții privitoare la raportul dintre Stat și Biserica Ortodoxă în Constituția cea nouă a României întregite* (Cernăuți, 1923); *Reflexiuni asupra unificării organizației Bisericii Ortodoxe din România întregită* („Candela”, 1923); *Modificarea legii și statului pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române* („Candela”, 1935)⁵³.

Milan Pavel Șesan (23 martie 1910, Cernăuți – 7 iunie 1981, Sibiu) este fiul canonistului Valerian Șesan. A făcut studiile secundare la Liceul clasic „Aron Pumnul” și Liceul clasic nr. 4 din Cernăuți (1921–1928), studii universitare la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1928–1932). În perioada 1928–1930 a urmat și Facultatea de Drept din Cernăuți, fără a o absolvi, apoi cursurile Facultăților de Litere și Filosofie – secția istorică din Cernăuți (1930–1932) și Praga (1932–1934); a obținut

⁵² Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 476–477.

⁵³ *Ibidem*.

doctoratul în istorie la Praga (1935) și în teologie la Cernăuți (1937). A fost lector onorific de limbă cehă pe lângă Catedra de Slavistică de la Facultatea de Litere și Filosofie din Cernăuți (1935–1937); asistent suplinitor onorific pe lângă Catedra de istorie bisericească universală a Facultății de Teologie din Cernăuți (1936), apoi profesor agregat (1937) și titular (1941) la aceeași catedră; diacon (1936); preot (1943); protopresbiter (1945); arhipresbiter stavrofor (1947); în 1948 a fost numit titular al Catedrei de istoria bisericii române de la Facultatea de Teologie din București (fără să funcționeze), iar la 2 decembrie 1948 titular al Catedrei de teologie fundamentală și istoria religiilor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu; de la 1 septembrie 1952 a trecut la Catedra de Istorie Bisericească Universală de la același Institut, unde a funcționat până la pensionare, în 1980.

Militant de seamă pentru promovarea ecumenismului creștin între anii 1958 și 1968, Milan Pavel Șesan a reprezentat Biserica Ortodoxă Română la Conferința Creștină pentru Pace (Praga), participând la adunările generale din 1961, 1964 și 1969 și la diferite sesiuni ale Comitetului de lucru și ale Comitetului plenar, fiind delegat la o serie de festivități bisericești peste hotare.

A publicat peste o mie de studii și articole cu caracter istoric în periodice din țară și străinătate. În cercetările sale istorice a abordat câteva teme majore legate de primele traduceri românești ale Sfintelor Scripturi, creștinismul vechi „carpatic”, circulația cuvântului „ortodox”, sinodalitatea ortodoxă, istoria teologiei ortodoxe, istoria bisericească a popoarelor slave, schisma din 1054 și încercările de unire, ecumenismul contemporan etc.

Milan Pavel Șesan este considerat cel mai de seamă teolog neotestamentar român, cu lucrări temeinice de introducere și exegeză a *Noului Testament*, cronologie biblică, teologie biblică. Ca profesor, a format 37 de generații de teologi români și de alte neamuri⁵⁴.

Dintre numeroasele studii, articole și cărți semnate de Milan Pavel Șesan amintim: *Cultul sfinților naționali la sârbi* („Candela”, 1934); *Schismă între patriarhii Ignatie și Fotie?* (Cernăuți, 1936); *Vaclav Budovec și încercările de unire ale protestanților cu Biserica Ortodoxă din Constantinopol* (Cernăuți, 1937); *Biserica Ortodoxă Rusă de după război* (Cernăuți, 1937); *Cruciadele și Biserica Ortodoxă* („Candela”, 1937); *Statistica bisericească* („Candela”, 1938); *Starea religioasă din Germania de după război* („Candela”, 1938); *Periodizarea în istoria bisericească universală* (Cernăuți, 1939); *Originea și timpul primelor traduceri românești ale Sfintei Scripturi* (Cernăuți, 1939); *Împărțirea administrativă a Imperiului Bizantin în timpul Comnenilor și Angelilor (1081–1204)* („Candela”, 1940–1942); *Duminica*

⁵⁴ *Ibidem*, p. 474.

ortodoxiei (în vol. *Omagiu lui Ioan Lupaș la împlinirea vârstei de 60 de ani*, București, 1943); *Cinstirea sfințelor icoane* („Candela”, 1943–1944); *De ce Uniția?* („Candela”, 1946)⁵⁵.

Vrednic de amintire este și profesorul *Simeon Reli*, care s-a născut în satul Pătrăuții de Sus, aflat astăzi în Regiunea Cernăuți, Ucraina. A urmat studii la liceul din Cernăuți (1896–1904), apoi la Facultatea de Teologie din Cernăuți (1904–1908). A devenit licențiat în Litere și Filosofie la Universitatea din Cernăuți, apoi a obținut doctoratul în teologie în anul 1928. Simeon Reli a fost profesor de istorie bisericească la Facultatea de Teologie din Cernăuți, îndeplinind în perioada 1934–1935 și funcția de decan al acestei instituții. Profesorul Simion Reli a pregătit încă din primul an de profesorat un curs sintetic al întregii istorii bisericești românești pe care, perfecționându-l și completându-l, l-a publicat în anul 1942⁵⁶.

A urmat studii de specializare în istorie și cercetări de arhivă la Viena (1928–1929). Recunoscut specialist în istoria Bucovinei, mai ales în istoria bisericească a acestei provincii, profesorul Reli a fost desemnat pentru a îndeplini mai multe demnități legate de protejarea patrimoniului istoric: membru în Comisia Monumentelor Istorice – secția pentru Bucovina; secretar, apoi director delegat, al Arhivelor Statului din Cernăuți; organizatorul Muzeului Istoric Bisericesc și Etnografic al Mitropoliei din Cernăuți. A murit în refugiu la Suceava în anul 1945, fiind înmormântat în Cimitirul Pacea din fosta capitală a Moldovei. Profesorul Simeon Reli a publicat valoroase studii de istorie bisericească (privind îndeosebi Bucovina), de pedagogie, lucrări literare. Lucrările sale tratează, în mod special, istoria bisericească a Bucovinei, el studiind documente inedite aflate în arhivele din Viena și Cernăuți. De asemenea, a scris și articole de culturalizare și recenzii în revistele „Candela”, „Junimea literară”, „Revista de pedagogie”, „Glasul Bucovinei” și „Bucovina” – toate apărute la Cernăuți⁵⁷. Dintre lucrările sale amintim: *Orașul Siret în vremuri de demult. Din trecutul unei vechi capitale a Moldovei* (Cernăuți, 1927); *Din suferințele bisericii noastre ortodoxe sub stăpânirea austriacă* („Candela”, 1925); *Începuturile catolicismului austriac în Bucovina* („Codrul Cosminului”, 1927); *Politica religioasă a Habsburgilor față de Biserica Ortodoxă Română în secolul al XIX-lea în lumina unor acte și documente inedite din Arhiva Casei și Curții imperiale din Viena* („Codrul Cosminului”, 1927); *Propaganda catolică austriacă împotriva Bisericii Ortodoxe Române din Bucovina* (Cernăuți, 1928); *Bucovineni celebri în ierarhia Moldovei (1777–1850)* („Candela”, 1929); *Ctitoriile religioase românești din Polonia*

⁵⁵ *Ibidem*.

⁵⁶ D. Onciulescu, *Profesorul dr. Simion Reli*, în „Altarul Banatului”, anul III, nr. 1–6, 1946, p. 112.

⁵⁷ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 415–416.

(„Candela”, 1930); *Din viața religioasă și bisericească a Sucevei în secolele XVII–XIX* („Candela”, 1931); *Icoane din trecutul național-bisericesc al Bucovinei, 1840–1880* (Cernăuți, 1932); *Relațiile dintre biserică și stat în România vremurilor trecute* („Candela”, 1933); *Medicina călugărească în trecutul românesc* („Candela”, 1934); *Originea și evoluția istorică a costumului preoțesc la români* („Candela”, 1935); *Originea și vechimea creștinismului la români* („Candela”, 1936); *Călăuza monumentelor religioase-istorice din eparhia Bucovinei* (Cernăuți, 1937); *Biserica Ortodoxă Română din Maramureș în vremile trecute* (Cernăuți, 1938); *Istoria vieții bisericești a românilor* (vol. I, Cernăuți, 1942); *Cultura religioasă în mănăstirile noastre voievodale* („Candela”, 1944–1945). Simeon Reli a realizat și monografiile mănăstirilor Putna, Sucevița, Dragomirna sau evocări de mari cărturari⁵⁸.

Un alt profesor teolog de la Cernăuți a fost *Vasile Tarnavschi* (16 decembrie 1859, Mihoveni, jud. Suceava – 4 februarie 1945, București). A terminat liceul la Suceava (1870–1878), apoi Facultatea de Teologie la Cernăuți (1878–1882), unde obține doctoratul, în 1886. A făcut studii de specializare pentru Vechiul Testament și limbi semitice la Viena, Breslau (azi Wrocław) și Berlin (1899–1900), unde a audiat cursurile vestitilor profesori Wilhelm Neumann, Fredrich Delitzsch și Hermann Strack. A publicat la Viena, în limba germană, în anul 1900, lucrarea de abilitare *Profetul Hagai. Introducere și comentariu* (în 1904 a apărut și în traducere românească).

Vasile Tarnavschi a fost preot în Stroiiești, Suceava (1887–1889), preot și profesor de religie în Suceava (1889–1896), preot în Cernăuți (1896–1898), docent (1900), profesor extraordinar (agregat, 1903), apoi titular (1906–1932) la Catedra de studii biblice al *Vechiului Testament* și limba ebraică de la Facultatea de Teologie din Cernăuți, rămasă vacantă prin moartea lui Isidor Onciul (1897); a suplinit un timp Catedra de teologie practică, a predat cursuri neobligatorii de aramaică, siriacă și arabă; a fost decan al Facultății de Teologie de cinci ori, rector al Universității din Cernăuți de două ori (în perioada 1918–1920), arhiepiscop stavrofor, apoi mitrofor (1923), director și redactor al revistei „Candela” (1923–1932), președinte al Asociației Clerului din Bucovina (1923–1924). Prin activitatea sa la catedră, dar mai ales prin lucrările sale, poate fi socotit cel mai de seamă teolog veterotestamentar ortodox român⁵⁹.

Dintre lucrările lui Vasile Tarnavschi amintim: *Geneza – traducere și comentariu* (1907); *Exodul – traducere și comentariu* (1913); *Leviticul – traducere și comentariu* („Candela”, 1923)⁶⁰; *Probleme actuale biblice – patru studii originale, prelucrate sau*

⁵⁸ *Ibidem*.

⁵⁹ *Ibidem*, p. 487.

⁶⁰ Vladimir Prelipcean, *Importanța Vechiului Testament. Studiul și cultivarea lui la Facultatea de Teologie din Cernăuți*, Cernăuți, Tiparul „Glasul Bucovinei”, 1938, p. 24.

traduse („Candela”, 1923); Introducerea în Sfintele Cărți ale Testamentului Vechi (Cernăuți, 1928); Arheologia biblică (Cernăuți, 1930; pe atunci cea mai completă în toată teologia ortodoxă).

Un alt profesor (nehirotonit) al Facultății de Teologie a Universității din Cernăuți a fost *Nicolae Cotos* (10 octombrie 1883, Straja – 15 mai 1959, Sibiu). A absolvit liceul la Suceava (1897–1905), apoi Facultatea de Teologie din Cernăuți (1905–1909), care-i conferă doctoratul în 1911. În perioada 1910–1914 a făcut studii de specializare la universitățile din Viena, Breslau, Tübingen, Bonn, Berlin, Atena și București, unde a avut posibilitatea să audieze cursurile unor profesori celebri precum Pohle, Schmidt, Harnack, Kaftan, O. Külpe și Andrusos. Profesor de vocație, în adevăratul sens al cuvântului, „el a surprins pe colegii săi prin spiritul nou pe care l-a adus la catedră [...], prin introducerea de cursuri noi și speciale de filosofia religiei, psihologia religiei și filosofia creștină, în vederea asimilării cât mai mature a teologiei fundamentale, precum și prin turnarea tematicii disciplinei pe un cadru la înălțimea exigențelor științifico-filosofice ale vremii”⁶¹.

Nicolae Cotos a fost voluntar în armata română în timpul Primului Război Mondial. Profesor suplinitor la Seminarul Teologic din Chișinău (1918–1919), apoi docent (1919), profesor agregat (1920) și titular (1924) la Catedra de teologie fundamentală de la Facultatea de Teologie din Cernăuți (pensionat în 1941); în cadrul acesteia a făcut și cursuri speciale de psihologia religiei, filosofie creștină, sectologie; a suplinit un timp Catedra de teologie dogmatică și simbolică; a fost decan al facultății în perioadele 1921–1924, 1935–1937 și 1938–1940; rector al Universității din Cernăuți în perioada 1926–1927; redactor al revistei „Candela” (1935–1938); fondator și redactor al revistei „Credința”, unde a publicat numeroase articole de îndrumare creștinească. Stabilit din 1944 la Sibiu, în perioada 1951–1952 a fost lector suplinitor pentru limba greacă la Institutul Teologic Universitar de aici.

Nicolae Cotos a publicat relativ puțin, dar impresionant ca originalitate, concizie și precizie. În schimb, a fost un profesor de mare prestigiu⁶². Între anii 1923 și 1938 a redactat mai multe lucrări: *Secta studenților de biblie (ruseliștilor)* („Candela”, 1923); *În jurul izvorului și normei de credință și viață creștină* („Candela”, 1924); *Încenușarea și înmormântarea* („Candela”, 1925); *Teologia fundamentală, partea introductivă* (Cernăuți, 1938). Cursul său complet de teologie fundamentală a rămas litografiat.

Profesorul *Vasile Loichiță* (26 octombrie 1881, Jebel, județul Timiș – 30 ianuarie 1958, Timișoara) a urmat liceul în Timișoara și Beiuș, Facultatea de

⁶¹ Corneliu Sârbu, *Nicolae Cotos*, în „Mitropolia Ardealului”, anul IV, nr. 7–8, 1959, p. 597.

⁶² Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 135.

Teologie la Cernăuți, cu doctoratul în 1907; a făcut studii la Facultățile de Litere și Filosofie din Cernăuți și Budapesta. A fost profesor (nehirotonit) la Institutul Teologic Pedagogic din Caransebeș (1907–1924), unde a predat disciplinele teologiei sistematice, iar în Secția pedagogică, limba română (aceeași materie a predat-o și la Liceul „Traian Doda”); în 1924 a ocupat Catedra de dogmatică de la Facultatea de Teologie din Cernăuți, pe care a deținut-o până la pensionare (1946); un timp a suplinit Catedra de istoria Bisericii Românești, în câteva rânduri a fost decanul facultății, membru în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Cernăuților și în Congresul Național Bisericesc, senator. A redactat doi ani „Foaia diecezană” de la Caransebeș și o vreme revista „Făclia”. A publicat lucrări de istorie și critică literară, poezii, studii de dogmatică în „Candela”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei” și „Mitropolia Banatului”. Dintre lucrările sale scrise în perioada în care se afla la Cernăuți amintim: *Moartea* („Candela”, 1923); *Chiliasmul (Milenarismul). Expunere și critică dogmatică* („Candela”, 1926); *Numirile biblice ale lui Dumnezeu și valoarea lor dogmatică* („Candela”, 1927; autorul abordează aici tema adecvării sau neadecvării numirilor ce le dăm lui Dumnezeu și a posibilității unui aggiornamento al limbajului teologic)⁶³; *Anglicanism și ortodoxie* („Candela”, 1930); *Definirea relațiilor Bisericii Ortodoxe cu bisericile eterodoxe* (Cernăuți, 1931); *Doctrina Sfântului Ioan Damaschin despre Maica Preacurată* (Ediția I, Cernăuți, 1937; Ediția a II-a, Cernăuți, 1939); *Perihoreza în dogmatică* („Candela”, 1938); *Mărturisirea lui Dositei. Întâia traducere românească, după textul original grecesc publicat la 1690 în București* („Candela”, 1942–1943); o scrie de lucrări, rămase în manuscris, s-au pierdut în 1940⁶⁴.

Iustin Moisescu, viitorul patriarh al României (1977–1986), este numit în anul 1942, prin concurs, ca profesor titular de Exegeza Noului Testament la Facultatea de Teologie, aflată la Suceava. La Cernăuți și Suceava a alcătuit trei cursuri: *Introducere în cărțile Sfinte ale Noului Testament, Exegeză, Ermeneutică biblică*. Despre scrierile în limba română, un raport al vremii constată că „forma de exprimare a autorului în limba română se distinge prin conciziune și claritate”. În anul 1946 este transferat ca profesor la aceeași catedră la Facultatea de Teologie din București, apoi, din anul 1948, la Institutul Teologic Universitar din București.

Petru Rezuș (22 iunie 1913, Rădăuți – 7 mai 1995, București) a absolvit Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți (1924–1931), Facultatea de Teologie din Cernăuți (1931–1935), la care obține licența (1935) și doctoratul (1937); paralel a urmat cursurile Facultății de Litere și Filosofie din Cernăuți (1931–1935), la care obține licența în 1937; studii de specializare la Facultățile de Teologie din Oxford,

⁶³ D. Stăniloae, N. Chițescu, Isidor Todoran, I. Ică, I. Bria, *Teologia dogmatică în Biserica Ortodoxă Română în trecut și astăzi*, în „Ortodoxia”, anul XXIII, nr. 3, 1971, p. 105.

⁶⁴ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 135.

Cambridge, Strasbourg și Viena (1935–1937), apoi din nou la Strasbourg (1937–1938), ca bursier al Mitropoliei Bucovinei. A fost profesor de teologie fundamentală la Facultatea de Teologie din Suceava, prodecan al facultății (1947–1948), profesor titular la aceeași catedră la Institutul Teologic Universitar din București (din 1948 până la pensionare, în 1974); director de studii (prorector) al Institutului (1949–1953); protopop, apoi iconom stavrofor (1950); autor de lucrări de teologie fundamentală și dogmatică, istorie bisericească, precum și volume de schițe, nuvele, basme, povestiri, române, culegeri de folclor⁶⁵.

Un profesor care și-a susținut o parte din examenele de doctorat la Facultatea de Teologie din Cernăuți (1938), pentru ca apoi, pentru o perioadă de timp să predea la această facultate este și *Alexandru Ciurea*. Acesta a fost asistent la Catedra de istoria Bisericii Române la Facultățile de Teologie de la Chișinău (1940–1941) și Cernăuți–Suceava (1941–1947), suplinitor al catedrei (1947–1948). După 1948 activează ca asistent la Secția istorică a Institutului Teologic Universitar din București (1948–1950), predând și la alte catedre⁶⁶.

*Romulus Cânde*a a fost profesor de istorie bisericească și discipline pedagogice la Institutul Teologic Pedagogic din Sibiu (martie 1915 – octombrie 1919); profesor de istorie bisericească universală la Facultatea de Teologie din Cernăuți (1919–1922), apoi titular al Catedrei de istorie universală medie, modernă și contemporană de la Facultatea de Litere și Filosofie din Cernăuți (1922–1940); decan al acesteia (1923–1924), rector al Universității din Cernăuți (1925–1926); membru corespondent al Academiei Române (1929); membru laic în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Cernăuților și în Congresul Național Bisericesc, deputat și senator din partea Universității din Cernăuți⁶⁷. Cercetător al istoriei bisericești, Romulus Cânde

a publicat o serie de studii privind catolicismul în Moldova în secolul al XVII-lea, situația bisericii românești din Transilvania în timpul Primului Război Mondial, viața și activitatea unor personalități românești ca Alecu Hurmuzaki, Vladimir Repta, Andrei Șaguna ș.a. Dintre lucrările care îi poartă semnătura amintim: *Românii și rutenii în Biserica gr.or. din Bucovina* (1909), *Catolicismul în Moldova în secolul al XVII-lea* (1916), *Andrei Șaguna* (1923), *Concordate. Un capitol de istorie politică* (1921), *Mitropolitul Vladimir Repta* (1924), *Liste de patriarhi alexandrini* (1926)⁶⁸. Cărturar, doctor în teologie și istorie, Romulus Cânde

și-a pus amprenta asupra activității istorice dezvoltate de Facultatea de Teologie din Cernăuți.

⁶⁵ Petru Bejinariu, *Cultură și identitate*, Suceava, Editura Universității, 2008, p. 109–111.

⁶⁶ Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 107–108.

⁶⁷ *Ibidem*, p. 86–87.

⁶⁸ Mircea Păcurariu, *Două sute de ani de învățământ teologic la Sibiu*, p. 308.

Un alt nume important de profesor universitar de la Facultatea de Teologie de la Cernăuți este acela al preotului prof. dr. *Domițian Spânu*. „Profesorul distins, preotul vrednic, românul însuflețit și omul ales”⁶⁹, având o pregătire serioasă însușită la universitățile din Cernăuți (unde a absolvit și Facultatea de Filosofie și Litere), Viena și Paris, a practicat relativ puțin în cadrul Catedrei de teologie morală (până la moartea sa, survenită în anul 1936), dovedindu-se totuși „un lucrător științific, temeinic, precis și cinstit”⁷⁰. Aceste calități sunt vizibile în lucrările de remarcabilă valoare teologică, chiar unice în literatura noastră, care ne-au survenit de la profesorul Domițian Spânu. Acesta era titularul Catedrei de teologie morală, fiind un profesor pregătit serios, cu studii în țară și străinătate. A muncit mult la catedră, ocupându-se în același timp și de publicarea unor lucrări; cu elevii era sever, dar de o severitate părintească, fiind cinstit și iubit de colegi și studenți.

În mai multe rânduri a reprezentat Facultatea de Teologie în Senatul Universității, dovedindu-se a fi un om deosebit de prețios pentru biserică și școală. Prin talent, muncă și dăruire, Domițian Spânu ajunge profesor universitar la vârsta de 33 de ani, murind la numai 44 de ani, fiind deplâns de colegi și foștii elevi⁷¹. În scurta perioadă în care a fost profesor la Facultatea de Teologie de la Cernăuți, a scris câteva lucrări, dintre care amintim: *Suferințele sociale și Hristos* (Cernăuți, 1925); *Sfaturile evanghelice în doctrina moralei catolice-ortodoxe* („Candela”, 1928); *Libertatea voii omenesci și libertatea academică* („Candela”, 1928); *Problema dobânzii în lumina moralei creștine* („Candela”, 1928); *Morala lui Eminescu în raportul ei cu religiunea creștină* („Candela”, 1931). A tradus *Teodiceea Sf. Vasile cel Mare (Omilia VIII)*, traducere apărută în „Candela”, 1927. Aceste studii nu sunt „de mare extensiune, dar de adânc și bogat cuprins, redactate în stil limpede și concentrat, lipsit de balastul cuvintelor de prisos”⁷². Munca științifică a profesorului Domițian Spânu cuprinde și un manuscris al părții speciale din teologia morală, de a cărui tipărire s-au ocupat urmașii săi.

Vrednic de amintit este și arhimandritul mitrofor *Clementie Popovici*, profesor la Facultatea de Teologie de la Cernăuți. Acesta s-a născut la 22 septembrie 1845, într-o vrednică familie, care a dat bisericii mulți oameni de valoare. Studiile de teologie le-a făcut la Institutul Teologic din Cernăuți (1865–1869), completându-le la

⁶⁹ N. Cotos, *Profesorul Domițian Spânu*, în „Candela”, anul XLVII, nr. 1–12, 1936, p. 2.

⁷⁰ Mircea Păcurariu, *Dicționarul teologilor români*, p. 86–87.

⁷¹ I. Z., *Funerariile părintelui profesor D. Spânu*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 18–19, 1936, p. 2; S. Reli, *Cuvânt funebru cu prilejul morții profesorului Facultății de Teologie, dr. D. Spânu*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 17, 1936, p. 4–5; Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 445.

⁷² Orest Bucevschi, *Ocuparea Catedrei de Teologie Morală*, în „Candela”, anul XLVIII, nr. 1–12, 1937, p. 78.

Universitatea din Viena. A predat, începând cu anul 1873, ca suplinitor la Institutul de la Cernăuți, istoria bisericească și dreptul bisericesc. Din anul 1880 este titularul Catedrei de drept bisericesc de la noua facultate pentru o perioadă de aproape o jumătate de secol⁷³. În mai multe rânduri a fost decanul Facultății de Teologie (1881–1914), iar între anii 1888 și 1889 a fost rector al Universității din Cernăuți. În anul 1911 a fost proclamat *doctor honoris causa* al aceleiași universități⁷⁴.

Cu prilejul împlinirii vârstei de 90 de ani, mai mulți profesori de teologie s-au adunat într-un cerc restrâns pentru a-l saluta și felicita pe marele profesor Clementie Popovici, cel care a format atâtea generații de preoți și profesori slujitori ai catedrei și altarului. Printre cei care au oficiat *Te Deum*-ul de mulțumire în ziua de 22 septembrie îi amintim pe profesorii V. Tarnavski, V. Șesan, D. Irimiev, S. Reli, I. Pașcanu, toți fiind însoțiți de I.P.S. Mitropolit Visarion⁷⁵.

Petre Procopovici (1894–1958) – doctor în teologie (1921), având studii de specializare pentru teologia practică la Facultatea de Teologie din Viena (1922–1923), profesor agregat în 1937, apoi titular din 1941 la Catedra de teologie practică, omiletică și catehetică până în 1948. Din opera sa științifică amintim lucrările: *Instrucția și educația religioasă în școlile secundare de băieți* („Candela”, 1926); *Introducere în teologia pastorală* („Candela”, 1929); *Omilia și predica. Studiu istoric omiletic* (Oradea, 1933); *Ritualistica sau manual de ritual al Bisericii Ortodoxe Române* (Oradea, 1936). A publicat articole în „Legea românească”, „Telegraful român”, „Mitropolia Ardealului”.

Nu putem să nu-l amintim aici și pe *Ioan Zugrav* (1893–1982). Student al Facultăților de Teologie, Drept, Filosofie și Litere din Cernăuți, a obținut în anul 1919 titlu de doctor în teologie. După Primul Război Mondial, a audiat cursurile de istorie la Universitatea din București și la Institutul Catolic și Ecole de Chartes din Paris, unde a lucrat sub îndrumarea profesorilor Ferdinand Lot și Charles Diehl⁷⁶. Deși opțiunea și predilecția sa cărturărească, până la numirea ca profesor de liturgică și pastorală, era istoria bisericii universale, a predat întru totul onorabil disciplinele teologice ale catedrei la care a fost așezat. „Profesor stimat de colegi și studenți, mănuiitor iscusit al condeiului, dotat cu spirit critic, cu simț de ordine la elaborarea mintală și la închegarea frazei, părintele profesor Ioan Zugrav a fost un remarcabil slujitor al școlii

⁷³ V. Șesan, *Arhim[andritul] Clementie Popovici – 90 de ani*, în „Cuvântul preoțesc”, anul III, nr. 18–19, 1936, p. 6–7.

⁷⁴ *Cuvântarea păr[intelui] prof. dr. Ioan Zugrav, la înmormântarea prof. arhimandrit Clementie Popovici*, în „Cuvântul preoțesc”, anul V, nr. 15–16, 1938, p. 4.

⁷⁵ V. Șesan, *op. cit.*, p. 21.

⁷⁶ Scarlat Porcesu, *Preotul profesor Ioan Zugrav*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, anul LVIII, nr. 7–9, 1982, p. 654.

teologice și al bisericii”⁷⁷. Părintele Ioan Zugrav a fost profesor de liturgică și pastorală în perioada 1938–1948. Din opera sa amintim lucrările: *Încercările de unire de la Conciliul din Lyon (1274) până la cel din Florența (1439)* (Cernăuți, 1922, teza de doctorat); *Schitul Mănăstioara* („Candela”, 1926); *Schitul Călugărița* („Archiv für Landes Kunde der Bukowina”, 1927); *Cultul morților* (Cernăuți, 1938); *Un manuscris din anul 1419 al Liturghiei Sf. Vasile cel Mare* („Candela”, 1937); *Cultul nostru văzut de cunoscătorii străini* (Cernăuți, 1939); *Un manuscris liturgic din secolul XV din Biblioteca Universității Iași* („Candela”, 1946); *Trei manuscrise liturgice de la episcopul Efrem al Rădăuților* („Mitropolia Moldovei și Sucevei”, 1963). Alte articole cu caracter liturgic, pastoral sau istoric, biografiile unor cărturari bucovineni, recenzii au fost publicate în „Candela” (Cernăuți), „Luminătorul” (Chișinău), „Cuvântul preoțesc” (Rădăuți, 1934–1937)⁷⁸.

Studenti renumiți ai Facultății de Teologie din Cernăuți

Numeroși oameni de cultură au urmat cursuri la Facultatea de Teologie de la Cernăuți, lucrând pentru biserică și ducând mai departe prestigiul acestei instituții de învățământ. Printre aceștia îi amintim pe mitropolitul Nicolae Bălan, care a făcut aici studiile universitare, luându-și și doctoratul⁷⁹ și acad. Dumitru Stăniloae, care în 1922 se înscrie la Facultatea de Teologie din Cernăuți. După un an, dezamăgit de modul scolastic de predare, se înscrie la Facultatea de Litere din București. În 1924 revine la Facultatea de Teologie din Cernăuți, primind o bursă a Arhiepiscopiei din Sibiu, acordată de mitropolitul Nicolae Bălan. În 1928 își susține la Cernăuți teza de doctorat, *Patriarhul Dositei al Ierusalimului și legăturile lui cu Țările Românești*.

Un alt student al Facultății de Teologie din Cernăuți a fost pr. prof. univ. dr. Liviu Stan, cel mai mare canonist ortodox român, care a revoluționat cercetarea științifică a studiilor de drept canonic în Biserica Ortodoxă Română și în întreaga ortodoxie în secolul al XX-lea. S-a format în studiile teologice la Facultatea de Teologie din Cernăuți (1928–1932), unde l-a avut profesor de drept roman și drept bisericesc pe profesorul Valerian Șesan.

La Facultatea de Teologie a urmat cursuri și Romulus Căndea, despre care am amintit mai sus. Gheorghe Arghiropol, absolvent al Facultății de Teologie de la București, a obținut doctoratul la Facultatea de Teologie de la Cernăuți, mutată la Suceava (1943). A fost profesor de drept bisericesc la Facultatea de Teologie de la

⁷⁷ *Ibidem*, p. 666.

⁷⁸ Dumitru Valenciuc, „Cuvântul preoțesc”, Suceava, 2002.

⁷⁹ Ion Vicovan, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. II, Iași, Editura Trinitas, 2002, p. 247.

Suceava (1946–1948), apoi la București (1949–1952)⁸⁰. Licențiat al Facultății de Teologie din Cernăuți (1935) și apoi doctor al acesteia (1940) a fost și profesorul Marcu Bănescu, absolvent al Academiei Teologice de la Caransebeș (1930–1934)⁸¹. Printre alți licențiați sau doctori ai acestei facultăți îi amintim pe: – Ioan Beju (1928–1932)⁸²; – preotul misionar Dumitru Bodale, student la Facultatea de la Cernăuți (1930–1934), care i-a oferit doctoratul în 1943⁸³; – profesorul de teologie Dumitru Bodea, student la Cernăuți (1930–1934), unde a obținut doctoratul (1936)⁸⁴; – profesorul de teologie Teodor Bodogae, care a absolvit Academia Teologică Andreiană din Sibiu (1929–1933), cu diferență la Facultatea de Teologie de la Cernăuți, unde va obține licența (1934) și doctoratul (1938)⁸⁵; – profesorul teolog Orest Bucevschi, student la Cernăuți (1918–1922), cu doctoratul în teologie (1923), profesor agregat (1937), apoi titular (1941) la Catedra de morală a Facultății de Teologie din Cernăuți–Suceava (1937–1948), prodecan în 1941–1945⁸⁶; – arhimandritul Laurențiu Busuioc, absolvent al aceleiași facultăți, cu doctoratul în 1924⁸⁷; – episcopul Partenie Ciopron, absolvent al Facultății de Teologie de la Cernăuți (1929–1933), unde a obținut și doctoratul în 1937⁸⁸; – episcopul Vasile Coman, student la Academia Teologică Andreiană din Sibiu (1930–1934), cu examen de diferență și licență (1937) la Facultatea de Teologie de la Cernăuți⁸⁹; – profesorul de teologie Petru Deheleanu, student la Facultatea de Teologie de la Cernăuți (1928–1932), unde a obținut doctoratul (1938)⁹⁰.

Redăm, în continuare, lista celor care au obținut titlul de *doctor honoris causa* al Universității din Cernăuți⁹¹: Ipolit Vorobchievici, episcop de Rădăuți (22 februarie 1920); Nicolae Iorga, profesor la Universitatea București (22 noiembrie 1920); Constantin Hurmuzachi, profesor la Facultatea de Științe din Cernăuți; Artur Gorovei,

⁸⁰ Mircea Păcurariu, *Dicționarul teologilor români*, p. 23.

⁸¹ *Ibidem*, p. 42.

⁸² *Ibidem*, p. 45–46.

⁸³ *Ibidem*, p. 54–55.

⁸⁴ *Ibidem*, p. 55.

⁸⁵ *Ibidem*, p. 55–56.

⁸⁶ *Ibidem*, p. 67–68.

⁸⁷ *Ibidem*, p. 74.

⁸⁸ *Ibidem*, p. 101.

⁸⁹ *Ibidem*, p. 117–118.

⁹⁰ Ovidiu Bozgan, *Învățământul superior. Putere și Universitate în România anilor 1940–1947*, în vol. *Istoria Românilor. România în anii 1940–1947*, vol. IX, București, Editura Enciclopedică, 2008, p. 926–927; Cristian Vasile, *Biserica și regimul comunist*, în vol. *Istoria Românilor. România în anii 1940–1947*, vol. IX, București, Editura Enciclopedică, 2008, p. 878.

⁹¹ Ion Nistor, „Anuarul Universității «Regele Carol al II-lea» din Cernăuți pe anii 1938–1939”, p. 3.

avocat în Fălticeni (4 februarie 1933); Carol al II-lea, regele României (25 mai 1933); R. Bonnard, profesor la Universitatea din Bordeaux (9 decembrie 1933); J. Bonnecase, profesor la Universitatea din Bordeaux (9 decembrie 1933); Guglielmo Marconi, președinte al Academiei Italiei (11 iunie 1934); Giulio Bertoni, profesor la Universitatea Roma; Pavel Montel, profesor la Sorbona (20 mai 1935); principele Gustav Adolf, moștenitorul tronului Suediei (5 noiembrie 1937); Jose Leite de Vasconcellos Pereira de Melo, profesor la Universitatea Lisabona (22 februarie 1938); Aime Cotton, profesor la Sorbona (18 mai 1938).

Fiind cea mai longevivă instituție românească de cultură teologică superioară din această parte a țării, Facultatea de Teologie din Cernăuți este școala unde au studiat și au dobândit titlul academic de doctori în teologie și alți distinși teologi din toate provinciile românești, devenind apoi profesori ai facultăților de teologie ortodoxă din București, Sibiu și Chișinău.

Dintre episcopii ortodocși români din Transilvania au fost licențiați și doctori în teologie ai Facultății de Teologie din Cernăuți: dr. Vasile Lăzărescu, episcop al Timișoarei; dr. Nicolae Popovici, episcop al Oradiei; dr. Partenie Ciopron – episcop al Armatei Române la Alba Iulia.

Primii profesori ai Facultății de Teologie din Chișinău, întemeiată în 1926 și desființată în toamna anului 1941, au studiat la Facultatea de Teologie din Cernăuți. Aici au obținut titlul de doctori în teologie Grigore Pișculescu (scriitorul Gala Galaction) și Popescu Moșoaia, care au fost și decani ai facultății⁹².

⁹² Mihai Vizitiu, Virginia Popa, *Istoria învățământului teologic superior din Moldova și Bucovina*, Iași, 2007, p. 76–100.

FACULTATEA DE TEOLOGIE DE LA CERNĂUȚI

CONSTANTIN CENUȘĂ

Faculty of Theology from Chernivtsi

*(Abstract)**

The author presents the history of the University of Chernivtsi and of the Faculty of Theology. The University of Chernivtsi was founded in august 29, 1875 under the patronage of Emperor Franz-Joseph. Originally, the instruction language was German, but there were also separate departments for the Romanian and Ukrainian language and literature. To the Faculties of Law and Philosophy was added in short time the Faculty of Theology, by incorporating the Theological Institute and employing its former teachers. The organizational status of the new university required the establishment of a theological faculty at the expense of the Church Fund of Bukovina.

Over the years, at the Faculty of Theology were employed renowned professors and former students: Nectarie Cotlarciuc, Valerian Șesan, Milan Pavel Șesan, Simion Reli, Vasile Tarnavschi, Nicolae Cotos, Vasile Loichiță, Iustin Moisescu, Petru Rezuș, Alexandru Ciurea, Romulus Câdea, Domițian Spânu, Clementie Popovici, Petre Procopovici, Ioan Zugrav, Nicolae Balan, Dumitru Stăniloae, Liviu Stan, Gheorghe Arghiropol, Marcu Bănescu, Ioan Bejan, Orest Bucevschi s. a. The autor compiled for each one of them a short biobibliographical file.

Keywords: Chernivtsi University, Faculty of Theology, professors, students.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

DOAMNELE ROMÂNE DIN BUCOVINA: ELITISM, FILANTROPISM, MILITANTISM (1891–1918)*

HARIETA MARECI-SABOL

Despre *Societatea Doamnelor Române din Bucovina* s-a scris, mai mult sau mai puțin¹, încercându-se chiar o încadrare a sa în ceea ce istoricii și sociologii au numit *feminism*, ca mișcare socială organizată și revendicativă². Cercetarea documentelor istorice atestă și în Bucovina o schimbare fundamentală în condiția femeii, proces declanșat de transformările revoluționare specifice epocii moderne. La fel ca în Țările Române din primele decenii ale secolului al XIX-lea, dar și ca în celelalte provincii ale Imperiului austriac, în Bucovina se instalaseră condițiile absolut necesare pentru antrenarea femeii în viața socială, reluându-se în formule similare ceea ce I. Heliade Rădulescu motivase în al său „Curier de ambe sexe” (1837): „jumătate din omenirea contimporană este de sexul cel frumos și deosebit că și ea poate să-și reclame în soțietate drepturile de om atingătoare la felul său”³.

* Comunicare susținută la Simpozionul științific internațional „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, organizat de Institutul „Bucovina” în colaborare cu Institutul de Istorie „A.D. Xenopol” din Iași, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava și Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Rădăuți–Cernăuți, 28–29 iunie 2012.

¹ Sofia Ștefanovici, *Societatea Doamnelor Române din Bucovina*, Cernăuți, 1906; T. V. Ștefanelli, *Mișcarea feministă din Bucovina*, în „Viitorul româncelor”, nr. 4, aprilie 1912, p. 55–57; Olga Ștefanovici, *Societatea Doamnelor Române din Bucovina*, în „Suceava”, Anuarul Muzeului Județean, 1993, XX; Emilian Dan Petrovici, *Repetoriul societăților culturale-naționale românești din Bucovina (1848–1918)*, în „Suceava”, Anuarul Muzeului Județean, 1993, XX; Daniela Popescu, *Despre Societatea Doamnelor Române din Bucovina*, în vol. *Simpozionul Național „Cultură și civilizație în mănăstirile românești”*, Suceava, Editura Cygnus, 2009, p. 91–95.

² Ștefania Mihăilescu, *Din istoria feminismului românesc. Antologie de texte (1838–1929)*, Iași, Editura Polirom, 2002; Mihai-Ștefan Ceașu, *Femeile în procesul de emancipare națională a românilor din Bucovina*, în vol. C. Turliuc și M. N. Turliuc (coord.), *Condiția femeii în societatea modernă*, Iași, Fundația Academică „A.D. Xenopol”, Editura Performantica, 2004.

³ Ștefania Mihăilescu, *op. cit.*, p. 12.

Ieșirea femeii române din cadrul preocupărilor strict casnice a devenit vizibilă la 1848, atunci când îndemnul generației pașoptiste și ale celei unioniste, adresate în repetate rânduri femeilor române, de a se angaja, alături de soții și frații lor, în acțiunea de modernizare, pe temeuri democratice, a țării, nu au rămas fără ecou. Silvia Bălan scria despre unica fiică a stolnicului Iordachi Murguleț – *Ilinca, mama fraților Hurmuzachi* – educata și eleganta moștenitoare a moșiei Mihalcea, de lângă Cernăuți, ca despre o entuziastă susținătoare a cauzei naționale. Nu întâmplător, frații Hurmuzachi, alături de Iacob Mureșianu, Alexandru Papiu-Ilarian, Timotei Cipariu ori Ion Maiorescu au inspirat și sprijinit cea mai veche și mai prestigioasă organizație de femei din Transilvania: Reuniunea Femeilor Române, constituită la Brașov, în 1850, cu scopul ajutorării „fetițelor orfane române mai sărace”⁴. Grație fondurilor alocate de Biserica Ortodoxă și Greco-Catolică, de băncile românești și de românii înstăriți de pretutindeni, mai multe orfane au fost trimise la studii, au fost create școli secundare de fete și apoi internate la Sibiu, Blaj și Brașov, s-au pus bazele unei biblioteci a Reuniunii ș.a. Ulterior, modelul Reuniunii Femeilor Române din Brașov a motivat crearea unor asociații similare la Sibiu, Blaj, Hunedoara, Deva, Făgăraș, făcând ca româncele să nu rămână „cu nimic îndărătul zelului și a avântului național al eroilor lor soți”⁵.

Într-una din notele publicate de Dionisie Olinescu în revista lui Iosif Vulcan, „Familia”, se menționează că, pentru a nu rămâne „înapoia românilor din Ungaria”, în anul 1856 „s-a pornit înființarea societăților doamnelor române de pe la diferite orașe de căpetenie”⁶. La 1859, în același periodic, sunt amintite numele a două bucovinence angajate în acțiuni filantropice – Elena Popovici Logothetti⁷ și Natalia Hurmuzachi⁸ – iar în 1877 se consemnează existența unui comitet menit să-i ajute pe cei aflați pe

⁴ „Gazeta Transilvaniei”, Brașov, nr. 38, 17 mai 1852, p. 97.

⁵ Ștefania Mihăilescu, *op. cit.*, p. 24.

⁶ Dionisiu O. Olinescu, *Societatea doamnelor rom. din Bucovina*, în „Familia”, anul XXVII, p. 56.

⁷ Elena Popovici Logothetti (1841–1928) s-a născut în satul Slobutca, în familia boierului Luis de Logothetti și a Victoriei Costin din Șipeniț. Era sora lui Emanuil, cel care ocupase slujbe importante, precum cea de comis, serdar, armaș, logofăt, hatman. S-a căsătorit la 8 februarie 1859 cu boierul din Stupca, Alecu, cavaler de Popovici, fost deputat dietal. Acțiunile caritabile desfășurate în cadrul organizației Crucea Roșie i-au adus, în anul 1920, „Crucea Elisabetei”, conferită de Principesa României. După moartea soțului, a înființat o fundație cu numele acestuia, intrată sub patronajul Societății pentru Cultura și Literatura Română. Cf. „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, nr. 458, 1 iulie 1920, p. 3).

⁸ Natalia Hurmuzachi (1842–1916) a fost fiica baronului Manolachi Stârcea și soția lui Nicolae Hurmuzachi. Frații săi, Eugen și Victor Stârcea, au deținut funcții importante în Bucovina – primul a fost consilier al guvernatorului provinciei, Alexani, iar al doilea a fost deputat în Dieta Bucovinei și Camera imperială din Viena. Cf. Petru Rusșindilar, *Hurmuzăcheștii în viața culturală și politică a Bucovinei*, Iași, Editura „Glasul Bucovinei”, 1995, p. 32.

frontul ruso-româno-turc. Cele 12 membre ale sale, împărțite în două filiale corespunzătoare celor două ținuturi – Cernăuți (aflat sub conducerea Nataliei Hurmuzachi) și Suceava (coordonat de Elena Popovici Logothetti) – au contribuit, cu „multă dragoste și râvnă”, la „reușita războiului și pecetluirea independenței”⁹, colectând medicamente, scamă, bandaje, alimente și bani pentru cei „aflați pe câmpul de luptă sau în spitalele de campanie”¹⁰.

Celor două „doamne române” li s-a alăturat Isabella de Buchenthal-Dobrowolski, soț ia lui Gheorghe Flondor¹¹. Activând în cadrul Societății Muzicale „Armonia”, împreună cu fiii săi și cu muzicianul Leon, cavaler de Goian, ea avusese „măreț ul și fericitul gând de a preface viața tristă și monotona într-un rai de veselie”, reușind să atragă mult și români și să scoată la iveală graiul, portul, datina și cântecele naț ionale”¹². În anul 1885, aceeași Isabella Flondor a luat iniț iativa ajutorării elevilor nevoiași cu haine, drept recompensă pentru rezultatele bune obț inute la învăț ătură. Cum aceste ajutoare erau insuficiente, directorul Școlii greco-ortodoxe din Cernăuți i, Ioan Litviniuc, a apelat la bunăvoința mai multor reprezentante ale „elitei naț ionale”, rugându-le să colecteze ceva pentru „românași i necăși i”. Au răspuns solicitării sale Alma Volcinski, Aglaia Isopescul, Olga Grigorcea și Sofia Ștefanovici. Din colecta lor au fost distribuite haine în valoare de 450 de florini, în prezența arhimandritului vicar, arhiepiscopul Arcadie Ciupercovici, restul de 1 548 de coroane fiind predat Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, reprezentată de vicepreș edintele acesteia, arhimandritul Miron Mihai Călinescu. Înț elegând rostul unei astfel de întreprinderi, dar intuind și potențialul care transcende filantropismul, el le îndemna pe binefăcătoarele celor sărmani să înființ eze o Societate a DAMELOR ROMÂNE, asigurându-le de „sprijinul și binecuvântarea sa”. Însăși baroana Eufrosina Hurmuzachi¹³ le adresase acestora întrebarea: „D-voastră de ce nu fondați o societate? Asta era dorința cea mai vie a soț ului meu, fiindcă sunt convinsă că damele din Bucovina, cu puterile unite, ar putea

⁹ I. Nistor, *Răsunetul războiului din 1877 în Bucovina și Basarabia*, în „Cultura Națională”, București, 1927, p. 6–7.

¹⁰ *Ibidem*, p. 7.

¹¹ Isabella de Buchenthal-Dobrowolski (1835–1890) a fost soț ia lui Gheorghe, cavaler de Flondor și mamă a șapte copii. Datorită poziției sociale a soț ului său, deputat în Dieta Bucovinei, s-a bucurat de respect și autoritate, dobândite prin corectitudinea exemplară a caracterului său, prin virtuțile civice și consecvența în păstrarea tradițiilor românești.

¹² Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 76.

¹³ Eufrosina von Petrino Armis (1819–1891) s-a născut în familia lui Eudoxiu Hurmuzachi. Este caracterizată drept o femeie cultă, iubitoare de artă, cu idei progresiste, care merita întreaga admirație a celor din jur. Primul dintre cei cinci copii ai săi a fost Dimitrie Petrino, viitorul poet.

lucra pentru înaintarea culturii poporului nostru. De aș fi mai tânără, aș fi și eu cu d-voastră”¹⁴.

În numărul din aprilie 1912 al publicației „Viitorul româncelor”, T. V. Ștefanelli insistă asupra aspectelor „naționale” care motivaseră o astfel de inițiativă: „A fost destul ca damele noastre să-și arunce numai privirile în dreapta și în stânga, ca să vadă câte dureri sunt de alinat, câte suflete de mângâiat, câte ființe de crescut și de ferit de înstrăinare, căci moartea ce ne paște aici în țară este înstrăinarea de neam în urma pohoiului slav ce crește mereu și ca un polip cu mii de brațe ne tot împresură încet-încet, dar sigur, până nu mai dăm semn de viață. Damele noastre aveau ochi să vadă și vedeau. Vedeau și-și ziceau: ce frumoasă și binecuvântată ar fi munca care măcar în parte ar pune stavilă înstrăinării de neam și limbă și ar pune temelie pentru o creștere națională a copiilor din popor, ca și aceștia, la rândul lor, să dea piept cu dușmanii neamului și să crească generații conștiente de menirea lor și pregătite pentru lupta conservării de neam și limbă”¹⁵.

Stabilind o cronologie a evenimentelor, Sofia Ștefanovici fixează începuturile organizației în toamna anului 1888, atunci când Elena Popovici Logothetti¹⁶, Veronica Mitrofanovici, Ștefania Hurmuzachi, Aglaia Isopescul, Alma Volcinski, Sofia Ștefanovici și Olga Grigorcea au pus bazele Societății Doamnelor Române din Bucovina. Un an mai târziu, în noiembrie 1889, s-a convocat o adunare în cadrul căreia a fost ales un comitet provizoriu¹⁷ de „doamne române din diferite stări, care să facă preparativele pentru înființarea acestei societăți și să elaboreze statutele. Din acest comitet făceau parte baronesa Eufrosina Petrino-Armis, Iulia Bumbac, Elisaveta Bejan, Minodora Coca, Aglaia Cosovici, Aristeia Grecul, Olga Grigorcea, baronesa Natalia Hurmuzachi, baronesa Ștefania Hurmuzachi, Aglaia Isopescul, Eugenia Olga Morariu, Agripina Onciul, baronesa Anisia Musteață, Fevronia Popescul, Elena Popovici, Elena Reus-Mîrza, Iosefina Seleschi, Sofia Ștefanovici, baronesa Victoria Stârcea, Sinclitichia Wojucki, Alma Volcinski, Elena Voronca, Sofia Zaloziecka și Virginia Zurcan”¹⁸. După cum observa Dionisie Olinescu, mențiunea „doamne române din diferite stări” este generoasă, întrucât acest „comitet atât de imposant” reunea „în majoritatea sa [...] aristocrate române”. T. V. Ștefanelli precizase în materialul referitor la feminismul bucovinean – înțeles, mai întâi, ca „mișcare culturală” – că rolul de „fruntaș” le-a revenit „damelor noastre de vițel de boier”; însă și Societatea era formată din „soții de boieri, de preoți și de

¹⁴ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 76.

¹⁵ T. V. Ștefanelli, *op. cit.*, p. 55.

¹⁶ „Deșteptarea”, Cernăuți, nr. 10, 15/27 mai 1895, p. 78.

¹⁷ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 77.

¹⁸ Dionisiu O. Olinescu, *op. cit.*

intelectuali”¹⁹. Oricum, influența a politică a familiilor lor și substanțele lor venituri au favorizat aprobarea statutelelor de către Guvern, la 6 aprilie 1890. Adunarea generală a noii Societăți a fost convocată pentru data de 25 ianuarie/6 februarie 1891, la Cernăuți, acolo unde își avea și sediul. La ceremonia de constituire au luat parte 55 de „femei române” din Bucovina sau cele ce formaseră organizația „Româncele din toate stările și toate timpurile”.

În numărul 10 din 15/27 mai 1895, ziarul „Deșteptarea” populariza scopul Societății, anume acela de a lucra „pentru sporirea învățământului mai ales la partea femească a poporului român din Bucovina și pentru sporirea lucrurilor de casă, adică a felurilor de țesături și cusături. Ca să ajungă la ținta aceasta, societatea îndemna pe părinți să-și trimită copiii regulat la școală, să dea stipendii și ajutoare, să tipărească cărți și alte scrieri folositoare, să încurajeze acele femei ce fac țesături și cusături frumoase,

dându-le daruri și grijescă ca aceste lucruri să se poată vinde”²⁰. Privind retrospectiv, Ștefanelli scria, la rândul său, despre interesul „doamnelor române” pentru „înmintarea femeii tocmai din stratul larg și mare al țărănimii noastre”²¹. Cu alte cuvinte, menirea noii organizații de femei era „solitară”, culturală, filantropică și de interes obștesc românesc.

Veniturile societății urmau să se constituie de pe urma donațiilor, a organizării unor petreceri populare și a taxelor (cotizațiilor) membrilor de „cinci feluri” – după cum informa același periodic cernăuțean: „1) Membri fondatori, care plătesc numai o dată 50 fl.; 2) Membri de rând, cari dau pe an măcar 2 fl.; 3) Membri sprijinitori, care plătesc pe an măcar 1 fl.; 4) Membri de onoare și 5) Membri corespondenți, adică de aceia ce scriu și pe cari societatea îi alege prin țesăturile țării ca să fie de ajutor”²².

O primă condiție pentru funcționarea Societății a fost extinderea ei în întreaga Bucovina, prin deschiderea unor filiale în orașe și sate, iar aprobarea statutelelor de către Guvernul Țării, la 31 martie/12 aprilie 1891, a facilitat acest proces²³. Prima filială a Societății a luat ființă la Suceava, în decembrie 1891, sub conducerea

Veronicăi Mitrofanovici. În aceeași perioadă, Elena Popovici a deschis o filială la Stupca, iar Elena Voronca una la Mihalcea²⁴. Altele au apărut la Bilca, în 31 ianuarie

¹⁹ T.V. Ștefanelli, *op. cit.*, p. 55.

²⁰ „Deșteptarea”, nr. 23, 1/13 decembrie 1894, p. 179.

²¹ T.V. Ștefanelli, *op. cit.*

²² Sofia Ștefaniovici, *op. cit.*, p. 80.

²³ „Gazeta Bucovinei”, Cernăuți, nr. 3, 9/21 mai 1891, p. 3.

²⁴ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 79.

1892 (prin grija Mariei Brăilean)²⁵, la Câmpulung Moldovenesc (în februarie 1892²⁶) și Siret (26 mai 1892²⁷). Până în 1906, presate de ceea ce doamnele române numeau „pericolul deznăționalizării românilor”, Societatea a ajuns să numere 30 de filiale, cu 230 de membri²⁸.

În ceea ce privește activitatea caritabilă, care adăuga componentei feministe o dimensiune națională, specifică asociațiilor de femei create în provinciile românești aflate sub dominație austro-ungară, la numai un an de la crearea oficială a Societății, la 10/22 martie 1892²⁹, doamnele române au inițiat, la Cernăuți, un curs de limba română. Pentru subvenționarea sa, Victoria Grigorcea a oferit comitetului o rentă anuală de 200 de coroane³⁰. Dacă în anul 1892, cursul a fost frecventat de 142 de fete, în 1893 numărul lor a ajuns la 172, iar în 1894 la 217³¹. Limba română se predă timp de 7 ore pe săptămână, în localul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina³², iar la examene urmau să participe atât comitetul organizator, cât și părinții elevilor. Prima probă de acest fel s-a desfășurat la 24 martie 1893, sub îndrumarea învățătoarei Ștefania Turețchi. Examinarea cuprindea: „lectura, istorisirea bucăților de cetite, literatura, poetica, istoria după metoda biografică și, în urmă, cântarea”³³. Derularea activității găzduite de unul dintre saloanele Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina a făcut-o pe vicepreședintele Sofia Ștefanovici să adreseze cuvinte de laudă la adresa celor interesați și de învățarea temeinică a limbii române, „care este cunoscută și de străini ca o limbă frumoasă, dulce, plăcută și armonioasă”³⁴.

Un alt examen a fost ținut pe 18 iunie 1893, atunci când „fetițele cele mai mici au cântat, au dat o serie de răspunsuri din materii mai intuitive și au declamat multe poezii potrivite priceperii lor”, apoi „s-au discutat câteva evenimente din istoria noastră, s-au vorbit despre câțiva literați, ale căror poezii au fost declamate”³⁵. Festivitatea s-a încheiat cu discursuri care încurajau frecventarea cursului, cu intonarea *Imnulului popular* și, evident, cu decernarea de premii elevilor meritoase. „Răsplata”

²⁵ „Gazeta Bucovinei”, nr. 8, 26 ianuarie/6 februarie 1892, p. 3.

²⁶ Idem, nr. 8, 6/18 februarie 1892, p. 3.

²⁷ Idem, nr. 37, 14/26 mai 1892, p. 4.

²⁸ Emilian Dan Petrovici, *Repetoriul societăților culturale-naționale românești din Bucovina (1848–1918)*, în „Suceava”. Anuarul Muzeului Județean, vol. XX, 1993, p. 236.

²⁹ „Deșteptarea”, nr. 23, 1/13 decembrie 1894, p. 180.

³⁰ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 80.

³¹ „Deșteptarea”, nr. 23, 1/13 decembrie 1894, p. 180.

³² Idem, nr. 5, 1/13 martie 1894, p. 34.

³³ „Gazeta Bucovinei”, nr. 22, 18/30 martie 1893, p. 2.

³⁴ *Raportul Societății Doamnelor Române, anii II–III*, 1893, p. 6.

³⁵ „Gazeta Bucovinei”, nr. 48, 20 iunie/2 iulie 1893, p. 3.

consta în rechizite, îmbrăcăminte și cărți de literatură română, din colecțiile Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina.

Intervenția Sofiei Ștefanovici pe lângă comitetul Societății a făcut ca 20 de școlărițe, „dintre cele mai sărace”, să fie primite în camerele laterale ale sălii de curs. Masa și gazda erau gratuite, iar supravegherea cădea în sarcina Catincăi Popescu, o preoteasă văduvă³⁶. Lua ființă, așadar, unul dintre primele internate de fete. Oricum, la Cernăuți, problema „adăpostirii” fetelor venite pentru studii era îngrijorătoare; acolo, scria Stefanelli, „este lucru de tot greu să afli gazde românești și se-ți dai copilul în case de oameni streini [...] unde poate deprinde orice lucru strein, poate audzi și deprinde chiar sudalme și batjocuri împotriva neamului nostru românesc, dară lucruri cari să priască nației noastre cu bună seamă că nu mai aude și nu mai deprinde”³⁷. Tocmai din această cauză, înființarea unei școli românești și a unui internat devenise o problemă vitală. Însuși Iancu cavalier de Volcinschi solicitase Dietei Țării „un sprijin bănesc din Fondul greco-ortodox”. Apelul rămânând fără niciun rezultat³⁸, „pe noi amar ne durea când vedeam copilele noastre române fără școală românească”³⁹ – notau corespondenții „Deșteptării”.

La 12 februarie 1894, boierul stroyestean George Popovici a donat suma de 20 000 de coroane pentru construirea celor două clădiri⁴⁰. Cu 25 000 coroane, Societatea Doamnele Române a cumpărat o casă în Strada Armenească din Cernăuți, într-o „parte mai retrasă, dar foarte sănătoasă a orașului”⁴¹. Casa, reparată și transformată în „gazdă” pentru „copilele școlărițe”, a primit denumirea de „Internatul pentru fetițe române”, materializând astfel una dintre ideile fruntașilor organizației și devenind, potrivit presei vremii, o faptă de „vecinică pomenire și de iubire de neam”⁴². În data de 15 septembrie 1894, deschiderea internatului s-a făcut într-o atmosferă solemnă, noul locaș fiind „îmbrăcat cu flori și verdețuri, prin săli răsunau cântecele, iar cele 30 de fetițe pregătite în haine festive erau îngenunchiate, căci însuși Eminentul Sa Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop și Mitropolit Doctor Silvestru Morariu sfințea casa și dădea Internatului binecuvântarea sa”⁴³.

³⁶ Idem, nr. 85, 28 octombrie/19 noiembrie 1893, p. 3.

³⁷ „Deșteptarea”, nr. 10, 15/27 mai 1895, p. 78.

³⁸ Idem, nr. 5, 1/13 martie 1894, p. 35.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 81.

⁴¹ *Școala română de fete în Cernăuți*, în „Familia”, anul XXX, nr. 9, 27 februarie/11 martie 1894, p. 106.

⁴² „Deșteptarea”, nr. 60, 1/13 decembrie 1894, p. 2.

⁴³ Idem, nr. 17, 12/24 septembrie 1894, p. 135.

Organizarea Internatului era asigurată printr-un statut care fixa drept scop al așezământului acela „de a da copilelor de naționalitate română, care frecventează școlile din Cernăuți și locuință și vict, a preveni purtarea lor, a sprijini și ușura prin acestea creșterea și cultura națională a tineretului femeesc”⁴⁴. Cele 30 de locuri – obținute prin concurs numai de către „copilele de naționalitate română, care au o purtare bună și dovedesc prin testimonii că au învățat cu succes bun și că sunt sănătoase”⁴⁵ – puteau fi gratuite sau cu taxă, cuantumul acesteia din urmă fiind fixat anual de comitetul Societății; suma trebuia să acopere costurile de „locuință, vict, luminat, încălzit și servit”. Hainele, cărțile, rechizitele, cursurile de limba franceză, italiană, engleză, desen și muzică instrumentală trebuiau suportate de părinții elevilor. Existau însă și câteva condiții cu caracter obligatoriu, precum frecventarea cursului de limba română și, eventual, înscrierea la „Școala de fetițe cu limba de instrucție română” – un deziderat mai vechi al Societății Doamnelor Române. Hrana, considerată a fi „variată și îndestulătoare”, se servea de patru ori pe zi, la orele 7.00, 12.30, 17.30 și 19.30, iar posturile „prescrise de biserica greco-ortodoxă” trebuiau respectate întocmai.

Și programul elevilor era unul extrem de riguros; el începea dimineața, la ora 6.00 în intervalul septembrie – martie și 5.30 în perioada aprilie–august, și se încheia în fiecare seară la orele 21.00. După dejunul de la ora 7.00 urmau cursurile și „o pauză de recreare până la masă” petrecută în muzeu sau grădină, apoi prânzul, pregătirea pentru cursurile din ziua următoare și, la sfârșit, cina. La orele 20.30, „la semnul clopoștelului, copilele se adună în muzeu la rugăciunea de seară”, iar la ora 21.00 „se sting luminile”. Prin „bunavoința directoarei sau a substitutei ei”, elevele puteau ieși în oraș sau puteau organiza, în grădină, „felurite jocuri”. De asemenea, ele aveau datoria de „a-și curăți singure îmbrăcămintele, a-și face patul și a ține curate dormitoarele și sala de instrucție”⁴⁶. Orice încălcare a regulamentului atrăgea „pedeapsa”, „dojana”, iar în caz de „repețire” urma „detragerea liberății”. Exmatricularea elevilor, generată de „purtarea necuviincioasă”, era discutată în comitetul Societății Doamnelor Române, dar numai după înșurătorii părinților.

În conducerea personalului internatului intrau trei persoane obligate să locuiască permanent în incintă: directoarea, locțiitoarea acesteia sau *substituta* și economoa. Directoarea, deopotrivă titulara cursului de limba română, era președintele Societății („instanța a doua în conducerea Internatului”), conlucrend, în același timp, comitetului, căruia îi raporta observațiile. *Substituta* sau locțiitoarea directoarei (*ex officio directora*) avea datoria de a respecta deciziile directoarei, iar economoa îi

⁴⁴ „Gazeta Bucovinei”, nr. 60, 19/31 iulie 1894, p. 2.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ *Ibidem*.

revenea sarcina de a întocmi registrele financiare și a se ocupa (împreună cu „un personal suficient”) de „prepararea” și „conservarea” alimentelor necesare instituției. Comitetul Societății trebuia să angajeze un medic în vederea asigurării serviciilor medicale și pentru „a dispune toate cele trebuincioase relativ la igiena internatului”. Dar dacă o elevă contracta o boală contagioasă, părinții ei erau avertizați și „ca să iae pe bolnavă din internat în tratament privat”⁴⁷.

„Gazeta Bucovinei” amintește de vizita din 25 iunie 1894 „a unei deputați uni a Doamnelor Române, reprezentată prin vicepreședintele Sofia Ștefanovici, casiera Elena Eusebie Popovici și secretara Virginia Turcan, la noul conducător al guvernului țării, spre a-l saluta în numele întregii societăți”. Însuși contele Goess a promis că va sprijini, după puterile sale, realizarea obiectivului „binefăcătoral”⁴⁸. La 12 octombrie 1895, Internatul de fetițe a fost vizitat de contesa de Kielmansegg, soția contelui

Erich Kielmansegg, guvernatorul Austriei de Jos, fostul prim-ministru și fiica doamnei Maria de Lebedeff. Pentru gazetarii români a fost uluitor comportamentul contesei care „față de elevele institutului era de o afabilitate și delicatețe extraordinară”⁴⁹. Documentele indică faptul că, până în anul 1912, internatul a asigurat 80 de locuri pentru eleve de la diferite școli, 40 dintre ele fiind scutite de orice taxă.

O altă inițiativă a Societății a fost deschiderea Pensionatului românesc, „în care fetițele ele să se poată cultiva în propria lor limbă românească și să se perfecționeze

într-însa”. Doamnele române au avut inițiativa de a distribui așa-numitele „cărămizi” în toată Bucovina, colectând 14 000 de coroane⁵⁰, fapt ce a făcut posibilă inaugurarea instituției la 1 octombrie 1896⁵¹. În *Regulamentul pentru Pensionatul de copile române în Cernăuți*, redat, în extras, în cadrul unui articol intitulat *Noul operă a Societății Doamnelor Române*, se preciza că scopul acestei instituții este acela de a „crește te fiicele din clasa medie” într-un mediu familial, „prin întipărirea ideilor morale în sensul neamului nostru, cu graiul viu național, prin deșteptarea sentimentelor nobile ale iubirii de patrie, de neam, a sentimentelor estetice și morale, bazate pe percepțiile religiunii noastre”. Era modalitatea prin care Societatea Doamnelor Române încerca să „salveze onoarea și naționalitatea tinerelor mlădițe, a viitoarelor mame și temelii tari ale unui viitor mai bun pentru scumpul neam românesc”. Personalul Pensionatului de copile române era format dintr-o directoare, o guvernantă, o

⁴⁷ „Gazeta Bucovinei”, nr. 60, 19/31 iulie 1894, p. 2.

⁴⁸ Idem, nr. 47, 16/28 iunie 1894, p. 2.

⁴⁹ Idem, nr. 81, 10/22 octombrie 1896, p. 3.

⁵⁰ Sofia Ștefanovici, *op. cit.*, p. 86.

⁵¹ „Gazeta Bucovinei”, nr. 63, 8/20 august 1896, p. 3.

învăţ ătoare ŝ i alţ i căt i va dascăli (făă a se preciza numărul lor). Înscierea era condiţ ionată de apartenenţ a naţ ională (exclusiv naţ ionalitatea română), încadrarea în intervalul de vârstă de 7–15 ani ŝ i promovarea unui examen care să ajute la evaluarea cunoş tinţ elor tinerelor candidate. Programul era la fel de strict precum cel din Internat, el putând fi rezumat în următorul fel: „ecele se scoală vara la 6 oare, iar iarna la 6 ½ dimineaţ a. Rugăciunea de dimineaţ ă la 7 oare; mncarea I la 7 ¼ oare; meditaţ iuni până la 8 oare; instruct iunile de la 8–13 ŝ i de la 2–5 p.m. Oare suplimentare: de la 5–6 după amiadz. Meditaţ ii seara până la 8, urmează rugăciunea de seară ŝ i culcarea la 9 seara. Recreaţ iuni: de la 9 ¾ –10¼ dimineaţ a; apoi de la 1–2, de la 4 ¾ – 5¼ ŝ i de la 8–9 seara ŝ i consistă în plimbări sau jocuri. La timp favorabil se fac plimbări în locuri sănătoase, vara excursii”⁵².

În schimbul a 25 de florini pe lună, ecele primeau adăpost, cinci mese pe zi, uniformă ŝ i instruct ie adecvată. Programa ŝ colară cuprindea discipline precum „religiunea; limba română (cetire, dictat, gramatica, stilistica ŝ i literatura); limba germană (cetire, dictat, gramatica, stilistica ŝ i literatura); limba franceză; istoria naturală (o parte româneş te, altă parte nemţ eş te); fizica (româneş te); geografia (româneş te ŝ i nemţ eş te); geometria (româneş te); aritmetica (româneş te ŝ i nemţ eş te); cântare vocală (româneş te); desen fără stigme; caligrafie (latin, curent); lucru de mână (în oarele neocupate prin propuneri ŝ i meditaţ ii)”. Din cele 36 de ore prevăzute în planificarea săptămânală, şase erau alocate „lucrului la mână, 5 – limbii române, 4 – limbii germane, câte 3 – calculului (aritmeticii) ŝ i geometriei, limbii franceze”; în câte două ore se studiau religia, istoria naturală, fizica, geografia, muzica vocală ŝ i desenul, iar caligrafiei îi era rezervată o oră. Cursurile suplimentare (câte o oră săptămânal) erau cele de „politeţ e” ŝ i pentru „menagiul casei”. Toate împreună trebuiau să contribuie la „cunoaş terea generală a elementelor de ŝ tiinţ ă ŝ i pregătirea cunoş tiincioasă, spre a putea folosi la înaintarea în studii”⁵³.

Rezonând cu acţ iunile ŝ i intenţ iile Societăţ ii Doamnelor Române, deputatul Ion Ţ urcan a solicitat ajutorul parlamentarilor din Viena în vederea obţ inerii aprobării pentru deschiderea ŝ colii populare de fete, cu limba de predare româna. Dacă la 1 septembrie 1898, ŝ coala avea două clase, fiecare cu câte două specializări, în 1899 numărul claselor a ajuns la trei. Aflate sub directoratul Eufrosinei Wilhelm, cele mai multe dintre cadrele didactice proveneau din rândul fostelor eleve instruite în Internat. ŝ i pentru că ŝ coala era frecventată de 80 de fete, suma necesară întreţ inerii sale se ridica la aproximativ 3 000 de coroane, bani pe care Fondul greco-ortodox îi putea aloca doar în parte⁵⁴.

⁵² Sofia ŝ tefanovici, *op. cit.*, p. 82.

⁵³ *Ibidem.*

⁵⁴ *Ibidem.*

La 1 octombrie 1902, Societatea a inaugurat un „Asil de copii români” destinat copiilor „încă neapți și de școală în limba și legea părintească”, proveniți și din mediul muncitoresc specific sectorului nordic al Cernăuțului. Dacă administrarea azilului cădea în sarcina Ștefaniei Hurmuzachi, a Anesiei Mustatza și a Elenei Popovici, conducătoare era Ana Visteg, iar în fruntea Școlii Frobeliene se afla Aurora Filievici⁵⁵. Numărul copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani a fost, inițial, de 10, el crescând treptat, până în 1906, la 50. Tot acolo, 16 eleve „sărace de la sate” găseau adăpost și hrană. Cazarea, întreținerea și mâncarea „simplă, însă destulă și sănătoasă” erau susținute de o subvenție de la Dieta Țării și de colecte și daruri. Și pentru că și în partea de sud a Cernăuțului „lipsurile păturii de jos a populației orașenești românești erau imense, zădărniciind o creștere adecvată, decentă, a copiilor”, la 1 iunie 1906⁵⁶, Societatea a deschis un al doilea astfel de așezământ în „suburbiul Mănăstirește”, sub atenta supraveghere a lui Nicu cavaler de Flondor și Lilli Flondor⁵⁷.

Evident, Societatea a întreprins diverse acțiuni caritabile, strângând fonduri pentru ajutorarea copiilor sărmani cu alimente, îmbrăcăminte și rechizite școlare. De altfel, sărbătorile religioase din calendarul ortodox erau un bun prilej pentru împărțirea de daruri; astfel, de „ziua Sfântului Ștefan”, în anul 1895, „școlerii săraci” din Clocucica au primit „papuci, ciubote, mantale, scurteice și materii de fuste în preț de peste 150 de florini”⁵⁸. Donațiile erau făcute de fiecare filială, în prezența comitetului Societății, a autorităților locale și a „poporenilor și poporencelor”. Alte venituri se obțineau în urma reuniunilor la care se organiza bazarul. Iată cum se reflecta, în același periodic orădean condus de Iosif Vulcan, o astfel de manifestare desfășurată la 2 martie 1894, în folosul Școlii de fetițe din Cernăuți: „Bazarul a reușit splendid și a produs pentru scopul numit peste 2 500 fl. Damele vindeau în șatre tot felul de obiecte”. Sunt apoi nominalizate persoanele care se ocupau de „beuturi recortoare”, „prăjituri”, „tutungerie”, „industrie națională”, „chioscul de cafea”, „șampanie”, „bufet” etc.⁵⁹.

Și pentru că a doua componentă specificată în statutul și scopul Societății era aceea de a spori lucrurile „de casă, adecă a felurilor țesături și cusături”, dintre inițiativele pentru păstrarea portului tradițional amintim încurajarea folosirii

⁵⁵ *Raportul anual al comitetului Societății „Doamnelor Române” din Bucovina*, anul XIII, septembrie 1903 – august 1904, Cernăuți, 1904.

⁵⁶ *Raportul anual al comitetului Societății „Doamnelor Române” din Bucovina*, anul XV, septembrie 1905 – august 1906, Cernăuți, 1906.

⁵⁷ „Gazeta Bucovinei”, nr. 16, 10/23 iunie 1906, p. 2.

⁵⁸ „Deșteptarea”, nr. 1, 1/13 ianuarie 1895, p. 10.

⁵⁹ „Familia”, anul XXX, nr. 9, 27 februarie/11 martie 1894, p. 106.

vopselurilor extrase din „ierburi și tulpine care nu se distrugau nici prin apă, nici prin focul soarelui”, păstrând astfel „caracterul vechi național al modelelor adevărat românești, căci ele au produs și admirat ia străinilor”⁶⁰. În acest sens, la 1 iunie 1899 se deschidea *Cursul de croit și cusut albituri*, condus de Elena Eusebie Popovici, „gratuit și numai pentru fetele române”.

Societatea a încurajat populația de la sate să trimită la Cernăuți „cele mai frumoase țesături și cusături”⁶¹, ca reacție la ceea ce „Gazeta Bucovinei” numea „pângărirea” industriei de casă și „amenințarea influenței ei negative a modei”⁶². În 1886, la Expoziția din Cernăuți, vizitată de Alteț de Sa arhiducele Carol Ludwig, protectorul expoziției și ministrul Agriculturii, contele Falkenhayn, cei doi au petrecut „mai ales în pavilionul industriei de casă, unde își espuse lucrurile de casă. Bogăția ornamentată a iunilor de pe cămeșile și celelalte îmbrăcăminte, cum și de pe covore, încântă foarte mult pe augustul oaspe”. În nota transmisă revistei „Familia”, Dimitrie Olinescu nota că, „într-un unghișor al pavilionului espuse dna de Grigorcea mai multe foteluri acoperite cu brânci țărănești brodate. Aceste foteluri, cum și mai multe alte lucruri din pavilion le cumperă Al. Sa”⁶³. Și în aprilie 1899, publicul cernăuțean a fost plăcut surprins cu o Expoziție de păpuși în costum românesc⁶⁴, reprezentând portul din toate părțile Bucovinei și Moldovei. Succesul acestei întreprinderi a fost amplificat de inițiativa unei renumite firme vieneze de a livra acest costum dincolo de hotarele provinciei. La Expoziția de industrie casnică și artă populară⁶⁵, deschisă la 9 noiembrie 1905 în sălile Muzeului din Viena, una din cele șase încăperi a fost destinată Bucovinei. Decorarea „în stil românesc” presupunea acoperirea pereților „cu scoarțe și icoane bătrânești împodobite cu busuioc”. Grinda „era încărcată cu lăicere, iar dulapul cu blidar era plin cu farfurii originale. În mijlocul odăii erau stativele (războiul) și o tânără îmbrăcată în costum național explica celor curioși cum se țese. Vizitatorii erau tare încântați de produsele industriei casnice care erau de o frumusețe netăgăduită: pânzeturile, ștergarele, năframele, catrințele, scoarțele”. Grație acestor rezultate, care veneau să suplimenteze politicile integratoare ale administrației imperiale, Societatea a devenit membră a unei Asociații pentru propagarea industriei casnice femeiești a tuturor

⁶⁰ Idem, nr. 11, 6/18 februarie, p. 3.

⁶¹ „Deșteptarea”, nr. 23, 1/13 decembrie 1894, p. 180.

⁶² „Gazeta Bucovinei”, nr. 15, 16/29 decembrie 1897, p. 2.

⁶³ Dionisie Olinescu, *Expoziția iunea din Cernăuți*, în „Familia”, anul XXII, nr. 38, 1886, p. 457.

⁶⁴ „Patria”, Cernăuți, nr. 10, 11/23 aprilie 1899, p. 79.

⁶⁵ Idem, nr. 51, 5/17 decembrie 1905, p. 7.

provinciilor austriece⁶⁶ din Viena, aflată sub înaltul protectorat al arhiducesei Maria Josefa, care avea depozite permanente cu țesături și cusături bucovinene destinate vânzării în Viena, Berlin și Londra. De asemenea, prin intermediul altei firme vieneze, țesături și cusături bucovinene au ajuns să fie cumpărate și admirate în Germania, Anglia, Elveția și America, iar la expozițiile din Viena (1905) și Berlin (1909) exponate similare au fost premiate.

În această acțiune, care luase, în timp, amploare au fost antrenate, conform *Raportului anual al comitetului Societății Doamnelor Române din Bucovina*, peste „300 de femei și fete din Cernăuți, Storojineț, Câmpulung, Dorna etc.”⁶⁷ sau, potrivit Olgăi Ștefanovici, 500 de femei. Oricum, în anii 1909 și 1910 veniturile Societății, provenite din valorificarea produselor industriei de casă, au ajuns la aproape 20 000 coroane⁶⁸. Suma totală se ridica la 10 – 12 000 de coroane pe an, în 1909, din care 6 000 reprezenta venitul celor ce munceau efectiv. Acestor fonduri li se adăugau cele provenite din administrarea a 17 fundații precum: „George cav. de Popovici”, „Parascheva și Mihalachi de Repta”, „Aurora Tomovici născ. Gribovici, Eugeniu – Aristea – Sinclitichia – Eufrosina Gribovici”, „Constantin și Isabella de Flondor”, „Constantin de Stamati-Ciurea”, „Louis conte Logothetti”, „Fundațiunea Tit și Fani de Onciul”, „Iubiliară Francisc Iosif I”, „Dr. Grigori Onciul, Victor baron Styrcea, Hortense și Dimitrie ca. de Costin, Nicolae Ursachi”⁶⁹.

Nu întâmplător, entuziasmată de acțiunile doamnelor române, „tinerimea românească universitară din Viena” scria într-o „felicitare telegrafică”: „Exprimăm entuziasmul apărătoare ale demnității naționale vecinic conștiente de chemarea lor, sentimentele de admirare și de iubire frățească. Trăiască viitoarele matroane ale românismului! Tinerimea română vieneză”⁷⁰. De asemenea, la 10 iulie 1899, „Colonia română din Viena, întrunită în seara festivă a promoției d-lui Vaida Voievod la gradul de doctor în medicină” transmite următoarea felicitare: „Iubitelor surori! Când mormântul era săpat pentru înmormântarea întregii națiuni, ați ridicat fruntea plină de mândrie, dovedind adversarilor deja triumfători, că mai vibrează în inimile june acel sentiment de demnitate, care nu suferă umilirea românilor pe propriul teritoriu. Entuziasmul cu care urmăriți lupta disperată arată că spiritul lui Ștefan cel Mare a

⁶⁶ *Raportul anual al comitetului Societății Doamnelor Române din Bucovina*, septembrie 1909 – august 1910, Cernăuți 1911, p. 6

⁶⁷ Idem, septembrie 1908 – august 1909, Cernăuți 1909, p. 6.

⁶⁸ Olga Ștefanovici, *op. cit.*, p. 175.

⁶⁹ *Raportul anual al comitetului Societății Doamnelor Române din Bucovina*, septembrie 1909 – august 1910, Cernăuți 1911, p. 6

⁷⁰ „Patria”, nr. 288, 20 iunie/2 iulie 1899, p. 3.

aprinș scânteia salvatoare, ce a pătruns ca fulgerul în noaptea întunecoasă, respândind lumină asupra fatalelor împrejurări; reînvierea virtuților străbune i-au pus în uimire pe dușmanii cei mai crunți ai neamului nostru. Felicitându-ve cordial, ve strigăm: «Înainte sub stindardul tricolor, Providența ni-a rezervat încă un rol pe pământul acesta»⁷¹. Iar rolul despre care aminteau autorii acelor rânduri avea să se concretizeze în alte și alte acțiuni caritabile și naționale, timp de încă două decenii, până la înfăptuirea Unirii din 1918.

⁷¹ Idem, nr. 294, 7/29 iulie 1899, p. 2.

DOAMNELE ROMÂNE DIN BUCOVINA: ELITISM, FILANTROPISM, MILITANTISM (1891–1918)*

HARIETA MARECI-SABOL

Romanian Ladies of Bukovina: elitism, filantropism, militancy (1891–1918)

(Abstract)**

As in the Romanian countries in the first decades of the nineteenth century, or in the other provinces of the Austrian Empire, in Bucovina the Romanian women's presence out of the strictly domestic concerns became visible after 1848. The exhortations of the 1848 generation repeatedly addressed to women to engage in action to modernize the country, finally got answers. If initially, two Bucovinian ladies (Elena Popovici Logothetti and Natalia Hurmuzachi) were engaged in philanthropy that exceeded the limits of the province, in 1877 is recorded the existence of a committee of 12 members, in order to help those on the front Russo-Romanian-Turkish war. Some periodicals reminded of their love and zeal contributed to the success of the independence war. Establishing a chronology of events, the beginnings of the organization are mentioned in the fall of 1888, when *Society of Romanian Ladies from Bukovina* was founded. A year later, during a meeting, was elected a provisional committee charged with drafting statutes. The Society's goal was to contribute to the education and employment of women in Bukovina, and to perpetuate the Romanian tradition through domestic industry. In other words, the purpose of the new organization of women was „solitary”, cultural, and philanthropic.

Regarding charity, which add a national scope to the feminist component, specific to associations of women created in the Romanian provinces under Austrian domination, the Romanian ladies started in Czernowitz a Romanian language course, and have founded some „pensionates” and boarding schools for girls, as well as an asylum for Romanian workers' children. And because the second component specified in the statute and the purpose of the Society was to increase the „homemade” production, or various kinds of fabrics and seams, in order to preserve the traditional clothing through folk costumes. The Society encouraged the rural population to send to Chernivtsi the „finest products” in response to what was called as „negative influence of fashion”. Thanks to these results, which came to supplement the integrative

* Comunicare suținută la Simpozionul științific internațional „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, organizat de Institutul „Bucovina” în colaborare cu Institutul de Istorie „A.D. Xenopol” din Iași, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava și Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Rădăuți–Cernăuți, 28–29 iunie 2012.

** Traducere: Harieta Mareci-Sabol.

Harieta Mareci-Sabol

policies of imperial administration, the Society became a member of a „domestic women industry Association of all Austrian provinces” in Vienna, under the Archduchess Maria Josefa High Protectorate who have permanent Bucovinian storage of seams for sale in Vienna, Berlin and London.

Keywords: Bukovina, Society of the Romanian Ladies, elitism, filantropism, militancy.

DURCH VOLKSBILDUNG ZUR VOLKSIDENTITÄT: BILDUNGSBESTREBUNGEN DER CZERNOWITZER RUTHENEN VOR DEM HINTERGRUND DER WECHSELWIRKUNGEN MIT DEN NACHBARKULTUREN IM 19. JAHRHUNDERT*

TETYANA KLOUBERT

Europäische und galizische Einflüsse auf die nationale Entwicklung der bukowinischen Ruthenen

Die Liberalisierung des kulturellen Lebens im Habsburger Reich und entsprechend auch in der Bukowina, seit 1849 als eigenständiges Kronland von Galizien getrennt, infolge der Verfassungsreformen der 1860er Jahre diente als ein Impulsgeber für die Entstehung bzw. Entwicklung der nationalen Kulturen der Monarchie. So garantierte der Artikel 19 der Verfassung die Gleichrangigkeit aller Völkergruppen des Staates und das Recht, die eigene Kultur zu leben und zu entwickeln. Mit Verweis auf die neue österreichische Verfassung und die daraus resultierenden Rechte und Möglichkeiten, beginnt die erste Ausgabe der Zeitung „Bukowina“, dem Presseorgan der Gesellschaft der Czernowitzer Ukrainer „Ruska Besida“, aus dem Jahr 1885.¹ Auf das Verfassungsrecht eines Volkes auf Selbstentfaltung Bezug nehmend, stellt sich die Zeitung „Bukowina“ als Ziel, durch ihre Aufklärungsarbeit „das ruthenische Volk der Bukowina auf das gleiche Niveau der moralischen und geistigen Entwicklung mit anderen Völkern der österreichischen Monarchie [zu] stellen“². Angekündigt wird, die Zeitung werde Berichte über das Leben der ruthenischen Bukowiner sowie über die „galizischen, ungarischen und in der Ukraine lebenden Brüder, die alle zu einer und derselben

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

¹ Vgl. Die Zeitung „Bukowina”, Jg. 1, 1. Januar 1885, Nr. 1, S. 1.

² Ebd.

Familie gehören“ erstatten, ferner auch über weitere Völker, mit denen man „freundlich und in Friede zusammenleben möchte“³.

Die Bukowina und ihre Hauptstadt Czernowitz waren für keine der dort lebenden Nationalitäten und Volksgruppen die eigentlichen Geburtsstätten. Die Bukowina war vielmehr ein fruchtbarer Boden zum Weiterwachsen und Entwickeln der nationalen Ideen, welche aus anderen Zentren (Bukarest, Lemberg, Warschau, etc.) kamen und welche dort unter anderem durch Bildungsinitiativen aller Couleurs ausgeführt und weiterentwickelt wurden. Bildung wurde auch unter den ukrainischen Intellektuellen als geeignetes Mittel im Kampf um nationales Selbstbewusstsein sowie für die nationale Entwicklung im Wettbewerb mit anderen Volksgruppen dieses multinationalen Gebietes betrachtet. Pihuljak, der erste Vorsitzende des ukrainischen Volkshauses in Czernowitz, resümierte im Jahr 1909 anlässlich des 25jährigen Jubiläums des Volkshauses: die Ursache für wirtschaftliche, materielle und alltägliche Probleme der Ukrainer in der Bukowina, sei die fehlende Bildung⁴. Im Hinblick auf das Ende des 19. Jahrhunderts, kann man jedoch bereits von einem systemischen Charakter der Bildungsbestrebungen der Ukrainer in der Bukowina sprechen: neben den Volksschulen, gab es Gymnasien, Hochschule sowie Institutionen für Bildung und Weiterbildung Erwachsener, formellen und informellen Charakters, die im Allgemeinen zur Konsolidierung der nationalen Bestrebungen merklich beigetragen haben.

Das ukrainische/ruthenische⁵ nationale Denken hat sich in der Bukowina relativ spät angebahnt – im Vergleich zu entsprechenden europäischen nationalen Strömungen, wie auch im Vergleich zum benachbarten Galizien⁶. Dieser Prozess wurde jedoch beeinflusst durch die Rezeption der westeuropäischen Tendenzen sowie der Entwicklungen innerhalb des Ruthenentums, insbesondere der nationalen Bewegung in Galizien. Dass die westeuropäischen Einflüsse, insbesondere die der deutschen Romantik, bei der nationalen ruthenischen Erwachung in Galizien wie auch in der Bukowina eine wichtige Rolle gespielt haben soll, belegt bspw. die Tatsache, dass die erste „ruthenische“ Grammatik im Jahr 1834 in deutscher Sprache erschienen ist. Die Grammatik bemühte sich, Elemente des Kirchenslawischen und der gesprochenen Bauernsprache zu integrieren⁷. Der

³ Ebd. S. 1f.

⁴ Pihuljak, Jerotej (1909): 25 lit tomu a nyini. In: Bukowina, 6, S. 1.

⁵ Zur zeitlichen Entwicklung der Begriffe „ruthenisch“ und „ukrainisch“ vgl. Saryk, Volodymyr (2009): Holovna transformacija rus'ko-ukraïns'koho nacional'noho proektu – bukovyns'ki rusyny stajut' Ukraïncjamy. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 108–111.

⁶ Vgl. dazu Remer, Claus (1993): Innen- und außenpolitische Bedingungen für die Entstehung und das Wirken der ukrainischen Nationalbewegung in Europa 1750-1849, Berlin, S. 286.

⁷ Vgl. dazu Himka, John-Paul (1994): German Culture and the National Awakening in Western Ukraine before the Revolution of 1848. In: Torke, Hans-Joachim; Himka, John-Paul (Hg.):

Zugang zur deutschsprachigen Kulturwelt für die ruthenische/ukrainische Elite im Habsburger Reich führte vermutlich auch zur Übernahme der deutschen Bildungsidee, obwohl die Einflusslinien nicht direkt nachweisbar sind, nämlich: durch Bildung eine Bevölkerung zum Volk zu machen – die Idee, die sich in Deutschland in der Formel „Volkbildung durch Volksbildung“ niederschlug und durch die „Gesellschaft zur Verbreitung von Volksbildung“ im 19. Jahrhundert verfolgt wurde⁸. So war auch die Grundüberzeugung der ruthenischen geistigen Elite der Bukowina, der nationale Werdegang sollte auf dem aufklärerischen Wege und nicht auf politischem geschehen⁹. Dies erwies sich unter den vorherrschenden Umständen als optimal gewähltes Mittel, insbesondere bei der Betrachtung der Tatsache, dass die bukowinischen Ruthenen bis Ende des 19. Jahrhunderts keine eigenen Vertreter in den politischen Gremien der Monarchie hatten und somit eigene Interessen nicht durch politische Vertretung verwirklichen konnten. Obgleich die Ukrainer, welche sich damals in der Bukowina überwiegend als Ruthenen bezeichneten, knapp die Hälfte der Bevölkerung ausmachten, waren sie bis in die 1870er Jahre immer noch nicht im Landtag vertreten.

Die nationale Bewegung der bukowinischen Ruthenen erfolgte zeitlich versetzt nicht nur im Vergleich zu gesamteuropäischen Strömungen, sondern auch im Vergleich zu nationalen Initiativen der Ruthenen im benachbarten Galizien. Lemberg, das heutige Lwiw, war in vielerlei Hinsicht der Vorreiter der ruthenisch-ukrainischen nationalen Entwicklung; die Czernowitzer Ruthenen übernahmen oft Muster und Modelle, die aus der Hauptstadt Galiziens in die Bukowina einfließen. Der ukrainische Historiker Hruschewskyj nannte nicht umsonst einst Lemberg „das geistige Piemont der ukrainischen Bewegung“¹⁰.

Im Jahre 1861 wurde in Lemberg die erste ukrainische Gesellschaft mit aufklärerischen Zielen „Ruska Besida“ gegründet, dessen Ziel die „Entwicklung des nationalen Geistes“ der Ukrainer war¹¹. Nach diesem Beispiel entstand im

German-Ukrainian Relations in Historical Perspective, Edmonton: Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, S. 29-44.

⁸ Zur „Gesellschaft für Verbreitung der Volksbildung“ siehe Horst Dräger (1975): Die Gesellschaft für Verbreitung von Volksbildung, Stuttgart: Klett.

⁹ Vgl. Pacholkiv, Svjatoslav (2002): Emanzipation durch Bildung: Entwicklung und gesellschaftliche Rolle der ukrainischen Intelligenz im habsburgischen Galizien (1890–1914), München: Oldenbourg-Wiss.-Verl., S. 67.

¹⁰ Hruschewskyj, Michael (1915): Die ukrainische Frage in historischer Entwicklung, Wien: Verlag des Bundes zur Befreiung der Ukraina, S. 46.

¹¹ Vgl. das erste Statut der Gesellschaft aus dem Jahr 1861: Lwiwer wissenschaftliche Stefanyk-Bibliothek der Nationalen Akademie der Wissenschaften der Ukraine; Manuskriptsammlung, Fond 1, sprava 486/1, hier Blatt 1 (insgesamt 2 Blätter).

Jahre 1869 die erste Gesellschaft der Czernowitzer Ruthenen unter dem gleichen Namen. Das erste Ruthenische Volkshaus wurde in den 1850er Jahren ebenfalls im Lemberg gegründet. Die Kosten für die Errichtung des Volkshauses in Galizien wurden jedoch unter anderem in Czernowitz gesammelt. Zahlreiche Spenden der ruthenischen Bevölkerung von Czernowitz für das Volkshaus in Lemberg belegen, dass die Vorgänge in Galizien von den bukowinischen Ruthenen aufmerksam verfolgt wurden, aber auch dass Lemberg, zumindest zeitweise, als Zentrum und als wichtiger Bezugspunkt für die Entwicklung der „eigenen“ ruthenischen Kultur galt.

Der bekannte „Aufruf. Der Hauptnational-Rath an die Bevölkerung Galiziens“, ein Aufruf zur Sammlung der Gelder für die Errichtung des ruthenischen Volkshauses in Lemberg vom 8. Februar 1850, ist ein weiteres Beispiel dafür, dass deutsche Sprache und indirekt auch deutsch-politische Kultur zur Weiterentwicklung und Weiterverbreitung des ruthenischen nationalen Bewusstseins grundlegend war. Dieser Aufruf, obwohl an die ruthenische Bevölkerung gerichtet, wurde in deutscher Sprache verfasst¹². Zur Begründung der Notwendigkeit des ruthenischen Volkshauses wird darin die Rolle der Bildung hervorgehoben: „Jeder einsichtsvolle, der mit dem Auge der gesunden Vernunft einen Blick auf die gegenwärtigen Verhältnisse geworfen, wird mit uns übereinstimmen, daß die Volksbildung gegenwärtig mehr als je, ein unabweisbares gebietherisches Erforderniß, daß sie die Verbindung eines wahrhaft konstitutionellen Lebens ist. Jene unseligen der Geschichte angehörigen Verhältnisse, die unserer Volksbildung im Wege standen, die die ruthenische Nation nicht nur in wissenschaftlicher Hinsicht hinter anderen Nationen zurückließen, sondern auch die einfachen edlen Sitten unserer Väter in deren Nachkommen namhaft verunstalteten, sie waren zugleich die Ursache unseres nationalen Erstarrens, die Quelle unseres Unheils, unserer Schmach“¹³. Aus der zitierten Passage und den folgenden Zeilen wird deutlich, dass die Volksbildung eine bedeutende Rolle beim Erwachen bzw. Erwecken der ruthenischen Nation „aus dem Jahrhunderte langen lethargischen Schläfe“¹⁴ zukommen sollte und sich von der Volksbildung „das Heil und [der] Ruhm“¹⁵ der Nation versprochen wurde.

Hinsichtlich der Bedeutung der deutschen Sprache für die nationale Entwicklung der bukowinischen, wie auch galizischen Ruthenen muss angemerkt werden, dass die befürchtete Gefahr der Germanisierung der Ruthenen und des kulturellen Lebens durchaus bestand und dass die Entwicklung und Verbreitung der deutschen Sprache die Ausbreitung der ukrainischen Sprache in vielen Sphären

¹² Staatliches Archiv des Gebiets Chernivtsi, Fond 1, Opis 1, Delo 10395, Blatt 14 (insgesamt 17 Blätter).

¹³ Ebd., Blatt 14 r.

¹⁴ Ebd., Blatt 14.

¹⁵ Ebd., Blatt 14 r.

des gesellschaftlichen, politischen und kulturellen Lebens abbremste¹⁶. Andererseits eröffnete aber die Beherrschung der deutschen Sprache neue Möglichkeiten in Bezug auf das Kennenlernen der deutschen, der europäischen Kultur, und der politischen sowie gesellschaftlichen Strömungen und schuf somit das Fundament für den Anschluss an die europäische Kultur und Bildung.

Wolochen: Kampf um die nationale Selbstbestimmung zwischen Rumänen und Ruthenen

Die ruthenische Bevölkerung der Bukowina war überwiegend ländlich¹⁷. Das nationale Zugehörigkeitsbewusstsein der Dorfbewohner – und diese stellten auch die eigentliche Zielgruppe der bukowinischen Gesellschaft „Ruska Besida“ dar, wie auch später des ukrainischen Volkshauses in Czernowitz – war im 19. Jahrhundert noch ziemlich diffus. Die Dorfbewohner, ob sie ruthenisch oder rumänisch sprachen, bezeichneten sich, wie Staryk dies herausarbeitete, als Wolochen, was meistens auf keine nationale sondern eine religiöse (in Bezug auf orthodoxe Religion) oder ortsbezogene (aus der Bukowina stammend) Identifikation hinwies¹⁸. Der Weg von Dorfbewohnern in die Ukrainer (in Anlehnung an Eugen Weber¹⁹) sollte noch ein Zwischenstadium des nationalen Bewusstwerdens passieren, das durch Bildung gewährleistet werden sollte: die Ruthenen/Ukrainer sollten sich erst als Ruthenen/Ukrainer wahrnehmen *lernen*. Dieser Weg war verständlicherweise nicht konkurrenzlos: besonders die rumänische Nationalbewegung und die ukrainische Nationalbewegung vollzogen beinahe identische Schritte und wetteiferten um die in der Mehrzahl orthodoxe (sich als wolochisch bezeichnende) ländliche Bevölkerung. Der bekannte ukrainischer Sprachforscher Simovyč beschrieb die Entwicklung der Ruthenen im 19. Jahrhundert: „[...] wir mussten uns selbst erschaffen. Ja, erschaffen. Weil hinter uns eine graue Masse stand, dunkle, unaufgeklärte, wirtschaftlich abhängige, national unsichere Masse. Wir hatten nur diese Masse mit ihrer interessanten, für die Nichtinitiierten unverständlichen nationalen Selbstbeschreibung: Wolochen, die kein Wolochisch sprechen“²⁰.

¹⁶ Vgl. Staryk (2009): Rutens'ki bat'ky modernoho rus'ko-ukraïns'koho nacional'noho proektu. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 81–87, hier S. 84.

¹⁷ Vgl. Dobrzans'kyj, Oleksandr (2000): Czernowitz und die Ukrainer. In: Heppner, Harald (Hg.): Czernowitz. Die Geschichte einer ungewöhnlichen Stadt. Köln [u. a.]: Böhlau, S. 45–62.

¹⁸ Vgl. Staryk, Volodymyr (2009): Deščo pro archaičnu „volos'ku“ identyčnist' bukovynceiv. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 36–47.

¹⁹ Vgl. Weber, Eugen Joseph (1977): Peasants into Frenchmen. London: Chatto & Windus.

²⁰ Zit. nach Staryk 2009, S. 182.

Die Religion, die für die Ukrainer in Galizien das wichtigste nationale Merkmal war, verhinderte in der Bukowina vielmehr die Prozesse der nationalen Bewusstseinsbildung der Ruthenen. „Wolochisch“ war dabei, so Saryk, eine im Volksmunde gebräuchliche Umschreibung der orthodoxen Religion, eine Bezeichnung, die das Ukrainische und das Rumänische miteinander vermischte und oder sogar synonym für „rumänisch“ verwendet wurde²¹. Die Ukrainer in Galizien, im Unterschied zu den Ruthenen/Ukrainern in der Bukowina waren hingegen vornehmlich griechisch-katholisch, so dass die nationale Bewegung der Ukrainer in Galizien vorherrschend unter der Führung der griechisch-katholischen Geistlichen stattfand. Die Orthodoxie war in der Bukowina bis zur Mitte des 19. Jahrhunderts stark rumänisch geprägt. Hacman, der orthodoxe Bischof der Bukowina, wollte jedoch seinen Einfluss als Geistlicher auf die ruthenisch-ukrainische Bevölkerung der Bukowina, welche überwiegend orthodox war und zunehmend die griechisch-katholische Kirche als nationale ukrainische Kirche ansah, nicht verlieren und willigte deshalb ein, 1838 Ruthenisch/Ukrainisch als zweite offizielle Sprache in der Kirchenverwaltung einzuführen²². Bischof Hacman unterstützte ebenfalls die erste von bukowinischen Ruthenen gegründete und getragene Organisation „Ruska Besida“. Kleriker spielten allgemein bis in die 1880er Jahre die führende Rolle in der Organisation. Die Sprachexperimente, die sie jedoch zu Beginn betrieben, um eine „ukrainische“ Sprache künstlich zu erschaffen, anstatt die gesprochene Sprache der Bauern zu übernehmen, führten dazu, dass ihre Zeitungen und Periodika nur für einen sehr kleinen Teil der Ruthenen verständlich waren. Die Organisation „Ruska Besida“ unterstützte anfänglich weniger die genuine ukrainische Bewegung, sondern war zum Teil stark russophil/moskovphil. In den 1880er Jahren kam die Gegenbewegung innerhalb der Organisation, die dafür kämpfte, von einer breiten Bevölkerung verstanden und unterstützt zu werden, auf und setzte sich für die Benutzung der auf dem Lande gesprochenen Sprache ein. Der prominenteste Vertreter dieser Bewegung war zweifelsohne Yuriy Fedkovyč, der 1885 die ukrainisch sprachige Zeitung „Bukovyna“ gründete²³.

Bei den Selbstzuschreibungen zu einer der beiden Volksgruppen – der ukrainischen oder der rumänischen – spielten die entscheidende Rolle oft nicht das Elternhaus und die Sprache des Elternhauses, sondern die Position und die Überzeugung der Lehrer und der Pfarrer, wie dies auch Mariana Hausleitner vermerkte²⁴. Umso verständlicher erscheint dabei die Tatsache, dass im

²¹ Vgl. Saryk, Volodymyr (2009): Deščo pro archaičnu „volos’ku“ identyčnist’ bukovynciv..., S. 36ff.

²² Vgl. Hausleitner, Mariana (2001): Die Rumänisierung der Bukowina : die Durchsetzung des nationalstaatlichen Anspruchs Grossrumäniens 1918–1944, München: Oldenbourg, S. 62.

²³ Vgl. Turczynski, Emanuel (1993): Geschichte der Bukowina in der Neuzeit: zur Sozial- und Kulturgeschichte einer mitteleuropäisch geprägten Landschaft. Wiesbaden: Harrassowitz, S. 171.

²⁴ Vgl. Hausleitner 2001, S. 68.

Konkurrenzkampf um die Bevölkerung Bildung und nationale Aufklärung als Hauptkampfmittel benutzt wurden – in Form von Schulen, Bursen, Zeitungen, aber auch Kulturhäuser als Zentren des kulturellen Lebens. Die Aktivität der einen Gruppe, so Saryk, diente als Beispiel aber auch Warnsignal und Aufruf zur Gegenaktivität der anderen Gruppe²⁵. Einer der Gründungsväter der Gesellschaft „Ruska Besida“ sprach über das nachzueifernde rumänische Beispiel bei der historischen Versammlung im Dorf Tovtry: „Wir danken unseren [rumänischen, TK] Brüdern vom Herzen, dass sie uns mit eigenem Beispiel wachrüttelten“²⁶.

Wettstreit zwischen den Rumänen und den Ukrainern gab es auch in Bezug auf eine weitere Bildungseinrichtung: die philologische Fakultät der Czernowitzer Universität. Ion Nistor, der 1912 den Lehrstuhl für südosteuropäische Geschichte übernommen hatte, versuchte in seinen Werken, den rumänischen Charakter der Bukowina zu unterstreichen und den ukrainischen hingegen zu nivellieren. Saryk illustriert die Bestrebungen der Rumänisierung der Bukowina durch Nistor anhand der von Nistor verfassten ethnographischen Karte aus dem Jahr 1910: in jedem nordbukowinischen Dorf, sollten laut der Kartenangaben mindestens 25% der Rumänen wohnen, was jedoch, so Saryk, der österreichischen Volkszählung aus dem Jahr 1920 widerspreche²⁷. Dass die Bildungseinrichtungen der Nichtrumänen (überwiegend waren davon die Deutschen und die Ukrainer betroffen) nach 1918 einem besonders starken Rumänisierungsdruck unterlagen, verdeutlicht auch Kotzian in seiner Schrift „Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat“²⁸.

Die Konkurrenz auf dem Gebiet der Bildung und des gesellschaftlichen Lebens um das nationale Bewusstsein zwischen unterschiedlichen Gruppen in der Bukowina und vor allem auch in Czernowitz, hatte jedoch nicht nur positive Effekte wie Impulsgebung und gegenseitige Anregung. Saryk spricht von der „kulturellen Gettoisierung der bukowinischen Gesellschaft“, die ihren Anfang im 19. Jahrhundert nahm. Die Rumänen arbeiteten an ihren nationalen Projekten und

²⁵ Vgl. Saryk, Volodymyr (2009): Ščo spil'noho maly ukrains'kyj ta rumuns'kyj nacional'ni proekty na Bukovyni. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 71–77, hier S. 76.

²⁶ Zit. nach Saryk, Volodymyr (2009): Ščo spil'noho maly ukrains'kyj ta rumuns'kyj nacional'ni proekty na Bukovyni. ..., S. 76.

²⁷ Vgl. Saryk, Volodymyr (2009): Etnohrafični karty Bukovyny – znajdit' desjat' vidminnostej. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 127–129.

²⁸ Kotzian, Ortfried (1983): Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat, Augsburg, Univ., Diss., insbes. S. 260ff, 285ff.

die Ukrainer taten dies ebenso an ihren, ohne Interesse für die jeweiligen Bestrebungen des anderen zu zeigen²⁹.

Die Zeugnisse der damaligen Zeit erlauben jedoch die Schlussfolgerung, dass die Bestrebungen der anderen Nationalitäten durchaus genau betrachtet wurden – als Ansporn und Lehre für die eigene Tätigkeit. So finden sich bspw. im Aufruf zur Spendensammlung für den Bau des Ukrainischen Volkshauses in Czernowitz folgende Zeilen: „Brüder! Unsere Bukowina zählt mehr als halbe Million Einwohner. 415 davon sind Ukrainer, während 9,5% Juden und nur 0,5% Armenier sind. Nichtsdestotrotz haben die Armenier aufgrund der freiwilligen Spenden eine monumentale Kirche aufgebaut, die Juden haben einen wunderbaren Tempel errichtet. Die Juden und die Armenier haben viel und geben viel. Wir haben wenig und können wenig geben. Aber wenn jeder von uns ein bisschen gibt, dann wird es insgesamt viel sein, weil es Ukrainer viele gibt und sie werden durch kleine Beiträge große Sache machen, denn es geht um die Bildung und um euren guten Namen“³⁰.

Von dieser Perspektive gesehen war der kulturelle Kampf mittels Bildung und Volksaufklärung ein dynamischer und eher positiv zu betrachtender Prozess, der mutmaßlich den Grundstein für den sog. Mythos Czernowitz oder Mythos Bukowina als kulturell hoch entwickelte, tolerante Peripherie der Habsburger Monarchie war. Der Kampf ließ keine Stagnation zu, da keine der nationalen Gruppen ein ausschließliches Recht auf das Land Bukowina oder auf die Stadt Czernowitz hatte, sondern musste ihren eigenen Platz und Anerkennung durch unermüdliche Aktivität auf dem kulturellen, aufklärerischen, später gewiss auch auf dem gesellschaftlichen und politischen Gebiet erobern.

Bildungsbestrebungen der Gesellschaft „Ruska Besida“ und des Ukrainischen/Ruthenischen Volkshauses

Um den Prozess der nationalen Bewusstseinsbildung durch Volksbildung verfolgen zu können, soll ein Blick auf die Aktivitäten und Besonderheiten der Bildungsarbeit der ersten Gesellschaft der ukrainischen Bukowiner „Ruska Besida“ und auf das auf deren Initiative gegründete Ukrainische Volkshaus geworfen werden.

Im ersten Paragraphen des Statuts des Vereins „Ruska Besida“ wird festgehalten, dies sei „ein Verein für Aufklärung und geselliges Leben“³¹. Für die Erreichung dieses Zieles werden vier Mittel bestimmt: „1. Bibliothek, 2. Herausgabe nützlicher Werke, 3. Periodika, 4. Geselliges Leben“³². Das Statut des

²⁹ Vgl. Staryk, Volodymyr (2009): Ščo spil’noho maly ukraïns’kyj ta rumuns’kyj nacional’ni proekty na Bukovyni..., S. 75.

³⁰ Staatsarchiv Gebiet Chernivtsi, Fond 3, Op. 1, Delo 4087, Blatt 3.

³¹ Statut (1864), Czernowitzer Staatsarchiv, Fond 3, Opis 4, Delo 1949, Blatt 5.

³² Ebd.

Vereins „Ruska Besida“ wurde am 18. Februar 1869 beschlossen und bestand aus 42 Paragraphen. „Ruska Besida“ war anfangs als eine Art Clubgesellschaft der Intellektuellen gedacht, um das gesellige Leben unter den Ruthenen der Bukowina zu fördern³³. Der erste Vorsitzende des Vereins war Vasyl' Prodan. Im Zentrum der Aktivitäten sollte neben dem geselligen Leben auch die Aufklärung stehen, die mittels der Errichtung der Lesehallen und Büchereien, Herausgabe der Zeitschriften und Büchern erzielt werden sollte.

Die Ausrichtung der Gesellschaft in den ersten Jahren war eher von sog. Moskvophilen geprägt, d.h., den Anhängern der russischen Sprache und der politischen Einheit mit dem russischen Volk und dem Russischen Reich. In den 1880er Jahren eigneten sich dann die sogenannten Narodowzi die Ausrichtung des Vereins „Ruska Besida“ an und prägten diese nachhaltig. Die Narodowzi traten für den Gebrauch der alltäglichen Umgangssprache des ruthenischen Bauern ein und plädierten für die Einheit des ukrainischen Volkes innerhalb unterschiedlicher Reiche, dabei waren diese jedoch loyal gegenüber der Habsburger Monarchie. Mit Narodowzi und deren Idealen gelang es „Ruska Besida“, die anfänglich deutlich spürbare Kluft zwischen den ukrainischen Intellektuellen und dem Volke zu reduzieren³⁴. „Ruska Besida“ entwickelte sich zunehmend zu einem bukowinischen Pendant von der berühmten galizischen Organisation „Prosvita“. Dank der aktiven Hilfe der Lehrer und Pfarrer gelang es „Ruska Besida“, ein dichtes Netz an Niederlassungen in den ländlichen Regionen zu errichten; dieser Verein hatte seine regionalen Vertretungen in Waschkautz, Wischnitz, Zastavna, Kotzman, Putyla, Seret und Storoshynetz. Zu jeder Niederlassung wie auch zum Hauptsitz von „Ruska Besida“ gehörten Büchereien und Lesehallen.

Die Lesehallen in den Dörfern wurden meist in einem der Räume des Hauses eines wohlhabenden Ukrainers betrieben. In manchen Fällen wurde auf Kosten einzelner wohlhabender Bauern das Gebäude für die Lesehalle erbaut³⁵. Die Eröffnung der Lesehallen war ein bedeutendes gesellschaftliches Ereignis des Dorfes; an den diesbezüglichen feierlichen Zeremonien nahmen die Dorfbewohnern, als auch die eingeladenen Bewohner der Nachbardörfer teil, zu Besuch kamen Vertreter von „Ruska Rada“ aus Czernowitz, die in der Regel eine feierliche, national-pathetische Rede zur Bedeutung der Aufklärung hielten. Die

³³ Solche gesellige Vereine wurden damals häufig mit dem Namen „Casino“ bezeichnet.

³⁴ Vgl. Dobržanskyj, Serhij (2008): *Tovarystvo „Ruska Besida“ na Bukovyni: orhanizacija, idejni zasady, kul'turno-prosvitnja dijalyzacija (1869-1940)*, Diss., Ivano-Frankivsk.

³⁵ Vgl. Botušans'kyj Vasyl' (2010): *Z isotorii vynyknennja ta dijalyznosti ukraïns'kych sil's'kych čytalen' (80-ti rr. XIX – poč. XX st.)*. In: *Ukraina: kulturna spadščyna, nacional'na svidomist, deržavnist'*, 19, S. 511–515, hier S. 513.

Lesehallen mussten die Loyalität dem Habsburger Reich gegenüber bekunden, indem an ihnen die österreichische Flagge ausgehängt wurde, daneben wurde ebenfalls obligatorisch die nationale Flagge – in diesem Fall ein blau-gelber Banner gehisst. Die Einweihung der Lesehallen wurden fast immer von einer feierlichen kirchlichen Messe begleitet, zum Abschluss erklang die ukrainische Hymne „Die Ukraine ist noch nicht gestorben“. Manche Lesehallen bekamen die Namen bekannten Ukrainer verliehen – Ševčenko, Franko, Prodan (der erste Vorsitzende von „Ruska Besida“).³⁶ Die wichtigste Veranstaltungsform an den Dorflesehallen waren gemeinsame Lesungen. Es wurden neue Bücher und Zeitschriften öffentlich vorgelesen, was auch für Analphabeten einen Zugang zu diesen Werken ermöglichte. Außerdem fanden reguläre thematische Abende statt zu wirtschaftlichen, gesellschaftlichen, kulturellen und wissenschaftlichen Fragen der Zeit³⁷.

Nachdem die Narodowzi die Leitung von „Ruska Besida“ übernahmen, richteten sie ihr besonderes Augenmerk auf die Herausgabe der Zeitschriften und Bücher in der völkischen gesprochenen Sprache. Die Zeitschrift „Bukowina“, die seit 1885 erschienen und die monatlich veröffentlichten Bücher aus der Reihe „Bibliothek für Jugend, Bauer und Bürger“ („Бібліотека для молодіжи, селян і міщанства“, 1885–1894) sowie der jährliche „Bukowinische Orthodoxe Kalender“ sind die bekanntesten Beispiele für diese Bestrebungen. Die Kosten für die Miete der Räume, Ankauf von Büchern und Drucken der Zeitschriften wurden für die Gesellschaft „Ruska Besida“ zunehmend zu einem Problemfaktor, so dass die Gesellschaft 1884 ihren Statut auch aus diesem Grunde ändern musste, um – nach dem Beispiel der Gesellschaft „Prosvita“ in Galizien, in den Lesehallen und Büchereien Buchläden eröffnen sowie Sparkassen, Kornspeicher und Ähnliches etablieren zu können, und damit das für die Vorhaben nötige Geld zu akquirieren³⁸.

Zum Ende des 19. Jahrhunderts war „Ruska Besida“ bestrebt, sich nicht nur um die Aufklärung der bukowinischen Ruthenen zu bemühen, sondern sich ebenfalls um den ökonomischen Wohlstand der Ruthenen zu bemühen. Bei der Sitzung der Gesellschaft am 22 Mai 1894 stellte Smal-Stocky die Frage nach den Veränderungen im Statut. Gemäß dieser Veränderungen sollte die Gesellschaft bei der Gründung von wirtschaftlichen Vereinen, Geschäften sowie bei der Organisation wirtschaftlicher Ausstellungen Unterstützung leisten sowie eine materielle Unterstützung den ukrainisch sprachigen Schriftstellern und Lehrern anbieten können³⁹. Gemäß dem neuen Statut bekam die Gesellschaft „Ruska Besida“ das Recht, in den Lesehallen Alphabetisierungskurse zu veranstalten und eigene Theateraufführungen zu organisieren.

³⁶ Ebd.

³⁷ Ebd.

³⁸ Smal-Stocky, Stepan (1897): *Bukovyns'ka Rus'*, Czernowitz, S. 288.

³⁹ Statut von „Ruska Besida“ aus dem Jahr 1894 in: Czernowitzer Staatsarchiv, Fond 3, Opis 1, Delo 6223, Blatt 53.

„Ruska Besida“ schuf ein dichtes Netz von Lesehallen in der gesamten Bukowina und förderte die Eröffnung neuer Lesehallen, indem das Prozedere zur Eröffnung stark vereinfacht wurde: Herausgearbeitet wurde ein einheitliches Statut der Lesehallen, und die Vertreter der Gesellschaft „Ruska Besida“ erteilten rechtliche Hilfe in Bezug auf die Anfertigung der notwendigen Dokumente. Die Gesellschaft schickte in die lokalen Niederlassungen fortwährend neue Bücher und Zeitschriften. Im Jahre 1914 gab es 150 Lesehallen, die beinahe 90% der ukrainischen Dörfer einbezogen und ebenso auch 95% der ukrainisch sprachigen Bevölkerung der Bukowina, so S. Dobržansky⁴⁰.

Die Gesellschaft „Ruska Besida“ war Initiator der Gründung mehrerer Vereine und Organisationen, die sich den kulturellen, gesellschaftlichen, wirtschaftlichen und später auch den politischen Belangen der bukowinischen Ruthenen widmeten: die bekanntesten unter ihnen waren die „Bürgerlesehalle“ („Міщанська Читальня“, gegründet 1880), das Ukrainische Volkshaus (1884), die „Ruthenische Schule“ (1887) und die Ruthenische Sparkasse (1896). Dank des Einsatzes von „Ruska Besida“ wurde an der Czernowitzer Universität der Lehrstuhl der Ukrainischen Sprache und Literatur an der Philosophischen Fakultät im Jahre 1875 eröffnet (der erste Lehrstuhlinhaber war Kost Hankevyc) sowie der Lehrstuhl der praktischen Theologie mit dem Ukrainischen als Unterrichtssprache.

Bei der Sitzung der Gesellschaft „Ruska Besida“ am 12. Juli 1875 wurde die Idee der Errichtung des eigenen Volkshauses zum ersten Mal artikuliert. Während der Generalversammlung von „Ruska Besida“ am 11. Juli 1881 wurde daraufhin beschlossen, die Errichtung des ruthenischen nationalen Volkshauses zu beginnen; und das verantwortliche Komitee wurde festgelegt⁴¹. Als Datum der Gründung des ukrainischen Volkshauses gilt der 22. Januar 1884 – der Tag, an welchem das Statut der Gesellschaft „Volkshaus“ von den lokalen Behörden bestätigt wurde. Das im ersten Paragraphen des Statuts festgehaltene Ziel war die „Unterstützung und der Schutz materieller und moralischer Interessen der Ukrainern in der Bukowina“⁴². Im Jahre 1887 wurde das Gebäude des Volkshauses unter der damaligen Adresse Petrovyč Straße 2⁴³ dank der zahlreichen Spenden erworben. Seitdem entwickelte sich das Volkshaus zum Zentrum des kulturellen, später auch des politischen Lebens der Ruthenen der Bukowina. Bereits im nächsten Jahr,

⁴⁰ Vgl. Dobržanskyj, Serhij (2008): *Tovarystvo „Ruska Besida“ na Bukovyni: orhanizacija, idejni zasady, kul'turno-prosvitnja dijalnist' (1869-1940)*, Diss., Ivano-Frankivsk.

⁴¹ Vgl. *Ijjustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934)*, Černivci 1934, S. 5–6.

⁴² Ebd., S. 6.

⁴³ Heute Lomonosovstraße 2.

1888, waren im Volkshaus unterschiedliche kleine und große Vereine untergebracht, die Redaktion der Zeitung „Bukowina“, eine große Bibliothek, ein Lokal als Ort der geselligen Versammlungen, etc. Auch die Gesellschaft „Ruska Besida“ hatte ihren Sitz im Volkshaus.

Das ukrainische Haus verfolgte sein erklärtes Ziel, das Bildungsniveau der Ruthen zu steigern und den sozialen Aufstieg der Mitglieder zu unterstützen, mit unterschiedlichen Mitteln. Seit 1876/1887 war am Ukrainischen Haus ein Schülerheim für ca. 300 mittellose Oberschüler angesiedelt⁴⁴. Im Jahre 1886 wurde in Czernowitz das ukrainische Untergymnasium, später erweitert zum Obergymnasium gegründet. Zu stark besuchten und besonders beliebten Aktivitäten des ukrainischen Volkshauses zählten musische und literarische Abende zu Ehren der bekannten Ukrainer – innerhalb wie außerhalb der Bukowina – wie beispielsweise zu Ehren von Ivan Kotljarevskyj, Markian Šaškevyč, Juri Fedkovyč. Prominente ukrainische Schriftsteller und Denker aus Galizien und dem Russischen Reich waren ebenfalls Gäste des ukrainischen Volkshauses: am 19. November 1894 hielt Mychajlo Hryševs'kyj einen Vortrag im Volkshaus, 1901 war es Lesja Ukrainka, die dort einen Besuch erstattete, 1913 las Ivan Franko seinen berühmten „Moses“. Jährlich wurden die sogenannten „Ševčenko-Tage“ zu Ehren des ukrainischen Schriftstellers Taras Ševčenko veranstaltet, begleitet durch Vorträge, Musik- und Poesieabende. Aktiv genutzt wurde der Theatersaal des Volkshauses für Inszenierungen der „Ersten Dramaturgischen Gesellschaft in Czernowitz“⁴⁵, durch den Verein des „Bürgerchors“ und für die Konzerte von „Bukowinischen Bojan“⁴⁶. Somit gelang es dem ukrainischen Volkshaus „das Haus des gesamten Volkslebens“ zu sein, wie dies bei der Generalversammlung des Vereins bereits am 12. Mai 1891 der Vorsitzende des ukrainischen Volkshauses verkündete⁴⁷, wobei „aus dieser Volksfestung die Strahlen des Volkslichtes“⁴⁸ in das ganze Land“ durch „das dunkle geistige Dickicht, das bis vor kurzem beinahe das gesamte Land bedeckte“ streuen würden⁴⁹.

Zum zehnjährigen Jubiläum des ruthenischen Volkshauses zieht die Zeitung „Bukowina“ im Jahre 1894 eine Bilanz seiner Tätigkeit: „Diese ruthenische Organisation hat in erster Linie dazu beigetragen, dass das Gefühl der

⁴⁴ Vgl. Denesczuk, Wolodemar: *Rechtlich Stellung der Ukrainer (Ruthenen) in der Bukowina*, Innsbruck: Univ., Diss., 1972, S. 74.

⁴⁵ Die Zeitung „Bukowina“ gibt bereits im Jahr 1885 an, im Repertoire der Gesellschaft stünden 8 Operetten und 10 Komödien, vgl. *Bukowina*, 1. Jg., 1. Januar 1885, S. 5.

⁴⁶ Vgl. *Iljustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934)...*, S. 17ff.

⁴⁷ Zit. nach *Iljustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934)...*, S. 19.

⁴⁸ Aufklärung heißt im Ukrainischen mit dem Wort Licht semantisch verwandt.

⁴⁹ Zit. nach *Iljustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934)...*, S. 19.

Volksgemeinschaft in uns mit jedem Tag wächst. Unter dem Banner dieser Institution steht das ganze bewusste bukowinische Ruthenien”⁵⁰.

Die „Illustrierte Chronik“ aus dem Jahr 1934 zum 50jährigen Jubiläum des Volkshauses betont an mehreren Stellen, dass das Volkshaus mit gravierenden finanziellen Schwierigkeiten in allen Jahren seiner Existenz zu kämpfen hatte. Die ruthenischen Bauern konnten kaum großzügige Spenden anbieten; besonders prekär war die Lage in den erntearmen Jahren⁵¹. Die Anzahl der Mitglieder war, so die „Illustrierte Chronik“, gering im Vergleich zur Gesamtzahl der ruthenischen Bevölkerung der Bukowina, woraus die Autoren des Buches eine verhältnismäßige Gleichgültigkeit der Bevölkerung zur „bedeutendsten Institution der bukowinischen Ukrainern“ schlossen⁵². Anzumerken ist jedoch in diesem Zusammenhang, dass die Volkshäuser eine überwiegend städtische Institution waren; in den Städten lebte jedoch größtenteils die deutschsprachige Bevölkerung (Deutsche und Juden), wobei der ländliche, deutlich ärmere Raum von rumänischer und ruthenischer Bevölkerung geprägt war.

Weiterführende Impulse aus der Volksbildung

Smal-Stocky, der über die Ergebnisse der ukrainisch-ruthenischen Bewegung im 19. Jahrhundert berichtet, zieht in seinem Buch „Bukowinische Rus“ eine positive Bilanz: besonders beim Vergleich der Situation der Ruthenen in der Bukowina zum Ende des 19. Jahrhunderts mit der Situation am Anfang des Jahrhunderts werde deutlich, so Smal-Stocky, dass die Aufklärung, die „sich unermüdlichen Schrittes unter jedes Dach, auch das allerärmste, verbreitet“ zum Entstehen des Volksgefühl beigetragen hat⁵³. Die Aufklärung, die Bildung, die unter den bukowinischen Ruthenen besonders in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts an Bedeutung gewann, beschleunigte die Entwicklung der nationalen „Identität“, um in modernen Kategorien zu sprechen.

Die ukrainische Nationalbewegung in der Bukowina wies eigene Gesetzmäßigkeiten auf – die Bewegung entwickelte sich mit einer leichten zeitlichen Verzögerung im Vergleich zur Entwicklung im benachbarten Galizien und speiste genau genommen aus Galizien die Formen und Ideen für die eigene Bewegung. Erst Ende des 19. – Anfang des 20. Jahrhunderts wird diese Bewegung

⁵⁰ Zit. nach Iljustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934) ..., S. 21.

⁵¹ Iljustrovana Chronika tovarystva „Ukraïnskyj Narodnyj Dim“ u Černivcjach (1884-1934) ..., S. 23.

⁵² Ebd., S. 34.

⁵³ Vgl. Smal-Stocky, Stepan (1897): Bukovyns'ka Rus', Czernowitz, S. 10f.

zu einer Massenbewegung und umfasst unterschiedliche gesellschaftlichen Gruppen: Intellektuelle, Bauern, Handwerker und Studenten, und bekommt deutliche weltanschauliche Konturen. Anstatt der oft nicht eindeutigen Termini: „Ruthenen“, „ruthenisches Volk“ und „ruthenische Sprache“ etablieren sich die Termini „Ukrainer“, „ukrainisches Volk“ und „ukrainische Sprache“. In dieser Zeit bekommt diese Bewegung, die bislang als Kultur- und Bildungsbewegung zu beschreiben war, ihre politische Ausprägung – die ersten politischen Parteien wurden jedoch ebenfalls nach den galizischen Vorbildern aufgebaut. Im Jahre 1905 wurde die Ukrainische Vorwärts-Partei (Українська поступова партія) mit Popovyč an der Spitze gegründet; 1909, auf die Initiative von Smal-Stocky etabliert sich die Bauernpartei „Ruska Rada“, daraufhin im Jahre 1913 die Ukrainische Volkspartei und die Ukrainische Nationaldemokratische Partei.

Schlussfolgerungen

Die Bildungsbestrebungen unter den ruthenischen Intellektuellen waren meistens auf die ländliche Gegend ausgerichtet. Das Ziel war die Aufklärung der Landbevölkerung, die Alphabetisierung, eine relative ökonomische Unabhängigkeit der Dorfbewohner sowie die Entwicklung eines nationalen Bewusstseins⁵⁴. Mit der Bildung ging die ganze Hoffnung auf die Fortexistenz und Entfaltung der Ukrainer als Nation in der Bukowina einher, so Herasymovyč, einer der bekanntesten Vertreter von „Ruska Besida“: „Die Aufklärung der Volksmassen ist bei uns mehr als woanders die Frage unserer nationalen Existenz, denn erst wenn unsere niedrigsten Schichten aufgeklärt werden, dann fließt bei uns auch das gesellschaftliche Leben in starken Bahnen“⁵⁵. Das Kommunikationsnetz, in dessen Zentrum das nationale Volkshaus stand, wurde dank der intensiven Tätigkeit in Form von Lesehallen, Theateraufführungen, Kalendern, Zeitschriften, Alphabetisierungskursen, Vorträgen etc. zunehmend effektiver. Die Wirkung solcher Bildungszentren verstärkte sich zunehmend mit dem durch sie eingeleiteten Alphabetisierungsschub. Durch die Expansion der nationalsprachigen Periodika, die sich der ruthenischen gesprochenen Sprache bediente, nahm auch die Bedeutung der gedruckten Medien zu.

Im 19. Jahrhundert entstanden erstmals institutionell verankerte Volksbildungseinrichtungen explizit gerichtet auch auf die Ruthenen der Bukowina. Diese Periode trägt im gesamteuropäischen Kontext den Namen

⁵⁴ Vgl. dazu auch Dobržans'kyj, Oleksandr (1999): Nacional'nyj ruch ukraïnciv Bukovyny druhoï polovyny XIX – počatku XX st., Czernowitz: Zoloti lytavry.

⁵⁵ Herasymovyč, Ivan (1909): Podribnyj rozklad praci ukraïns'koho narodnoho učitel'stva po hromadach, odobrenyj krajevym z'izdom povitovyh komisij „Vil'noï orhanizacii ukraïns'koho učitel'stva na Bukovyni“ dnja 21 i 22 lystopada 1908r. v Černivcjach, S. 11.

„Formationsperiode“⁵⁶, was auch für die regionale Entwicklung in der Bukowina durchaus zutreffend ist. Ohne das Wort Erwachsenenbildung explizit zu gebrauchen, setzten sich die ruthenischen Intellektuellen der Bukowina dafür ein, dass die erwachsene Bevölkerung der Bukowina Zugang zu Bildung bekommt. Initiiert und getragen von den Intellektuellen mit stark nationalen Besinnung, bemühten sich die Gesellschaften, wie dies am Beispiel von der Gesellschaft „Ruska Besida“ und dem Ukrainischen Volkshaus zu zeigen war, um eine Formation- und Kompensationsaufgabe: einerseits um die Etablierung und Verbreitung des national-ruthenischen Bewusstseins in Abgrenzung zu den anderen nationalen Gruppen der Bukowina durch die Aufklärung, andererseits als national bestimmte Kompensation zum Schulsystem voranzutreiben⁵⁷.

Die Entwicklung der Bildungseinrichtungen und deren Inhalte verdankt die nationale Bewegung einerseits dem Einzug der jungen Narodowzi in die wichtigsten Institutionen und andererseits zweifelsohne dem Einfluss der europäischen Traditionen und Bewegungen, die in der Bukowina zu spüren waren. Die Kultur der Bukowina verdankt also ihre Entwicklung und Fortexistenz nicht zuletzt der eigenen Weltoffenheit.

Sydir Vorobkevych, einer der bekanntesten Vertreter der ruthenischen nationalen Bewegung der Bukowina, unterstrich die wichtige Rolle der Öffnung der ruthenischen Bewegung gegenüber anderen Kulturen und vor allem bezogen auf die europäischen Strömungen und Bewegungen der Zeit. Die Germanisierung der Bukowina sah er nicht, oder nicht vorrangig als Gefahr für das Ukrainische, sondern als Öffnung des Ukrainischen auf die europäische Kultur: „Auch wenn diese Kultur in die deutsche Kleidung eingewickelt ist, aber es bleibt Kultur und keine Barbarei“⁵⁸. Und weiter: „Ein Volk lernt vom anderen, es ist sonst eine eitle Überhebung von sich selbst, wenn man behauptet, das Volk könne von sich alleine zu etwas werden. Die Schließung gegenüber der anderen Völkern schuf und schafft immer noch eine Stagnation“⁵⁹.

⁵⁶ Vgl. bspw. die Darstellung über die Gesellschaft für Verbreitung von Volksbildung: Dräger 1975.

⁵⁷ Dieses Aspekt, konnte im Beitrag nicht ausführlich berücksichtigt werden.

⁵⁸ Zit. nach Staryk (2009): Fundatory rus'ko-ukraïns'koho nacional'noho proektu pro perspektyvy cjoho proektu na Bukovyni. In: Ders.: Miž nacionalizmom i tolerantnistju, Czernowitz: Prut, S. 94-99, hier S. 94.

⁵⁹ Ebd.

DURCH VOLKSBIIDUNG ZUR VOLKSIDENTITÄT: BILDUNGSBESTREBUNGEN DER CZERNOWITZER RUTHENEN VOR DEM HINTERGRUND DER WECHSELWIRKUNGEN MIT DEN NACHBARKULTUREN IM 19. JAHRHUNDERT*

TETYANA KLOUBERT

Prin educație la identitate națională: demersuri culturale ale rutenilor cernăuțeni pe fondul interacțiunii cu naționalitățile din Bucovina în secolul al XIX-lea

(Rezumat)**

Bucovina și capitala ei, Cernăuți, nu au reprezentat locul de apariție *eo ipso* al naționalităților și grupurilor etnice conlocuitoare. Bucovina a fost mai mult un teren fertil, favorabil cultivării și dezvoltării ideilor naționale, care au pătruns în acest spațiu, venind din alte centre naționale și culturale și care au fost implementate prin inițiative culturale dintre cele mai diverse. Acest demers a avut loc, desigur, într-un mediu concurențial : îndeosebi mișcarea națională românească și cea ucraineană au avut un parcurs aproape simetric, mizând pe sprijinul populație rurale, de origine ortodoxă. Activitatea unui grup etnic constituia un exemplu și, în același timp, un semnal de avertizare și un îndemn la reacție față de alt grup. În competiția de câștigare a simpatiei populației, educația și iluminarea maselor în spirit național, ca „mijloace de luptă” au jucat unul dintre cele mai importante roluri – sub forma școlilor, burselor, ziarelor, dar și a caselor de cultură, ca centre ale vieții culturale. Prin exemplele oferite de Societatea „Ruska Besida” și de Casa Națională a rutenilor vom încerca să arătăm cum s-a format identitatea culturală și națională ruteană și să analizăm legitimitatea acesteia. Din perspectivă istorică, lupta națională prin cultură/educație a constituit un proces dinamic și pozitiv, un aspect fundamental în crearea așa-numitului „mit Cernăuți” sau „mit Bucovina”, ca provincie periferică a Monarhiei habsburgice, cu un nivel ridicat de cultură și toleranță. Lupta culturală a fost permanentă, întrucât niciuna dintre naționalități (cu excepția germanilor) nu avea un statut special, ci a trebuit să-și cucerească poziția dorită printr-o activitate susținută în plan cultural, educațional, precum și în cel social și politic.

* Comunicare susținută la Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Tetyana Kloubert

Cuvinte și expresii cheie: rutenii din Cernăuți, aspirații culturale și naționale, Societatea „Ruska Besida”, Casa Națională a rutenilor.

MEMBRII SOCIETĂȚII ACADEMICE „JUNIMEA” DIN CERNĂUȚI PE FRONTURILE PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL (I)

ANGHEL POPA

Vara anului 1914 avea să se dovedească deosebit de „fierbinte” pentru Europa și, ulterior, pentru întreaga lume. Un eveniment tulburător s-a petrecut la Sarajevo, reședința administrativă a Bosniei, proaspăt integrată, alături de Herțegovina, Imperiului Austro-Ungar: prințul Franz Ferdinand, moștenitorul tronului imperial, împreună cu soția, au fost asasinați, la 15/28 iunie, de un naționalist sârb. Vestea a șocat popoarele imperiului, în vreme ce cabinetele europene au conștientizat că, de această dată, războiul, evitat până atunci în mai multe rânduri, nu mai putea fi ocolit. Aceeași intuiție au avut-o și alte minți lucide ale vremii.

În această fatidică zi pentru Imperiu, la sediul Societății Academice „Junimea” din Cernăuți a fost adusă vestea dublului asasinat de George Pridie, student la Facultatea de Drept¹, care, în fața colegilor săi prezenți, consternați, a concluzionat: „Asta-i război și desrobire”². Evenimentele ulterioare aveau să confirme afirmația sa. O lună mai târziu, Imperiul Austro-Ungar, conștient de implicațiile Serbiei în asasinat, i-a declarat război. Cât despre „desrobirea” Bucovinei, cum a afirmat George Pridie, aceasta avea să se înfăptuiască, dar plătită cu o mare jertfă de sânge, atât a românilor bucovineni, cât și a celor din Vechiul Regat al României. Numai că în cazul bucovinenilor, ca și al transilvănenilor, se impune a fi subliniat faptul că prețul a fost dublu: ei au plătit despărțirea de imperiul dualist, murind cu arma în mână pe toate fronturile acestuia și luptând, totodată, și ca voluntari în armata română, începând din vara anului 1916. Printre

¹ Date detaliate despre studentul George Pridie se găsesc în fișa sa, având nr. 717. Vezi Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Iași (în continuare se va cita: S.J.A.N.I.), Fond *Frații Dugan, Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 389.

² Vezi Raportul pe anul 1913/1914, de la 1 decembrie 1913 – 3 iulie 1914, în *Ibidem*, Cronica „Arboroasa” – „Junimea”, vol. IV, p. 262.

jertfelnici au fost și membrii Societății Academice „Junimea”³, asupra cărora vom insista în paginile următoare.

Clopotele mobilizării generale au chemat sub arme toate popoarele heteroclitului imperiu dualist. În rândul acestora s-au aflat și românii din Bucovina. La decretarea mobilizării generale au fost chemați sub arme 30 000 de români bucovineni, numărul lor majorându-se ulterior, în condițiile transformării războiului balcanic într-un război mondial. Bucovinenii, rezerviști și recruți, au fost încadrați în Regimentele Imperiale 23 și 41 Infanterie, 4 și 9 Dragoni, toate constituite în Divizia 43. Cei care depășeau vârsta recrutării (la început vârsta a fost fixată la maximum 42 de ani, prelungirea războiului a extins-o la 50 de ani), au fost organizați în unități de milițieni sau glotași, constituite în Brigada 35, care a fost dispusă la hotarul împărăției cu Rusia, pentru apărarea graniței⁴.

Mobilizarea generală a lovit, firește, și în tineretul studios român, exceptându-i pe studenții teologi, care erau scutiți de serviciul militar. În aceste condiții, comitetul de conducere al Societății Academice „Junimea” a decis, în grabă, încetarea activității acesteia. Sediul societății și toate bunurile sale materiale au fost puse sub protecția Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, a cărui președinte era consilierul Consistoriului mitropolitan, preotul Dionisie Cavaler von Bejan⁵. Steagul organizației studențești, din rațiuni și cauze care nu ne sunt cunoscute, a fost trecut clandestin în Vechiul Regat al României, de fostul junimean George Traian Cavaler von Gallin⁶, care a beneficiat de imunitatea diplomatică a tatălui său⁷, viceconsul și consul al Vechiului Regat al României la Cernăuți. Steagul a fost depus la Academia Română, fiind readus la Cernăuți în anul 1919, în împrejurări speciale, după cum vom constata pe parcursul lucrării prezente. În ceea ce îi privește pe membrii Societății, aceștia, în marea lor majoritate fiind mobilizați sub steagul negru-galben al pajurei împărătești, au înfruntat moartea în tranșeele fronturilor din Serbia, Galiția și Italia, luptând cu una dintre cele mai puternice și numeroase armate a lumii, armata imperială a Rusiei. Unii dintre ei „s-au împărtășit de eterna binecuvântare a morții în cadrul eroismului războinic și al martirajului național”, cum a consemnat *Cronicarul* societății⁸; alții, luați prizonieri, au cunoscut lagărele din Rusia și Italia, intrând, ulterior, ca voluntari în Legiunile românești, constituite din inițiativa prizonierilor români

³ Despre junimenii care au luptat în cadrul armatei române vezi Anghel Popa, *Societatea academică „Junimea” din Cernăuți. 1878–1938*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1997, p. 110–127.

⁴ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, dosar 31, Ilie Dugan, *Amintiri familiare*, partea a II-a, manuscris, p. 224.

⁵ Preotul Dionisie Cavaler von Bejan a fost membru de onoare al Societății Academice „Junimea”. Vezi Anghel Popa, *op. cit.*, p. 79.

⁶ *Ibidem*, p. 61–62.

⁷ *Ibidem*, p. 49.

⁸ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. III, p. 115.

transilvăneni aflați în lagărele din Rusia, acțiune sprijinită și de Vechiul Regat al României, pentru a lupta „alături de frații lor din România liberă, în vederea liberării lor de jugul milenar străin”, cum au cerut inițiatorii acestei acțiuni istorice într-un *Memoriu* adresat ambasadorilor țărilor membre ale Antantei acreditați la Petrograd (noua denumire dată orașului Sankt Petersburg de guvernul provizoriu al Rusiei)⁹. O altă parte dintre ei, începând cu anul 1914, au trecut, pe căi ilegale, în Vechiul Regat al României, împărțând tragedia neamului românesc, urcând drumul aceleiași Golgote, la capătul căruia avea să se înfăptuiască România Mare. La București s-au alăturat românilor transilvăneni, și ei refugiați sau dezertori, militând împreună, alături de alte forțe politice, pentru intrarea țării în război, „ca să ne mântuiască pe noi și să se întărească pe ea”, cum a afirmat, la 15 februarie (st. v.) 1915, în numele românilor din Imperiul Austro-Ungar, poetul-luptător pentru cauza unității noastre naționale, Octavian Goga¹⁰.

Cei doi ani de neutralitate ai Vechiului Regat al României au echivalat pentru pribegii bucovineni, în totalitatea lor, cu o adevărată criză a „iluziilor pierdute”, ei neînțelegând sau refuzând să înțeleagă politica desfășurată de Ionel I. C. Brătianu, sintetizată și concretizată în faptul că în politică nu există sentimente, că o țară nu putea fi angajată într-un conflict militar, de proporțiile Primului Război Mondial, oricând și în orice condiții, fără a fi obținute dintr-o alianță avantaje maxime, sub toate raporturile, pe plan național. Această realitate a fost reflectată pregnant într-o scrisoare aparținând junimeanului Dionisie Para, datată Botoșani, 3 august (st. v.) 1915, aflat voluntar în Școala de ofițeri cu termen redus, adresată lui Ilie Dugan, fost membru al „Junimii”, refugiat și el în țară: „Câte iluzii nu s-au sfărmat, câte existențe nu au fost distruse și noi cu ce ne alegem? Patria și familia ni le-am pierdut, în schimb ce avem? Nu suntem priviți drept frați vitregi? Mă refer la cei de la cârmă. Din fericire, mai sunt și oameni care gândesc altfel și care nu au renunțat la prea frumosul basm al înfăptuirii României Mari. Dar, deocamdată, suntem mici și n-avem decât un basm și nu un ideal. A trecut un an și tot nimic! N-am dreptate, dacă spun că e numai un basm?”¹¹

Acestea erau sentimentele și trăirile tinerilor intelectuali din Bucovina, care erau împărțite și de celelalte categorii sociale aflate la București. În totalitatea lor, românii bucovinenii refugiați în țară doreau intrarea Vechiului Regat al României în război, alături de Antantă, înțelegând că numai în acest mod se va realiza unirea Bucovinei cu țara.

În așteptarea „pornirii steagurilor” – cum a caracterizat N. Iorga momentul declanșării războiului de întregire națională – junimenii au activat în cadrul Ligii

⁹ Vezi Raportul lui G. Moroianu, în vol. *Luptele de emancipare ale românilor din Ardeal în lumina europeană*, p. 60.

¹⁰ Apud *Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor. I-a întrunire a Ligii Culturale ținută la București în ziua de 15 febr. 1915*, Vălenii de Munte, 1915, p. 15.

¹¹ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, dosar 29, f. 5.

Culturale și a Federației Unioniste, sprijinind „prin toate mijloacele lupta pentru determinarea unei acțiuni militare a țării, așteptând clipa mobilizării armatei române, sub al cărei steag vom cădea sau vom vedea izbânda cauzei noastre”¹². Totodată, prin fondarea unor publicații de propagandă, prin conferințe, articole, discursuri sau printr-o importantă activitate desfășurată în cadrul Marelui Stat Major al Armatei Române și al Ministerului de Interne¹³, reprezentanții Societății Academice „Junimea” au contribuit la pregătirea aceluși „ceas” – intrarea Vechiului Regat al României în război, alături de Antantă, eveniment petrecut în noaptea de 15/28 august 1916.

O adevărată exuberanță națională s-a produs în țară, cu reverberații profunde în rândul românilor aflați sub stăpânire străină, care așteptau evenimentul, pregătiți pentru jertfa cea mare. A devenit emblematic evenimentul petrecut în satul Carapciu pe Siret, districtul Storojineț, din Bucovina imperială, unde preotul paroh Atanasie Gherman, membru emerit al Societății Academice „Junimea”, „a murit, cum se povestește, de bucurie, când sosi vestea că România a declarat război în vederea înfăptuirii idealului național”¹⁴.

În rândul armatei române care a trecut Carpații s-au aflat și voluntari bucovineni, printre ei și foști junimeni, conștienți, ca întregul tineret studios din Bucovina, de menirea lor, aceea de a „îndeplini, în unire cu ceilalți stegari români, marele ideal național al deșteptării și consolidării neamului, ca, întăriți, să stăm ca o stâncă de granit împotriva oricărui pericol și oricărui dușman, iar pentru ziua cea mare, a reafării noastre, să fim preparați”, cum a subliniat cu pertinentță, într-o scrisoare adresată Societății „Junimea”, adevărat *Program național* pentru bucovineni, preotul paroh Atanasie Gherman¹⁵.

Vestitori ai Unirii, tinerii voluntari bucovineni au trecut munții în Transilvania, au luptat în Câmpia Română și au trăit drama retragerii din Moldova. Acești bucovineni proveneau din rândul celor care au trecut pe căi ilegale în țară, imediat ce a izbucnit războiul, în 1914. Primele unități de voluntari bucovineni au fost constituite din prizonierii proveniți din lagărele din Rusia. Aceste unități, din care făceau parte și voluntari transilvăneni și bănățeni, au venit în țară, fiind primite, într-o atmosferă de sărbătoare națională, la Iași, în iunie 1917. Ele au luptat, acoperindu-se de glorie, în armata română până la sfârșitul războiului. Li s-au adăugat, ulterior, alte unități, constituite în Rusia, dar și în Italia.

¹² O. C. Tăslăuanu, *Sub flamurile naționale. Note și documente din războiul de întregire al neamului*, vol. I, Sighișoara, 1935, p. 125.

¹³ Vezi, în acest sens, activitatea desfășurată în Vechiul Regat al României de George Toma, Emilian Slușanschi, Dimitrie Cojocarul și Aurel Morariu. Cf. S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. I, p. 370, 474; vol. II, p. 235, 249.

¹⁴ *Ibidem*, vol. I, p. 436.

¹⁵ Vezi scrisoarea preotului paroh Atanasie Gherman din 1 decembrie 1905, adresată Comitetului de conducere al Societății Academice „Junimea”, cu prilejul numirii sale ca membru emerit. Cf. *Ibidem*, dosar 29, f. 86.

În acest context, ne punem întrebarea, firească, justificată de tema studiului nostru prezent, care a fost jertfa Societății Academice „Junimea” la realizarea României Mari? Răspunsul, chiar parțial, îl putem găsi numai în documentele din arhiva Societății. Cercetarea acestora ne-a dus la următoarea relevantă constatare. La 14 decembrie (st. n.) 1919, în marea Catedrală Ortodoxă din Cernăuți, Societatea Academică „Junimea” a organizat marele parastas pentru pomenirea morților săi, căzuți pe fronturile Primului Război Mondial. Au fost prezenți toți membrii Societății, în frunte cu președintele de atunci, studentul în drept Emilian Ursuleac¹⁶. Drapelul Societății, în bernă, readus din România în acel sfârșit de an, a fost purtat de studentul Virgil Cechovschi¹⁷. Ceremonia religioasă a fost condusă de episcopul Cernăuțiului, Î.P.S. Vorobchievici. Din rândul marelui sobor de personalități ale Bisericii Ortodoxe Române, menționăm câteva nume: preot dr. V. Tarnavschi, arhidiaconul Mihai Ursuleac, preot dr. Ipolit Tarnavschi, preoții George Ciupârcă, Dimitrie Dan și George Șandru. A predicat, simplu și impresionant, preotul aromân dr. Vasile Gheorghiu¹⁸.

În *Pomelnicul* dat de comitetul de conducere al societății, citit cu acel prilej, erau menționați 58 de morți și dispăruți, fie în cadrul armatei imperiale austro-ungare, fie a celei a Vechiului Regat al României, fără a fi indicat numărul total al combatanților¹⁹. Documentul citat nu dă decât cifra celor morți sau dispăruți pe fronturi, nu și numele acestora, așa cum erau, cu certitudine, menționați în *Pomelnicul* dat la Catedrală, ca în toate situațiile similare; nu există pomelnic care să cuprindă doar cifre, ci numai nume de persoane. Dacă dețineam aceste nume, evaluarea era mai facilă. Considerăm cifra menționată greșită, din rațiuni pe care le vom explica.

Din datele cunoscute de noi, prin cercetarea fondului documentar al Societății, rezultă că sub steagul imperial austro-ungar au luptat 37 de foști junimeni, din care au murit sau au fost dați dispăruți 10 combatanți; în cadrul armatei române au luptat un număr de 14, din care s-au jertfit pe frontul pentru întregirea neamului patru. Deci, un total de 51 de membri ai Societății au luptat pe fronturile Primului Război Mondial, dintre care au murit sau au dispărut 14, după cum vom arăta în paginile următoare.

Considerăm necesar, totodată, să facem următoarea subliniere: foștii junimeni care au luptat în cadrul armatei române proveneau din următoarele situații: din rândul dezertorilor armatei imperiale (sunt două cazuri), din cei care au trecut ilegal granița în Vechiul Regat al României, începând cu anul 1914 și din

¹⁶ Vezi Anghel Popa, *op. cit.*, p. 63.

¹⁷ Vezi fișa nr. 947 a studentului în științe fizico-chimice Virgil Cechovschi, deosebit de succintă ca informații. S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan, Cronicarul – Albumul Mare*, vol. III, p. 175.

¹⁸ Vezi *Raportul pe anul administrativ 1919/1920, de la 19 noiembrie 1919 – 13 decembrie 1920*, în *Ibidem, Cronica „Arboroasa” – „Junimea”*, vol. IV, p. 277.

¹⁹ *Ibidem*.

prizonierii armatei austro-ungare, luați de Rusia și Italia, care s-au constituit în legiuni românești, ce urmau să lupte în cadrul armatei române. Mai există două situații, să le numim pline de inedit: alți doi foști junimeni, ofițeri în rezervă, care au luptat în armata austro-ungară din 1914 până la capitularea imperiului, în 1918, în România Mare s-au înscris voluntari în armata română, luptând, întreaga campanie din 1919, pe frontul cu Ungaria bolșevică. Pe aceștia, după mici ezitări, am decis să-i menționăm doar ca participanți în ambele tabere beligerante, așa cum, de altfel, realitatea o impune, dar fără să-i includem, sub raport numeric, și în grupul luptătorilor din armata română de până la 1918; în anul 1919 cei doi bucovineni au acționat ca cetățeni ai noului Regat al României.

Revenim, inevitabil, la considerațiile inițiale, de ordin oarecum statistic, dar numai cu scopul de a face lumină în această problemă, neelucidată pe deplin, după trecerea a aproape o sută de ani de la consumarea ei. În acest context, cum se poate explica diferența de 44 de morți dintre cifra din *Pomelnic* și cea menționată de noi, ambele cifre având ca sursă de informare arhiva Societății? În unele documente ale Societății am sesizat un aspect nu lipsit de importanță legat de această problemă. În diferite contexte sunt menționați morții de pe frontul românesc, numeric sau cu numele proprii. Astfel, într-o fișă biografică a unui membru al Societății sunt amintiți „cei cinci eroi ai «Junimii» care au pecetluit înfăptuirea României Mari cu sângele lor”²⁰, fără a li se menționa numele, în vreme ce în *Cronica* Societății sunt nominalizați patru membri: Ion Grămadă, Lascăr Luția, Iustin Breabăn și Toader Turturean²¹.

Chiar și în fața acestor cifre, pe alocuri contradictorii, avem convingerea, din varii motive, pe care le vom expune, că au mai fost și alți membri ai Societății care au luptat și au murit pe fronturile Primului Război Mondial, dar a căror fișe biografice nu au fost realizate de *Cronicarul* Societății. Oferim, în acest sens, trei exemple. Primul dintre acestea este cel al lui Alexandru Leca Morariu (fiul preotului Constantin Morariu, fost membru al Societății Academice „Arboroasa”, implicat în procesul din 1878), care a luptat în cadrul armatei imperiale austro-ungare, fiind răsplătit cu numeroase medalii. Fișa sa biografică nu a mai fost realizată; în *Albumul* societății îi este trecut doar numele, la nr. 618, cu mențiunea că a fost student la Facultatea de Filosofie, din cadrul Universității din Cernăuți; în rest, pagina este goală²². Într-o situație similară este și Ilie Dugan-Opaiț, care a luptat în cadrul armatei române, trăind o adevărată dramă în Vechiul Regat al României, despre care am scris cu un alt prilej²³. În *Album* a fost înregistrat sub

²⁰ *Ibidem*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 419.

²¹ Vezi *Raport pe anul administrativ 1919/1920, de la 19 noiembrie 1919 – 13 decembrie 1920*, în *Ibidem*, *Cronica „Arboroasa” – „Junimea”*, vol. IV, p. 277.

²² *Ibidem*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 279.

²³ Vezi Anghel Popa, *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1998, passim.

nr. 656, ca student la Facultatea de Drept din cadrul Universității din Cernăuți; ca și în cazul precedent, pagina este goală²⁴. Al treilea caz este și mai semnificativ, având în vedere că este cel de-al patrulea erou căzut pe frontul pentru întregirea neamului, Toader Turturean. Fișa sa are nr. 781, cu mențiunea că era student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți. În acest caz, deși fișa a fost realizată, din păcate pagina este deteriorată²⁵.

Adăugăm acestor exemple posibilitatea ca în cifra de 58 de morți și dispăruți, comitetul de conducere din acea perioadă să fi introdus și cazurile unor membri ai Societății care au murit în numele idealului național în alte împrejurări decât cele de pe front, cum sunt cele două exemple prezentate de noi în studiul prezent.

La finalul acestor considerente, apreciem că este necesar să menționăm că unul dintre *Albumele* Societății (vol. II) are numeroase pagini deteriorate, fiind atinse de apă și atacate de mușcături, o consecință a celor două refugii din Bucovina (1940 și 1944). Acest volum cuprinde, nefericită coincidență, tocmai pe membrii Societății care au luptat pe fronturile Primului Război Mondial.

În paginile următoare vom prezenta pentru întâia dată în istoriografia Societății Academice „Junimea”, după 93 de ani, pe luptătorii junimeni din Primul Război Mondial, sub raport numeric, dar și numele lor, însoțit, fiecare, de fișa sa biografică, bazându-ne, evident, pe fondul documentar al Societății. Vom reda fișele în ordinea lor cronologică, în conformitate cu numerele de înscriere ale studenților în cadrul Societății. Considerăm necesară, în cadrul acestei concluzii, o mențiune specială, anticipată de altfel: am introdus, în rândul acestor combatanți, fără să-i includem numeric, trei junimeni pe care îi considerăm eroi, atât pentru modul în care au servit interesele naționale ale românilor bucovineni, chiar dacă nu au fost pe front, cât și pentru modul în care, doi dintre ei, și-au sfârșit viața: magistratul Ioan Cojocari, preotul paroh Atanasie Gherman și profesorul Nicolai Ciobotar.

IOAN COJOCARI

A fost înregistrat ca membru al Societății sub nr. 287, în calitate de student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți, la 16 octombrie 1890. Din fișa sa rezultă că s-a născut în orașul Suceava, la 22 decembrie 1869, într-o familie de armeni, stabilită în Moldova în secolul al XV-lea. Odată cu trecerea timpului, numele familiei a fost românizat, luând denumirea de Cojocari, cu referire la meseria practică de unul dintre descendenți, aceea de cojocar. Bunicul său pe linie paternă, la începutul veacului al XIX-lea, era mare proprietar de pământ în

²⁴ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan, Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 323.

²⁵ *Ibidem*, p. 459.

satul Știrbăț sau Chilișeni, din cadrul districtului Suceava. Fișa nu conține date referitoare la anii copilăriei și la studiile preuniversitare.

După absolvirea liceului, a devenit student la Cernăuți și membru al Societății Academice „Junimea”, probabil în anul al doilea de studii, în cadrul căreia a activat până în anul 1892. Nu există în fișă mențiuni referitoare la activitatea sa în cadrul Societății de-a lungul anilor de studenție.

După absolvire a activat în magistratură. S-a angajat și în activitatea politică, devenind, în anul 1913, prefect al districtului Gura-Humorului, funcție pe care a onorat-o prin modul în care și-a servit conaționalii în perioada grea a Primului Război Mondial.

Nu a fost pe front, dar a purtat o adevărată bătălie, lungă și grea, cu temutul și durul general Fischer, numit guvernator militar al Bucovinei pe durata războiului. Menționăm că, în calitatea sa de prefect al districtului, s-a opus internării în lagăre a fruntașilor românilor bucovineni, considerați periculoși pentru integritatea imperiului. După internarea unora dintre ei în lagăre, a intervenit, cu mari riscuri, punându-și libertatea în pericol, pentru a li se acorda un regim cât mai uman posibil. Insistențele sale l-au supărat pe călăul Bucovinei, cum a fost calificat generalul de contemporanii săi, care s-a decis să-l aresteze pe prefect, sub motivația de subminare a imperiului pe timp de război. Numai marea popularitate a lui I. Cojocari în rândul românilor din Bucovina și teama unei reacții negative din partea acestora, care, pe fondul războiului, putea avea o consecință a principiului dominoului, determinând răbufniri și în rândul altor popoare din imperiu, l-au determinat pe general să nu-și pună intenția în practică.

La sfârșitul războiului, în condițiile înfăptuirii României Mari, românii bucovineni din cele 32 de sate din fostul district Gura-Humorului, în semn de recunoștință, i-au oferit lui Ioan Cojocari, titlul de *Cive onorariu* și un frumos *Album* ce conținea fotografiile, cu dedicații, ale celor care au fost în lagărele austriece. Totodată, i-au acordat votul, în două legislaturi, alegându-l prefect la Zastavna, județul Cernăuți și pretor al Plășii Dragomirna, județul Suceava.

După reorganizarea Societății Academice „Junimea” la sfârșitul războiului, a sprijinit-o financiar, în amintirea anilor frumoși din studenția sa. În semn de omagiu, Societatea i-a acordat, la 16 noiembrie 1919, titlul de membru emerit²⁶.

NICU CAVALER VON FLONDOR

Fișa sa nu conține informații detaliate despre ilustra sa familie și despre anii copilăriei și adolescenței. Unele date, puține sub aceste aspecte, sunt menționate în fișa altui membru al Societății, Grigori Filimon²⁷, care ne informează că Nicu s-a

²⁶ *Ibidem*, vol. I, p. 347.

²⁷ *Ibidem*, p. 294–295.

născut în familia lui Gheorghe Cavaler von Flondor și a soției sale Isabella, din satul Horecea, districtul Cernăuți, la conacul moșiei lor. Era cel de-al treilea băiat al familiei, după frații săi, Tudor și Iancu.

După terminarea studiilor preuniversitare, a devenit student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți. În documentele Societății Academice „Junimea” se menționează că a devenit membru al acesteia în anul 1889, fiind înregistrat sub nr. 288. A fost activ în perioada 1889–1895, semestrul I. Nu a deținut funcții onorifice și nu s-a remarcat printr-o activitate laborioasă în perioada menționată.

La absolvirea facultății a intrat ca jurist în administrația imperială din Cernăuți. A păstrat legătura cu Societatea, sprijinind-o financiar și donându-i un teren pentru construirea unui cămin studentesc. În semn de omagiu, a fost desemnat președinte de onoare al comitetului de organizare a balurilor anuale ale „Junimii”, organizate pe Centrul universitar Cernăuți. În această funcție onorifică, Nicu Cavaler von Flondor s-a confruntat cu următoarea situație. În anul 1900, când Societatea se afla în plină luptă cu autoritățile austriece pentru dreptul de folosire a tricolorului, ca simbol național al românilor bucovineni, guvernatorul Bucovinei, baronul Bourguignon, i-a cerut magistratului imperial să renunțe la funcția onorifică deținută în cadrul „Junimii”, în caz contrar va fi destituit. Răspunsul s-a concretizat în faptul că Nicu cavaler von Flondor a deschis balul anual al Societății, spre bucuria și mândria tuturor studenților români, indiferent de societatea academică căreia îi aparțineau, dar și a intelectualității cernăuțene, care participa la aceste activități mondene. Ca urmare a acestor acțiuni, a doua zi a fost, conform promisiunii, destituit din funcție. Societatea Academică „Junimea”, cum s-a menționat într-un proces-verbal al acesteia, a luat următoarea decizie: „Pentru acest gest de mândrie națională e numit [Nicu cavaler von Flondor] *membru onorariu* (s. a.) în adunarea extraordinară din 3/6 1900”.

La izbucnirea Primului Război Mondial a fost mobilizat, alături de miile de români din cadrul împărăției. A servit, ca sanitar, într-o unitate din Cernăuți, care a fost transferată, în cursul anului 1915, pe frontul din Galiția. Într-o luptă de noapte, a fost luat prizonier. I s-au pierdut urmele pentru totdeauna într-un lagăr din crunta și temuta Siberie²⁸.

GEORGE TOMA

²⁸ *Ibidem*, p. 348.

Fișa acestui membru al Societății Academice „Junimea”, înregistrată sub nr. 307, am prezentat-o într-o altă lucrare²⁹, motiv care ne determină, în noul context, să nu stăruim decât asupra activității sale desfășurate pe plan militar.

Nu știm dacă, legal sau nu, cunoscutul magistrat și om politic din lumea românească a Bucovinei din preajma Primului Război Mondial, George Toma, a trecut în Vechiul Regat al României, la 14 mai 1915. La București și-a desfășurat activitatea în cadrul Ministerului de Interne, unde a condus Biroul de propagandă pentru românii din Bucovina, „în scris și în grai viu”, redactând, în acest sens, o revistă numită „Bucovina”, prin care, împreună cu comitetul de redacție, a desfășurat o politică unionistă, de subminare a imperiului dualist. Din acest organism făceau parte numai români bucovineni, cum a fost cazul fostului junimean Emilian Slușanschi. Această activitate, completată de refuzul de a se prezenta la chemarea sub arme, a determinat autoritățile imperiale austriece să acționeze. Un tribunal militar l-a judecat în contumacie, condamându-l la moarte pentru „înaltă trădare și dezertare”³⁰.

După intrarea Vechiului Regat al României în război, George Toma a primit din partea guvernului român o misiune specială, care avea să se dovedească de lungă durată, dar mai cu seamă grea și dificilă. Iată cum o descrie într-o *Autobiografie*, redactată în anul 1928, într-o anumită împrejurare: „Martiriul României trezi în piepturile foarte multor prizonieri români din Rusia, originari din Ardeal și Bucovina, simțul datoriei fiului față de suferințele mamei sale și ei puseră, la Kiev, bazele Corpului de voluntari români din Rusia, cu scopul de a veni în ajutorul Patriei Mame. Spre a încuraja, a sprijini și a intensifica această acțiune, guvernul român trimise, în iunie 1917, o misiune, compusă din ofițeri activi și propagandiști de peste hotare, între care mă găseam și eu, ca singurul propagandist bucovinean. Cu prilejul acesta, făcui una din cele mai minunate călătorii din câte a făcut vreodată vreun român bucovinean, rătăcind, doi ani de zile, în cele mai extravagante împrejurări, departe de Neam și de Țară [...]. După ce la Kiev intrasem, ca fost ofițer de rezervă, în Corpul voluntarilor români, care se împărștie, ulterior, în fața invaziei austro-germane, întrucât nu plecase în Vechiul Regat, pusei, la Vladivostok, bazele unui nou Corp de voluntari români. Plecat în misiune, ca reprezentant al românilor bucovineni, eu m-am înapoiat, în aceeași calitate, ca trimis al Corpului de voluntari români din Siberia, în primăvara anului 1919, pe vaporul Tomsk al flotei voluntare ruse”³¹.

²⁹ Anghel Popa, *Societatea academică „Junimea” din Cernăuți. 1878–1938*, p. 51.

³⁰ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. I, p. 369–371.

³¹ Autobiografia lui George Toma, redactată pe 11 pagini, nu s-a păstrat în arhiva Societății în original, fiind reprodusă în *Ibidem*, dosar 31, Ilie Dugan, *Amintiri familiare*, partea a II-a, manuscris, adăugire la p. 254, subnota 1.

Pentru activitatea desfășurată, prin care a contribuit la realizarea României Mari, George Toma a fost decorat de Regele Ferdinand I al României cu Ordinul Național „Coroana României” în grad de ofițer.

ANTONIU ȘESAN

Fișa sa a fost înregistrată în *Albumul Mare* al Societății sub nr. 342. Din această sursă documentară rezultă că Antoniu Șesan s-a născut la 24 iulie 1872 în satul Slobozia-Rarancei, districtul Storoiineț, în familia preotului Dimitrie Șesan și a soției sale Parascheva, născută Nichitovici. Fișa nu conține nicio informație în legătură cu anii copilăriei și adolescenței.

După absolvirea liceului, în anul 1892 a devenit student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți. În aceeași toamnă, s-a înscris în Societatea Academică „Junimea”, în cadrul căreia a fost activ până în anul 1897. Nu a îndeplinit decât funcția de casier, în schimb s-a achitat, cu seriozitate, de toate obligațiile ce decurgeau din calitatea lui de membru al acesteia. În acest sens, a făcut parte din delegația Societății care a participat, în anul 1894, la Congresul studenților români din Vechiul Regat al României, desfășurat la Constanța. Pentru această participare și pentru conduita avută în timpul desfășurării ședințelor congresului, la terminarea studiilor Societatea i-a acordat, la 14 noiembrie 1897, titlul de membru emerit.

După absolvirea facultății a intrat în magistratură, fiind judecător la Tribunalul din Cernăuți o perioadă de un an; în anul 1898 a fost transferat la Suceava, iar în 1899 la Rădăuți. A mai activat, în aceeași calitate, în orașele Câmpulung Moldovenesc (același district) și Sadagura (districtul Cernăuți), până în anul 1908, când s-a stabilit definitiv în localitatea Rădăuți (același district).

La izbucnirea războiului a fost mobilizat în armata imperială, fiind trimis pe frontul din Galiția. În iarna anului 1915–1916, combatanții s-au confruntat nu numai cu moartea, venită din partea inamicului, dar și cu efectele unor temperaturi scăzute, care a produs mii de victime. Într-un adăpost, improvizat în tranșeea din linia I a frontului, ofițerul Antoniu Șesan a înghețat, fiind salvat de la moarte de ordonanța sa, un fecior de țărani din părțile Sucevei. A servit sub drapelul imperial până la sfârșitul războiului. Pentru bravura dovedită pe front, a fost răsplătit cu numeroase ordine și medalii, fiind, totodată, avansat la gradul de căpitan.

La sfârșitul războiului a revenit la Rădăuți, unde a trăit momentul înfăptuirii României Mari. A organizat, în orașul în care trăia, o filială a „Junimii”, a cărei președinte a fost în perioada 1921–1922. S-a stins din viață la 9 februarie 1924, fiind înmormântat în cimitirul ortodox al orașului în care a trăit în ultima parte a vieții³².

³² *Ibidem*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. I, p. 409.

AUREL POLONIC

Aurel Polonic a fost înregistrat ca membru al Societății sub nr. 345. Fișa sa nu conține date despre familia sa și despre anii copilăriei și adolescenței. Se menționează că a devenit student al Facultății de Filosofie a Universității din Cernăuți în toamna anului 1892. A fost primit ca membru al Societății la 8 octombrie 1893, activând în cadrul acesteia până în anul 1897; a îndeplinit funcția de secretar II.

La absolvirea facultății a devenit profesor la Liceul III de Stat din Cernăuți. A sprijinit financiar Societatea, motiv ce a determinat conducerea acesteia să-i acorde, la 30 noiembrie 1913, titlul de membru emerit.

La izbucnirea războiului a fost mobilizat, fiind integrat în Regimentul 41 Infanterie care, prin tradiție, era format numai din români bucovineni. În cadrul acestei unități militare a îndeplinit funcția de stegar. Până în toamna anului 1915 a luptat pe frontul din Galiția; după intrarea Italiei în război, Regimentul a fost mutat pe frontul italian. Stegarul Aurel Polonic a căzut în luptele purtate în Munții Tirol, într-un loc neștiut, plătind cu viața sa victoria așteptată atât de mult la Viena³³.

ALEXIE CAVALER VON GRIGORCEA

Fișa acestui membru al Societății Academice „Junimea”, având nr. 357, conține foarte puține date referitoare la familia din care provenea și la anii copilăriei și adolescenței. Unele date familiale le-am completat cu informațiile cuprinse în fișa fratelui său mai mare, Radu, și el fost membru al aceleiași societăți studentești.

S-a născut în anul 1876 în satul Prisăcăreni, districtul Storojineț, în familia lui Mihail Cavaler von Grigorcea și a soției sale Olga, născută contesă Logothetti. Era al treilea copil al familiei, frații săi, mai mari ca vârstă, fiind Radu și Dimitrie³⁴. Primele noțiuni școlare, cititul și socotitul, le-a primit la conacul din Prisăcăreni, de la preceptorul familiei.

Liceul l-a urmat la Cernăuți, după absolvirea căruia s-a înscris la Facultatea de Drept, în anul 1892. În această calitate a devenit membru al Societății

³³ *Ibidem*, p. 412.

³⁴ *Ibidem*, p. 349, 379.

Academice „Junimea”, fiind activ în perioada 1893–1896. După absolvirea facultății și-a continuat studiile la Viena.

Reîntors din capitala imperiului, a intrat în magistratură, fiind numit judecător la Tribunalul din Cernăuți. Din această funcție a fost mobilizat în armata imperială, la scurtă vreme după declanșarea războiului. Pe întreaga durată a conflictului, a servit în cadrul Marelui Stat Major al unei unități a armatei imperiale, aflate pe frontul din Serbia și, ulterior, pe frontul cu România, ca „locotenent auditor” (translator).

La terminarea războiului a reintrat în magistratură, activând ca judecător la Cernăuți, localitate unde a și decedat. Conform dorinței sale testamentare, a fost înmormântat la moșia familiei din satul Prisăcăreni³⁵.

VICTOR BARON VON WASSILKO

La nr. matricol 363 a fost înregistrat studentul Victor Baron von Wassilko, având o fișă interesantă sub toate aspectele, bogată în informații. S-a născut la 19 mai 1872, în satul Berhomet pe Siret, districtul Storojineț, în familia moșierului Alexandru Wassilko și a soției sale Ecaterina, născută Flondor. O veche și ilustră familie boierească, atestată documentar din secolul al XIV-lea, după cum rezultă din arborele genealogic al acesteia³⁶, deosebit de stufos, din care sintetizăm. Sub domnia lui Alexandru cel Bun, această familie de răzeși moldoveni a fost înzestrată cu moșia din Berhomet, în anul 1428, fiind ridicată la rangul de boierie. Ulterior, în anii zbuciumați de la sfârșitul veacului al XVII-lea, doi descendenți ai familiei, frații Vasile și Gavril, au fost înnoberați de regele Poloniei, Jan Sobieski al III-lea, în anul 1679, pentru servicii aduse Coroanei poloneze, tot mai implicată în viața internă a Moldovei. Aceste informații nu sunt menționate în document. Frații au primit titlul nobiliar de baron, concretizat într-o diplomă.

Victor a învățat să scrie și să citească la Conacul din Berhomet, îndrumat de un preceptor. Liceul l-a făcut în localitatea Rădăuți. Ca student la Cernăuți, a devenit membru al Societății Academice „Junimea”, în anul 1894. În fișă se menționează că era student al Facultății de Drept, fiind activ în perioada 1894–1897. Există, însă, o inadvertență, în sensul că se subliniază, totodată, că în perioada 1893–1898 a fost student al Facultății de Teologie din cadrul Universității din Cernăuți, pe care a absolvit-o, fără a se da nicio lămurire. Care poate fi explicația? Cu certitudine că adolescentul s-a înscris, inițial, la Facultatea de Drept, când a făcut și cererea de înscriere în Societate. În toamna aceluiași an a intervenit schimbarea, din motive pe care nu le cunoaștem, când s-a retras de la Drept și s-a înscris la Facultatea de Teologie, pe care a absolvit-o în anul menționat.

³⁵ *Ibidem*, p. 425.

³⁶ *Ibidem*, p. 432.

Ca membru al Societății a îndeplinit mai multe funcții: controlor, bibliotecar, casier și vicepreședinte. Între colegii de la „Junimea” și chiar de la alte facultăți cernăuțene, s-a bucurat de respect și de aprecieri deosebite, datorită demnității și curajului cu care, în diverse împrejurări, lua atitudine față de atacurile la adresa neamului românesc, afișate deschis de alogeni. A fost notoriu gestul lui Victor Baron von Wassilko, care l-a provocat la duel pe profesorul Hiller, deoarece acesta, la cursul său, a făcut aprecieri jignitoare la adresa românilor ca neam. Cazul a ajuns în dezbaterea Senatului universitar care, la 30 martie 1895, l-a sancționat pe studentul român cu o „dojană”. În același an a fost sancționat pentru a doua oară, deoarece a participat la o demonstrație de protest a studenților din Cernăuți, îndreptată împotriva unor prelați ai Bisericii Ortodoxe.

Popularitatea de care se bucura în rândul studenților s-a concretizat, la 21 ianuarie 1896, prin alegerea sa ca președinte al Societății. În această calitate a participat la jubileul de 25 de ani de la fondarea Societății Academice „România Jună”, a studenților români de la Universitatea din Viena.

După absolvire, a sprijinit financiar Societatea de-a lungul întregii sale vieți. La 27 noiembrie 1898, în semn de recunoștință, „Junimea” i-a acordat titlul de membru emerit.

Când Imperiul Austro-Ungar a declarat război Serbiei, în vara anului 1914, preotul Victor Baron von Wassilko, deși prin profesiunea sa era scutit de serviciul militar, în semn de loialitate față de împărăție, s-a înscris voluntar în armata imperială, servind, pe întreaga durată a războiului, ca preot militar în grad de căpitan. A primit numeroase ordine și medalii, dintre care amintim: Crucea preoțească de merit, clasa a II-a și „Karl Trupen Kreuz”.

După război, în România Mare, a fost preot paroh la o biserică din Cernăuți, a cărui nume nu este menționat în fișa sa; din 1 martie 1928 a îndeplinit și funcția de preot-spiritual la spitalele și instituțiile sanitare din același oraș. Pentru sprijinul financiar oferit Societății Academice „Junimea”, aceasta i-a acordat Medalia jubiliară de 50 de ani (1928) și Medalia jubiliară de 60 de ani (1938). Nu știm unde și când și-a încheiat viața pământească³⁷.

ATANASIE GHERMAN

Atanasie Gherman a fost o personalitate unică în felul său, care nu poate fi comparată, prin trăire națională și prin modul în care și-a sfârșit viața, cu nici unul dintre cei 1 667 de membri ai Societății Academice „Junimea”. Deși nu a luptat pe fronturile Primului Război Mondial, indiferent de tabăra militară, am considerat, emblematic să-l includem în șirul celor care și-au adus jertfa supremă în numele idealului național al românilor din toate provinciile etnice.

³⁷ *Ibidem*, p. 435.

Fișa sa, din păcate, este deosebit de succintă. Nu există nicio informație, cât de mărunță, despre perioada copilăriei și adolescenței, nu se menționează nimic despre familia sa. A devenit student al Facultății de Teologie, din cadrul Universității din Cernăuți, în anul 1892. În această calitate, la 30 noiembrie 1893, a solicitat primirea în Societatea Academică „Junimea”; a fost primit la 16 decembrie același an, în cadrul adunării generale a societății. În anul următor, s-a transferat la Institutul de Teologie, încetându-și activitatea la „Junimea”. A devenit membru al Societății „Academia Ortodoxă”, ce reunea numai studenții teologi ai Institutului; pentru activitatea exemplară desfășurată în cadrul noii Societăți, a fost ales președinte al acesteia în perioada 1896–1897.

După absolvirea studiilor teologice s-a înscris la Facultatea de Drept. Fiind din nou student la o facultate laică, s-a putut reînscris, la 1 noiembrie 1900, în cadrul Societății Academice „Junimea”. În noua situație a activat ca redactor la ziarul Societății, „Deșteptarea”.

Absolvind și Facultatea de Drept, în anul 1903, a luat decizia de a se hirotoni, fiind numit preot paroh în satul Carapciu pe Siret, districtul Storojineț. Alături de soția sa a început, în acest sat, o vastă activitate în numele lui Hristos și a Ortodoxiei, completată de o adevărată luptă pentru folosirea limbii române, asaltată de pericolul rutenizării, sădind convingerea în fiecare membru al comunității că aparține poporului român și că se vor uni cu Țara Mamă.

Cunoscându-i activitatea, care-și avea sorgintea și în educația primită în cadrul Societății Academice „Junimea”, aceasta i-a acordat, la 12 noiembrie 1905, titlul de membru emerit³⁸. Marcat, sincer, de primirea acestei importante distincții, preotul paroh Atanasie Gherman a răspuns printr-o scrisoare de mulțumire, datată 1 decembrie 1905, un adevărat *Program național* pentru Societate: „Să vă știți chemați a îndeplini, în unire cu ceilalți stegari români, marele ideal național al deșteptării și consolidării neamului ca, întăriți, să stăm ca o stâncă de granit împotriva oricărui pericol și oricărui dușman, iar pentru ziua cea mare a reafării noastre, să fim preparați”³⁹. La lecturarea acestei scrisori, făcută în cadrul adunării generale a Societății, entuziasmul studenților a fost de nedescris.

Sub semnul acestei speranțe naționale și-a desfășurat preotul Atanasie Gherman, în anii ce au urmat, activitatea în rândul credincioșilor din parohia sa. Izbucnirea Primului Război Mondial i-a întărit convingerea că lumea veche se va prăbuși, iar pe ruinele ei, la sfârșitul conflictului, se vor naște state noi, în șirul cărora se va afla și statul național al tuturor românilor. Expectativa Vechiului Regat al României, care a stat în neutralitate vreme de doi ani, din rațiuni diplomatice, l-a exasperat, determinându-l, în discuțiile purtate cu prietenii săi, să facă aprecieri dure la adresa statului român și a politicii sale externe.

³⁸ *Ibidem*, p. 436.

³⁹ *Ibidem*, dosar 29, f. 86.

Vestea intrării Vechiului Regat al României în război, în vara anului 1916, i-a fost adusă în biserica parohiei, unde oficia slujba de praznicul Adormirii Maicii Domnului (15 august). Bucuria a fost pentru preotul paroh șocantă, încât s-a prăbușit în fața altarului și a murit sub privirile enoriașilor, așa cum moare pe front un luptător, străpuns de gloanțele inamicului, în fața camarazilor săi; un caz unic în istoria Bucovinei, care a devenit o adevărată legendă⁴⁰.

ALECU IACOVIȚĂ

În *Albumul societății* are o fișă succintă, înregistrată sub nr. 369; nu se fac referiri la familia sa, la locul natal și la anii copilăriei și adolescenței. A devenit student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți, în toamna anului 1893. A solicitat înscrierea în Societatea Academică „Junimea” la sfârșitul aceluiași an, fiind primit în Adunarea generală din 16 octombrie 1894. A fost membru activ în perioada 1894–1897. S-a remarcat în cadrul Societății printr-o conferință, ținută în anul universitar 1895–1896, intitulată *Câteva momente caracteristice din viața lui Mihai Viteazul, până la suirea sa pe tronul Munteniei, și din viața poporului român de atunci*. După absolvirea facultății a intrat în magistratură. Fișa nu menționează funcția deținută și nici localitatea în care a activat.

La izbucnirea Primului Război Mondial, Alecu Iacoviță a fost mobilizat, cu gradul de sublocotenent, și trimis pe frontul din Galiția. Rănit grav, într-una din numeroasele lupte cu armata imperială rusă, a fost internat într-un spital din Praga, unde a murit în anul 1917⁴¹.

EUSEBIE PRELICI

Din fișa acestui student, înregistrată sub numărul 398, rezultă că s-a născut în anul 1875, în satul Breaza, districtul Câmpulung Moldovenesc, în familia preotului Gheorghe Prelici și a soției sale Eufrozina, născută Bocancea. Școala primară a făcut-o în satul natal, iar liceul în orașul Suceava. În toamna anului 1895 a devenit student al Facultății de Drept, din cadrul Universității din Cernăuți. S-a înscris în Societatea Academică „Junimea” în același an, fiind membru activ în perioada 1895–1897. Nu s-a remarcat prin activități deosebite care să merite a fi menționate în documentele Societății. După absolvirea facultății și-a continuat studiile la Universitatea din orașul austriac Graz.

La terminarea studiilor, a revenit în Bucovina, îndeplinind funcția de notar la Cernăuți, precum și în orașele Boian (situat în apropierea reședinței districtuale) și

⁴⁰ *Ibidem*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. I, p. 436.

⁴¹ *Ibidem*, p. 440.

Câmpulung Moldovenesc. În ultima localitate l-a surprins izbucnirea Primului Război Mondial. A fost mobilizat în anul 1915, luptând în cadrul unei unități militare pe frontul din Italia. Rănit, a fost internat într-un spital militar din Viena, unde a decedat, în luna februarie 1917, în urma gravelor răni primite pe front⁴².

AMULIU LITVINIUC

O fișă interesantă prin conținutul său, deși foarte succintă, înregistrată sub nr. 490, o are Amuliu Litviniuc. Nu conține nicio informație despre familia studentului, despre anii copilăriei și adolescenței, precum și despre studiile preuniversitare.

Amuliu Litviniuc a devenit student al Facultății de Filosofie, din cadrul Universității din Cernăuți, în toamna anului 1900. În același an a fost primit, la cererea sa, în cadrul Societății Academice „Junimea”. A fost membru activ în perioada 1900–1905. În anii studenției a dirijat numeroase concerte ale Corului „Armonia”, cor al studenților cernăuțeni, fapt ce-i dovedește pregătirea temeinică pe care o avea în domeniul muzicii. Societatea i-a acordat pentru această activitate, după absolvirea studiilor, la 21 noiembrie 1906, titlul de membru emerit, iar în același an a fost numit și membru fondator, pentru sprijinul financiar acordat acesteia.

Fișa nu menționează locul unde și-a desfășurat activitatea profesională după absolvirea facultății. Dublul asasinat de la Sarajevo l-a găsit într-o localitate din Bucovina. Intuind că va izbucni războiul între împărăție și Serbia, a fugit în Vechiul Regat al României.

Ca refugiat politic în statul român, și-a desfășurat activitatea ca profesor în localitățile Giurgiu și Târgu Bujor. La intrarea țării în război (1916), a solicitat să fie primit în armată, cererea fiindu-i respinsă, deoarece nu avea calitatea de cetățean român. După înfrângerile suferite de armata română în Câmpia Munteniei, urmate de părăsirea capitalei țării, profesorul Amuliu Litviniuc a îngroșat rândurile refugiaților, care s-au retras în Moldova, topindu-se în imensa masă a acestor nefericiți ai sorții.

Ulterior, în împrejurări neelucidate pe deplin, a ajuns până la Marea de Azov și în Caucaz; în fișa sa se menționează doar acest fapt, fără a se da o explicație. Considerăm, prin extrapolare la alte cazuri similare, că a făcut parte din grupul de români bucovineni și ardeleni, special organizat de conducerea statului român, care a fost trimis în Rusia, aliata României, pentru a organiza unități de voluntari români, proveniți din rândul prizonierilor de război din armata austro-ungară, aflați în lagărele rusești. Schimbările politice survenite în Rusia, urmate de ieșirea acesteia din război, l-au surprins în această țară. Urmărit de guvernul bolșevic, care

⁴² *Ibidem*, p. 475.

l-a condamnat la moarte în contumacie, a reușit, printr-o adevărată minune, să revină în Regatul României, străbătând întregul necuprins al Rusiei pe jos.

În România Mare și-a desfășurat activitatea la Chișinău, ca profesor la Școala Duhovnicească. Aceasta este ultima informație din fișa fostului student Amuliu Litviniuc⁴³.

ILIE HOCIOTĂ

Este unul dintre puținii membri ai Societății Academice „Junimea” care nu era originar din Bucovina. S-a născut într-o familie de țărani români din satul Săliște, din apropierea Sibiului. După terminarea studiilor preuniversitare, a venit la Cernăuți, unde s-a înscris la Facultatea de Teologie din cadrul Universității. În această calitate a devenit membru al Societății. A fost activ în perioada 1901–1903.

În fișa sa, având nr. 506, nu se menționează unde și-a desfășurat activitatea profesională după absolvirea facultății. A sprijinit financiar Societatea, care i-a acordat, la 28 noiembrie 1909, titlul de membru emerit.

La izbucnirea războiului mondial, deși era scutit de armată prin profesiunea sa, s-a înscris voluntar în armata austro-ungară, servind ca preot militar pe frontul din Serbia și apoi, după înfrângerea acesteia, pe cel din Italia.

În România Mare s-a angajat în armată, fiind numit protopop militar, cu grad de locotenent-colonel, în Corpul 5 Armată, care avea reședința în orașul Brașov⁴⁴.

NICOLAI CIOBOTAR

Un membru al Societății Academice „Junimea”, cu un destin impresionant, marcat tragic de Marele Război, a fost Nicolai Ciobotar. Fișa sa, având nr. 507, nu conține nicio informație relativă la familia sa și la anii copilăriei și adolescenței. Se menționează, doar, că în anul 1901 a devenit student al Facultății de Drept din cadrul Universității din Cernăuți. În toamna aceluiași an a fost primit, ca urmare a cererii sale, în Societatea Academică „Junimea”, unde a fost activ în perioada 1901–1907. Este o perioadă lungă ca membru activ, ce depășește durata facultății, care nu este explicată.

Fișa nu menționează locul în care a activat după absolvirea facultății. S-a făcut cunoscut în epocă prin curajul și demnitatea cu care a apărut, pe plan juridic, drepturile neamului românesc din Bucovina, față de pretențiile de „stăpâni”, invocate, în toate împrejurările, de elementele alogene, ruteni și evrei, aduse de apele istoriei în această provincie românească. Un conflict cu reprezentanții

⁴³ *Ibidem*, vol. II, p. 128–129.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 149.

acestora a fost inevitabil. Nereușind să-l înfrângă pe plan juridic, au trecut la atacuri fizice, asupra lui și a familiei sale, precum și la amenințări cu moartea. În această situație a fost nevoit, pentru a-și salva viața, să fugă în Vechiul Regat al României, în anul 1912, unde i s-a acordat azil politic.

S-a stabilit la Iași, înscriindu-se la Facultatea de Litere, din cadrul Universității „Al. I. Cuza”. La intrarea țării în război, în august 1916, a solicitat înrolarea în armată ca voluntar. Cererea i-a fost respinsă, ca la toți refugiații politici români, care nu aveau obținută cetățenia română. În această situație a părăsit Iașii și s-a stabilit în satul Negrești, din apropierea orașului Tecuci, unde a fost profesor la școala din localitate. La intrarea trupelor rusești în această zonă, în calitate de aliați, în toamna anului 1916, unde urma să se organizeze apărarea comună a sudului Moldovei, a fost împușcat de un soldat rus⁴⁵.

MODEST CAVALER VON SOROCEAN

Informațiile documentare despre acest membru al Societății Academice „Junimea” sunt deosebit de parcimonioase, după cum rezultă din *Albumul Mare* al acesteia, unde are o prezentare succintă și lacunară. Cu scopul de a realiza o cât de succintă biografie a acestui membru al „Junimii”, aparținând uneia dintre familiile ilustre ale Bucovinei, înnobilită de Casa Imperială a Austriei, am completat-o cu alte documente, găsite, din fericire, în arhiva Societății, realizând o biografie pe care am publicat-o într-o altă împrejurare⁴⁶. Astfel că, în acest context, evitând repetarea unor date deja cunoscute, vom menționa doar contribuția lui Modest Cavaler von Sorocean la Primul Război Mondial.

La izbucnirea războiului, aflat la Câmpulung Moldovenesc ca director al Liceului Particular de Fete, a fost mobilizat la 1 august 1914, cu gradul de sublocotenent. A luptat pe frontul din Galiția până în anul 1917 împotriva armatelor imperiale rusești, fiind rănit în două lupte. Pentru bravura dovedită pe front, a fost avansat la gradul de locotenent și decorat cu patru medalii. După căderea Frontului Oriental, în 1917, a fost detașat în cadrul Comandamentului Corpului XIX, aflat pe teritoriul Albaniei, în localitatea Scutari. Din această locație, relativ liniștită, unde și-a refăcut forțele măcinate pe frontul rusesc, a fost mutat, în primăvara anului 1918, la Comandamentul Armatelor din Bucovina. Capitulara Imperiului Austro-Ungar, în noiembrie 1918, i-a adus demobilizarea și posibilitatea de a se reîntoarce acasă, la Câmpulung Moldovenesc⁴⁷.

TEODOR BALAN

⁴⁵ *Ibidem*, p. 150–151.

⁴⁶ „Revista istorică”, București, s. n., tomul XIX, nr. 3–4, mai–august 2008, p. 386–387.

⁴⁷ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, dosar 18, f. 9.

Acest membru al Societății Academice „Junimea” este cunoscutul istoric bucovinean din perioada interbelică. Fișa sa, înregistrată sub nr. 566, conține date complexe și interesante. S-a născut la 26 iulie 1885 în localitatea Gura-Humorului, în familia lui Grigori Balan și a soției sale Maria. Tatăl său era transilvănean, dintr-un sat din zona Nășăudului. A venit în Bucovina pe la mijlocul veacului al XIX-lea, împins de aceleași tainice resorturi ancestrale, pe care românii de peste munți le-au manifestat de timpuriu, încă din secolul al XII-lea, când Transilvania a fost cucerită de statul maghiar, migrând spre Moldova, într-o adevărată transhumanță. S-a stabilit în târgușorul din stânga râului Humor, întemeind o familie, împreună cu o localnică, care prin muncă și stăruință, va realiza o importantă stare materială și un real prestigiu în comunitatea locală. Dovada situației materiale, dar și a respectului față de învățătură, este confirmată de faptul că își trimite fiul la cele mai înalte școli imperiale.

Astfel, copilul de țărani humoreni, Teodor, începe învățătura la Cernăuți, unde, în perioada 1896–1904, a urmat Școala Primară Ortodoxă și liceul. Din toamna anului 1904 a devenit student al Facultății de Filosofie, din cadrul Universității cernăuțene. A devenit membru al Societății Academice „Junimea”, în aceeași toamnă, în cadrul căreia a activat până în primăvara anului 1905. Pentru scurta perioadă cât a fost membru activ al Societății, a prezentat, în Secția literară, conferința *Despre Eminescu. Încercare de analiză literară*. La 21 mai 1905, în cadrul adunării generale, comitetul de conducere a făcut propunerea ca studentul Teodor Balan să fie declarat membru activ permanent al Societății. Propunerea a fost respinsă. Probabil, considerându-se jignit de refuz, abandonează Societatea și se înscrie la „Dacia”. Ca urmare a acestui fapt, adunarea generală a „Junimii” a decis să-i fie numele șters din toate documentele Societății, fapt infirmat de existența fișei sale personale din *Albumul Mare*.

După absolvirea facultății, și-a continuat studiile în cadrul Universității din Viena, până în anul 1908. Revenit în Bucovina, a fost numit profesor la Liceul „Dragoș Vodă” din orașul Câmpulung Moldovenesc, unde a activat o perioadă de doi ani. S-a transferat la Liceul Real Ortodox din Cernăuți (1910–1912) și apoi la cel din Suceava (1912–1915), unde l-a surprins izbucnirea războiului dintre Imperiul Austro-Ungar și Serbia.

Transformarea acestui conflict local într-un război european și apoi mondial a obligat Viena să cheme sub arme noi contingente. Printre cei mobilizați în toamna anului 1915, după intrarea în război a Italiei, a fost și profesorul Teodor Balan. A luptat, ca ofițer rezervist, cu unitatea sa, pe Frontul din Italia, participând la cunoscutele bătălii de la Isonzo și Piave. A fost răsplătit, în numele împăratului, cu importante medalii imperiale.

La sfârșitul războiului, a revenit în Bucovina, pe care a găsit-o unită cu țara. Își reia profesiunea, fiind, de la sfârșitul anului 1918, profesor la Liceul

„Aron Pumnul” din Cernăuți, iar din 1920, conferențiar în cadrul Universității cernăuțene, devenită românească. S-a căsătorit, în anul 1918 sau 1919, cu Silvia, fiica unui învățător din satul Tereblecea, districtul Storojineț; au avut doi copii, Virgil și Marius. În perioada 1941–1944 a fost director al Bibliotecii Centrale din Cernăuți⁴⁸.

DIMITRIE COJOCARIU

Fișa lui Dimitrie Cojocariu, având nr. 580, cu informații relativ succinte, care încep cu perioada studenției acestuia, am prezentat-o împreună cu a celorlalți președinți ai Societății, într-o altă lucrare⁴⁹. În acest context, vom menționa doar contribuția sa la Primul Război Mondial.

La scurtă vreme după izbucnirea conflictului mondial, în anul 1915, a trecut în Vechiul Regat al României, împreună cu familia, sub pretextul unei vizite făcute unei rude bolnave. A ajuns la București, a solicitat azil politic. A activat în Serviciul de Propagandă, ca ofițer rezervist, din cadrul Marelui Stat Major al Armatei Române, contribuind, alături de alți refugiați bucovineni și transilvăneni, la pregătirea morală a poporului român în vederea intrării țării în război, alături de Antantă. A publicat, în acest sens, numeroase articole în „Neamul românesc” și în „Dacia”. S-a refugiat, în toamna anului 1916, în Moldova, continuându-și activitatea în cadrul aceleiași instituții militare, până la sfârșitul războiului.

Pentru contribuția sa la realizarea României Mari, Societatea academică „Junimea” i-a acordat, în anul 1919, titlul de membru emerit⁵⁰.

TRAIAN ILIUȚ

O fișă, având nr. 591, extrem de succintă, aparține, având în vedere conținutul său, unui membru al Societății aproape necunoscut. Doar sacrificiul vieții sale îl evidențiază, încadrându-l în rândul celor ce și-au jertfit tinerețea sub steagul împărăției.

Ca student al Facultății de Drept, din cadrul Universității din Cernăuți, a devenit membru al Societății Academice „Junimea”, fiind activ în perioada 1904–1910; subliniem, și în acest caz, lunga perioadă a studenției.

La izbucnirea războiului a fost mobilizat cu gradul de cadet, fiind transferat, cu unitatea din care făcea parte, pe frontul din Galiția. A murit în primele lupte cu rușii, la 23 august 1914, în crâncena bătălie de la Rarancea, districtul Cernăuți, localitate situată la hotarul împărăției cu Basarabia. Trupul cadetului s-a risipit pe

⁴⁸ *Ibidem*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 218.

⁴⁹ Anghel Popa, *Societatea academică „Junimea” din Cernăuți. 1878–1938*, p. 58–59.

⁵⁰ S.J.A.N.I., *Fond Frații Dugan, Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 234–235.

câmpul de bătălie, în documentele unității fiind trecut la rubrica dispăruți, având, în acest mod, șansa, oferită de destin, de a se odihni în pământul Bucovinei, decât de a împărtași soarta nefericiților prizonieri care s-au pierdut în străfundurile temutei Siberii⁵¹.

MIHAI REGUȘ

Este fiul unei familii de țărani din satul Ipotești, situat în apropierea orașului Suceava, care a fost trimis la cea mai prestigioasă școală a imperiului: Universitatea. S-a înscris la Facultatea de Teologie, din cadrul Universității din Cernăuți, în toamna anului 1905. La 21 noiembrie, același an, a devenit membru al Societății Academice „Junimea”, fiind activ până la 28 ianuarie 1906, când s-a transferat la Institutul Teologic, devenind membru al Societății „Academia Ortodoxă”, organizație studențească în exclusivitate a teologilor.

La izbucnirea războiului, a plecat voluntar pe front, servind ca preot militar, pe toată durata conflictului, într-o unitate austriacă, cu certitudine constituită din români, fie bucovineni, fie transilvăneni⁵².

LAZĂR BOLOHAN

Sub nr. matricol 611, din *Albumul Mare* al Societății, a fost înregistrat, în toamna anului 1905, Lazăr Bolohan, student la Facultatea de Teologie, din cadrul Universității din Cernăuți. În fișa acestui student se menționează că a devenit, în același an, membru al Societății Academice „Junimea”, fiind activ în perioada 1905–1908. Alte date, despre familia sa, despre anii de școală preuniversitari, lipsesc cu desăvârșire. Nu este menționată nici parohia în care a activat, după absolvirea facultății.

La izbucnirea războiului, la fel ca și alți teologi ortodocși români, dintr-un spirit de loialitate față de împărat și imperiu, a plecat voluntar pe front, servind, ca preot militar, pe toată perioada conflictului mondial, în unitățile constituite din combatanți români.

În România Mare și-a desfășurat activitatea pastorală, ca paroh, în satul Liteni, situat în apropierea orașului Suceava; ulterior, a îndeplinit funcția de administrator parohial în satul Ilișești, județul Suceava.

Societatea academică „Junimea” i-a acordat, la 16 noiembrie 1919, titlul de membru emerit⁵³.

⁵¹ *Ibidem*, p. 247.

⁵² *Ibidem*, p. 257.

⁵³ *Ibidem*, p. 269

DIMITRIE MARMELIUC

Despre acest membru al Societății academice „Junimea”, înregistrat sub nr. 615, am scris într-un alt context⁵⁴. Ca și în cazurile similare, prezentate în cadrul acestui studiu, îi vom menționa doar contribuția la Marele Război.

Declanșarea războiului l-a surprins pe Dimitrie Marmeliuc desfășurându-și activitatea, ca profesor, la Liceul „Dragoș-Vodă” din Câmpulung Moldovenesc. Își pregătește fuga în Vechiul Regat al României, după un plan simplu, dar care s-a dovedit eficient. A organizat, cu o clasă de elevi, o excursie pe Muntele Rarău, situat în apropierea orașului, în primăvara anului 1915. Își lasă elevii să doarmă în cabană, iar el, la adăpostul nopții, a coborât versantul muntelui în satul Chiril, aflat la câțiva kilometri distanță, ce aparținea de Regat: era în țară. Ajunge la București, alăturându-se celorlalți fruntași bucovineni care activau pentru intrarea în război alături de Antantă.

La intrarea țării în război, în vara anului 1916, deși clasat medical din armata austro-ungară, a solicitat înrolarea în armata română. A urmat Școala Militară de la Botoșani, l-a absolvirea căreia a fost repartizat în cadrul Regimentului 8 Infanterie Buzău, cu care a plecat pe front. A participat la luptele de la Mărășești, din vara anului 1917, unde a fost grav rănit. A fost decorat pentru bravură, personal, de către Regele Ferdinand I, cu Ordinul Național „Coroana României cu spade”, în grad de ofițer. După vindecare, la începutul anului 1918, a fost repartizat în cadrul Marelui Cartier General al Armatei Române, care-și avea sediul la Iași.

Demobilizat, sub efectele Păcii de la București, a desfășurat o amplă activitate, alături de alți fruntași bucovineni, pentru unirea Bucovinei cu țara. Împreună cu Ion Nistor, în casa lui Ionel I. C. Brătianu din Iași, au conceput și redactat *Actul Unirii*, care avea să fie citit în cadrul Adunării Naționale din Cernăuți, la 15/28 noiembrie 1918, de Iancu cavalier von Flondor.

Societatea Academică „Junimea” i-a acordat, în semn de omagiu, la 13 noiembrie 1920, titlul de membru emerit⁵⁵.

ION GRĂMADĂ

Fișa acestui membru al „Junimii”, înregistrată sub nr. 624, am prezentat-o într-o altă lucrare⁵⁶, oprindu-ne, în noua situație, doar asupra participării sale la război și a modului în care a contribuit la realizarea statului național unitar român din 1918, folosind informații, în exclusivitate, din aceeași sursă documentară.

⁵⁴ Anghel Popa, *op. cit.*, p. 118–119.

⁵⁵ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan, Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 273–274.

⁵⁶ Anghel Popa, *op. cit.*, p. 115–117.

La scurtă vreme după declanșarea războiului, în vara anului 1914, profesorul Ion Grămadă a trecut în Vechiul Regat al României, în condiții care nu sunt menționate. Ajuns la București, s-a alăturat celorlalți refugiați bucovineni, militând cu ardoare, pe toate căile, pentru intrarea țării în război alături de Antantă. Activitatea sa a atras atenția serviciilor secrete ale Puterilor Centrale, care l-au pus sub o permanentă urmărire. În ce privește Viena, aceasta a reacționat imediat: un Tribunal Militar austro-ungar l-a condamnat la „moarte, prin ștreang, pentru înaltă trădare”. Departe de a fi intimidat, tânărul învățat și-a continuat activitatea, care și-a arătat roadele în vara anului 1916, când Vechiul Regat al României a intrat în război împotriva Puterilor Centrale.

Evenimentul l-a găsit la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, situat în apropierea localității Târgoviște, unde funcționa ca profesor, fiind considerat, conform legilor atunci în vigoare, mobilizat pe loc. A solicitat să fie trimis pe front. Cererea i-a fost aprobată, fiind obligat, însă, să urmeze Școala Militară de Ofițeri din Botoșani, în cadrul căreia și-a făcut o pregătire militară corespunzătoare. După absolvirea școlii, a fost repartizat la Regimentul 8 „Vânători de Munte”, unitate care s-a acoperit de glorie, în vara anului 1916, în luptele de pe Valea Oltului. Pentru bravura dovedită în aceste bătălii, a fost prima unitate decorată cu Ordinul Național „Mihai Viteazul”. A urmat retragerea în Moldova.

În vara anului 1917, la Iași, a participat la festivitatea depunerii jurământului către țară și rege, de către voluntarii bucovineni și transilvăneni, proveniți din rândul prizonierilor armatei austro-ungare, aflați în lagărele din Rusia. În august același an participă cu unitatea sa la marea bătălie de la Mărășești. Greu încercat în această luptă, regimentul a fost trimis în refacere, pentru o scurtă perioadă, în localitatea Târgu Trotuș. A revenit pe front, participând, în septembrie, la ultima bătălie importantă, de această dată la Cireșoaia, care nu a avut rezultatele dorite de Marele Stat Major, soldându-se cu pierderi grele în efective pentru armata română. A fost ucis în prima zi a bătăliei, fiind înmormântat, alături de camaradul său, Spiru D. Ioan, în locul numit Poiana Vrânceanu. Presimțindu-și sfârșitul, cu numai câteva zile înainte de clipa inevitabilă, nota pe o ultimă pagină a unui carnet de însemnări, transformat într-un adevărat jurnal de front: „Doamne, ajută-mă să fiu tare, să fiu vrednic și neînfricat, spre a răzbuna lacrimile ce le-au vărsat ai mei vreme de una sută cincizeci de ani de robie”.

După război, din inițiativa autorităților orașului Suceava și cu sprijinul Corpului de Ofițeri din Batalionul 12 „Vânători de Munte”, rămășițele pământești ale luptătorului pentru întregirea neamului românesc, Ion Grămadă, au fost reînchinate în Cimitirul Eroilor din localitatea menționată, la 20 iunie 1926. Ceremonia funebră s-a desfășurat cu un fast deosebit, în prezența autorităților locale, civile și militare, a școlilor și societăților culturale. Din motive necunoscute

de noi, Societatea Academică „Junimea” din Cernăuți, avându-l ca președinte pe studentul în drept Octavian Mîțric, nu a participat la ceremonie⁵⁷.

⁵⁷ S.J.A.N.I., Fond *Frații Dugan*, *Cronicarul – Albumul Mare*, vol. II, p. 287–289.

MEMBRII SOCIETĂȚII ACADEMICE „JUNIMEA” DIN CERNĂUȚI PE FRONTURILE PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL (I)

ANGHEL POPA

Die Mitglieder der Akademischen Gesellschaft „Junimea” aus Czernowitz an den Fronten des Ersten Weltkriegs (I)

*(Zusammenfassung)**

Aufgrund des Dokumentenbestandes der Gesellschaft „Junimea” präsentiert der Autor dieses Artikels die „Junimea”-Mitglieder, die im Ersten Weltkrieg gekämpft haben. Die Darstellung wird chronologisch, ihren Anmeldungen in der Gesellschaft gemäss gemacht. Der Autor hat in der Gruppe dieser Kämpfer auch drei „Junimea”-Mitglieder eingeführt, die an die Front nicht gingen. Sie werden trotzdem als Helden betrachtet, sowohl durch die Art und Weise, wie sie sich im Dienste der nationalen Interessen der Bukowiner Rumänen gestellt haben, als auch durch ihren tragischen Tod. Es handelt sich hier um drei solche Mitglieder: der Magistrat Ioan Cojocari, der Pfarrer Atanasie Gherman und der Professor Nicolai Ciobotar. Aus den gesammelten Daten geht es hervor, dass 37 gewesene „Junimea”-Mitglieder unter der österreichisch-ungarische Fahne gekämpft haben, darunter 10 gestorben oder vermisst erklärt worden sind. Zur rumänischen Armee gehörten 14 von ihnen, darunter 4 zum Opfer fielen. Insgesamt haben im Ersten Weltkrieg 51 Gesellschaftsmitglieder gekämpft, darunter 14 Toten oder Vermissten. Der Autor ist der Meinung, dass es auch andere „Junimea”-Mitglieder gewesen sind, die im Ersten Weltkrieg gekämpft haben und gestorben sind, deren biographischen Angaben in der Chronik der Gesellschaft nicht erwähnt wurden.

Schlüsselwörter: die Akademische Gesellschaft „Junimea”, Mitglieder, der Erste Weltkrieg.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

VALORIFICAREA CULTURII POPULARE ÎN BUCOVINA, ÎNTRE ANII 1850 ȘI 1900 (I)

ELENA PASCANIUC

În contextul politic, social și cultural de la jumătatea secolului al XIX-lea, mișcarea de definire a folclorului în spațiul românesc era o mișcare modernă, deschisă și consonantă cu ce se întâmpla în celelalte state europene, atașată valorilor civice și culturale universale. În cadrul programelor ideologice ale secolului al XIX-lea, „secolul popoarelor”, elementele de cultură tradițională țărănească sunt investite cu valori simbolice identitare, etnice. Folclorul este reper, sursă de inspirație, capătă valoare exemplară.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, cultura și literatura populară erau considerate coincidente sferei folclorului. Conceptul pătrunsese deja în limba română, iar Hasdeu îl definea astfel: „toate prin câte se manifestă spiritul unui popor, obiceiurile lui, ideile-i despre sineși și despre lume, literatura lui cea nescrisă, mii și mii de trăsuri caracteristice, cu rădăcini în inimă și cu muguri în grai”¹. Definirea folclorului se face doar în relație cu satul și trecutul, excluzând din sfera preocupărilor programatice a restituirilor și revalorizărilor folclorice expresiile orale ale culturii create și colportate în mediile orășenești contemporane epocii.

Valorificarea creației populare s-a constituit ca deziderat pentru epoca pașoptistă, perioada în care s-a elaborat „un întreg corp de doctrină științifică privind valoarea și

¹ B. P. Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbii istorice și poporane a românilor (Pagini alese)*, vol. I, Ediție îngrijită de Andrei Rusu, Studiu introductiv de Paul Cornea, București, Editura Minerva, 1970, p. 29.

funcția creației folclorice”, cum observa Adrian Fochi în studiul rămas inedit până în 1994, *Schiță de istorie a folcloristicii românești*². Curentul național, istoric și literar lansat de „Dacia literară” la 1840, continuat de „Propășirea” și de „România literară”, promova cunoașterea folclorului pentru crearea unei literaturi naționale, originale.

În Bucovina, Revoluția de la 1848 și colaborarea bucovinenilor cu refugiații moldoveni au contribuit la dezvoltarea și afirmarea conștiinței naționale. Presa românească din Bucovina a stat, de la începuturile ei, sub imperativul luptei de afirmare națională, dusă inclusiv pe teren literar, atâta timp cât, în epocă, literatura era investită cu rolul de a lumina și de a întări conștiința națională. În aceste condiții, „culegerea, cercetarea și sistematizarea folclorului au constituit, în contextul acestor complexe probleme de identitate națională, etnică, religioasă, de autoritate zonală și apartenență culturală, o preocupare majoră. Capitole ale cercetării au fost orientate programat spre colectarea informațiilor folclorice prin care să poată fi abordate și – în măsura posibilului – să poată fi date răspunsuri unor întrebări ridicate de evenimentele politice și orientările ideologice”³.

Revistele timpului, ziare minore, foi locale, perene sau efemere, consacra capitole masive culturii populare, contribuind la crearea unei adevărate mișcări în sensul culegerii, cercetării și valorificării elementelor folclorice.

Preocupările de folclor apar adesea ca o activitate complementară ocupației de bază – de învățător, preot sau avocat –, activitate care poate atinge cote valorice remarcabile, aducând consacrarea și recunoașterea academică celor dedicați punerii în valoare a culturii populare. Exemple elocvente sunt, în spațiul bucovinean, S. Fl. Marian și Dimitrie Dan. Despre Marian, Gh. Vrabie afirma că „a alcătuit o adevărată arhivă de folclor pentru Bucovina”, atât prin modalități directe de culegere, cât și prin apelul la intermediari, colaboratori solicitați de pe întreg cuprinsul românesc, iar, în calitate de dascăl, și-a solicitat elevii să răspundă la chestionare.

Valorificarea folclorului în cadrul publicațiilor românești din Bucovina, în secolul al XIX-lea

Prezența expresiilor culturii populare în cuprinsul primelor publicații – calendarele din secolul al XIX-lea – este legată și de funcția de divertisment a

² Adrian Fochi, *Schiță de istorie a folcloristicii românești – Studiu inedit. Text stabilit și prezentare de Marin Aiftincă*, în „Revista de etnografie și folclor”, 1994, tom XXXIX, nr. 1–2, p. 57–73.

³ Radu Toader, *Prolegomene*, în vol. *Etnologie românească, I, Folcloristică și etnomuzicologie*, București, Editura Academiei Române, 2006, p. 5.

literaturii, care motivează inserarea transcrierilor de folclor în calendare, a prelucrărilor, adaptărilor, repovestirilor sau a unor simple descrieri de obiceiuri.

În Bucovina, calendarul „a apărut într-o vreme când poporul numai cu greu putea pune mâna pe o carte românească”⁴. Ca „prim sfătuitor al țaranului”, calendarul a fost dublat și de „o parte curat distractivă”. Primul calendar românesc din Bucovina, *Calendar de casă*, apărut în 1811, i se datorează lui V. Țântilă, dascăl la școala trivială din satul Tereblecea. Apariția lui a fost întreruptă în 1820. Abia după două decenii, în 1841, preotul Porfiriu Dimitrovici primește aprobarea de a tipări un alt calendar, al cărui redactor rămâne până în 1848. Așa-numitele suplimente literare ale calendarului, ce apar din al doilea an de existență a publicației, poartă denumirea de „alegate de petrecere”⁵. Aici, articolele sunt în mare parte nesemnate, dar Constantin Loghin este de părere că i s-ar putea atribui tot lui P. Dimitrovici. Suplimentul conține anecdote, glume, proverbe, zicători, scurte povestiri, motiv pentru care Grigore C. Bostan afirmă că valorificarea creației orale în Bucovina începe în primele decenii ale secolului al XIX-lea⁶.

Venirea lui Vasile Alecsandri la Cernăuți, în împrejurările binecunoscute deja, activitatea lui intensă, legată de emanciparea național-culturală, de culegerea și valorificarea creației populare, participarea dedicată, alături de Gheorghe și Alecu Hurmuzachi, la „Bucovina. Gazetă românească pentru politică, religie și literatură” (Cernăuți, 4 octombrie 1848 – 20 septembrie 1850), au fost un impuls puternic și în trezirea interesului pentru domeniul folclorului în Bucovina.

Publicație al cărei rol principal a fost afirmarea drepturilor politice ale românilor bucovineni, gazeta „Bucovina”⁷ a marcat și viața culturală românească a provinciei. Intelectuali cu un larg orizont cultural, Hurmuzăcheștii au conceput prima publicație românească din Bucovina și ca pe un liant al unității spirituale a românilor, idee afirmată în articolul-program: „Colaborarea multor scriitori de talent făgăduită acestei foi ne pune în plăcuta poziție de a împărtăși cetitorilor noștri, pe lângă deosebite articole de un interes comun, și noue (noi) producții ale literaturii românești – încât

⁴ C. Loghin, *Istoria literaturii române din Bucovina. 1775–1918*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 1996, p. 51.

⁵ *Ibidem*, p. 53.

⁶ Grigore C. Bostan, *Poezia populară românească în spațiul carpato-nistrean*, Iași, Editura Cantes, 1998, p. 9.

⁷ Un studiu monografic referitor la prima publicație românească din Bucovina habsburgică a scris Mircea Cenușă, *Ziarul „Bucovina” – tribună a unității culturale românești*, în „Suceava». *Anuarul Muzeului Județean*, IX, 1982, p. 329–346.

aceste se vor potrivi cu scopul gazetei noastre. Într-acest chip, foaia noastră va fi o oglindă a activității intelectuale a românilor”⁸.

Programul gazetei cernăuțene îl urmează întocmai pe cel al „Daciei literare”, astfel că în paginile ei tradițiile populare și foclorul ocupă un spațiu generos, mai ales că, de-a lungul existenței ei, publicația s-a bucurat de colaborarea constantă a lui Vasile Alecsandri, care a trimis redacției atât poezii din creația proprie⁹, cât și lirică populară. Astfel, prestigiul numelui „unuia din cei mai [*sic!*] geniali poeți” români ai momentului pașoptist, a influențat și valoarea „Foiței” literare a „Bucovinei”.

Primul articol referitor la cultura populară, apărut în gazetă, în două numere, este *Tradiții populare românești*¹⁰, semnat de „Dr. N.”, care prefățează legenda întemeierii Bucureștiului (*Fondația Bucureștilor*). Autorul definește tradiția populară drept „cartea deschisă, unde se însemnează viața unei nații, ce strămoșii ca o moștenire lasă nepoților lor”¹¹.

Sub titlul *Poezia populară a românilor*¹², Alecu Hurmuzachi publică o primă scrisoare primită de la V. Alecsandri, în care poetul, propunându-i spre publicare în paginile gazetei bucovinene colecția sa de poezii populare, pe care o avea gata de tipar încă din 1847, face și un comentariu asupra specificului și valorii liricii populare românești. Răspunsul redacției vine nu numai ca o mulțumire, ci și ca un elogiu adus „penei măestroase unuia bărbat, pe care noi ne ținem a-l numi între amicii noștri, și pe care nația română de mult îl prețuiește ca pe unul din cei mai geniali poeți ai săi. Acest articol este comentariul unei culegeri de poezii populare pe care dumnealui binevoi a promite gazetei noastre [...]. Deschizându-ne un așa însemnat tezaur de poezie, cu totul original și popular, dumnealui și-au dobândit un nou drept la recunoștința patriei pentru o asemenea îmbogățire a literaturii naționale”¹³. Din octombrie 1849 până în 20 septembrie 1850, când își încetează apariția, „Bucovina” publică *Cântece populare românești* – 11 balade, cele mai multe însoțite de note și comentarii – și *Hore românești* – 11 texte, precedate de un studiu. Primele balade oferite spre publicare gazetei „Bucovina”, *Codreanu*¹⁴ și *Păunașul codrilor*¹⁵, au note explicative, iar balada

⁸ „Bucovina. Gazetă românească pentru politică, religie și literatură”, Cernăuți, anul I, 1848, nr. 1, p. 1.

⁹ În gazeta din Cernăuți, Alecsandri a publicat opt poezii originale, șase dintre ele fiind tipărite pentru prima dată în „Bucovina”. Vezi Mircea Cenușă, *art. cit.*, p. 341.

¹⁰ În „Bucovina”, anul I, nr. 8, 1848, p. 57–60.

¹¹ *Ibidem*, p. 57.

¹² Vasile Alecsandri, *Poezia populară a românilor*, în „Bucovina”, anul II, nr. 32, 1849, p. 175–178.

¹³ *Ibidem*, p. 175.

¹⁴ „Bucovina”, anul II, nr. 33, 1849, p. 181–183.

Codreanul este însoțită și de câteva informații privind locul, anul și performerul de la care a auzit-o poetul: „Această baladă a *Codreanului* mi-a cântat-o un orb, anume Neculai Nastase din satul B..., septembrie 1847”.

Ideile exprimate în scrisorile către Alecu Hurmuzachi, în care Alecsandri înfățișează, de fapt, concepția epocii despre folclor, ca izvor de cunoaștere a tradițiilor, moravurilor și obiceiurilor românești, se vor regăsi în studiul *României și poezia lor*.

Cu o existență scurtă, cum au avut mai toate publicațiile românești bucovinene, politice sau culturale de până la 1900 – datorată cenzurii, în cazul primului ziar politic românesc bucovinean, sau greutăților financiare, în cazul altor periodice –, gazeta „Bucovina” a afirmat, prin paginile sale de literatură (unde semnează Aron Pumnul, Andrei Mureșanu, Vasile Alecsandri, Iraclie Porumbescu), unitatea culturală a românilor din provinciile anexate Imperiului Habsburgic cu cei din Țările Române.

În 1862, la inițiativa lui I. Gh. Sbiera, este înființată Reuniunea Română de Leptură din Cernăuți. Conducerea ei i-a fost încredințată lui Alexandru Hurmuzachi care, în cuvântul de deschidere, publicat în broșură, la Cernăuți, anunța că societatea „va avea să fie un loc de întâlnire pentru acei români care vor să citească gazete și reviste românești, să cunoască producțiile literare românești și să discute diferite chestiuni culturale românești”¹⁶. După modelul oferit de ASTRA, Reuniunea se transformă, în 1865, într-o societate culturală și literară. Scopul declarat al Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina a fost „de a lăți și spori cultura și literatura poporului român”, promovarea „pe toate căile și în toate direcțiile a culturii naționale”. Sub patronajul Societății a apărut, în perioada martie 1865 – decembrie 1869, revista lunară de cultură și literatură „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina”¹⁷. În primul an, redactor a fost Ambrosiu Dimitroviță, iar din

¹⁵ Idem, nr. 36, p. 205–208. Pe parcursul anului 1850, mai sunt tipărite baladele: *Toma Alimoș* („Bucovina”, anul III, nr. 2, 1850 p. 7–8); *Blăstămul* („Bucovina”, anul III, nr. 4, 1850, p. 19); *Serb sărac* („Bucovina”, anul III, nr. 8, 1850, p. 35–37); *Mioara [Miorița]* („Bucovina”, anul III, nr. 11, 1850, p. 49–52); *Mihu Copilul* („Bucovina”, anul III, nr. 20, 1850, p. 85–88); *Balaurul* („Bucovina”, anul III, nr. 33–34, 1850, p. 133–134); *Turturica și cucul* („Bucovina”, anul III, nr. 45–46, 1850, p. 157); *Sealga* („Bucovina”, anul III, nr. 47–48, 1850, p. 161); *Inelul și năframa* („Bucovina”, anul III, nr. 51–52, 1850, p. 169). În ultimele patru numere pe 1850 ale gazetei sunt publicate *Horele românești*: în nr. 57, p. 181–182; nr. 58, p. 185; nr. 59, p. 189; nr. 60, p. 193.

¹⁶ *Cuvânt de deschidere rostit în I-a adunație generală a Reuniunii române din Cernăuți*, Cernăuți, Tip. Eckhardt, 1862; vezi și Constantin Loghin, *op. cit.*, p. 122.

¹⁷ Despre periodicul bucovinean au scris studii monografice Pavel Țugui, „*Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina*” (1865–1869), în „*Analele Universității din Craiova*”, Seria Istorie. Geografie. Filologie, anul I, 1972, p. 185–195, republicat în vol. Pavel Țugui, *Bucovina. Istorie și cultură*, București, Editura Albatros, 2002, p. 121–132.; Dan Constantin Mărgineanu, „*Foaia Societății pentru literatura și cultura română în Bucovina*” (1865–1869), Ediție revizuită, Suceava, Editura „George Tofan”, 2009, 126 p.

august 1866, I. G. Sbiera. Revista înscrie în programul ei cultivarea literaturii naționale, a limbii „vii” a poporului, promovarea talentelor autentice, o critică nepărtinitoare, desfășurarea unei ample acțiuni de culturalizare. Necesitatea culturalizării Bucovinei era resimțită acut de tinerii intelectuali, având în vedere cadrul general în care s-a dezvoltat/desfășurat viața culturală și literară a provinciei de la 1775, momentul anexării, până la autonomia din 1861. Despre situația în care s-a aflat provincia în această perioadă, scrie I. G. Sbiera în *Mișcări literare la românii din Bucovina de la 1775 până la 1889*: „Împreunarea Bucovinei cu Galiția a împins cultura locuitorilor ei pe alte căi și a dat învățământului din țară o direcțiune defavorabilă unei dezvoltări naționale”.

În paginile „Foi Societății pentru Literatura și Cultura română în Bucovina”, folclorul este reprezentat prin câteva culegeri de texte – „cântece populare”, ghicitori, tradiții și legende, doine – care apar abia spre sfârșitul lui 1865 și nici mai târziu nu vor fi mai numeroase, prin lucrări teoretice și descrierea a două obiceiuri populare.

Sumarul revistei pe anul 1865 cuprinde două studii de folclor și, sub titlul *Câteva cântece populare culese în Bucovina*¹⁸, două cântece de dor, culese de Vasile Bumbac.

Semnat de I. G. Sbiera și publicat în primul număr¹⁹, amplul studiu *Despre însemnânța refrenului „O! Lere Doamne” din colindele române, despre timpul ivirii și despre însemnătatea lor*²⁰, propunea noi semnificații ale expresiei-refren a colindei. Cel de-al doilea studiu, *Despre cântecul popular*²¹, este semnat „Un amatoriu și culegătoriu de cântece populare române”. Studiul acesta este unul dintre puținele la acea dată în care se analizează apariția cântecului popular, caracterul național și valoarea de document istoric, structura și particularitățile frazei melodice a cântecului popular românesc. Autorul lui nota că specificul național al creației orale este determinat de istorie: „Nu numai temperamentul, moravurile și datinile înrâurează asupra cântecului poporal, ci mai ales istoria unui popor lasă întipărirea cele mai puternice” (p. 116). La final, autorul²² propunea clasificarea în cinci grupe a cântecului

¹⁸ În „Foaia Societății ...”, anul I, nr. 11, 1865, p. 268–270.

¹⁹ Primul număr al periodicului „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina” a apărut ca număr triplu: nr. 1, 2, 3, Cernăuți, 1 martie 1865.

²⁰ „Foaia Societății ...”, Cernăuți, anul I, nr. 1, 2, 3, 1865, p. 25–40. Într-o notă, redacția făcea mențiunea că: „Acest tractat menit pentru adunarea generală a Societății din 11/23 ian. și nevenind la rândul său, ca și altele, din cauza prelungitelor dezbateri, îl publicăm aici”.

²¹ În „Foaia Societății ...”, anul I, nr. 4, 1865, p. 115–120.

²² Mircea Fotea presupunea că autorul studiului *Despre cântecul popular* ar putea fi Isidor Vorobchievici, profesor de muzică corală la Cernăuți. Acesta este și autorul primului *Manual de armonie muzicală*, apărut la Cernăuți în 1869, tipărit cu sprijinul Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina. Cf. Mircea Fotea, *Simeon Florea Marian, folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, [1987], nota 47, p. 192.

popular: „1) cântecul istorico-epic; 2) doinele sau cântecele de dor; 3) cântece de natură erotică; 4) cântece ocazionale (colindele, cântecele la culesul viilor și al grâului, la clacă, la nuntă și la înmormântare – așa-numitele bocete); 5) cântece de joc, adică horele”²³ – o clasificare ce vine în completarea celor întreprinse de C. Negruzzi în articolul *Cântece populare a Moldaviei* (1840) și de V. Alecsandri, în cuvântul introductiv la culegerea de poezii din 1852–1853.

Tot prin pana autorului anonim, redacția își afirmă intenția „de a reproduce, din timp în timp, în coloanele acestei foi unele cântece cu melodia lor, pentru ca astfel să se păstreze și cuvântul și tonul și să treacă și la generațiunile viitoare”²⁴. Cântece populare însoțite de partitura muzicală n-au fost tipărite niciodată în revistă, dar sub semnătura lui Isidor Vorobchievici au apărut, în 1868 și 1869, cinci „compuneri muzicale”, iar Ștefan Nosievici a publicat și el două astfel de „compozițiuni” pe versuri culte.

Periodicul cernăuțean publică, în toate cele 12 numere ale anului 1866, numai două grupaje de „cântece populare”²⁵, culese de I. G. Sbiera, unul dintre primii culegători de folclor bucovinean. Devenit și redactor al publicației, din august 1866, el mai publică aici doar 13 texte poetice²⁶, în anul 1867, deși avea o bogată culegere de literatură populară la acea dată, adunând mai ales povești, dar și lirică populară, încă din 1855. Explicația pentru această situație o găsim în faptul că orientarea „Foi Societății ...”, în privința valorificării folclorului, a fost impusă de Gheorghe Hurmuzachi, redactorul periodicului. Acesta și-a exprimat ferm punctul de vedere privind tipărirea textelor folclorice, în nota publicată la *Cinelituri române populare din Bucovina*²⁷. Menționând că cimiliturile publicate sunt doar un „extras ca probă dintr-un manuscris ce cuprinde *Cinelituri, prejudețe, descântece, vrăjitorii și alte superstițiuni de ale poporului român*, adunate de Ion B[umbac]”, el îi recomandă culegătorului, „precum și altor scriitori juni, de care am aflat că ar fi pregătind tot asemenea culegeri pentru tipar”, să se apropie de aceste specii folclorice cu „cea mai severă critică și cea mai conștiincioasă luare aminte la bunul simț, la cerințele rațiunii și la privirile estetice”²⁸. Adept al ideilor iluministe, Gheorghe Hurmuzachi crede că publicarea descântecelor și a superstițiilor „fără remedii, explicări, povățuiri”, este

²³ *Despre cântecul popular*, în „Foaia Societății ...”, anul I, nr.4, 1865, p. 118–119.

²⁴ *Ibidem*, p. 120.

²⁵ În „Foaia Societății ...”, anul II, nr. 8–11, 1 august – 1 noiembrie 1866, p. 263–266; nr. 12, 1 decembrie 1866, p. 280–287.

²⁶ *Cântece populare*, în „Foaia Societății ...”, anul III, nr. 5–6, 1 iunie 1867, p. 138–140; *Poesii populare*, în „Foaia Societății ...”, anul III, nr. 9–11, 1 septembrie – 1 noiembrie 1867, p. 274–280.

²⁷ În „Foaia Societății ...”, anul III, nr. 4, 1 aprilie 1867, p. 94–96.

²⁸ *Ibidem*, p. 96.

periculoasă pentru „oamenii neculți”, așa că a selectat piesele folclorice conform criteriilor enunțate.

Mai târziu, în *Amintiri*, Sbiera va nota, în subcapitolul *Piedici la publicarea unei colecțiuni de poezie poporană*: „Prin «Foaia» aceasta credeam că-mi voi realiza unul din visurile mele cele mai plăcute, conceput și nutrit încă de pe timpul studiilor mele universitare, acela, adică, de a-mi vedea, treptat, publicată colecțiunea de povești, cântece, cimilituri și descântece poporane. Dindată ce luasei redigerea foii, am și început, mai întâi, cu publicarea cântecelor. Am împărtășit președintelui Societății noastre literare și culturale, esertului și merituosului bărbat Giorgiu Hurmuzachi, intențiunea mea; am avut cu el mai adeseori discuțiuni temeinice și animate asupra realizării ei; cu toate acestea, n-am putut căpăta aprobarea domniei sale, fiindcă nu ne înțelegeam nici în privința formei în care să se publice, nici ce să nu se publice”²⁹. Culegerile de folclor ale lui I. G. Sbiera văd lumina tiparului târziu, abia în 1886 îi apare volumul *Povești populare românești. Din popor luate și poporului date*, la Cernăuți, în editura proprie. Referitor la apariția acestui volum, Sbiera nota, tot în *Amintiri*: „Cu prețul exemplarelor vândute până acum nu mi-am acoperit nici a cincea parte a cheltuielilor făcute cu tipariul”³⁰. Culegerea de 54 de narațiuni a fost efectuată în perioada anilor 1855 și 1856. În activitatea de culegere, Sbiera a fost ajutat de fratele său, Niculaiu Sbiera și de Porfiriu Popescu din Ciudei. În *Precuvântare*, autorul antologiei prezintă „traseul” dificultăților legate de publicarea târzie a poveștilor față de momentul culegerii, traseu presărat cu tentative eșuate și reveniri succesive asupra materialului epic. Colecția grupează 25 de basme propriu-zise, 13 basme despre animale, 12 snoave și patru legende, la care se adaugă 169 de cimilituri, iar la sfârșitul volumului sunt incluse descrieri de personaje fantastice. Cu poveștile repovestite fără verva și strălucirea performării narative orale, dar păstrând formele dialectale, lexicale și locuționale zonale, antologia este valoroasă prin oferta inedită de repertoriu epic bucovinean.

În 1888, I. G. Sbiera tipărește *Colinde, cântece de stea și urări la nunți. (Din popor luate și poporului date)*. În *Precuvântare*, el menționează că, din „colecțiunea destul de însemnată” de literatură populară pe care a avut-o la un moment dat, „descompletată foarte mult în decursul timpului prin pierdere”, publică „bucățile [care] reprezintă aproape tot ce și cum se întrebuițează de românii din Bucovina la numitele serbări”: 13 colinde de Crăciun, șase colinde de Anul Nou, 18 cântece de stea, o colindă de Bobotează și una de Paști (cu o variantă) – la data publicării, trecute deja în repertoriul pasiv – 11 colocării (urări la nunți, dintre care, patru variante).

²⁹ I. G. Sbiera, *Familia Sbiera, după tradițiune și istorie. Amintiri din viața autorului*, Cernăuți, Tipografia universitară „R. Eckhardt”, 1899, p. 198.

³⁰ *Ibidem*, p. 410.

Bucurându-se de prietenia lui Alecsandri și având experiența fructuoasă a colaborării poetului la gazeta „Bucovina”, frații Hurmuzachi îi solicită și pentru „Foaia Societății ...” sprijinul. Alecsandri a publicat în „Foaia Societății ...” mai multe poezii și comedii, dar ceea ce interesează aici, din punctul de vedere al valorificării folclorului, sunt câteva din scrierile lui Alecu Russo privind literatura populară, oferite redacției de Vasile Alecsandri, în custodia căruia rămăseseră după moartea autorului. Astfel, în 1868, la aproape un deceniu de la moartea scriitorului moldovean, „Foaia” bucovineană publică, în două numere omagiale, 6–7 și 8–10, o biografie a lui Alecu Russo, semnată de V. Alecsandri³¹, trei studii³² și o legendă³³ culeasă de Russo.

Studiul literar *Poezia populară*, inedit la acea dată, a fost publicat ca editorial în nr. 8–10/1868. În spirit romantic, Russo afirmă la începutul studiului: „Datinele, poveștile, muzica și poezia sunt arhivele popoarelor. Cu ele se poate oricând reconstitui trecutul întunecat”, subliniind relația poezie–popor–istorie, o relație care a caracterizat întreaga viață culturală din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Studiul lui Russo continuă cu ilustrarea principalelor teze ale perioadei pașoptiste, așa cum au fost ele concepute prin programul „Daciei literare” – folclorul, ca document istoric, este sursa de revigorare a ființei naționale românești și a limbii, iar crearea unei literaturi naționale, originale, nu se poate realiza fără (re)cunoașterea valorii estetice a culturii populare, a asumării ei ca model.

Preocuparea redacției primei reviste literare bucovinene de a promova tineri scriitori din toate provinciile românești, duce la apariția, în paginile „Foi”, a semnăturilor transilvănenilor Ioniță Bădescu (I. Bădescul) și Miron Pompiliu, alături de ale bucovinenilor D. Petrino, V. Bumbac și Vasile Gr. Pop³⁴. Acesta din urmă, coleg al lui S. Fl. Marian în 1868, la gimnaziul din Suceava, devine secretar, alături de Ioniță Bădescu, al Societății literare „Orientul”³⁵, din București, înființată la 1 aprilie 1869, președinte fiind Gr. H. Granda. Scopul societății, la care a activat și M. Eminescu, era „cultura literară prin discuții, lecturi, comunicări intime și publicații”, dar și „strângerea basmelor, poeziilor populare și a documentelor care

³¹ Vasile Alecsandri, *Alecu Russo, biografie*, în „Foaia Societății ...”, anul IV, nr. 6–7, iunie–iulie 1868, p. 148–155.

³² A. Russo, *Decebal și Ștefan cel Mare, studiu istoric*, idem, p. 158–160; *Studii naționale*, idem, p. 160–165; *Poesia populară (Studiu literar)*, în „Foaia Societății ...”, anul IV, nr. 8–10, august–octombrie 1868, p. 189–195.

³³ *Peatra Corbului*, în „Foaia Societății ...”, anul IV, nr. 6–7, iunie–iulie 1868, p. 141–144.

³⁴ Vasile Gherman Pop (13 octombrie 1850, Crasna, Storojineț – 21 iunie 1909, București). Profesor, scriitor, critic literar. În 1872, publică broșura de versuri *Aurora Bucovinei*. Vezi Stănuța Crețu, *Pop, Vasile Gherman*, în *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, Ediția a II-a, Editura Academiei Române, Editura Gunivas, 2002, p. 709.

³⁵ *Ibidem*, p. 669.

interesează istoria și literatura patriei”. Societatea inițiază un „proiect folcloristic foarte temerar pentru vremea aceea”³⁶, care prevedea fixarea unor comisii de teren, cu rolul de a întreprinde excursii în scopul realizării de anchete folclorice. Se preconiza cercetarea provinciilor românești „în toată întinderea lor”, inițiativa culegerii sistematice a folclorului apropiindu-se de acțiunile lui Hasdeu. În ședința din 29 iunie 1869 sunt propuse șapte comisii care să străbată „toate părțile Daciei” pentru a aduna „tot ce vor putea din ceea ce se atinge de literatura poporană”. Pentru Bucovina, este însărcinat să culegă folclor Vasile Gr. Pop, pentru Transilvania, I. Bădescu și Miron Pompiliu. Risipirea membrilor societății, în toamna aceluiași an, pentru urmarea studiilor universitare, a făcut ca rezultatele anchetelor, câte au fost, să fie prea puțin cunoscute. În acest context, Vasile Gr. Pop a publicat în „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina” două balade populare, *Bujorel și Corbea*³⁷, iar I. Bădescu, *Doine ostășești*³⁸. Împreună cu studiul etnografic semnat de T. St. (Teodor Stefanelli), *Drăgaița și papaluga*³⁹, acestea sunt ultimele texte populare apărute în periodicul „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina”, care își încetează apariția în decembrie 1869.

În cei cinci ani de existență a revistei, poate părea curios de ce nu-l întâlnim deloc între colaboratori pe S. Fl. Marian, care deja își începuse asidua activitate de culegător de folclor și al cărui debut publicistic datează din 1866, când a început să publice în periodicele transilvănene „Familia” și „Albina”. Absența lui din paginile „Foi Societății ...” este explicată de Mircea Fotea⁴⁰, inițial, tot în legătură cu concepția asupra valorificării folclorului, exprimată de redactorul Gheorghe Hurmuzachi în nota prezentată mai sus. Amintind, însă, de corespondența pe care Marian (pe atunci „student de a VI cl. a gimn. rum. din Suceava”) a inițiat-o cu Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, în februarie 1868⁴¹, cu rugămintea de a i se tipări „suma de 100 de doine într-o broșurică pe spesele Societății (...) și un opușor, anume *Nunțile românilor țărani*, scris în stil popular, cuprinzător din vreo opt orațiuni în versuri, vreo două în proză, jocuri, chiuituri, precum și toate obiceiurile câte mai sunt la nunți”, monograful folcloristului bucovinean subliniază și alte aspecte. Marian

³⁶ Petru Ursache, „Șezătoarea” în contextul folcloristicii, București, Editura Minerva, 1972, p. 62.

³⁷ „Foaia Societății ...”, anul V, nr. 6–12, iunie–decembrie 1869, p. 239–246.

³⁸ *Ibidem*, p. 272–275.

³⁹ În „Foaia Societății ...”, anul V, nr. 3–5, martie–mai 1869, p. 110–114.

⁴⁰ Mircea Fotea, *Simeon Florea Marian, folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, 1987, p. 33, 64, 67–68.

⁴¹ *Ibidem*, p. 64. Vezi și Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani. Istoric și realizări*, vol. I, Rădăuți, Editura Septentrion, 2012, p. 58–60.

trimite Societății manuscrisul *Nunțile românilor țărani* și o colecție de orații populare, în locul volumului de doine anunțat. Deși acceptate pentru tipărire, ele au fost cerute înapoi de culegător, printr-o scrisoare datată 12 noiembrie 1869, pe considerentul că în ele ar fi „mai multe greșele” și „mai aflând mai multe orațiuni de pe la nunțile țărănești, aș dori acum să le mai coreg și să le mai adaog o dată, de aceea tare vă poftesc să mi se trimită îndărăpt”⁴².

S. Fl. Marian își începe activitatea de culegător de folclor sub influența lui Alecsandri, dar destul de repede, în 1869/1870, intră în contact cu ideile și cu noile norme metodologice de culegere a folclorului, promovate de folcloristul bănățean At. M. Marienescu, cu concepțiile despre cultură, limbă și literatură populară formulate de Hasdeu. At. M. Marienescu este primul folclorist român care atrage atenția la acea dată asupra modului greșit de culegere a folclorului și insistă asupra respectării autenticității textelor folclorice culese. El impune culegătorului, prin apeluri repetate în diferite reviste, să noteze numele său, numele comunei unde s-a cules, „pentru că fiecare datină trebuie dovedită prin trimițatori și locul unde e în viață”. Urmând aceste îndemnuri, Marian recunoaște propriile erori și caută să-și îmbunătățească modalitatea de culegere, retragerea celor două volume de la publicare fiind pusă, astfel, sub semnul dorinței de a-și perfecționa munca de culegător.

În „Foaia Societății...” asemenea chestiuni n-au fost discutate. O singură dată, Gh. Hurmuzachi a făcut precizarea – în nota deja amintită – că activitatea de culegere trebuie să se realizeze „fără alterarea veșmântului original” al textelor folclorice.

Prima revistă literară a Bucovinei, „Foaia Societății...”, nu a reprezentat un anumit curent literar, și destul de vag un curent lingvistic, „tocmai de aceea a putut să concentreze în coloanele ei scrieri disparate ca formă și fond”. Apunerea ei, în 1869, a lăsat pentru mai bine de un deceniu și jumătate un gol în peisajul revuistic bucovinean.

Formele de valorificare a culturii populare în periodicele analizate până la 1870 sunt modeste, atât cantitativ cât și calitativ, în raport cu valorificarea complexă a folclorului și a culturii populare în și din Bucovina secolului al XIX-lea, după 1875, așa cum a fost concepută în lucrările lui Simeon Florea Marian, ale lui Dimitrie Dan sau ale Elenei Niculiță Voronca.

⁴² *Ibidem*, p. 68.

FOLCLOR, ETNOGRAFIE, ARHITECTURĂ

VALORIFICAREA CULTURII POPULARE ÎN BUCOVINA, ÎNTRE ANII 1850 ȘI 1900 (I)

ELENA PASCANIUC

Die Verwertung der Volkskultur in der Bukowina zwischen den Jahren 1850 und 1900

*(Zusammenfassung)**

In der kulturellen Entwicklung eines Volkes befindet sich die Folklore in engem Zusammenhang mit den sozialen, politischen, inneren und äusseren kulturellen Verhältnissen. Die Verwertung der Volkskunde war einer der Hauptziele der 48er Revolution. Die Beziehungen der Bukowiner mit den Moldauischen Flüchtlingen trugen zur Entwicklung und Durchsetzung des Nationalbewusstseins bei. Die Gründe, die zur Folkloresammlung und später zur Zusammensetzung von Folkloreanthologien – in der Bukowina, wie in den anderen rumänischen Provinzen – führten, waren: die Suche nach Argumenten für kulturelle Identität, das Lokalpatriotismus, die Verteidigung des geistigen ländlichen Patrimoniums gegen die „Invasion“ der Stadt, die Rettung und Konservierung der Authentizität der Volkslieder, das Interesse für die Folklore als Muster und Inspirationsquelle für das Schaffen einer originellen Literatur. Eine deutliche Anregung für das Erwecken des Interesses an Volkskunde war die Gründung der Gesellschaft für Rumänische Kultur und Literatur im Jahre 1865. Ihr Ziel war die Förderung der nationalen Kultur mit allen Mitteln. Später haben die Publikationen jener Zeit – Lokalblätter, kleine Zeitschriften, jährlich oder nur kurz erscheinende Periodika – grosse Kapitel der Volkskunst gewidmet und eine wahre Bewegung im Sinne der Sammlung und Verwertung der volkskundlichen Elemente geschaffen, aber auch die Entstehung verschiedener folklorischen Beschäftigungen, von Amateurismus zur heute noch aktuellen gelehrten Forschung ermöglicht. Sehr oft entstehen die Beschäftigungen mit der Volkskunde als eine zusätzliche Tätigkeit, als eine Ergänzung eines Hauptberufs: Lehrer oder Priester. Manchmal werden solche Beschäftigungen zu wertvollen, ausschlaggebenden Forschungen, die manchen Forscher – wie z.B. Simeon Florea Marian oder Dimitrie Dan – akademische Bestätigung und Anerkennung bringen. Die Verwertung der Folklore innerhalb des Unterrichts ist auch auf die Teilnahme der Lehrer und der

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Schüler/Studenten an der Sammlung von Volksliedern zurückzuführen. Im *Programm des gr. or. Ober-Gymnasiums in Suczawa* zwischen den Jahren 1892–1904 werden Semesterarbeiten zu Folklorethemen erwähnt, die die Schüler schreiben sollten. Zu den Tätigkeiten, die die Volkskunde förderten, gehörten auch die Volkstrachten- und Hausindustrierausstellungen, welche innerhalb grösserer Weltausstellungen (in Paris, Bukarest, Wien) von verschiedenen Kulturgesellschaften organisiert und im letzten Jahrzehnt des 19. Jahrhunderts häufiger wurden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Folklore, Gesellschaft für Rumänische Kultur und Literatur, Volksliedersammlungen.

EVOLUȚIA LEGISLAȚIEI SILVICE DIN BUCOVINA (IV)

OVIDIU BĂTĂ

LEGILE ȚĂRII DIN 2 IULIE 1897

Legea de păduri s. selbe (Legea silvică austriacă), din 3 decembrie 1852, publicată în „Foaia legilor imperiale”, nr. 250, împărțea pădurile în trei mari categorii:

- păduri imperiale, adică păduri ale statului și cele care se administrează de către autoritățile statului;
- păduri comunale, adică păduri care sunt ale comunelor urbane și rurale;
- păduri private, adică ale cetățenilor, ale diferitor ordine monahale, ale mănăstirilor, fundațiilor, ale comuniunilor constituite pe baza dreptului privat.

Având în vedere categoriile proprietății silvice, în Bucovina, la nivelul anului 1895 acestea reprezentau, din totalul de 447 868 ha suprafață împădurită:

- pădurile statului, 1 494 ha, respectiv 0,3% din suprafața împădurită;
- pădurile Fondului Bisericesc, 227 409 ha, respectiv 50,8%;
- pădurile comunale, 57 665 ha, respectiv 12,8%;
- pădurile fidei-comisare, 23 022 ha, respectiv 5,2%;
- proprietatea mare nefidei-comisară, 72 978 ha, respectiv 16,3%;
- pădurile proprietății mici, 65 300 ha, respectiv 14,6% din suprafața împădurită¹.

După cum se poate constata, pădurile Fondului Bisericesc și pădurile statului ocupau 51,1% din suprafața împădurită din Bucovina. Cele mai întinse suprafețe se aflau în zona sud-vestică a țării – 80% în regiunea de munte, adică în zona silvică a munților joși (450–1 000 m altitudine) și zona munților înalți (800–1 500 m altitudine), restul de 20% aparținea zonei șesului și colinelor.

¹ Eugen Guzman, *Silvicultura și industria silvică*, în vol. *Geschichte der österreichischen Land- und Forstwirtschaft und ihren Industrien 1848–1898. Supplementband. I. und II. Hälfte*, Wien, Commissionsverlag Moritz Perles, 1901, p. 99.

Pădurile comunale și pădurile obștești au existat numai în Bucovina. În suprafață de 57 665 ha, erau reprezentate în toate bazinele hidrografice ale provinciei. Circa 70% din aceste păduri erau în zona montană, restul de 30% aparțineau pădurilor din zona de șes și coline.

Aceste păduri erau situate în apropierea comunelor cărora le-au fost atribuite, de regulă la marginea trupurilor sau complexelor Fondului Bisericesc, respectiv în partea de mijloc a Bucovinei, cea mai mare parte. Mici părți de păduri comunale se găseau între pădurile Fondului Bisericesc, ca enclave.

Proprietatea silvică comunală s-a constituit din suprafețele împădurite cedate din patrimoniul Fondului Religionar cu ocazia răscumpărărilor funciare² și, ulterior, ca urmare a desființării servituților.

Până prin anul 1780, țăranii care erau vecini cu moșiile și pădurile mănăstirești puteau lua lemn din pădure sau să pască vitele pe moșiile mănăstirești numai cu aprobare și în schimbul unei plăți sau pentru zile de lucru.

În 1786 această folosire s-a reglementat prin contracte încheiate cu supușii – așa-numite convenții silvice –, contracte care s-au reînnoit de mai multe ori. Pe baza acestor convenții, fiecărui supus îi era permis să-și procure din pădurile statului și ale Fondului Bisericesc lemn de construcții și de lucru, precum și uscături. În schimb, supușii trebuiau să plătească un florin, până la un florin și 15 cruceri, dacă dispunea de cai, și 30 de cruceri, dacă ducea lemnul cu brațele³.

În 1783, împăratul Iosif al II-lea a închis cele mai multe mănăstiri – în afară de mănăstirile Sucevița, Putna și Dragomirna – și toate schiturile bucovinene, a adunat la un loc toate averile acestora și a creat, prin *Patenta imperială din 19 iunie 1873*, Fondul religionar al bisericii ortodox-orientale din Bucovina și l-a pus sub administrația statului austriac și sub supravegherea sa proprie. Veniturile din averile Fondului Bisericesc erau destinate pentru întreținerea bisericii și sprijinirea școlilor greco-ortodoxe din Bucovina.

În timp, populația a crescut numeric, iar pagubele produse în pădurile și pe moșiile Fondului Bisericesc au devenit tot mai mari. De la an la an au crescut și cheltuielile Fondului Bisericesc cu întreținerea bisericii și a școlilor, astfel că nu se mai putea accepta – ca mai înainte – accesul locuitorilor în pădurile și pe moșiile Fondului Bisericesc. Pentru ca averea Fondului să fie scutită de pagube, s-a căutat să se reglementeze dreptul de servitute al locuitorilor prin lege.

Astfel, în temeiul *Patentei imperiale nr. 44*, din 5 iulie 1853⁴, dată pentru toate țările Imperiului –, „prin care se statorcesc dispozițiunile despre regularea și răscumpărarea drepturilor de a tăia lemne, de a paște în pădure și de a se bucura de

² Georgi Sârbu, *Reflexiuni asupra administrației Fondului Bisericesc ort. rom. din Bucovina în trecut și prezent*, Cernăuți, Editura autorului, Tipografia și Litografia „Mercur”, 1931, p. 4.

³ Eugen Guzman, *op. cit.*, p. 87.

⁴ În limba germană, în „Foaia legilor imperiale”, bucata XLII, nr. 130, ieșită la 14 iulie 1853, și în limba română (cu caractere chirilice), în „Foaia Guvernului țării pentru Ducatul Bucovina”, bucata XII, partea I, ieșită și trimisă în 29 mai 1854, p. 532–543.

alte produse selvane, precum și a unor drepturi de servitute și de posesiune și folosire comună” –, și în conformitate cu *Publicația* din 30 martie 1857⁵, întocmită de Comisia bucovineană pentru răscumpărarea servituților (Grundlasten Ablösungs- und Regulierungs Landes Kommission für die Bukowina) – „pentru alcătuirea arătărilor și pentru procedările despre răscumpărarea și regularea drepturilor și respectiv a sarcinilor pământului celor însemnate în *Patenta* din 5 iulie 1853” –, în Bucovina s-a făcut stingerea servituților la pădure și la folosirea produselor forestiere, a dreptului de pășunat în păduri etc.

Procedura aplicată pentru stingerea servituților a fost simplă. S-au identificat și adunat, sub raport cantitativ și calitativ, toate drepturile de folosință ale supușilor. Identificarea drepturilor s-a făcut pe formulare tip, întocmite și explicate pe baze științifice și obiective. Constatarea drepturilor – de lemnărit și trageri de lemne, de pășune, de a trage așternut pentru vite, de a trage alte produse pădurene și de folosire a pământului de pădure – se putea face fie din oficiu, fie printr-o declarație (prochemăciune) din partea celor interesați. Pe baza constatărilor făcute s-au cedat foștilor iobagi, în compensație, întinderi corespunzătoare de pădure și pășune, din care aceștia să-și poată acoperi necesarul de lemne și iarbă. Odată cu trecerea unei părți de pădure în proprietatea comunelor, locuitorii nu au mai avut dreptul să se folosească de pădurile și moșiile rămase în proprietatea Fondului Bisericesc.

Pădurile particulare, în suprafață de 161 300 ha, respectiv 36,1% din suprafața împădurită a provinciei, au existat pe tot cuprinsul Bucovinei, fiind răspândite neuniform printre pădurile Fondului Bisericesc și ale celorlalte categorii de proprietari. Aceste păduri proveneau din moșteniri (fidei-comisare), din compensații pentru răscumpărarea așa-numitelor drepturi la pădure și la pășunat ale locuitorilor – răscumpărări făcute cu „învoirea celor îndreptățiți, cu contracte legale, prin comisii anumite și la fața locului”⁶, aceștia primind fie „bani gata, fie păduri corespunzătoare în preț cu valoarea drepturilor câștigate prin obicei”⁷ – sau din cumpărări de la boieri. Cele mai însemnate suprafețe se aflau în zona superioară a bazinelor hidrografice ale râurilor Bistrița Aurie, Moldova, Moldovița, Suceava, Suha⁸.

Ulterior *Legii silvice din 1852*, o serie de legi, imperiale sau ale țării, și ordine ministeriale au completat progresiv activitățile desfășurate în domeniul silvic: – *Ordinul ministerial din 3 iulie 1873*, emis pentru aplicarea mai exactă și

⁵ „Foaia Guvernului țării pentru Ducatul Bucovina”, bucata IV, despărțitura II, ieșită și trimisă în 17 martie 1859, nr. 18, p. 36–107.

⁶ Georgi Sârbu, *op. cit.*, p. 5.

⁷ *Ibidem*, p. 4.

⁸ Vezi *Harta silvică generală a Bucovinei*, scara 1:800 000, Photolithographie und Druck des k. und k. militär-geographisches Institutes, Wien, 1898. Harta, întocmită după starea cadastrului la nivelul anului 1895, prezintă și o comparație grafică a suprafețelor împădurite, după categoriile de proprietate, a suprafeței totale împădurite din Bucovina (447 868 ha, respectiv 42,9%) în raport cu suprafața totală a țării (1 044 049 ha).

eficace a *Legii silvice*; – *Legea imperială din 7 iunie 1883*, referitoare la purificarea terenului silvic de enclave străine și la rotunjirea proprietății silvice (*Gesetz vom 7. Juni 1883, betreffend die Vereinigung des Waldlandes von fremden Enclaven und die Arrondierung de Waldgränzen*); – *Ordonanța Ministerului Agriculturii din 27 iulie 1883*, referitoare la personalul tehnic silvic al Administrației politice districtuale (*Verordnung des Ackerbauministeriums im Einvernehmen mit dem Ministerium des Innern vom 27. Juli 1883, betreffend das forsttechnische Personal der politischen Verwaltung*); – *Legea din 30 iunie 1884*, privind lucrările de corecțiune a apelor de munte spre a le face nevătmătoare (*Gesetz vom 30. Juni 1884, betreffend Vorkehrungen zur unschädlichen Ableitung von Gebirgswässern*). Consecințele lor binefăcătoare au adus, la fel ca întregii Monarhii, și Bucovinei, în mai mică sau mai mare măsură, foloase durabile⁹.

O etapă din legislația silvică, care privește Bucovina, o reprezintă cele două legi promulgate, la propunerea Dietei Bucovinei, de împăratul Franz Iosif, la 2 iulie 1897.

Legea 15 din 2 iulie 1897 se referă la administrarea pădurilor comunale în acord cu *Legea silvică din 1852*, administrare care trebuia să ducă la obținerea unui venit sigur și durabil. Pentru aceasta, Consiliul comunal trebuia să aibă un plan de administrare, plan întocmit de un expert calificat. Dacă suprafața și productivitatea unei păduri erau mici, se putea întocmi și prezenta numai un program tehnic sumar. Cele două lucrări se înaintau la Comitetul țării și la Oficiul politic districtual pentru examinare și aprobare.

Pentru administrarea pădurilor și respectarea celor prevăzute în plan sau program, Consiliul comunal trebuia să numească un silvicultor ca și conducător administrativ și să îi pună la dispoziție personal tehnic de ajutor și de pază. Conducătorul administrativ, personalul tehnic și cel de pază trebuia să fie calificat¹⁰, autorizat și jurat ca străji publice, numirea acestora fiind supusă aprobării oficiului politic districtual.

În cazuri deosebite, Oficiul politic districtual putea să permită și abateri de la normele prevăzute în Planul de administrare sau Program. Dacă se încălcau prevederile celor două lucrări, Oficiul politic districtual putea să predea administrarea și supravegherea pădurii comunale personalului calificat de la Administrația politică a pădurilor.

Cea de a doua lege din 2 iulie 1897 (*Legea 16*) se referă la gestionarea și administrarea pădurilor aflate în posesia unei comunități de îndreptățiți (păduri

⁹ Eugen Guzman, *op. cit.*, p. 98.

¹⁰ La începutul anului 1898, un număr de 19 conducători administrativi cu studii de specialitate, obținute fie în școlile silvice secundare, fie la Academia de Silvicultură, erau angajați de proprietarii de păduri, respectiv 10 la pădurile comunale și nouă la cele particulare. În același an, numărul personalului tehnic inferior calificat și a celui cu cunoștințe speciale de pază era de 31, respectiv opt angajați la pădurile comunale și 23 la pădurile particulare. Cf. Eugen Guzman, *op. cit.*, p. 118.

comune). Conținutul *Legii 16* este asemănător cu cel al *Legii 15*, diferite fiind primele paragrafe.

Pentru o administrare competentă și rentabilă a pădurii, cei cu drept de folosință comună erau obligați să se întrunească și să înființeze, pe baza unui statut în 10 puncte, o asociație/cooperativă forestieră. Statutul asociației era supus aprobării Oficiului politic districtual.

În funcție de suprafața și productivitatea pădurii, administrarea urma să se facă după un *Plan de administrare* sau după un *Plan tehnic sumar*, lucrări întocmite de un expert în conformitate cu legislația silvică în vigoare, examinate și aprobate de Oficiul politic districtual.

Dispozițiile luate de Oficiul politic districtual pe baza prevederilor celor două legi puteau fi contestate la Comitetul țării și la Guvernul țării.

Deși au fost supuse regimului silvic și administrate din punct de vedere tehnico-silvic de organe de specialitate, punerea în valoare a pădurilor comunale și ale comunităților se făcea totuși direct de către proprietari, după interesul lor de moment. Exploatarea pădurilor în condiții necorespunzătoare făcută de locuitori sau de antreprenori, lipsa fondurilor pentru regenerarea arboretelor, lipsa instalațiilor de transport, adoptarea unor cicluri de producție mici au dus la epuizarea fondului de producție¹¹.

După unirea Bucovinei cu Regatul României, cele două legi au fost abrogate de prevederile *Codului silvic român din 1910*.

Publicăm, în acest tom al „Analelor Bucovinei”, legile din 2 iulie 1897 – *Legea 15* și *Legea 16* –, în traducere în limba română după „Gesetz- und Verordnungsblatt für das Herzogthum Bukowina” [„Foaia legilor și ordonanțelor pentru Ducatul Bucovina”], anul 1897, bucata XV, urmărind să introducem în circuitul științific încă un document care prezintă importanță pentru cunoașterea evoluției legislației silvice, a administrării și gospodăririi pădurilor din Bucovina sub stăpânirea austriacă.

„Foaia legilor și ordonanțelor pentru Ducatul Bucovina”,
anul 1897, bucata XV.

Editată și trimisă în 4 august 1897

15.

Legea din 2 iulie 1897,
referitoare la administrarea pădurilor comunale

¹¹ Petru Brega, *Structura proprietății fondului forestier din județul Suceava înainte de anul 1948 și starea arboretelor ca urmare a modului diferit de gospodărire*, în „Bucovina forestieră”, Câmpulung Moldovenesc, anul III, nr. 2, 1995, p. 5.

La propunerea Dietei Ducatului meu Bucovina, aflu de bine a ordona, precum urmează:

§ 1

Pădurile comunale, aparținând fie de averea comunală (§ 62 din *Regulamentul comunal*), fie de bunul comunal, se vor cultiva, în acord cu prescripțiile și reglementările *Legii silvice*, în exploatare durabilă.

Pentru asigurarea respectării prescripțiilor legale pentru păduri și a unui venit durabil din pădurea comunală, Consiliul comunal va prezenta Comitetului țării, în decursul unui termen fixat de Oficiul politic districtual, un *Plan de administrare*, care s-a stabilit de un expert calificat, conform normelor în vigoare.

Oficiul politic districtual, luând în considerare întinderea (suprafața) mică, productivitatea pădurii comunale, precum și alte împrejurări hotărâtoare, poate însă încuviința ca, în locul *Planului de administrare*, să se prezinte numai un *Program tehnic sumar*.

§ 2

Înainte de prezentarea lui la Comitetul țării, Consiliul comunal va supune *Planul de administrare* sau *Programul* unei analize. Dacă lucrarea se aprobă, atunci primarul comunei o va expune, împreună cu eventualele schimbări rezultate în urma analizei Consiliului comunal, timp de 14 zile, în cancelaria comunală spre cunoștință publică. Timpul în care va fi expus *Planul de administrare* sau *Programul* se va publica în modul obișnuit locului. În contra *Planului de administrare* ori a *Programului* poate să facă obiecții la primarul comunei, verbal la protocol ori în scris, în decursul unui termen de 14 zile, care începe după expirarea termenului de expunere, fiecare birnic din comuna respectivă, fiecare membru al comunei îndreptățit de a trage foloase din pădurea ce ține de bunul comun.

După expirarea acestui termen, *Planul de administrare* sau *Programul*, împreună cu concluzia Consiliului și obiecțiile înaintate, se prezintă Comitetului țării.

§ 3

Comitetul țării va examina *Planul de administrare* ori *Programul* în sensul dacă acesta corespunde prevederilor din *Regulamentul comunal* în ce privește conservarea fără scădere a averii bunului comunal, precum și cerințelor administrative și tehnice.

Odată cu aceasta, Comitetul țării va decide asupra obiecțiilor înaintate în măsura în care ele se referă la economia comunală și va aproba *Planul de administrare* ori *Programul*. Pentru această examinare, Comitetul țării poate să ceară părerea Oficiului politic districtual.

§ 4

Comitetul țării va conduce lucrarea aprobată de dânsul către Oficiul politic districtual, care o va examina și din punctul de vedere al legilor silvice, o va corecta în direcția aceasta, apoi o va aproba și din partea sa și o va preda primarului comunei.

§ 5

Dacă a omis Consiliul comunal să prezinte în decursul termenului fixat *Planul de administrare* ori *Programul tehnic sumar* sau, dacă lucrarea nu corespunde dispozițiilor § 1, atunci Oficiul politic districtual poate dispune stabilirea aceluia pe cheltuiala comunei.

Oficiul politic districtual mai poate încă, fără concluzia Consiliului comunal și fără intervenția primarului comunei, să dispună cele necesare în cazul în care Consiliul comunal a omis concluzia asupra lucrării sau dacă primarul comunei a omis expunerea și publicarea lui dispusă în § 2.

În cazul caracterizat mai înainte, obiecțiile în contra *Planului de administrare* sau a *Programului* se înaintează imediat la Oficiul politic districtual, care apoi direcționează lucrarea împreună cu obiecțiile, dându-și totodată și părerea sa, la Comitetul țării spre deliberare, conform § 3.

§ 6

În decursul unui termen fixat de Oficiul politic districtual, Consiliul comunal va numi, pe baza acestei *Legi pentru administrarea pădurii comunale*, un silvicultor ca și conducător administrativ și îi va pune la dispoziție acestuia personalul tehnic de ajutor și cel de pază necesar.

De regulă, se pot numi ca și conducători administrativi și ca organe tehnice auxiliare numai acele persoane care și-au obținut calificarea pentru aceasta, conform prescripțiilor în vigoare. În mod excepțional însă, cu aprobarea Oficiului politic districtual, se pot numi pentru serviciile acestea și altele de persoane, despre a căror calificare s-a încredințat Oficiul politic districtual în alt mod potrivit.

Conducătorul administrativ, personalul tehnic de ajutor și cel de pază trebuie să fie calificați, conform prescripțiilor în vigoare, să fie autorizați și jurați ca străji publice pentru serviciul de pază al pădurilor.

§ 7

Odată cu fixarea termenului numit în § 6, Oficiul politic districtual va hotărî, având în vedere suprafața și productivitatea pădurii comunale, precum și alte împrejurări hotărâtoare, dacă va numi Consiliul comunal un conducător administrativ exclusiv numai pentru serviciul comunei, ori dacă poate să numească un conducător împreună cu alți posesori de păduri sau poate să predea administrarea (cultivarea) pădurii unui conducător administrativ care îngrijește și [de] administrarea altor păduri.

Oficiul politic districtual va stabili și numărul personalului tehnic de ajutor și a celui de pază ce i se va da conducătorului administrativ și va lua informații mai lămurite despre numirea lui, conform pasajului precedent.

§ 8

După expirarea termenului fixat în § 6, Consiliul comunal va arăta Oficiului politic districtual numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor și celui de pază și va aduce la cunoștință învoielile făcute relativ la numirea aceasta. Numirea conducătorului administrativ și a personalului auxiliar tehnic este supusă aprobării Oficiului politic districtual. Conducătorul administrativ și personalul tehnic de ajutor și pază se autorizează și se jură, conform prescripțiilor în vigoare, ca străji publice (obștești) pentru serviciul de pază al pădurilor.

§ 9

Dacă însă comuna nu a îndeplinit numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor în decursul termenului fixat sau dacă a procedat la aceasta într-un mod necorespunzător dispozițiilor din paragrafele 6 și 7 și orânduirilor făcute pe baza acestor paragrafe de Oficiul politic districtual sau dacă a stipulat cu organele anumite învoieli care contrazic *Instrucțiunii generale de serviciu* (§ 10), atunci Oficiul politic districtual poate să îndeplinească, în numele comunei, numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor și pază și să stipuleze învoielile cerute mai ales în privința remunerării.

§ 10

Personalul silvic numit în virtutea paragrafelor 6 și 9 este supus – conform *Regulamentului disciplinar* și *Instrucțiunii de serviciu* ce au să se promulge din partea Guvernului în înțelegere cu Comitetul țării –, în privința disciplinară, Oficiului politic districtual, iar în privința serviciului, Consiliului comunal, aceasta din urmă însă fără schimbarea obligației de a respecta *Planul de administrare* sau *Programul tehnic sumar* și de a corespunde prescripțiilor din *Legea silvică* și orânduirilor oficiale. Personalul amintit poate să fie destituit din serviciu, în afară de cazul de reziliere contractuală, numai cu consimțământul Oficiului politic districtual.

§ 11

La cererea Consiliului comunal, Oficiul politic districtual poate să permită, în cazuri deosebite, și abateri de la normele *Planului de administrare* și *Programului tehnic sumar*.

Dacă apare un caz în care este nevoie, în interesul unei cultivări raționale a pădurii, de alt tratament al pădurii decât cel aprobat în *Planul de administrare* sau

Programul tehnic sumar aprobat, atunci Oficiul politic districtual are dreptul de a face aranjamentele corespunzătoare pentru a asigura respectarea legislației silvice.

Dacă a luat Consiliul comunal deseori decizii care contravin *Planului de administrare* sau *Programului tehnic sumar* aprobat sau dacă s-au încălcat, din partea primarului sau a altor organe însărcinate cu administrarea pădurii comunale, adeseori prescripțiile din *Legea silvică* sau orânduirile oficiale polițiale în ce privește pădurea comună, atunci Oficiul districtual poate să predea, pe cheltuiala comunei și pentru durata necesară, administrarea și supravegherea pădurii comunale personalului silvic tehnic de la Administrația politică și să orânduiască și celelalte ce sunt necesare pentru respectarea prescripțiilor *Legii silvice*, dispozițiilor oficiale polițiale referitoare la pădure și la durabilitatea venitului.

§ 12

Oficiul politic districtual va supraveghea – conform § 23 din *Legea silvică*, din 3 decembrie 1852, „Foaia legilor imperiale” nr. 250 – administrarea (cultivarea) pădurilor comunale și se va servi pentru aceasta mai ales de personalul silvic tehnic de la Administrația politică.

La cerere, Oficiului politic districtual i se va prezenta oricând *Planul de administrare* sau *Programul tehnic sumar* aprobat, precum și alte relații referitoare la gestionarea pădurilor comunale. Tehnicianului silvic de la Administrația politică îi este permis să ia totdeauna cunoștință asupra lucrărilor și ajutoarelor.

La solicitarea tehnicianului silvic de la Administrația politică, personalul silvic numit conform acestei legi este dator să participe la inspectarea respectivei păduri comunale și să furnizeze informațiile solicitate privind administrarea pădurii comunale. Din acțiunile oficiale ale organelor de la Administrația politică prevăzute în acest paragraf nu va rezulta nicio cheltuială pentru comună.

§ 13

Contravenții la *Planul de administrare* sau la *Programul tehnic sumar* și la dispozițiile oficiale promulgate pe baza acestei legi pentru ducerea la îndeplinire a lucrărilor și respectarea lor, mai departe contravenții la *Instrucțiunea de serviciu generală* sunt supuse – în cazul în care faptul respectiv nu se pedepsește după *Codul penal*, după *Legea silvică* sau după *Regulamentul comunal* – unei amenzi stabilite de Oficiul politic districtual de la 5 la 20 de florini. În caz de insolvență, amenda se preface în arest de o zi pentru 5 florini.

Pedepsele bănești (amenzile) curg în Fondul pentru cultura țării.

Vinovații vor suporta cheltuielile procedurii.

Împotriva unei sentințe penale pronunțate pe baza acestui paragraf sunt admise mijloacele legale, care sunt încuviințate pe baza prescripțiilor existente pentru procedura penală politică.

§ 14

Oficiul politic districtual va solicita, înainte de promulgarea dispozițiilor respective făcute de el pe baza §§ 1, 5, 6, 8, alineatul 2, 10 și 11, alineatul 1 și 2 al acestei legi, aprecierea Comitetului țării, iar în cazurile §§ 7, 9 și 11, alineatul 3, consimțământul acestuia.

Împotriva unei dispoziții luate de Oficiul politic districtual pe baza orânduirilor acestei legi se poate face recurs la Guvernul țării iar împotriva unei decizii a acestuia la instanța ministerială. Recursul are putere suspensivă.

Împotriva unei dispoziții luate de Oficiul politic districtual pe baza §§ 7, 9 și 11, alineatul 3, cu consimțământul Comitetului țării, nu este admis însă, în general, niciun recurs.

Dacă se înaintează un recurs la Guvernul țării într-un caz în care Oficiul politic districtual a trebuit să ceară aprecierea Comitetului țării, atunci, înainte de a decide, Guvernul țării se va pune în înțelegere cu Comitetul țării.

Împotriva unei decizii a Oficiului politic districtual întărite (aprobate) de Guvernul țării nu este admis niciun recurs ulterior.

§ 15

Întrucât pe baza acestei legi sunt necesare, referitor la pădurea orașului Cernăuți, dispoziții în chestiuni în care comuna ar avea să apară ca particular, va dispune Guvernul țării în prima instanță și se aplică în cazul acesta, în mod potrivit, prescripțiile date pentru tratarea oficială la Oficiul politic districtual.

§ 16

Guvernul țării va da ordinele și instrucțiunile necesare pentru ducerea la îndeplinire a acestei legi, în înțelegere cu Comitetul țării.

§ 17

Ministrul meu de Agricultură și ministrul meu de Interne sunt însărcinați cu ducerea la îndeplinire a acestei legi.

Ischl, în 2 iulie 1897

Franz Joseph m. p.

Badeni m. p.

Ledebur m. p.

16.

Legea din 2 iulie 1897,
referitoare la administrarea pădurilor comunităților

La propunerea Dietei Ducatului meu Bucovina, aflu de bine a ordona, precum urmează:

§ 1

Dacă în baza unei situații rezultate în sensul *Patentului împărătesc*, din 5 iulie 1853, „Foaia legilor imperiale”, nr. 130, sunt terenuri forestiere în posesia unei comunități de îndreptățiți (pădure echivalentă comunitară) și nu există pentru gestionarea sau administrarea acestora nicio instituție corespunzătoare, atunci, în scopul unei administrări competente a pădurii comunitare, să se întrunească îndreptățiții, în decursul unui termen fixat de Oficiul politic districtual, într-o asociație forestieră și să prezinte Oficiului politic districtual statutul asociației, semnat de toți îndreptățiții sau reprezentanții lor.

Statutele acestea vor conține, în principal:

1. Numele și sediul asociației;
2. Numele proprietății împreună cu prezentarea datelor din *Registrul funciar* și din *Registrul de impozite funciare*;
3. Numele și domiciliile îndreptățiților precum și numele eventualelor proprietăți, de a căror posesie este legată îndreptățirea;
4. Indicarea drepturilor și îndatoririlor îndreptățiților care rezultă din *Statutul* asociației;
5. Dispoziții privind ținerea în evidență a schimbărilor între persoanele îndreptățiților;
6. Desemnarea organelor administrative ale asociației;
7. Specificarea cerințelor pentru concluzii, deliberări și publicații valide;
8. Norme pentru darea de seamă;
9. Numirea modului de aplanare a conflictelor apărute în cadrul asociației;
10. Dispozițiile privind reprezentarea asociației în afară.

Statutul, precum și orice modificări ulterioare sunt supuse aprobării Oficiului politic districtual.

§ 2

Dacă înființarea asociației sau stabilirea și înaintarea statutelor nu se face în decursul termenului fixat și eventual prelungit sau dacă statutele nu corespund dispozițiilor § 1, atunci Oficiul politic districtual va dispune întrunirea îndreptățiților într-o asociație forestieră și va promulga statutele.

§ 3

Dacă se împiedică înființarea asociației forestiere și stabilirea statutelor, prin aceea că drepturile de folosire și de administrare ale îndreptățiților sunt litigioase, atunci Oficiul politic districtual va căuta, mai întâi pe calea unei învoieli între îndreptățiți, aplanarea litigiilor, precum și înființarea asociației forestiere și stabilirea statutelor.

Dacă această încercare eșuează, atunci Oficiul politic districtual va lua, în privința drepturilor litigioase de folosire și de administrare, acele dispoziții provizorii care sunt necesare pentru înlesnirea unei gestionări și administrări regulate a pădurii comune și, totodată, va dispune înființarea asociației forestiere și va promulga statutele ei.

Dispozițiile provizorii luate în privința drepturilor litigioase de folosire și administrare își pierd valabilitatea îndată ce oficiul competent a decis, în mod definitiv, asupra acestor pretenții litigioase.

Dacă în urma unei decizii amintite în alineatul de mai sus sunt necesare schimbări în statut, atunci Oficiul politic districtual va solicita asociației să prezinte schimbările respective și să ceară aprobarea lor în decursul unui termen care i se va fixa și să dispună ea însăși acele schimbări, dacă termenul a expirat.

§ 4

Dacă membrii asociației omit să numească, conform dispozițiilor statutare, organele necesare pentru îngrijirea chestiunilor asociației și pentru reprezentarea ei în afară, atunci Oficiul politic districtual va dispune cele necesare pe cheltuiala asociației, caz în care nu este obligatoriu ca funcționarii numiți pentru aceste sarcini să fie membri ai asociației.

§ 5

Pădurile comunitare se pot împărți, conform § 31, alineatul 2¹² din *Patenta împărțitească* de la 5 iulie 1853, „Foaia legilor imperiale”, nr. 130, respectiv paragraful 21¹³ din *Legea silvică* de la 3 decembrie 1852, „Foaia legilor imperiale”, nr. 250, numai cu încuviințarea Guvernului țării.

§ 6

Pădurile comunitare se vor administra cu respectarea prescripțiilor legilor silvice în exploatare durabilă.

Pentru a asigura respectarea prescripțiilor legilor silvice și pentru a obține o producție durabilă din pădurea comunitară, conducerea asociației va prezenta

¹² „Aceste păduri se vor considera, în privința poliției silvice, ca și pădurile comunale”.

¹³ „Pădurile comunităților, de regulă, nu se vor putea împărți. Dacă totuși împărțirea lor, în cazuri excepționale, ar deveni de trebuință urgentă sau ar oferi avantaje care nu contrazic îngrijirea generală pentru conservarea pădurilor, încuviințarea în toate cazurile acestea se va acorda de autoritatea provincială. În privința celorlalte împărțiri de pădure vor decide legile despre parcelarea și comasarea pădurilor”.

Oficiului politic districtual, în decursul unui termen stabilit de dânsul, un *Plan de administrare*, plan alcătuit de un expert calificat conform prescripțiilor în vigoare.

Oficiul politic districtual poate însă, luând în considerare suprafața și productivitatea mai mică a pădurii ce o posedă asociația și alte împrejurări hotărâtoare, să încuviințeze ca să se prezinte în locul unui *Plan de administrare* numai un *Program tehnic sumar*.

§ 7

Asupra *Planului de administrare* sau a *Programului* va hotărî asociația conform normelor statutare, înainte de prezentarea la Oficiul politic districtual.

Dacă proiectul este acceptat, președintele asociației trebuie să-l expună, împreună cu schimbările eventuale ce rezultă de la concluziile asociației, timp de 14 zile, într-un loc potrivit spre vederea membrilor asociației. Locul și timpul punerii pentru luare la cunoștință se vor publica la sediul asociației, în modul obișnuit locului.

Împotriva *Planului de administrare* sau a *Programului tehnic sumar*, fiecare membru al asociației poate face, în decursul unui termen de 14 zile, care începe după expirarea termenului pentru luarea la cunoștință, la președintele asociației, obiecții, verbal sau în scris, la protocol.

După expirarea acestui termen, *Planul de administrare* împreună cu concluzia asociației și cu obiecțiile înaintate se va prezenta Oficiului politic districtual.

§ 8

Oficiul politic districtual va examina *Planul de administrare* sau *Programul* din punct de vedere silvic polițial și al silviculturii, va decide asupra obiecțiilor înaintate, va aproba *Planul de administrare* sau *Programul* cu schimbările ce rezultă în urma examinării făcute și deciziile luate și îl va preda asociației.

§ 9

Dacă asociația a omis să prezinte în decursul unui termen fixat *Planul de administrare* sau *Programul tehnic sumar* sau dacă lucrarea nu corespunde dispozițiilor § 6, atunci Oficiul politic districtual poate dispune alcătuirea acesteia pe cheltuiala asociației.

Oficiul politic districtual mai poate încă să ia dispozițiile necesare, fără considerare la concluzia asociației și la intervenția președintelui ei, dacă asociația omite concluzia asupra lucrării sau președintele asociației omite expunerea spre vedere și publicarea orânduită în § 7. În cazul susnumit, se trimit obiecțiile împotriva *Planului de administrare* sau a *Programului tehnic sumar* direct la Oficiul politic districtual.

§ 10

Asociația are obligația să numească, în decursul unui termen fixat de Oficiul politic districtual, pe baza acestei *Legi pentru administrarea pădurii comunității*, un silvicultor ca și conducător administrativ și să-i dea acestuia personalul tehnic necesar de ajutor și pază.

De regulă, se pot numi numai astfel de persoane ca și conducători administrativi și ca organe de ajutor acestora, cei care au pentru aceasta calificarea conform prescripțiilor în vigoare.

Excepțional însă, cu încuviințarea Oficiului politic districtual, se pot numi pentru aceste servicii și acele persoane despre a căror calificare s-a convins Oficiul politic districtual în mod potrivit.

Conducătorul administrativ, personalul tehnic de ajutor și pază trebuie să fie calificați, să fie autorizați și jurați conform prescripțiilor în vigoare ca străji publice pentru serviciul de pază al pădurilor.

§ 11

Odată cu fixarea termenului numit în § 10, Oficiul politic districtual va hotărî, luând în considerare suprafața și productivitatea pădurii comunității, precum și celelalte împrejurări hotărâtoare, dacă asociația trebuie să numească un conducător administrativ exclusiv numai pentru serviciile asociației sau dacă poate numi unul împreună cu alți proprietari de păduri ori dacă va preda administrarea pădurii comunității unui conducător administrativ care îngrijește și administrarea altor păduri.

Oficiul politic districtual va stabili numărul personalului tehnic de ajutor și pază ce i se va atașa conducătorului administrativ și va arăta mai detaliat prevederile cu privire la numirea lui în sensul alineatului precedent.

§ 12

După expirarea termenului stabilit în § 10, asociația va arăta numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor și pază Oficiului politic districtual și va aduce la cunoștință învoielile făcute referitor la numirea lui.

Numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor este supusă aprobării Oficiului politic districtual. Conducătorul administrativ, personalul tehnic de ajutor și pază trebuie să fie autorizat și să se jure în conformitate cu prescripțiile în vigoare ca străji pentru serviciul de pază al pădurilor.

§ 13

Dacă asociația nu a stabilit numirea conducătorului administrativ și a personalului tehnic de ajutor și pază în decursul termenului stabilit sau în caz că nu s-a procedat la aceasta într-un mod corespunzător normelor din §§ 10 și 11 sau dispozițiilor promulgate pe baza acestor paragrafe de Oficiul politic districtual sau dacă a încheiat învoieli cu organele numite care contrazic *Instrucțiunii generale de*

serviciu (§ 14), atunci Oficiul politic districtual poate numi, în locul asociației, conducătorul administrativ și personalul tehnic de ajutor și pază și poate să încheie învoielile cerute, mai ales cele referitoare la remunerare.

§ 14

Personalul silvic numit în virtutea §§ 10 și 13 se subordonează – conform *Regulamentului disciplinar* și *Instrucțiunii de serviciu*, ce se vor promulga de Guvernul țării în înțelegere cu Comitetul țării –, în privința disciplinară, Oficiului politic districtual, iar în privința serviciului, asociației, acesta din urmă fără a aduce atingere obligației de a respecta *Planul administrativ* sau *Programul tehnic sumar* precum și legislației silvice și dispozițiilor oficiale.

Personalul amintit se poate destitui din serviciu, cu excepția cazului de reziliere contractuală, numai cu consimțământul Oficiului politic districtual.

§ 15

La solicitarea asociației, Oficiul politic districtual poate să permită, în cazuri demne de luat în considerare, și abateri de la dispozițiile *Planului de administrare* și *Programul tehnic sumar*.

Dacă prin orice întâmplare se cere în interesul unei silviculturi raționale altă tratare a pădurii decât cea prescrisă în *Planul de administrare* sau *Programul tehnic sumar* aprobat, atunci Oficiul politic districtual are dreptul să ia dispozițiile corespunzătoare pentru asigurarea respectării prescripțiilor *Legii silvice*.

Dacă asociația a luat adeseori hotărâri care contravin *Planului de administrare* sau *Programului tehnic sumar* sau dacă se încalcă deseori prescripțiile legilor silvice sau orânduirile oficiale polițiale referitoare la pădurea comunității prin organele desemnate după statute la administrarea chestiunilor asociației, atunci Oficiul politic districtual poate, pe cheltuiala asociației și pentru durata cerută, să predea administrarea și supravegherea pădurii comunitare personalului tehnic silvic de la Oficiul politic districtual și să ia și dispozițiile necesare pentru asigurarea prescripțiilor *Legii silvice*, a orânduirilor oficiale polițiale referitoare la pădure și a durabilității venitului.

§ 16

Oficiul politic districtual va supraveghea, conform § 23 din *Legea silvică* de la 3 decembrie 1852, „Foaia legilor imperiale”, nr. 250, administrarea pădurilor comunitare și va întrebuința la aceasta mai ales personalul tehnic silvic de la Administrația politică.

La cererea Oficiului politic districtual, se va prezenta oricând *Planul de administrare (cultură)* sau *Programul tehnic sumar* și alte informații cu privire la gestionarea pădurii comunitare; chiar și tehnicianului silvic de la Administrația politică i se va permite, în orice moment, să vadă lucrările și ajutoarele precum și accesul la adunările asociației.

La cererea tehnicianului silvic de la Administrația politică, personalul silvic numit conform acestei *Legi* este obligat să participe la inspectarea respectivei păduri comunitare și să furnizeze informațiile solicitate privind gestionarea pădurii comunitare.

Din acțiunile oficiale ale organelor de la Administrația politică prevăzute în acest paragraf nu va rezulta nicio cheltuială pentru asociație.

§ 17

Contravențiile la *Planul de administrare (cultură)* sau la *Programul tehnic sumar* și la dispozițiile oficiale promulgate pe baza acestei legi pentru ducerea la îndeplinire a acestor lucrări și respectarea lor, contravențiile la *Instrucțiunea de serviciu* sunt supuse, în cazul în care respectiva acțiune nu se pedepsește după *Codul penal* sau după *Legea silvică*, unei amenzi stabilite de Oficiul politic districtual de la 5 la 20 de florini. În caz de insolvență, amenda se preface în arest de o zi pentru 5 florini.

Amenzile se varsă în Fondul pentru cultura țării.

Vinovații vor suporta cheltuielile procedurii.

Împotriva unei sentințe penale pronunțate pe baza acestei legi sunt admise mijloacele legale existente care sunt încuviințate pentru procedura penală politică.

§ 18

Oficiul politic districtual va cere, înainte de promulgarea dispozițiilor luate pe baza paragrafelor 1, 2, 3, 4, 6, 8, 9, 11, 12, alineatul 2, 13, 14 și 15 ale acestei legi, aprecierea Comitetului țării.

Împotriva unei dispoziții luate de Oficiul politic districtual pe baza prevederilor acestei legi se poate face recurs la Guvernul țării și împotriva unei decizii a acestuia la instanța ministerială. Recursul are putere suspensivă.

Dacă s-a făcut recurs către Guvernul țării într-un caz în care Oficiul politic districtual trebuia să ceară aprecierea Comitetului țării, atunci are să ceară și Guvernul țării, înaintea deciziei sale, acordul Comitetului țării.

Împotriva unei decizii a Oficiului politic districtual aprobate de Guvernul țării nu are loc niciun recurs mai departe.

§ 19

Guvernul țării va promulga ordinele și instrucțiunile necesare pentru ducerea la îndeplinire a acestei legi, în înțelegere cu Comitetul țării.

§ 20

Ministrul meu de Agricultură și ministrul meu de Interne sunt însărcinați cu ducerea la îndeplinire a acestei legi.

Evoluția legislației silvice din Bucovina (IV)

Ischl, în 2 iulie 1897

Badeni m. p.

Franz Joseph m. p.

Ledebur m. p.

**EVOLUȚIA LEGISLAȚIEI SILVICE
DIN BUCOVINA (IV)**

OVIDIU BĂTĂ

Die Entwicklung der Forstgesetzgebung in der Bukowina (IV)

*(Zusammenfassung)**

Eine weitere Etappe in der Entwicklung der Forstgesetzgebung für die Bukowina ist das Gesetz vom 2. Juli 1897, betreffend die Bewirtschaftung der Gemeindewälder und die Gründung von Waldgenossenschaften. In der Bukowina bestanden die Gemeindewälder aus den Waldteilen, die früher dem Religionsfonds gehörten und dann aufgelöst wurden. Die Gemeindewälder waren aufgrund eines von der Bezirks- und Landesbehörde genehmigten Wirtschaftsplans oder „summarischen technischen Programms“ zu bewirtschaften. Als Wirtschaftsführer sollte ein befähigter Forstwirt, nebst „technische Hilfsorgane“ und „öffentliche Wachen“ bestellt werden. Zwecks der Bewirtschaftung eines Waldgrundstücks, das im Besitze einer Gemeinschaft von Mitberechtigten war, wurde die Waldgenossenschaft gegründet. Der Präsident derselben musste der Bezirksbehörde das Statut der Waldgenossenschaft, sowie den schon erwähnten Wirtschaftsplan vorlegen. Die politische Bezirksbehörde überwachte die Bewirtschaftung der Gemeindewälder mittels des Forstschutzdienstes, d. h. des Hilfs- und Schutzpersonals.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Wald, Bewirtschaftung, Gemeindewälder, Wirtschaftsplan, summarisches technisches Programm, Bezirksbehörde, Genossenschaft, Gemeindevertretung, Landesausschuss, Waldgenossenschaft, Statut.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

**CÂTEVA CONSIDERAȚII PE MARGINEA
LUCRĂRII LUI RADU-FLORIAN BRUJA,
*EXTREMA DREAPTĂ ÎN BUCOVINA***

MARIAN OLARU

Lucrarea istoricului sucevean Radu-Florian Bruja, *Extrema dreaptă în Bucovina*, apărută la Editura „Cetatea de Scaun”, din Târgoviște, în anul 2012, vine să întregască seria lucrărilor științifice publicate în România și în străinătate despre fenomenul politic al extremismului din secolul al XX-lea. Aceasta este rezultatul unei însemnate documentări care a fost făcută de autor timp de șase ani în bibliotecile și arhivele din România, precum și la Arhiva de Stat din Regiunea Cernăuți. Lucrarea este prefațată de prof. univ. dr. Gheorghe Buzatu, care apreciază cantitatea impresionantă de informații inedite și faptul că autorul a folosit pentru documentare și publicațiile de dreapta apărute în Bucovina acelei perioade, precum și „memorialistica legionară, cele mai multe volume scrise de bucovineni apărând în exil și fiind prea puțin cunoscute în țară”¹.

În cronicile de întâmpinare, lucrarea istoricului sucevean a fost primită foarte bine, fiind considerată una dintre cele mai consistente lucrări care tratează problemele ce se referă la perioada interbelică. Despre această perioadă, cu referire la problematica socio-politică, s-a mai scris, dar erau puține informațiile noi aduse din izvoarele provinciei și din diverse biblioteci sau arhive bucureștene. Ca urmare, lucrarea lui Radu-Florian Bruja se impune prin cantitatea importantă de informații inedite aduse în câmpul istoriografic.

¹ Radu-Florian Bruja, *Extrema dreaptă în Bucovina*, Târgoviște, Editura „Cetatea de Scaun”, 2012, p. 7.

În *Argument*, autorul mărturisește că regretă alegerea făcută, fapt justificat, poate, prin prisma eforturilor depuse și a vastității materialului documentar pe care a trebuit să îl parcurgă. Altfel, lucrarea pe care a realizat-o impune, de la prima vedere, prin dimensiune, 439 de pagini de format mare. Parcurgând-o, ești surprins de stilul cursiv de abordare, de discursul fundamentat pe analiză și capacitatea de sinteză a variatelor informații din diverse izvoare istorice. Tematica abordată este repartizată în zece capitole: *Situația Bucovinei în perioada interbelică*; *Mișcarea naționalistă studențească din Bucovina (1919–1938)*; *Originea, înființarea și organizarea Ligii Apărării Național-Creștine în Bucovina (1929–1934)*; *Primii ani ai Mișcării Legionare în Bucovina (1927–1933)*; *Reorganizarea Mișcării Legionare și activitatea Partidului Totul pentru Țară (1935–1937)*; *Partidul Național Creștin de la înființare la guvernarea Goga (1935–1938)*; *Extrema dreaptă în anii regimului autoritar carlist (1938–1940)*; *Bucovina în vremea Statului Național Legionar (1940–1941)*; *Rebeliunea legionară și sfârșitul Legiunii ca forță politică (1941–1948)*. Lucrarea este însoțită de *Concluzii*, *Bibliografie* și *Anexe*.

În prezenta abordare nu ne propunem o analiză exhaustivă a lucrării lui Radu-Florian Bruja și nici detalierea vreunui dintre subiectele abordate în capitolele lucrării, ci doar prezentarea câtorva puncte de vedere care, credem noi, ar putea schimba câteva dintre premisele lucrării indicate.

Așa cum preciza și autorul, subiectul nu este unul facil și, din perspectiva abordărilor din istoriografia română și străină, cu multe chestiuni controversate. Așa cum arăta Oskar Jászi, în lucrarea *Dissolution of the Habsburg Monarchy*, apărută la Ohio, în anul 1926, Imperiul Austro-Ungar și-a aflat sfârșitul din cauza numeroșilor factori centrifugi care au prevalat în fața celor centripeti. Între aceștia, redeşptarea națională a popoarelor din cadrul dublei monarhii a fost un factor definitoriu. Românii din mica provincie Bucovina, afiliați mișcării generale a națiunilor din imperiu, nu au făcut excepție, proiectul politic și național „pandacic” fiind în concurență cu cele ale ucrainenilor (rutenilor), polonezilor, germanilor și chiar cu cel al evreilor bucovineni. Criza Imperiului Austro-Ungar i-a preocupat pe toți liderii marcanți ai acelei perioade și, desigur, pe cei ai românilor. Nu au fost puțini cei care au conturat, înainte de Primul Război Mondial, o posibilă ieșire din această situație a Austriei. Îi amintim aici doar pe principele Franz Ferdinand și pe Aurel Popovici, pentru proiectele lor de reformare a statului austriac, tot mai mult afectat de multiplele crize ale epocii. Bine cunoscute sunt și temele privitoare la incapacitatea imperialilor de a ține sub control presiunile politice naționale din imperiu, complicatul mecanism politic și instituțional care funcționa cu mari deficiențe ce afectau Parlamentul și guvernele din Viena și Budapesta, birocratismul excesiv al administrației imperiale, abuzurile și corupția funcționarilor de la centru și din provincii, funcționarea largă a principiului „protektion-ului” pentru înalta aristocrație etc. Toate acestea sunt chestiuni des

invocate în istoriografiile naționale din statele care au succedat dublei monarhii și nu numai.

Presa vremii din Bucovina (de expresie germană, ucraineană și română) este plină de cazuri numeroase de conflicte politice și naționale la care reprezentanții autorităților locale și centrale sunt parte, direct sau prin intermediari. Amintim aici criza prelungită din sânul societății bucovinene din anii 1900–1918, fragmentarea mișcărilor politice naționale (mai ales cea a românilor), cu concursul interesat al autorităților, în multe cazuri cu sprijinul direct al guvernatorilor Bucovinei (de la Pace, la Bourguignon și Bleyleben) și apariția „pactiștilor” români, izolarea politică a lui Iancu Flondor și susținerea conflictului dintre „naționali”, conservatori și „democrații” români (Freisinnige Vereinigung), odată cu apariția lui Aurel cavaler de Onciul. Nu puține sunt procesele de presă și cazurile de „confiscare”² sistematică a publicațiilor aflate în opoziție cu guvernul. La acestea se adaugă folosirea instituțiilor statului în determinarea listelor candidaților din campaniile electorale, procesele numeroase intentate românilor pentru portul Tricolorului, numeroasele nedreptăți înfăptuite în administrarea Fondului Religionar Ortodox al Bucovinei și în Consiliului Școlar al Țării, starea de revoltă din decanatele Bucovinei, din anii 1905–1906, ca urmare a politicii imperialilor în Bucovina și chiar amestecul acestora în desemnarea succesorului mitropolitului Bucovinei (în persoana lui Manastyrski) și toate acestea se făceau în condițiile în care Bucovina, provincia de pe poziția penultimă, ca ritm de dezvoltare economică din Monarhia Austro–Ungară, se afla într-o dinamică a modernizării care opunea lumea urbană a provinciei lumii rurale, aceasta din urmă aflată într-o „cronică subdezvoltare”³.

Numeroase sunt și articole de presă și consemnările autorităților vremii, în documente oficiale, în privința raporturilor tensionate din provincie pe motive

² Markus Winkler, *Legea presei și cenzura în Monarhia Habsburgică și în România. Studiu de caz: Bucovina*, în vol. Andrei Corbea-Hoișe, Ion Lihaciu, Markus Winkler (editori), *Prolegomene la un dicționar al presei de limbă germană din Bucovina (1848–1940)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, p. 81: „Confiscări efectuate conform legii presei au avut loc adesea înainte de Primul Război Mondial în Bucovina. Deși cenzura preventivă a fost temperată progresiv în Monarhia Habsburgică, publicațiile conținând articole antimonarhiste și naționaliste erau confiscate imediat de autorități. Se exercita astfel o formă de cenzură retroactivă, întrucât ziarurile deja tipărite trebuiau depuse conform paragrafului 17 al *Legii presei*, din 1863, «imediat odată cu începutul distribuirii sau al expedierii [...] la autoritățile însărcinate cu siguranța localității de proveniență». Despre fenomenul prezentat în perioada interbelică se scrie la p. 85: „Autoritățile cenzurii erau în general sensibile la articolele critice în care se lua atitudine împotriva faptului că solicitările și plângerile către autorități trebuiau formulate numai în limba română. [...] După 1919 autoritățile au început să se manifeste ferm împotriva simbolurilor și a limbilor minorităților, dacă prin aceasta se punea în discuție noua ordine politică”. Sigur, prin aceste două citate nu putem clarifica chestiunea cenzurii înainte și după 1918 în Bucovina dar, din punct de vedere formal, există cel puțin câteva similitudini ce pot fi aprofundate în studiul pe care îl cităm.

³ Radu-Florian Bruja, *op. cit.*, p. 9.

economice, determinate de preponderența evreilor bucovineni în aparatul administrativ al provinciei, în barouri și judecătoria, la căile ferate, în activitatea medicală și farmaceutică, în afacerile legate de activitatea productivă, de natura atelierelor meșteșugărești, a diverselor firme de producție industrială (de valorificare a materiei prime din provincie), în activitatea bancară și comercială (I. E. Torouțiu) și în afacerile cu lemn de pe proprietățile Fondului Religionar Ortodox. De asemenea, tema propinațiilor⁴ și a consumului ridicat de alcool în rândurile bucovinenilor, alături de cămătărie au fost, decenii la rând, subiecte de presă și de activitate pentru societățile cultural-naționale ale românilor și ucrainenilor și, în acest context, principalii „vinovați” erau desemnați a fi unii dintre evrei și reprezentanții autorităților provinciale și locale, acuzate de diverse ilegalități și de corupție. De asemenea, trebuie să mai reținem că populația de origine română și ucraineană locuia, în imensa ei majoritate, în mediul rural, dominat de o economie preponderent agrară și avea o evidentă tendință „inertial-conservatoare” și „identitar-națională”. Orașele erau dominate de germanofoni – cu o economie în curs de modernizare –, în care evreii dominau, fapt care explică, parțial, „importul” sau dezvoltarea ideilor antisemite și xenofobe. Spunem parțial, pentru că nu putem determina prin reduționism social faptul că antisemitismul și xenofobia au rezultat/au proliferat din contrapunerea sau ciocnirea acestor două „lumi”: cea urbană și cea rurală din Bucovina.

Nu mai puțin relevantă este și situația bucovinenilor și a Bucovinei în timpul Primului Război Mondial⁵ – amintim în treacăt activitatea comandantului de jandarmi Fischer și deportarea unora dintre români și ucraineni în lagăre din interiorul imperiului. Cu toate acestea este greu de explicat faptul cum autorul lucrării afirmă: „Austriecii au intenționat transformarea provinciei într-un model de conviețuire interetnică și interconfesională, în care deosebirile naționale să fie estompate. În schimb, datorită aportului de civilizație din lumea austro-germană, atmosfera era deplin tolerantă, într-o provincie a cărei multiculturalitate și multilingvism erau prilej de mândrie pentru acvila bicefală. Primul Război Mondial a rupt această ambianță, dând naștere unor tendințe centrifuge, contrare”⁶ (sic !). Supunem atenției acest pasaj pentru că acesta constituie premisa sau factorul de referință de la care autorul pleacă în dezvoltarea demersului istoriografic. E adevărat că Radu-Florian Bruja scrie că „austriecii au intenționat”, dar analiza nu ne spune dacă au și reușit cu această intenție. Ori, din enumerarea de mai sus,

⁴ Propinație înseamnă cârciumă.

⁵ Ion Agriroaiei, *Unirea Bucovinei*, în vol. *Istoria Românilor*, vol. VII, tom II, *De la Independență la Marea Unire (1978–1918)*, coord. acad. Gheorghe Platon, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 499. „În timpul războiului, Bucovina a avut multe de îndurat, ca urmare a repetatelor operații militare desfășurate pe teritoriul său, a ocupației rusești din unele zone, a numeroaselor încorporări etc. Mii de tineri români au fost înrolați în armata austriacă. Adesea, românii erau priviți ca spioni și trădători; preoți, învățători și chiar simpli săteni au fost ridicați de la vetrele lor și trimiși în lagăre de concentrare”.

⁶ Radu-Florian Bruja, *op. cit.*, p. 9.

rezultă că nu Primul Război Mondial a rupt „această ambianță” și că ea fusese „ruptă” cu mult înainte, preț de două, trei decenii măcar (amintim aici procesul „arboresenilor”, supravegherea atentă a intelectualilor și a boierilor români din Bucovina în timpul Războiului ruso-româno-turc din 1877–1878).

Pe de altă parte, din perspectivă logică, Radu-Florian Bruja folosește comparația pentru a pune față în față situația din Bucovina, țară de Coronă, parte componentă a unei monarhii (re)constituită prin Ausgleich-ul din 1867 și aceeași provincie aflată în componența Regatului României, stat național și centralizat. Acest raționament este făcut la modul global, cum că, înainte de 1918, a existat o societate multiethnică, multiculturală și tolerantă și, deodată, după acest an, ea a devenit altceva! Acum, în funcție de formația și informația istoricului care compară aceste situații, nu pot exista decât două abordări posibile. Abordarea aceasta globală și idealizantă, fără pătrunderea în fundamentele analitice, întemeiată pe izvoare de arhivă pentru perioada studiată, face din Bucovina, din perioada austriacă, un veritabil Eden. Aceasta ar arăta că România și românii bucovineni au „păcătuțit” fundamental pentru că au făcut unirea din 1918. Teza aceasta o întâlnim în memoriile multora dintre nemulțumiții de după 1918, în arsenalul propagandistic al Cominternului și în câteva lucrări mai recente care scriu despre „românizarea” și „barbarizarea” Bucovinei. Cea de a doua posibilitate ar fi să punem în paralel situațiile de analizat cu indicatorii cantitativi și calitativi, folosind instrumente de cunoaștere adecvate pentru a obține o imagine apropiată de realitățile vremii. O astfel de abordare lipsește până acum. Aceasta ar însemna redescoperirea unei „lumi” a Bucovinei interbelice, cu plusurile și cu minusurile ei⁷.

Unii dintre autorii care se referă la situația Bucovinei de dinaintea Primului Război Mondial determină cu aproximație sau în mod subiectiv starea de toleranță din Bucovina, având la bază accesul diferențiat la izvoarele istorice, percepția diferită asupra realităților Dublei Monarhii, memoria selectivă a celor care au scris despre acea perioadă și transferul implicit de modele culturale din trecut spre contemporaneitate, compromisul din 1909 (Ausgleich) fiind dat ca exemplu pentru starea de bine politic instaurată în provincie, ca rezultat al politicii imperialilor⁸.

⁷ Studiul lui Radu Grigorovici *Trei lumi paralele* (publicat în „Analele Bucovinei”, anul III, nr. 1, 1996, p. 81–109) poate fi un îndemn de aplicare a metodelor respective la perioada interbelică și la realizarea unor comparații pe baze științifice între Bucovina Habsburgică și cea „posthabsburgică”.

⁸ „Din punct de vedere politic, anexarea Bucovinei a dus la diminuarea drastică a puterii politice deținute până atunci de elementul românesc din Bucovina și la trecerea acestei puteri în mâinile elementului etnic german sau polonez (în perioada în care Bucovina a fost alipită la Galiția). Viața politică a Bucovinei merită o mențiune cu totul specială, datorită faptului că ea s-a desfășurat într-un spirit de adevărat civism și toleranță reciprocă a etniilor, fapt neîntâlnit în toată Europa. Ca și în întreg Imperiul Austriac, viața politică bucovineană s-a bazat pe acel deosebit de dificil de realizat în practică «Ausgleich» (tradus aproximativ „compromis”) dintre diversele etnii componente ale imperiului. De aceea, Bucovina a constituit o adevărată oază de viață politică civilizată, în comparație

Ori, tocmai acest „compromis” n-a apucat să își arate roadele și el pune în evidență gradul ridicat de fragilizare a raporturilor interetnice din Bucovina, atunci nemulțumindu-i mai pe toți. Românii, ca și ucrainenii, erau nemulțumiți pentru că nu primiseră numărul așteptat de mandate în Dietă și germanii erau nemulțumiți pentru că fuseseră uniți cu evreii într-un cadastru național, pe care nu l-au dorit.

Declanșarea Primului Război Mondial a fost privită de mulți dintre participanți, la momentul de start al acestui conflict, ca o șansă de împlinire a „dezideratelor” diverselor naționalisme din imperiu, inclusiv a visului creșterii Imperiului Austriac pe seama Rusiei Țariste⁹ și a teritoriilor românești de la Dunăre și Marea Neagră. Însă, pe măsură ce conflictul se prelungea și sacrificiile erau tot mai mari, mai ales pentru oamenii de rând, „propaganda” oficială nu mai era suficientă pentru explicarea și susținerea războiului de către populație. Se înmulțesc „detractorii” și „delatorii” și primii dintre cei enumerați erau căutați peste tot de organele de represiune din provincie. Unii dintre locuitori, urmăriți îndeaproape de autorități, sunt arestați, judecați formal sau nu și câteva sute executați. Pentru mai multă siguranță, alții sunt trimiși de oamenii lui Fischer în lagărele din interiorul imperiului¹⁰.

Privilegiații Imperiului sau aceia a căror soartă depindea de ordinea ritualică, militară sau economică a acelei vremi simt că lumea este în schimbare și, odată cu ea, și soarta lor. Atunci, trădarea și delațiunea erau la ordinea zilei. Au intrat rușii în Bucovina, unii dintre cei ce au slujit austriecilor au fost arestați, au revenit austriecii, cei ce au fost numiți în funcții sau au colaborat cu rușii au fost arestați etc. Membrii Legiunii românești, înființată cu mari eforturi de către primarii localităților, cu oameni recrutați sub presiunea generalului Fischer și la

cu regiunile înconjurătoare, politica de «Ausgleich» conducând la supraviețuirea imperiului până în 1918”. Cf. Florin Pintescu, http://rocsir.goldenideashome.com/archiv/2000_1/1FlorinPintescu.htm.

⁹ În anul 1917, deputații ucrainenii din Parlamentul vienez doreau încorporarea Bucovinei, a Galiției Orientale și a Rusiei Subcarpatice într-o provincie ce trebuia să se numească Carpatorusia, supusă Casei de Habsburg. Existau și păreri care susțineau ca întreaga Moldovă să fie cuprinsă în această provincie, pentru că ar fi aparținut principatului de Halici. La Brest Litovsk, în cadrul tratativelor de pace, delegații Radei au cerut cuprinderea Bucovinei, alături de Galiția și Carpatorusia, în Ucraina de Vest. În acest context, trebuie să reamintim că împăratul Carol I, prin manifestul *Către popoarele mele credincioase*, propunea federalizarea imperiului, fără însă a recunoaște în vreun fel și drepturile românilor din Austria. Cf. Ion Agrigoroaiei, *op. cit.*, p. 499.

¹⁰ După 140 de ani stăpânire și în condițiile în care se mândreau cu „Homo Bucovinensis”, nefiind sigure de loialitatea populației autohtone din Bucovina, autoritățile imperiale au înființat un sistem represiv de amploare – informatori, jandarmi, curți marțiale și lagăre – care a funcționat încă din septembrie 1914. În lagărele de la Thalerhof, Mostar, Arad și Doboii au fost internați peste 30 000 de bucovineni. Mulți dintre aceștia au murit din cauza tratamentului la care au fost supuși și a bolilor. Poate că azi, după odioasele măceluri la care a fost supusă populația Europei și a lumii în cele două războaie mondiale și după ce, în unele zone, deportarea, exilarea și internarea în lagăre a fost făcută cu milioane și milioane de oameni, cifra bucovinenilor internați ar putea părea mică. Pentru înțelegerea exactă a fenomenului, ea ar trebui raportată, însă, la cei aproximativ 800 000 locuitori cât avea ducatul, conform recensământului austriac din 1910.

inițiativa lui Aurel Onciul, au fost urmăriți de ruși până aproape de Mestecăniș. Mulți dintre ei au fost prinși și spânzurați, alții au fost nevoiți să se refugieze în Regat. Mult invocata toleranță și multiculturalitate specifice Bucovinei nu mai dă roade. Suspiciunea și extremismele cultivate ani de-a rândul explodează într-un mediu social vexat de dese schimbări de stăpânire: românii sunt „trădători”, evreii sunt „cămătari”, „turnători”, armata austriacă este „incapabilă”, Regatul României este un „putregai”, limba germană este una ce ține de „Hohkultur”, limba română și România țineau de „Unkultur” etc. Atmosfera aceasta nu relevă deloc proverbiala toleranță invocată în scrierile contemporane și în unele mai vechi. Sigur, intervențiile în plenul Parlamentului României, din anii 1919 și 1920, scot în evidență zeci, poate sute de astfel de „incidente”, cu sute și chiar poate mii de victime ale lor.

Așa cum afirma deputatul bucovinean Aurel Morariu în Parlamentul României, „în timpul interregnelui, până la sosirea glorioaselor steaguri românești pe plaiurile Bucovinei noastre, țărănimea din Bucovina, scăpată de teroarea jandarmului austriac, de teroarea acelor care timp de patru ani de zile își bătuseră joc de tot ce era mai sfânt și mai bun în sufletul nostru, țărănimea scăpată, în sfârșit, de această teroare, credea că a sosit momentul ca să-și ia o revanșă și să-și facă dreptate. [...] De îndată ce, însă, armatele române au intrat în Bucovina, stăpânirile s-au așezat din nou. Criminalii care voiseră să-și facă singuri dreptate au fost arestați și au fost puși la beciuri și închisori și poate trebuia să se facă așa cu dânșii atunci”¹¹. Dar, dacă vinovații pentru crimele făcute cu prilejul revoltei țărănești din Bucovina au fost judecați și condamnați, nu același lucru s-a întâmplat și cu cei care contribuiseră la determinarea stărilor de tensiune ce au declanșat revolta.

Analizând situația din Bucovina integrată Regatului României, după 1918, Radu-Florian Bruja detașează cu acribie diversele probleme ale vieții politice din această provincie, între care arată că „forțele politice ale majorităților nu au înțeles să trateze cu ponderație problema spinoasă a prezenței celorlalte comunități, între care s-a individualizat chestiunea evreiască”¹², faptul că autoritățile centrale și locale au început un rapid proces de „nivelare administrativă” pentru ca provincia să fie cât mai repede cuprinsă în cadrele statului român, „pulverizarea forțelor politice” și, mai ales, faptul că „românizarea” Universității din Cernăuți, care fusese un „model democratic de for științific și cultural european” în vremea Austriei, prin implementarea modelului românesc de învățare¹³, după 1919, „a

¹¹ *Dezbaterea Adunării Deputaților*, în „Monitorul Oficial”, nr. 30, 6 februarie 1920, p. 399–407.

¹² Radu-Florian Bruja, *op. cit.*, p. 10.

¹³ Dragoș Sdrobiș, *Elitele și universitatea românească în perioada interbelică. Problema „șomajului intelectual”*, în „Anuarul Institutului de Istorie «George Barițiu»”, Cluj-Napoca, tom LI,

generat aici cel mai virulent curent împotriva studenților altor naționalități, mai ales evrei¹⁴. Acestea, și multe altele neenumerate aici, au făcut ca să nu se asigure cele mai bune premise pentru democratizarea vieții politice din Bucovina. Mai ales că, după criza din anii 1929–1933, la fel ca și în multe altă părți ale Europei (am adăuga noi), societatea bucovineană era preocupată de „căutarea omului providențial”¹⁵. Fără îndoială, chestiunile enumerate mai sus sunt adevărate și științific demonstrate, având la bază principiul „aceleași obligații, aceleași drepturi!”¹⁶. Numai că ele trebuie contextualizate. Concomitent cu tendința românilor de „uniformizare” administrativă și de „românizare” a vieții economice și sociale, trebuie evidențiată și atitudinea de respingere a măsurilor sau a reformelor autorităților românești de către unii dintre membrii comunităților etnice din Bucovina, ca formă de rezistență și de preservare a unora dintre pozițiile și privilegiile de care beneficiaseră în perioada austriacă. Cât despre Universitatea din Cernăuți, văzută ca „for democratic și cultural european”, sigur au existat momente în istoria de dinaintea anului 1918, când universitarii din Cernăuți au constituit subiect de dezbateră în presa vremii. Unii dintre titulari au acceptat să vină, în margine de imperiu, doar pentru a-și consolida biografia și pentru o posibilă lansare către universitățile din centrul Europei (pagini însemnate a scris în acest sens Mihai Eminescu) și, ca și în perioada „posthabsburgică”, unii dintre aceștia au fost recrutați din învățământul preuniversitar.

O altă chestiune invocată în scrierile unor lideri din epocă și ale unor oameni de cultură români este aceea a duratei de aplicare a reformelor, care apare și în studiul lui Radu-Florian Bruja Sigur, privit la scara istoriei, timpul scurs de la Marea Unire din 1918 și până la aplicarea reformelor „românizatoare” a fost scurt, preț de doi, până la cinci, șase ani (organizarea administrativă-teritorială, organizarea judecătorească, unificarea legislației electorale, reforma financiară, reforma agrară, măsurile pentru introducerea regulamentelor de funcționare a liceelor etc.). Dar, dacă privim la durata interbelică, de aproximativ două decenii, perspectiva se schimbă, durata nu mai este atât de scurtă și, sigur, din partea „dominanților” nemulțumirile privind „încetineala”, „ezitățile” și greșelile autorităților române sunt prilej de articole în presă, proteste etc. În același timp, trebuie să remarcăm că Hotărârea Consiliului de Miniștri privitoare la faptul ca minoritățile să învețe limba română într-un an, pentru a-și păstra slujba în sectorul de stat, a suferit numeroase amânări la aplicare. Dovadă că mult timp după aceea,

2012, p. 255–285. Din acest studiu, fără a nega diferențele existente dintre „modelul de învățare” din vremea Austriei și cel „românesc” de după 1919, desprindem informația că organizarea vieții universitare românești avea la bază un „model german”.

¹⁴ *Ibidem*, p. 10, 67.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ Dragoș Carasievici, *Începuturile publicației „Ostjüdische Zeitung” și problematica limbii minorităților din Bucovina după alipire (1919–1922)*, în vol. Andrei Corbea-Hoișe, Ion Lihaciu, Markus Winkler, *Prolegomene la un dicționar al presei de limbă germană din Bucovina (1848–1940)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, p. 103.

după termenul acordat de Hotărârea Consiliului de Miniștri, încă se mai organizau examene de limba română pentru funcționarii ce solicitau aceasta, așa cum afirma Ion Nistor. Relevant pentru aspectul supus atenției noastre este și cazul cunoscutului pictor academic Albert Kollmann, profesor la Liceul „Eudoxiu Hurmuzaki” din Rădăuți, care afirmă în memoriile sale că, încă în anul 1923, preda desenul în limba germană, fără a fi stingherit de autorități. Iar scrisorile oficiale de mulțumire sunt redactate în limba germană¹⁷. În opoziție cu acest exemplu nu putem să nu amintim de Frieda Diamant, directoare la Liceul Orășenesc de Fete din Rădăuți, care a refuzat să introducă română ca limbă de predare în liceul pe care îl conducea. Drept urmare, autoritățile române au ales să desființeze treptat liceul, pe măsură ce elevele își terminau studiile liceale, Frieda Diamant rămânând fără școala pe care o conducea.

Nemulțumite erau și comunitățile etnice din Bucovina de neîmplinirea proiectelor lor naționale, culturale, care veneau în opoziție cu „stăpânirea românească”. Acestea reproșau faptul că autoritățile române nu au acceptat germana ca limbă de predare, că Universitatea din Cernăuți ar fi trebuit să-și continue organizarea din vremea Austriei, funcționarii să nu învețe atât de repede românește etc. Evident, acestea erau solicitări raționale din perspectiva unui stat fundamentat pe principii federaliste, însă îmbrățișat de puțini dintre liderii politici români ce se temeau de vecinătățile nu tocmai favorabile, mai ales la granița dinspre Răsărit, și care doreau un stat constituit după modelul centralist, cum fusese și până atunci Regatul Român. Însă, pe de altă parte, nu putem să nu amintim aici faptul că Aurel Onciul a elaborat, pe la începutul secolului al XX-lea, pentru funcționarii din administrația Ducatului Bucovina, dicționare pentru învățarea limbii române de către aceștia. Oare măsurile imperialilor să nu fi dat roade în acest sens? Sigur, avem în vedere și justificarea că măsura autorităților Bucovinei austriece s-ar fi aplicat doar în regiunile cu populație românească însemnată și în raport cu autoritățile provinciale.

Elocvente pentru stadiul raporturilor interetnice din Bucovina interbelică sunt aprecierile autorului referitoare la lipsa unui program politic care să atragă un electorat mai numeros, la care s-au adăugat dezertările din L.A.N.C. și dezinteresul evident al autohtonilor pentru radicalismele politice, am adăuga noi. Acestea au fost cauzele pentru care, „la începutul celui de al doilea deceniu interbelic, cuzismul să stagneze, fără orizont”¹⁸. Analiza lui Radu-Florian Bruja este confirmată și de constatarea că apariția legionarismului nu s-a bucurat de o mare receptivitate în viața politică din România și, în aceste condiții, „Bucovina s-a

¹⁷ Marian Olaru, *Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzaki” (1872–2012)*, vol. I, *Contribuții la istoria învățământului rădăuțean*, Suceava, Editura Cygnus, 2012, p. 53.

¹⁸ Radu-Florian Bruja, *op. cit.*, p. 11.

clasat, de data acesta, printre primele regiuni unde au apărut nuclee organizatorice ale noii forțe¹⁹, iar erodarea marilor partide politice românești în perioada interbelică este rezultatul diverșilor factori politici interni, dar și urmarea unui context politic internațional, care a evidențiat succesul alternativei radicale. Faptul acesta este subliniat și de autorul lucrării *Extrema dreaptă în Bucovina*, care arată că „dreapta radicală românească a fost parte integrantă a sistemului politic românesc și a evoluat odată cu aceasta, profitând de involuția democrației, atât în plan național, cât și european”²⁰.

În capitolele care alcătuiesc substanța cărții prezentate, Radu Florian Bruja întocmește o frescă socială realistă atunci când, bazându-se pe izvoarele istorice diverse, constată o stare generală de nemulțumire ce a dominat viața publică din Bucovina. Aceasta se datora folosirii excesive a stării de asediu, a restricțiilor de circulație, impunerii orarului magazinelor și înăspririi cenzurii, corupției, creșterii prețurilor, risipei banului public, politicii bunului plac și caracterului marginal al preocupărilor autorităților bucureștene pentru Bucovina, încât, în 1930, Mircea Streinul scria: „Optzeci la sută din populația țării nemulțumită, tineretul anchilozat, toate vestesc sfârșitul”²¹. Așa cum subliniază autorul în *Concluzii*, aceasta este o opinie larg răspândită la sfârșitul perioadei interbelice, care însemna dezamăgirea multora dintre bucovineni față de rezultatele politicii de unificare²². Sfârșitul avea să fie vestit de ascensiunea extremei drepte în Europa și venirea lui Hitler la putere, în Germania, în 1933. Însă, această stare a fost indusă de realitățile sociale și politice ale momentului și de prezența pe teritoriul Bucovinei a numeroase surse de manipulare și dezinformare, care își aveau susținerea în afara graniței, mai ales în U.R.S.S.²³. Unii dintre minoritarii nemulțumiți de ordinea lucrurilor din România au aderat la comunism sau la curentele naționaliste ucrainene. Așa se face că din presa vremii aflăm și despre planul Cominternului de desprindere a Bucovinei de România. Acum se formulează sau se reiau teme mai vechi ale deconstrucției imaginii României Mari, precum: „regățeanul” și „regățenizarea Bucovinei”, „balcanismul” sau „levantinismul” administrației bucureștene, apartenența bucovinenilor prin Austria la civilizația Europei Centrale²⁴ sau aceea că stăpânirea românească avea să fie una de scurtă durată etc.

Concluzia acestei prezentări ar putea fi cea formulată de Radu-Florian Bruja, care scria că „Bucovina a fost una dintre cele mai eterogene din punct de vedere etnic. Fiecare comunitate și-a păstrat identitatea națională în cadrul României Mari, a avut presă, școală și instituții culturale în limba maternă. Cadrul legislativ al României a permis minorităților să își păstreze identitatea. Dar nu de fiecare dată

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*, p. 23.

²¹ *Ibidem*, p. 36–37.

²² *Ibidem*, p. 401.

²³ *Ibidem*, p. 43.

²⁴ *Ibidem*, p. 38.

autoritățile au înțeles să respecte statutul juridic al minorităților, încurajând manifestările naționaliste²⁵.

²⁵ *Ibidem*, p. 42.

**CÂTEVA CONSIDERAȚII PE MARGINEA
LUCRĂRII LUI RADU-FLORIAN BRUJA,
*EXTREMA DREAPTĂ ÎN BUCOVINA***

MARIAN OLARU

Einige Betrachtungen zur Radu-Florian Brujas Arbeit, *Die äusserste Rechte in der Bukowina*

*(Zusammenfassung)**

Im vorliegenden Artikel präsentiert der Autor einige Betrachtungen zur Entstehung und Entwicklung der äussersten Rechte in der Bukowina. Es werden die Merkmale des ökonomischen, gesellschaftlichen und politischen Lebens am Ende der habsburgischen Periode und in der Zwischenkriegszeit hervorgehoben, Merkmale, die in der Studie des Dr. Radu-Florian Bruja weniger unterstrichen oder analysiert wurden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Toleranz, Multikulturalität, Weltkrieg, Ausgleich, politisches Leben, politische Parteien.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

GEORG GEIB, ISTORIA UNUI MIC ORAȘ (V)^{*}

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

În anul 1927, la inițiativa unei societăți pe acțiuni condusă de un anume Alfred Müncke, apare la București cotidianul „Bukarester Tageblatt”. Redactorul șef al acestei publicații era Oskar Kraemer, iar redactori principali erau Karl Müller, Alfred Coulin¹ ș.a.

În paginile acestui ziar de expresie germană se publică, în edițiile din intervalul 20 februarie – 1 august 1943, o serie de 23 de articole semnate de Georg Geib. Aceste articole sunt, de fapt, părți ale unei lucrări monografice despre un oraș din Bucovina istorică, Gura Humorului, unde se presupune că autorul a activat ca profesor de gimnaziu. Din păcate, ne lipsesc datele exacte despre viața și activitatea sa. Cunoaștem doar că, în anul 1932, Georg Geib a ocupat funcția de consilier comunal al Primăriei Gura Humorului².

Din primele rânduri ale articolului, apărut în 20 februarie 1943, se înțelege că Georg Geib a realizat anterior și o prezentare istorică și culturală a mănăstirilor Voroneț și Humor. Materialul de față prezintă, din perspectivă istorică, apariția și evoluția orașului Gura Humorului, de la anexarea Bucovinei, în anul 1774, și instalarea administrației militare austriece, până în anul 1940, adică până în momentul strămutării germanilor bucovineni.

Pe parcursul acestei perioade, autorul urmărește etapele procesului de colonizare a așezării humorene cu meșteșugari germani din regiunea de vest a Monarhiei austriece, formarea comunității germane din Gura Humorului și evoluția

^{*} Text tradus și îngrijit de Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Lucian Predescu, *Enciclopedia României Cugetarea. Material românesc. Oameni și înfăptuiri*, Ediție anastatică, București, Editura Saeculum I.O., Editura Vestala, 1999, p. 138.

² Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Suceava, Fond *Primăria orașului Gura Humorului*, Dosar cuprinzând corespondență, procese-verbale ale comisiei interimare, lista consilierilor comunali, istoricul orașului Gura Humorului, 1934, f. 20.

acesteia în contextul transformării acestei localități într-un important centru economic și comercial din Bucovina. De asemenea, Georg Geib evidențiază raporturile dintre naționalitățile din Gura Humorului, sub aspectul religiei și al dezvoltării învățământului.

Preocupări referitoare la istoria orașului Gura Humorului întâlnim și la biograful evreu născut în această localitate, pe care Emil Satco îl include în volumul II din *Enciclopedia Bucovinei*³, Schlomo Winniger. Acesta a scris o cronică intitulată *Gura Humorului, istoria unui orașel din sudul Bucovinei*, care a rămas în manuscris.

De asemenea, amintim lucrarea semnată de Nicolae C. Popescu, *Gura Humorului – trepte de istorie (1490–1918)*⁴, care cuprinde următoarele capitole: I. *Câte ceva despre locurile de la Gura Humorului*; II. *Documente și ipoteze*; III. *Seliștea Poiana de la gura Humorului (1490–1774)*; IV. *„Cordonul” stăpânirii habsburgice (1775–1790)*; V. *Știri puține, nedreptăți multe (1790–1847)*; VI. *Petiția de la 1848 (1848–1849)*; VII. *Legi și diplome imperiale (1850–1903)*; VIII. *Orașul Gura Humorului și actul unificării naționale și statale (1904–1918)*.

Materialul publicat de Georg Geib în paginile ziarului „Bukarester Tageblatt” completează, în mod fericit, seria lucrărilor monografice dedicate orașului Gura Humorului. Menționăm că întregul material ne-a fost pus la dispoziție, cu bunăvoință, de domnul dr. Erich Beck, cunoscut cercetător al istoriei și culturii Bucovinei, căruia îi suntem recunoscători.

În acest număr al revistei „Analele Bucovinei” publicăm, în traducere, capitolele XI–XVIII.

XI

În baza tratatului încheiat între Fondul Religionar și coloniști, fiecare familie dintre cele nou-venite era obligată să plătească anual autorităților câte zece florini în monedă convențională, reprezentând impozitul funciar sau, în loc de acesta, să taie 60 de stânjani (conform sistemului metric din Austria Inferioară) de lodbe de fag din ocolul silvic din Humor. Până la stabilirea impozitelor, coloniștii trebuiau să achite o taxă de trei cruceri pentru un pogon, prin urmare 30 de cruceri de familie. Fiecare colonist primea gratuit materialul pentru construcții și cel lemnos brut. Pentru construcțiile ulterioare însă, el trebuia să-și procure lemnul de la stăpânire la tariful obișnuit. Pentru foc, fiecare familie primea săptămânal, din pădurile Fondului, două căruțe de lemn iarna și una vara, pentru care, anual, familia presta șase zile de „robotă, manual sau cu animale de tracțiune”, sau, la cerere, trebuia să taie șase stânjani de lemn de foc. Pentru primii șase ani, impozitul

³ Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” – Princeps Edit, Suceava-Iași, 2004, p. 604.

⁴ Nicolae C. Popescu, *Gura Humorului – trepte de istorie (1490–1918)*, Galați, Editura Porto Franco, 1990, 164 p.

(zece florini) și taxa au fost suspendate. Coloniștii au trebuit totuși să achite absolut toate celelalte dări, de îndată ce s-au instalat în noile locuințe.

Pentru terenurile puse la dispoziție, coloniștii au beneficiat de drept de proprietate prin moștenire. De asemenea, li s-a recunoscut – desigur, la modul general și implicând locuința și gospodăria aferente – dreptul de a-și transfera proprietatea unei alte persoane, cu toate obligațiile prevăzute în contract și cu acordul autorităților, în timp ce, dimpotrivă, orice contestație la adresa autorității publice, ipotecarea sau arendarea unui teren destinat colonizării erau interzise și pedepsite prin confiscarea acestuia.

Ordinea succesorală a fost, de asemenea, reglementată. La moartea unui colonist, gospodăria îi rămânea celui mai mare fiu, sau, în lipsa acestuia, celei mai mari fiice. La stingerea unei familii, gospodăria revenea în proprietatea autorității de stat, singura care putea să o înstrăineze.

Coloniștii primeau gratuit consiliere juridică și protecție legală din partea stăpânirii. Totuși, dacă cineva se făcea vinovat de o infracțiune gravă și era condamnat la temniță grea, stăpânirea își rezerva dreptul de a-l deposeda de casă și pământ, fără despăgubire, și de a aduce în locul său un gospodar destoinic. La fel era tratat și cel care nu respecta acest contract, care se deda băuturii, care își neglija gospodăria sau care era acuzat și dovedit a fi agitator sau instigator.

Pentru procurarea de animale și unelte, fiecare familie primea 100 de guldeni timp de nouă ani, cu 5% dobândă. Deoarece se apropia iarna, coloniștii au fost nevoiți să-și construiască adăposturi provizorii sub forma unor bordeie. În iarna anului 1835 și în primăvara anului 1836, ei au trecut la defrișarea pădurii și la construirea de locuințe mai trainice. Însă lucrările avansau cu greutate. Ca urmare, mulți dintre coloniști au trebuit să-și caute de lucru pe timpul verii, pe ogoarele din zona de șes, pentru a asigura hrana familiilor lor. Așezările germane învecinate, în special Rădăuți, Ilișești și Gura Humorului, și-au oferit necondiționat sprijinul noilor coloniști. Și Fondul Religionar le-a sărit în ajutor, construind în Valea Varvata un cuptor pentru producerea potasei („huta de potasă”), care le asigura coloniștilor, cât de cât, un venit suplimentar. Până la construirea căii ferate Dărmănești (Hatna) – Câmpulung, care ulterior a fost prelungită, prin Vatra Dornei, până la granița cu Transilvania, obținerea potasei era aproape singura posibilitate de a exploata uriașele rezerve de lemn ale ținutului.

În anul 1854 robota a fost desființată, fără despăgubire. Toate celelalte datorii ale coloniei față de Fondul Religionar, în calitate de proprietar funciar, au fost achitate de către coloniști prin suma totală de 470 de guldeni. La rândul lor, ei au obținut dreptul de a lua gratuit lemn din pădurile ocolului silvic, și anume dintr-o frumoasă suprafață de pădure de la Bucșoia.

Până în anul 1863, când Bori a devenit o așezare de sine stătătoare, coloniștii își trimiteau copiii la „școala trivială” catolică din Gura Humorului. Totuși, distanța

era destul de mare pentru copii. Viiturile frecvente, care se formau înainte de regularizarea cursului de apă a pârâului Humor, făceau deseori imposibilă folosirea podului peste acesta, iar din cauză că iernile în această regiune sunt foarte aspre, nici nu se punea problema unui învățământ regulat. Ca urmare, încă din anul 1844 coloniștii au adus un învățător particular, pe nume Jakob Stockmayer, care stătea în fiecare zi la altă familie și primea acolo cazare și masă. În plus, colonia îi plătea câte doi guldeni pe lună.

Deoarece acest tip de învățământ era incomod și lăsa de dorit, în scurt timp coloniștii au amenajat pentru învățător o locuință și o sală de clasă. Succesorii lui Stockmayer, ca învățători particulari în Bori, au fost Ludwig Wolfgang, Johann Fritz și Josef Ruziczka. În anul 1864 așezarea a beneficiat de o școală publică, unde cel dintâi învățător a fost ultimul menționat, Josef Ruziczka.

XII

Deoarece populația așezării creștea, mulți coloniști s-au mutat în localitatea învecinată, Gura Humorului, unde au găsit un trai mai bun, lucrând ca meșteșugari și agricultori. Fondul [Religionar] i-a ajutat să cumpere terenuri arabile. În plus, ocazional, mai găseau posibilități de câștig și în rândul populației autohtone din Gura Humorului și Voronețul Nou, așezare recent arondată celei dintâi și aflată pe malul drept al pârâului Humor. Astfel s-a putut explica numărul mare de familii germane din Gura Humorului, care poartă aceleași nume ca în Bori: Klostermann, Hilgarth, Hoffmann, Brandl, Lang, Joachimsthaller, Wellisch, Hellinger ș.a.m.d.

Coloniștii din Bori au primit, desigur, suficient pământ ca să-și poată întreține familiile. Însă acest pământ, prin structura sa, era neproductiv. Povârnișurile și râpele, precum și culmile împădurite nu erau deloc potrivite pentru agricultură; se puteau folosi, cel mult, ca pășuni și fânețe. Ca urmare, în condițiile creșterii populației, a apărut goana după teren arabil. În zonele învecinate se putea cumpăra cu greu pământ, deoarece erau puține suprafețe disponibile.

În anul 1905, moșia „Codru”, aflată în proprietatea Fondului Religionar și așezată lângă stația de cale ferată Păltinoasa, urma să fie vândută locuitorilor din Bori. Din cauza intervenției preotului din Gura Humorului, Dimitrie Brăilean, această intenție nu s-a finalizat. Numai 18 pogoane au putut fi cedate coloniștilor din Bori. Astfel, numeroși locuitori au fost nevoiți să caute pământ sau o sursă de venit în alte părți. Mulți dintre ei au emigrat mai ales în America, unde, în scurt timp, au reușit să prospere și să-și sprijine financiar familiile rămase acasă, pentru a-și putea cumpăra pământ.

Chiar dacă situația locuitorilor din Bori nu era strălucită, era totuși mai bună în comparație cu cea a locuitorilor din împrejurimi. Populația, de confesiune exclusiv catolică, a reușit prin muncă susținută să atingă un anumit nivel de bunăstare. Ajutorul a venit și din partea guvernului țării. Aici se cuvine să-l menționăm pe Anton Keschmann, deputat german pentru comunitățile rurale din

Bucovina și consilier guvernamental, care se atașase de localitatea Bori. Lui i se datorează faptul că terenul mlăștinos a fost drenat, că așezarea a beneficiat de o instalație de alimentare cu apă și de o clădire pentru școală.

Populația a păstrat cu sfințenie obiceiurile aduse din patria germano-boemiană, cântecele și dialectul. De fapt, abia după Primul Război Mondial, în viața – altfel simplă și patriarhală – a borienilor a început să pătrundă și să se instaleze noua modă. Străvechile și frumoasele cântece populare din patrie au fost treptat înlocuite cu șlagăre anoste și fără sens. Prin contactul permanent cu populația românească, chiar și limba a preluat elemente românești, iar acestea se mai păstrează și astăzi. Portul adus de acasă, care de obicei era atât de distinctiv și amintea de patrie (în zilele de lucru se purtau rochii de lucru, făcute în casă; în zilele de sărbătoare, rochii de catifea cu nasturi mari, deseori de argint), a început să semene tot mai mult cu o îmbrăcăminte monotonă și fără podoabe.

În primii ani, borienii se simțeau singuri. Dar, în curând, în apropiere au apărut și alte colonii germano-boemiene. În anul 1836 au venit tăietori de lemne, tot din Boemia, care s-au stabilit la Negrileasa și Poiana Micului. Cei așezați în ultima localitate menționată au devenit chiar foarte renumiți în prelucrarea lemnului pentru cutii de rezonanță, produsele lor ajungând până în Elveția și Germania.

Între comunitățile de germani boemieni și celelalte comunități germane, aproape exclusiv catolice, din jurul așezării Gura Humorului (Păltinoasa, Bucșoia, Frasin, Stulpicani) s-au dezvoltat intense legături economice și familiale. Atunci când familiile germane se stabileau în comunitățile române învecinate, cum ar fi Voroneț și Mănăstirea Humor, ele își păstrau cu sfințenie religia. Astfel se pot întâlni în așezările românești menționate familii cu nume pur germane.

După cum am amintit, în tratatul cu Fondul Religionar din anul 1835, prin care, în schimbul renunțării la anumite suprafețe de pădure, coloniștii primeau locuri de casă, bătrânii satului au semnat în dreptul lor doar cu câte o cruce. Aceasta arată că nici cei mai de vază oameni din sat nu știau încă să scrie și să citească.

Potrivit relatărilor primilor guvernatori militari ai Bucovinei, generalul Splény și generalul Enzenberg, nivelul de educație era foarte scăzut în această țară. După Splény, „toată nobilimea abia dacă știa ceva literatură”. Prin „nobilime”, el se referea la familiile autohtone de nobili (boieri, mazili, răzeși). Ca singură excepție notabilă era menționat boierul Vasile Balș, care a jucat un rol semnificativ în raporturile dintre populație și guvernământ. Clerul preoțesc, ca să nu mai vorbim de cel monahal, avea înainte de ocuparea țării o educație de nivel moderat. Aceasta se datora ameliorării stării de lucruri din țară în timpul domniei lui Constantin Mavrocordat, când acesta a ocupat de mai multe ori tronul Munteniei, respectiv al Moldovei, între 1739 și 1763, perioadă când clerul a învățat să citească și să scrie.

Până la ocuparea Bucovinei de către trupele austriece nu a putut fi vorba de un învățământ regulat. Copiii țăranilor creșteau într-o totală ignoranță în ceea ce privește scrisul și cititul. În familiile nobile, copiii primeau o educație sumară din partea profesorilor privați sau erau trimiși la școli mănăstirești, unde se preda după un plan bine stabilit. Dintre școlile mănăstirești din Bucovina, cea mai renumită era cea de la Putna. De pe băncile ei au ieșit mai târziu demnitarii eclesiastici ai țării.

Desigur, învățământul avea un caracter mai mult teologic. În afară de noțiunile de bază ale scrierii și citirii, se mai studiau cărțile bisericești (ceaslov, psaltire, octoih, catehism ș. a.) în limba slavonă și română, apoi redactarea unei scrisori în limba română, lingvistica, geografia (după un manual al lui Amfilohie), retorica, istoria bisericii, o versiune prescurtată a teologiei lui Platon ș. a.

Este clar faptul că afirmațiile guvernatorilor erau puternic exagerate și se datorau unei judecăți pripite. Înainte de ocuparea țării exista, totuși, și o formă de învățământ public. Administrația militară austriacă a aflat că, anual, fiecare „popă” și diacon trebuia să-i dea arhiepiscopului de la Iași câte un ducat (= patru florini). Acești bani erau folosiți pentru școli. Printr-un ordin al administrației militare, începând cu anul 1777 această taxă nu s-a mai plătit arhiepiscopului din Iași, ci episcopului de la Rădăuți. Din toate aceste contribuții trebuiau întreținute școlile de la Rădăuți și Suceava. Se pare că acestea existau încă înainte de sosirea austrieșilor. În anul 1870 acest fond școlar ajungea deja la valoarea de 4 742 florini.

Administrația militară, încheiată în anul 1786, intenționa să construiască școli în care să se predea ambele limbi, germană și română, pentru ca în acest mod să se formeze aparatul adecvat de funcționari pentru diverse funcții. Întrucât, potrivit unui raport oficial, călugării erau doar parțial pregătiți pentru a fi dascăli – ca o excepție notabilă este amintit starețul Antioh de la Sucevița – , autoritățile au adus în anul 1780 învățători din Transilvania, care cunoșteau cele două limbi și care trebuiau să organizeze școlile din Bucovina.

Acești învățători, Thalinger și Marchi, au alcătuit manuale bilingve care au fost distribuite gratuit elevilor. În anul 1871 aflăm deja despre existența unor „institutori” la Cernăuți, Putna (mănăstire), Suceava, Siret, Rădăuți și Câmpulung. La propunerea baronului von Enzenberg, s-a hotărât ca ridicarea unei clădiri pentru școală să rămână în sarcina statului, iar întreținerea acesteia să se facă cu ajutorului fondului școlar amintit.

Din lipsă de cadre diactice, însă, învățământul nu înregistra niciun progres. Abia o dată cu închiderea mănăstirilor și înființarea Fondului Religionar, sub jurisdicția căruia a intrat și cel școlar, pentru sistemul de învățământ din Bucovina se întrevăd vremuri mai bune. *Regulamentul Bisericesc Școlar* din 29 aprilie 1785 prevedea ca, în afară de școlile normale existente deja în Cernăuți și Suceava, în fiecare dintre cele 6 reședințe de județ – Cernăuți, Suceava, Siret (aici ele existau deja), Câmpulung, Vășcăuți și Zastavna – să se înființeze câte o școală „națională”. Dacă resursele Fondului permiteau, urma să se construiască și școli „comune sau

triviale” în toate acele localități în care existau biserici parohiale sau biserici afiliate acestora. Învățământul trebuia să se desfășoare în limbile „germană și moldovenească”.

XIII

În anul 1786, pentru pregătirea învățătorilor existau două școli normale, una în Cernăuți și una în Suceava. Ca manuale, erau prevăzute: manualul necesar institutorilor de la școlile triviale neunite ilirice, catehismul aprobat în anul 1774 de către Sinodul ortodox, manuale de citire și de matematică. În anul amintit existau deja manuale în ambele limbi, germană și română, deoarece, potrivit unei ordonanțe deja menționate a Biroului cercual, în toate școlile înființate și în cele ce urmau să se înființeze, limba de predare trebuia să fie „numai germana și româna”.

Prin desființarea administrației militare, aceste perspective frumoase au suferit o întrerupere bruscă ce a durat destul de mult până când lucrurile au revenit la normal. Au fost deschise școli în continuare, dar, o dată cu anexarea Bucovinei, devenită district, la Galiția, toate școlile au fost subordonate, începând cu anul 1793, Consistoriului arhiepiscopal romano-catolic din Lemberg. Acesta a exercitat o puternică presiune asupra învățătorilor ortodocși din Bucovina; o circulară venită din partea arhiepiscopiei anunța că numai învățătorii care vor trece la religia catolică aveau să mai rămână în funcție. Urmarea a fost că majoritatea învățătorilor români s-a retras sau a fost dată afară. Pe de altă parte, Consistoriul din Lemberg a trimis în Bucovina un mare număr de învățători, cei mai mulți de origine poloneză, care nu cunoșteau limba română.

În aceste condiții, în 1812, la Gura Humorului s-a deschis o școală trivială pur confesională, destinată în primul rând populației germane. În anul 1820 instituția este menționată ca școală trivială parohială, catolică, unde învățau copiii din următoarele comune: Mănăstirea Humor, Gura Humorului, Bucșoaia, Frasin, Capu Codrului, Păltinoasa și Valea Seacă. Învățătorul primea din partea Fondului un salariu de 100 de florini pe an. În afară de aceasta, comunele menționate trebuiau să-l aprovizioneze pe dascăl cu fân și lemne de foc. Salariul acestuia s-a mărit la 210 florini în anul 1860.

La 7 iulie 1844, împăratul Ferdinand a emis un decret, în urma intervenției energice a Consistoriului ortodox din Cernăuți, prin care fiecare biserică parohială ortodoxă putea avea o școală proprie, subordonată acestuia din urmă. Acest drept mai fusese reiterat în anul 1843, când s-a elaborat cel de-al doilea *Regulament bisericesc școlar*. Cu toate că în Gura Humorului exista deja o biserică parohială, comuna nu este menționată, în anul 1845, printre cele 14 înregistrate ca având școli confesionale ortodoxe. Același lucru este valabil și în cazul comunei Mănăstirea Humor. Școala catolică din Gura Humorului a continuat, însă, să existe și era

destinată așezărilor numite mai sus, cu excepția comunei Bucșoaia, unde în anul 1829 s-a construit o școală trivială. Bori avea, așa cum am mai spus, o școală proprie încă din 1864.

Această situație s-a păstrat până în anul 1869, când prin *Legea instrucțiunii publice* imperiale toate școlile confesionale, atât cele catolice, cât și cele ortodoxe nu au mai fost controlate de către biserică. În anul 1869/70 școala din Gura Humorului a devenit, așadar, de sine stătătoare. Până atunci, la o școală activau de obicei unul, uneori doi învățători. În lipsa unui organist, învățătorul trebuia să îndeplinească și această sarcină în incinta bisericii catolice.

XIV

În timpul marelui incendiu din anul 1899 au ars toate documentele aflate în școală. Dumitru Brăilean, pe atunci preot paroh greco-oriental în Gura Humorului, copiase cu ceva timp înainte, în scopuri de propagandă, documentele cele mai importante despre școala de aici și astfel s-au păstrat numele învățătorilor care au lucrat acolo, precum și numărul elevilor. Ele ne permit să tragem concluzii interesante despre populația orașului și despre politica dusă de autoritățile școlare din țară. În anul 1816 școala a fost frecventată de 14 copii, dintre care opt erau catolici și trei (!) evrei, dar niciun român. Învățătorul se numea Miniewski; după toate aparențele, un polon. În anul 1818 la școală erau înscriși 21 de copii, dintre care 20 de catolici și un român, de fapt un rutean, pentru că învățătorul era și el un rutean, Dimitrie Scherbenczuk. În anul 1829 erau 25 de copii, dintre care 21 germani, patru români și învățătorul Johann Vogelmann. În anul 1832, la școală erau înscriși 54 de copii, dar niciun român. Învățător [era] Michael Klatko. În anul 1840 numărul de copii crește la 82, dintre aceștia 80 fiind germani, unul armean, unul evreu și nici un român. Creșterea numărului de copii se explică prin afluxul de populație din Bori.

1843: 70 de copii, dintre care 11 români și nouă armeni. Directorul școlii este Iacob Voievidca, de religie greco-orientală, probabil român.

1847: 101 copii, dintre care doi români și un armean; nu se dă numărul de copii evrei, dar acesta va crește constant începând cu această dată. Învățător: Martinowicz.

În 1859, incluzând toate comunele arondate, la școală erau înscriși 699 de elevi, dintre care mai mult de jumătate sunt români, și anume: 80 din Mănăstirea Humor, 110 din Capu Codrului, 77 din Capu Câmpului și 80 din Gura Humorului și Păltinoasa. Cei mai mulți dintre ei nu au frecventat, la propriu, școala.

În anul 1870 s-a introdus noua reformă școlară. S-a renunțat la elevii din comunele arondate până atunci școlii. În acest an, școala are doi învățători, Christofor Isakewicz și George Forgaci (român). Dintre cei 243 de copii înscriși, vin la cursuri doar 93, și anume 49 germani, 19 evrei, 15 români și nouă armeni.

În anul 1872, în locul lui George Forgaci este numit ca al doilea învățător românul Maftei Săhlean. În 1874, directorul școlii este polonezul Adolf Sluzanski. În anul școlar 1876/77 activează ca suplinitori trei români: Ștefan Lavrec, Nicolae Cupcianco și Dumitru Colomițchi. Dintre cei 138 de copii care se prezintă la clasă, 79 sunt germani, 31 români, 24 evrei și patru armeni.

În anul 1884, la școală erau înscriși 202 elevi: 119 germani, 56 evrei și 27 români. Până atunci, școala era una mixtă, pentru băieți și fete. În 1885 aceasta se scindează în școală de băieți și școală de fete. Conducerea celor două școli îi revine aceluiași Sluzanski. Tot în acest an este numită prima oară la conducerea școlii de fete o învățătoare, Elena Brăilean.

În anul 1887 este numit director Johann Chodakowski. Școala de băieți numără în acest an 199 de elevi, dintre care 35 români, iar școala de fete are 159 de eleve, dintre care 29 românce. Tot acum se începe construcția școlii populare. Aceasta va arde în marele incendiu din 1899, apoi se va construi alta mai mare, clădirea existând și în prezent.

În anul 1890 numărul elevilor români a atins nivelul prevăzut de lege pentru a se putea deschide o secție românească. În acest an s-a înființat, așadar, o școală populară românească, cu o singură clasă, cu limba de predare româna, sub îndrumarea lui Dimitrie Colomițchi. La conducere s-a aflat, în continuare, directorul celorlalte două școli. În anul 1893, director al școlilor din Gura Humorului a fost numit protestantul Gustav Kohler, care însă, din cauza orientării sale religioase, nu s-a putut impune pentru multă vreme. Conducerea a fost preluată din nou de fostul director Chodakowski. La secția românească a predat, în anul menționat, Gheorghe Brătianu. După aceasta, secția a fost închisă, pentru a fi redeschisă abia în 1905.

Întrucât numărul elevilor creștea în continuare, primăria a dispus construirea unei școli noi, mai mari, cu două etaje. În același timp însă, prin intervenția consilierului guvernamental și deputatului parlamentar deja amintit, Anton Keschmann, orașul a primit aprobarea de a înființa un gimnaziu real, cu predare în limba germană, așa încât construcția clădirii a fost lăsată în sarcina consiliului districtual.

În anul 1907, director al Școlii populare de băieți a fost numit Julius Imself, iar la conducerea școlii de fete a venit Josefina Drozdowski. Secția românească era condusă de Aurel Larionescu. Această stare de lucruri s-a păstrat până la căderea Monarhiei Habsburgice. Alipirea Bucovinei la Regatul României a adus o schimbare dramatică și în domeniul școlar. Pentru tinerii români s-a construit o școală separată, cu mai mulți profesori români, sub conducerea lui Aurel Larionescu, apoi a lui Constantin Cosmiuc ș. a.

Deschis în anul 1908 sub conducerea lui Franz Olszewski și aproape complet distrus în timpul războiului, Gimnaziul real german, care a organizat și cursuri la

Viena în ultimii doi ani de război pentru copiii refugiaților, a fost transformat în 1902 în liceu românesc. Timp de câțiva ani s-au mai organizat cursuri particulare de limba germană pentru elevii germani. Liceul românesc a funcționat cu numele de Liceul „Principele Carol” până în anul 1931, când a fost desființat.

Învățământul primar în limba germană din oraș a suferit astfel o grea lovitură, deoarece în scurt timp s-a introdus limba română ca limbă de predare, în detrimentul celei materne. În ciuda asigurărilor primite din partea guvernului, această situație nu s-a remediat. Copiii germani din oraș au continuat, totuși, să învețe să scrie și să citească în limba germană. Mai dificilă era situația învățământului în comunele germane învecinate, mai ales în Negrileasa și Poiana Micului, unde, prin aplicarea abuzivă a prevederilor legale de către noile autorități școlare, limba germană a fost scoasă din școli, ajungându-se până într-acolo, încât tinerii evrei din comunele amintite nu mai puteau scrie și citi nemțește, ba chiar exista pericolul de a uita limba germană. Grăitoare sunt plângerile preoților catolici despre faptul că tinerii nu mai participau la slujbele religioase și nu mai știau cântecele bisericesti.

Un mare dezavantaj era și lipsa unei generații noi de învățători germani. Pe fondul acestei crize etnice germane, câțiva oameni inimoși, bărbați și femei, au venit în ajutorul coloniștilor. Uniunea Creștin-Germană și îndeosebi periodicul german din Bucovina, „Czernowitzer Deutsche Tagespost”, au luat măsuri energice și au reușit să organizeze cursuri de vară, beneficiind și de sprijinul studenților germani, dedicați aceleiași cauze cu caracter etnic. Trebuie evidențiat aici valorosul ajutor material și spiritual primit din străinătate, din partea Uniunii Germanilor. Numeroase donații de cărți, trimise la acea vreme de către germanii din Reich, au fost puse la dispoziția îndepărtatelor comunități germane. Dificultățile legate de păstrarea caracterului etnic german au încetat odată cu repatrierea germanilor din aceste regiuni.

XV

Din cronicile bisericii parohiale romano-catolice și ale celei româno-ortodoxe locale, din Arhiva Națională din Cernăuți și din documente aflate în posesia unor persoane private, precum și pe baza unor informații transmise pe cale orală, amintim următoarele evenimente de însemnătate pentru acest oraș:

În anul 1811, în timpul uneia dintre călătoriile sale prin ținuturile de est, împăratul Franz a trecut și prin Gura Humorului. La scurt timp după aceea, aici s-au construit biserica romano-catolică și clădirea școlii.

În anul 1826, arhiducele Maximilian d'Este a zăbovit o oră în oraș.

În anul 1830, din cauza răscoalei poloneze, în Gura Humorului și în satele înconjurătoare au fost încartiruite numeroase trupe. Pentru protejarea drumului spre Transilvania, pe moșia „Pruncul” și, în anul 1833, în apropierea cimitirului de

astăzi, au fost construite pe ambele părți ziduri de apărare și tranșee. Cele din urmă au rămas până astăzi, ca o firavă amintire a acelor vremuri de restriște.

Asupra așezării s-au abătut deseori molime, mai ales holera asiatică, care la acea vreme mai bântuia, ca o fantomă a groazei, multe țări europene. Din cauza acestei boli, în anul 1831 a murit aici o persoană. Ea nu era însă din partea locului, ci, fiind deja contaminată, se refugiase aici din calea epidemiei. În anul 1848, aceeași boală a făcut numeroase victime și în rândul populației locale. Preotul paroh catolic Bereznicki nota cu acest prilej: „cholera morbus multos rapuit ad vitam aeternam, a quo horribili morbo etiam scriptor, aegrotos providens et mortuos sepeliens, fuerat adfectus et nonnisi providentia divina curaque parentum a periculo salvatus” („Boala i-a nimicit pe mulți. Chiar și autorul acestor rânduri s-a îmbolnăvit în timpul îngrijirii bolnavilor și a îngropării morților, și numai providența și grija părinților săi l-au salvat de la moarte”). Numărul celor care au murit atunci este estimat la 32.

În anul 1849, Gura Humorului și întreaga parte de sud a Bucovinei au avut de suferit din cauza urmărilor revoluției ungare și a incursiunii generalului insurgent Bem. Încă din luna ianuarie a aceluiași an au început să vină aici numeroși refugiați din Dorna și Câmpulung. Bem ajunsese tocmai până la Iacobeni. El a trebuit însă să se retragă curând din fața trupelor generalului Urban, așa încât refugiații au putut să se întoarcă de unde au venit.

Gura Humorului nu s-a bucurat multă vreme de pace, deoarece trupele militare încartiruite au rămas aici mai mulți ani, tulburând serios liniștea locuitorilor. La 14 iunie 1849, prin localitate au trecut trupe de rezervă rusești, care trebuiau să intervină pentru înăbușirea răscoalei ungurești. Potrivit cronicii parohiei catolice, era vorba despre 12 000 de oameni: două regimente de vânători, două regimente de ulani, cazaci și 16 tunuri. La întoarcerea în Ungaria, aceste trupe au trecut din nou prin Gura Humorului în luna decembrie a aceluiași an.

Din motivele prezentate mai sus, starea populației era deplorabilă. Local și în comunele învecinate au fost amenajate, cu mari sacrificii, numeroase spitale pentru combaterea epidemiilor.

Pentru a nu fi luată pe nepregătite, dar mai ales luând în considerare Războiul Crimeei, izbucnit între Turcia și Rusia, Austria a fost nevoită să-și mențină trupele în teritoriu. Din acest motiv, lucrările de consolidare a fortificațiilor începute anterior au fost continuate: „Eodem anno, cum bellum inter Rossiam et Turciam exarsit, Gurahomora vallis est circumdata” („În anul în care a izbucnit războiul între Rusia și Turcia, Gura Humorului a fost împrejmuită cu ziduri de apărare”). Aceasta a adus populației suficiente posibilități de câștig. Se povestește că, din cauza sumelor mari de bani care circulau în rândul populației, mulți oameni ar fi devenit chiar aroganți. Trufași peste măsură, se spune că unii își aprindeau țigările cu ajutorul bancnotelor.

Preotul paroh Bereznicki, pe care l-am amintit anterior, se plângea din cauza tulburărilor provocate de trupele încartiruite în oraș, de care nici el nu a fost scutit: „a dicto anno (1849) usque ad annum 1855, scriptor per indesinentem collocationem apud se militarem ... turbabatur” („din anul menționat – 1849 – și până în anul 1855, autorul acestor rânduri era deranjat de prezența continuă a trupelor militare”). Așadar, aceste trupe au rămas în teritoriu până în 1855.

XVI

Măsurile preventive menționate, aplicate în oraș, se justifică prin poziția deosebit de strategică a acestuia. După istoricul Amianus Marcellinus, regele goților, Atanarich, ar fi oprit atacul hunilor la intrarea în Carpați, în Valea Greuthungen. Se pare că această vale s-ar afla în zona orașului (Catargi-Fischer, *Die Bukowina*, p. 252). Există și un raport din perioada de început a administrației militare, aparținând maiorului Friedrich von Mieg și realizat în anii 1775/76 („Jahrbuch des Bukowiner Landesmuseums”, vol. V, 1897, p. 30 ff.), în care se arată că, din perspectiva apărării, un real avantaj ar fi dacă autoritățile ar obține sprijinul „oamenilor de la munte”, care ar fi mai buni luptători decât cei de la șes. Printre ei s-ar afla și foarte buni arcași. Amestecați cu soldații, ei ar constitui o excelentă forță de apărare a munților. Pe de altă parte, însă, exista și pericolul trădării, aceștia fiind buni cunoscători ale celor mai ascunse poteci montane.

Capu Codrului era, se pare, poarta de intrare în munți, pe unde trecea marele drum imperial, de la Roman la Suceava. Această trecătoare trebuia consolidată și extinsă până la Gura Humorului, acolo unde valea Moldovei se îngustează foarte mult. Acest loc ar fi fost ales ca punct de apărare și de către Excelența sa, baronul și generalul de artilerie von Elrichhausen. El ar fi ordonat să se construiască aici trei fortărețe. La rândul său, Mieg a postat o santinelă pe dealul de pe partea stângă, numit și „Runcul Cetății”. Această fortăreață, care astăzi nu mai există, purta denumirea „Numărul 3”; de altfel, toate fortărețele au fost numerotate. În raportul său, Mieg vorbește și despre posibilitatea de a folosi o manevră de apărare în vechiul stil moldovenesc: tăierea copacilor.

La nord-est de Gura Humorului, pe cea mai înaltă culme de pe malul stâng al râului Moldova, numită și „Piciorul Înalt”, se află o rămășiță dintr-o fortificație de la acea vreme, și anume o pivniță. De-a lungul potecii care pornește de pe creasta dealului din Gura Humorului și ajunge la mina de sare din Cacica, se află mai multe astfel de pivnițe. Se povestește că înăuntru au fost găsite cuțite, arme vechi, dar și săgeți de fier. Și astăzi se mai întâmplă ca diverși curioși să facă săpături, în speranța că vor găsi vreo comoară ascunsă.

În anul 1848, Gura Humorului și comunele învecinate erau reprezentate în Parlamentul austriac de către deputatul român Miron Ciupercovici, un om extrem de activ. Dintre cei șapte – pe atunci – deputați din Bucovina, el era cel mai zelos. Numeroasele sale intervenții și solicitări în Parlament au dovedit atitudinea sa

iubitoare, dar și energică față de chestiunile ce priveau mai ales bunăstarea poporului român. În numele comunelor Gura Humorului, Ilișești și Brașca, el a pledat pentru separarea Bucovinei de Galiția. Împreună cu un alt deputat, pe nume Bodnar, el a cerut ca, înainte de soluționarea cererilor noilor coloniști de a se stabili în teritoriu, să fie luate măsuri care să pună capăt situației deplorabile a populației autohtone. La fel de hotărâtă a fost intervenția sa și în cazul locuitorilor autohtoni din districtul Câmpulung. Într-o vreme când la conducerea țării se mai afla încă un regim absolutist, sângele și energia acestui om nu erau bine văzute, cel puțin în anumite cercuri. Nu este de mirare că unii locuitori, chiar din districtul Gura Humorului, probabil la sugestia guvernului și, mai ales, a celor direct interesați, au înaintat o cerere prin care solicitau ca Bucovina să rămână în continuare anexată Galiției.

În cronică orașului Gura Humorului, un capitol important se referă la numeroasele inundații. Din cauza precipitațiilor abundente, râul Moldova adună în scurt timp apa pâraielor de pe versanții abrupti și o duce la vale. Deoarece, cum am mai amintit, la Gura Humorului valea se îngustează foarte mult, apa Moldovei trece peste mal, inundând terenuri și vaste suprafețe cultivate. În afară de aceasta, în Moldova se varsă și pârâul Humor, care, la rândul său, colectează în perioadele ploioase multă apă și mâl, blocând deseori cursul râului. Cea mai mare inundație de care își mai amintesc localnicii, din spusele părinților și bunicilor lor, datează din anul 1854. În luna august a acelui an a plouat neconținut mai multe zile. Pârâiele de munte s-au transformat în torente. Râul Moldova a rupt copacii, pereții caselor, podurile și a devastat sute de hectare de teren cultivat. După retragerea apelor, pe ogoare au rămas aluviuni foarte greu de îndepărtat. Apa râului Moldova a ajuns până la pragul ușii bisericii catolice.

O inundație asemănătoare a avut loc în anul 1888. Terasamentul liniei de cale ferată, proaspăt terminată, Hatna (azi Dărmănești) – Vatra Dornei a fost străpuns în multe locuri și parțial luat cu totul de apă, așa încât traversele și șinele afluiau în aer. Transportul feroviar a fost întrerupt timp de trei luni.

Alte inundații au mai avut loc în anii 1894 și 1897. Guvernul austriac a hotărât atunci să înființeze, la Gura Humorului, Biroul pentru canalizarea torentelor și regularizarea albiei râului Moldova. Acest birou, care a funcționat până la izbucnirea Primului Război Mondial, a dispus în primă fază îndiguirea torentelor, principala cauză a viiturilor, deoarece depunerile de mâl înălțaseră albia Moldovei și cea a pârâului Humor. Malurile râului Moldova au fost astfel întărite cu diguri solide din piatră cubică. Prin aceasta, pericolul nu era complet înlăturat, dar era, oricum, micșorat, pentru că astfel apa se putea scurge mai repede.

Cele mai importante probleme erau, însă, menținerea, îmbunătățirea și continuarea lucrărilor. În timpul Primului Război Mondial, activitatea Biroului de regularizare a fost sistată. După unirea Bucovinei cu România, biroul a fost

desființat, respectiv mutat la Rădăuți, fără ca pentru îndiguirea deja începută a râului Moldova se se mai fi făcut ceva. Populația a suferit din nou pagube însemnate, deoarece digurile s-au deteriorat în timp. În unele locuri au apărut fisuri, care sub presiunea apei au devenit tot mai mari, lăsând apa să inunde ogoarele. Unul dintre cele mai importante puncte din marele plan de regularizare propus de actualul guvern va trebui să fie îndiguirea completă a râului Moldova.

XVII

Cea mai mare nenorocire care a lovit orașul s-a petrecut în anul 1899, la 11 mai, când tocmai se sărbătorea Înălțarea Domnului și când, după vechiul obicei, populația catolică era plecată la hramul bisericii din comuna învecinată, Păltinoasa. Dimineața, la orele 11.30, a izbucnit un incendiu în gospodăria negustorului de lemne Schächter, aflată lângă piața de legume din apropierea pâ râului Humor. Cum s-a constatat ulterior, o anume Barbara Hofbauer spăla rufe, în ziua menționată, în curtea gospodăriei negustorului. Ea a aprins focul sub un cazan pentru a încălzi apă. Din cauza vântului puternic și a neatenției femeii, câteva scânteii au sărit în depozitul de lemne din apropiere și, în câteva momente, atât depozitul, cât și locuința negustorului ardeau în flăcări. Focul s-a răspândit cu repeziciune. După o jumătate de oră ardeau deja alte trei case și turnul de lemn al pompierilor de lângă biserica armenescă. Până la întoarcerea pelerinilor de Păltinoasa și, mai ales, a pompierilor voluntari, care plecaseră în același loc, focul devenise atât de mare, încât toate încercările de a-l stinge s-au dovedit zadarnice. Localnicii priveau neajutorați cum tot ceea ce aveau cădea pradă flăcărilor nimicitoare. Până la ora nouă seara, când, după eforturile supraomenești ale pompierilor veniți în ajutor de la Ilișești, Câmpulung, Vama și Suceava, focul a fost stăvilit, au ars în total 265 de locuințe cu tot cu anexe. În incendiu au ars și casele din piața mare, inclusiv cea a primarului, cele din piața mică, de pe Strada Principală, Strada Domnească, Aussprunggasse, de pe Ulița Evreiască până la templu, de pe Ulița Mănăstirea Humor până la casa cetățeanului Klug, precum și grupul de case din spatele bisericii armenesci. Toate clădirile oficiale, cu tot cu arhive, s-au făcut scrum: sediul prefecturii, tribunalul – de unde, datorită prezenței de spirit, Paul Meissler, președintele de atunci, a reușit să salveze registrul funciar – poșta, clădirea notarială, farmacia, școala de băieți și cea de fete, biserica catolică, casa parohială catolică și cea ortodoxă, două sinagogi, precum și toate magazinele și brutăriile. Biserica ortodoxă a rămas neatinsă. Focul a fost atât de violent, încât și clopotele din turnul bisericii catolice s-au topit. Crucea de lemn a misionarilor din biserica catolică a scăpat, însă, ca prin minune. Acest fapt, ajuns în curând la cunoștința tuturor, le-a dat oamenilor disperați curaj și speranță. În zilele următoare, mii de credincioși din oraș și din satele învecinate au venit în pelerinaj la această cruce.

În dimineața zilei de 12 mai a sosit de la Cernăuți un convoi special, însoțit de o companie a Regimentului de Infanterie nr. 41 și de numeroși înalți demnitari,

precum consilierul aulic Wilhelm Pompe, președintele Dietei Bucovinei, Ioan Lupu, bancherul Gustav Schödl ș. a. Localitățile din jur, îndeosebi Ilișești, au trimis imediat greu încercatei populații mai multe căruțe cu alimente. De la Cernăuți și Rădăuți s-a trimis îmbrăcăminte. Mulți dintre cei nefericiți, care stăteau așezați în fața ruinelor, au trebuit siliți să mănânce.

Tot din 12 mai a fost amenajat un comitet de întrajutorare. Din el făceau parte preotul catolic paroh Klemens Swoboda, președintele tribunalului Paul Meissler, pădurarul Ottokar Dollezal, comisarii districtuali Teofil Gramatovici și Anton Keschmann, consilierul districtual Dr. Eugen Mandybur, preotul paroh ortodox Dimitrie Brăileanu, primarul Karl Klostermann, Dr. Alfred Schaffer, farmacistul Leo Harth, Eustafie Pașcovici și D. I. Schattner.

Pentru adăpostirea populației și pentru funcționarea instituțiilor s-au construit barăci mari, ca pentru sinistrați, o brutărie „de campanie” și chioșcuri de lemn pentru comercianți. Din toate părțile au venit donații de bani și de obiecte. Împăratul Franz Josef a donat 10 000 guldeni, guvernatorul țării, baronul Baumberg-Bourguignon 2 500 de guldeni, Dieta Bucovinei 500 de guldeni, arhiepiscopul de Lemberg von Dobrowa-Morawski 200 de guldeni ș.a.m.d. În total, sumele donate au atins cifra de 94 246 guldeni. Acest fond a fost folosit la achiziționarea de materiale de construcție, care au fost apoi distribuite locuitorilor. Pagubele provocate de incendiu se ridicau la valoarea de 560 000 de guldeni, din care numai 300 000 erau acoperiți prin asigurări. Statul a contribuit cu 100 000 de guldeni, dintre aceștia 25 000 fiind special alocați construcției de locuințe.

Reconstrucția orașului a început de îndată, conform planului aprobat de guvernământ. Zidurile trebuiau să fie numai din piatră și țiglă, acoperișurile numai din tablă. Una dintre primele construcții terminate a fost parohia catolică (31 iulie 1899). În urma reconstrucției, orașul a dobândit un aspect nou, mult mai frumos. Tot atunci s-a construit pe Strada Principală și noua primărie; cea veche fusese așezată mult mai departe de stradă, în apropierea băii publice. Primăria nouă a fost sfințită la 5 ianuarie 1902. Clădirea tribunalului și școlile au fost reproiectate, adăugându-li-se etaje. Până la finalizarea construcției bisericii catolice, serviciul religios a fost oficiat într-o casă particulară, cea a cetățeanului Peter Haas. Astfel, după aproape un an de zile, orașul era deja în mare parte reconstruit.

XVIII

Până la mijlocul secolului al XIX-lea, în calitate de autoritate funciară, Fondul Religionar din Bucovina își exercita, prin intermediul perceptorilor săi, dreptul de a colecta impozite și dreptul de a acționa ca autoritate judiciară inferioară. Instanța juridică superioară era reprezentată de Tribunalul Țării din Cernăuți, în al cărui domeniu de activitate intra așa-numitul „drept urban și

provincial”. Așa cum am mai spus, încă din anul 1793 exista și la Gura Humorului un birou de taxe și impozite. Acesta, împreună cu altele de același fel din Bucovina, a fost desființat în anul 1853. Ultimul perceptor a fost Karl Uhlig.

Tot în 1853, în Bucovina au fost înființate 15 birouri fiscale, dintre care unul și în Gura Humorului. Pentru soluționarea problemelor de natură administrativă și juridică, în localitate s-a înființat în 1868 și un tribunal districtual, subordonat pe linie administrativă prefecturii din Suceava.

Prin decretul imperial din 5 iulie 1893, în Gura Humorului s-a inaugurat sediul unei prefecturi proprii, subordonată din punct de vedere politic celei din Suceava, a cărei sferă de activitate cuprindea atât circumscripția judecătorească locală, cât și circumscripția judecătorească din Solca, arondată districtului Rădăuți. Prefectura din Gura Humorului și-a început activitatea la 1 octombrie 1893, și, odată cu aceasta, a început o perioadă înfloritoare și de bun augur pentru oraș.

Primul prefect a fost Friedrich Roller. Postul a fost ocupat, pe rând, de Gustav Wagner von Wehrborn, Nicanor Macovei, Emanuel Bonnert, Ioan Chodzokar [Cojocar], iar după unirea Bucovinei cu România Mare – Vladimir Iliuț, Dimitrie Cojocar și ultimul, Constantin Leontieș. În anul 1925, prefectura din Gura Humorului a fost desființată. În localitate a rămas doar un birou administrativ judiciar (pretorat), care era subordonat prefecturii din Câmpulung Moldovenesc și în fruntea căruia a fost numit, timp de mai mulți ani, germanul Erwin Nossek. Desființarea prefecturii a însemnat o grea lovitură pentru oraș, atât din punct de vedere economic, cât și cultural.

După marele incendiu din anul 1899 și după reconstrucția orașului, viața economică și socială a localității a decurs fără alte tulburări, în linie ascendentă, până în anul 1914. La sfârșitul lunii iulie a acestui an a izbucnit războiul mondial, care avea să aducă asupra locuitorilor evenimente și transformări neașteptate. La început, fiecare credea că este la adăpost de orice pericol și nu credea cătuși de puțin că inamicii ar putea intra în țară. Această convingere a fost urmată, însă, de o amară dezamăgire. Misiunea de apărare a Bucovinei a fost lăsată, nu se știe cum, pe seama câtorva trupe de rezervă ale armatei teritoriale și a câtorva jandarmi, care, sub conducerea generalului Eduard Fischer, fără tunuri și mitraliere, dotați numai cu arme simple, vechi, au rezistat eroic timp de câteva săptămâni în fața dușmanului mult mai numeros.

Inițial, apărarea s-a concentrat pe linia Prutului. Ulterior, pentru a feri Cernăuții de bombardament, generalul Fischer și-a retras diviziile pe linia Siretului și a ales să-și stabilească cartierul general la Gura Humorului, unde a fost amenajat și un depozit de muniție. În ciuda rezistenței eroice, aproape imposibile, a ofițerilor și soldaților, linia Siretului a fost curând abandonată. Diviziile lui Fischer s-au retras până la Pasul Mestecăniș din Carpați, unde s-a construit o puternică linie de apărare și unde se mai văd și astăzi urme ale violentei confruntări. Înainte de aceasta însă, au mai făcut o ultimă încercare de a-i opri pe inamici la Gura Humorului.

Instituțiile și-au mutat din timp sediile din oraș și s-au instalat la Vatra Dornei. De asemenea, de teama invadatorilor, numeroși locuitori au părăsit orașul folosind poteci ascunse de munte și refugiindu-se la Vatra Dornei sau Cluj, sau chiar în provinciile vestice ale Monarhiei. Guvernământul Bucovinei și-a stabilit sediul tot la Vatra Dornei.

În dimineața zilei de 4 ianuarie 1915 au apărut primii soldați din avangarda inamică în oraș. Ele au fost urmate, în jurul orei 9, de trupe masive (cca 6 000 de oameni cu 40 de tunuri), care s-au apropiat de Vârful Pleșu. Populația rămasă în oraș a fost cuprinsă de groază. Totuși, coloanele inamice s-au comportat decent față de locuitori, poate și din cauza marșului în ritm alert, așa încât, în curând, s-a restabilit liniștea și ordinea. Trupele principale au pătruns până la Pasul Mestecăniș, unde s-au dat lupte grele.

În oraș a rămas doar o singură divizie inamică, al cărei comandant a instaurat o disciplină severă. Piața a început să fie aprovizionată din nou cu alimente de către populația din localitățile învecinate. La începutul lunii februarie a anului 1915 a început retragerea trupelor invadatoare și nici de această dată populația nu a avut mult de suferit. Doar podul peste râul Moldova de la Bucșoia, și cel de peste pârâul Humor, din centrul orașului, au fost aruncate în aer pentru a se opri înaintarea trupelor austriece. În luna martie a aceluiași an, toate instituțiile și-au reocupat sediile și vechea activitate și-a reluat cursul obișnuit.

GEORG GEIB, ISTORIA UNUI MIC ORAȘ (V)*

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

Georg Geib, Die Geschichte einer kleinen Stadt (V)

*(Zusammenfassung)***

In diesem Teil der Geschichte der Stadt Gura Humora wird es über Folgendes berichtet: die Tätigkeit der katholischen Kirche in der Bukowina im allgemeinen und die der katholischen Pfarrei aus Gura Humora ins besondere; die Gründung und Entwicklung der Borier Kolonie; die ersten Fortschritte im Bereich des Unterrichtswesens; wichtige, aus der Gemeindechronik entnommene Ereignisse aus der Geschichte der Stadt Gura Humora, darunter die Überschwemmungen, der grosse Brand vom Jahre 1899 und der darauffolgende Wiederaufbau der Stadt besonders hervorgehoben werden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Gura Humora, Kirchwesen, Borier Kolonie, Schulwesen, Brand, Wiederaufbau der Stadt.

* Text tradus și îngrijit de Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

BUCOVINENI ÎN VIAȚA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ A ROMÂNIEI POSTBELICE (IV)*

VASILE I. SCHIPOR

Refugiul și destinul refugiaților bucovineni din iunie 1940 și, respectiv, martie–aprilie 1944, au reprezentat un teritoriu tabu în România înainte de evenimentele din 1989. După evenimentele din 1989 aceste teme încep să fie frecventate de către istorici în cadrul unor proiecte de sine stătătoare.

Pentru bucovineni – ca și pentru basarabeni – înțelegerile secrete dintre Hitler și Stalin, parafate în 1939, au avut urmări catastrofale, producând o tragedie europeană pentru mai multe generații.

La fel ca toți refugiații din toate locurile și din toate timpurile, refugiații din Bucovina sunt victime ale războiului. Evenimentele din 1940 și 1944 au produs o schimbare brutală a destinului lor. Ei își părăsesc casa și locurile natale, fugind din calea sovieticilor și devenind „vinovați politic” pentru că au fugit de pe teritoriul U.R.S.S. Statutul lor de refugiați este o vreme incert. Vina lor politică este deseori mascată prin indicarea locului de origine: „originari din Bucovina, stabiliți pe teritoriul R.P.R. după 1 iunie 1940”; „transfuși sau fuși de pe teritoriul Uniunii Sovietice”¹. Locurile lor de rezidență sunt Banatul, Vâlcea, Câmpulung Muscel, Pitești, Brașov, București, Deva, Sibiu, Cluj, Oradea, Iași, Piatra Neamț, Gura Humorului, Rădăuți, Suceava, precum și unele localități rurale din preajma acestora (Cața, județul Brașov; Ițcani, Costâna – Suceava; Dornești, Țibeni – Rădăuți, Vama. Aici ei își reorganizează întreaga lor viață, depășind nu de puține ori trauma anilor '40 și marginalizarea socială prin calitățile lor recunoscute: „hărnicie, obișnuință de a face față greului, simț al

* Pentru întreaga problematică a temei, vezi un tablou mai amplu în *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (I), în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVII, nr. 2 (35), iulie–decembrie 2010, p. 367–396; *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (II), ibidem, anul XVIII, nr. 2 (37), iulie–decembrie 2011, p. 575–613; *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (III), ibidem, anul XIX, nr. 1 (38), ianuarie–iunie 2012, p. 113–144.

¹ Conf. Ruxandra Cesereanu, *Comunism și represiune în România. Istoria tematică a unui fratricid național*, Iași, Editura Polirom, Colecția „Plural M”, Seria „Idei contemporane”, 2006, p. 142–146.

echilibrului, putere de adaptare, bună organizare a gospodăriei după modelul «neamțului», solidaritate familială și de grup»².

Ca și în cazul Aniței Nandriș³, credința în Dumnezeu, cultul familiei, grija aparte pentru copii, mergând adeseori până la sacrificiul de sine și dragostea de țară îi caracterizează pe refugiații bucovineni, ajutându-i să supraviețuiască în deceniile de după război și să se afirme chiar în viața socială, economică, științifică, literară și culturală din România.

Pentru convingerile lor politice, unii dintre refugiații bucovineni sunt arestați, condamnați și închiși. Puțini reușesc să plece în Occident, urmându-și destinul pe drumurile anevoioase ale exilului.

Continuând preocupările menționate mai sus (dar și altele din literatura istoriografică a problemei), lucrarea noastră aspiră să aducă un spor de cunoaștere în istoria temei, prin explorarea unui teritoriu al istoriei contemporane ocolit vreme îndelungată de către cercetători și înțeles de noi ca parte integrantă a patrimoniului cultural național și european. Totodată, facem precizarea că lucrarea noastră se află în intimitatea unor obiective cu semnificație aparte în Bucovina de astăzi: – stimularea, formarea și consolidarea unei conștiințe noi, moderne privitoare la valoarea patrimoniului propriu, ca parte integrantă a patrimoniului european; – apropierea de orizonturi noi de înțelegere și interpretare a faptelor ce aparțin acestui teritoriu al istoriei noastre postbelice; – stimularea interesului pentru cunoașterea despovărată de clișee și stereotipuri a istoriei noastre recente; – menținerea vie a memoriei tragediei bucovinenilor din veacul trecut și „însănătoșirea reflecției morale” în spațiul public din România de astăzi și din vecinătățile sale.

Gândită astfel, în pofida multor dificultăți (risipirea bucovinenilor pe întregul teritoriu al României, migrarea unora dintre ei în Occident, precaritatea surselor și a resurselor destinate cercetării sistematice de teren, arhivă și bibliotecă, refuzul și uneori chiar teama multor supraviețuitori de a-și scrie amintirile, inapetența urmașilor pentru recuperarea memoriei familiei etc.), lucrarea noastră aspiră să devină un dicționar biobibliografic de interes, cuprinzând fișiere deschise pentru o largă categorie de bucovineni, de diverse naționalități și religii, refugiați din Bucovina și ordonate alfabetic. Toate acestea ilustrează, în primul rând, „prezența Bucovinei în evoluția cultural-științifică a țării”, despre care scria Traian Cantemir la începutul anilor '80 din

² *Ibidem*, p. 150

³ Vezi Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Destin bucovinean*, București, Editura Humanitas, 1991, 184 p. Cartea, „o capodoperă spontană și naivă a deportării”, este premiată de Academia Română în 1992.

veacul trecut, printr-o remarcabilă „activitate creatoare”, astăzi insuficient cunoscută și valorizată⁴.

Nandriș, Gheorghe. Născut la 14 octombrie 1933 în localitatea Mahala, din județul Cernăuți. Fiul lui Florea Nandriș (1901–1965), fratele mai mic al lui Ion și Grigore Nandriș, care „n-a urmat școli înalte, îndeplinind dorința tatălui lor de a rămânea gospodar la coasă și la plug”, și al Agripinei, născută Fialcovschi (1909–2001). Aici își petrece copilăria și urmează primele două clase primare.

Refugiat în 1944 în Banat, unde își continuă studiile primare.

Absolvent al Liceului de Băieți „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, promoția 1952. Anii de liceu petrecuți la Rădăuți sunt „ani grei, încărcăți cu îngrijorări de tot felul și neajunsuri materiale”, dar totodată luminați de prietenii adolescente și de bogate aspirații. În perioada 1952–1958 urmează cursurile Institutului Medico Farmaceutic din Cluj. Intern, prin concurs, la I.M.F. Cluj, în perioada 1958–1959. După această dată, este medic de medicină generală în circumscripția sanitară Cristian, județul Sibiu (1959–1970). Din 1970, medic specialist de medicină internă. Doctorat în medicină în 1972, cu teza *Riscul profesional de accidentare*. Medic specialist în cardiologie din 1978, aceasta fiind cea de a doua sa specialitate. Medic primar de medicină internă, prin concurs, din 1979. Medic-șef al Secției de cardiologie a Spitalului Județean Sibiu, din 1988. Director al Spitalului Județean Sibiu (1977–1988), președinte al Colegiului Județean al Medicilor și Farmaciștilor (1979–1988), cercetător științific principal gr. I (1992–2003), vicepreședinte al Secției de Cardiologie Preventivă și Recuperare din România.

Medicul Gheorghe Nandriș elaborează, de-a lungul timpului, 92 de lucrări științifice, dintre care 60 văd lumina tiparului. Inițiator și conducător al unor programe de sănătate în domeniul bolilor cardiovasculare: program de profilaxie a reumatismului articular acut și cardiopatiei reumatismale (1979), program de profilaxie și combatere a hipertensiunii arteriale (1982), program național antitabagic, comandat și premiat de Societatea Română de Cardiologie (1996), program național de prevenire a bolilor cardiovasculare, aprobat și promovat de Academia de Științe Medicale din România (1996). Inițiator, în 1993, al acțiunii Ziua Inimii, devenită, începând din anul 2001, Ziua Mondială a Inimii. Pensionat în 2003, continuă să lucreze în cadrul Cabinetului

⁴ Traian Cantemir, *Dimensiuni cultural-științifice bucovinene*, Cuvânt-înainte la [I. Pînzaru, Petru Froicu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I. Suceava, Biblioteca Județeană, 1982, p. 3–7.

său particular. Activitatea sa profesională este răsplătită prin acordarea distincției Meritul Sanitar (1981 și 2004)⁵.

În 1982, trece clandestin în România manuscrisul *20 de ani în Siberia* al Aniței-Nandriș-Cudla (1904–1986), sora tatălui său, lucrare care vede lumina tiparului în 1991, ca realizare de seamă a literaturii genului, fiind premiată de Academia Română, retipărită în mai multe ediții și tradusă în câteva limbi de circulație universală⁶.

Moștenitor al arhivei familiei Nandriș și al testamentului spiritual al bunicului Vasile Lazăr și al unchiului său, medicul Ion Nandriș, potrivit căruia pe acest pământ „rămânem prin ceea ce facem”.

Pe lângă studiile și articolele publicate în câteva periodice de astăzi, „Glasul Bucovinei” (Cernăuți), „Septentrion” (Rădăuți), Gheorghe Nandriș publică monografia întocmită de unchiul său Ion Nandriș, *Satul nostru Mahala din Bucovina*, Ediție îngrijită și prefațată de Gh. Nandriș, Sibiu, Casa de Presă și Editură „Tribuna”, 2001. Tot el întocmește și publică o adevărată „cronică de familie” a Nandrișilor, lucrare de interes pentru istoria familiilor din Bucovina: Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 1, *Obârșia*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011, 380 p. + o planșă genealogică; Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 2, *Dr. Ion Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011, 360 p. Acestea vor fi urmate de alte trei volume: vol. 3, *Profesorul Grigore Nandriș*; vol. 4, *Doctorul Tudor Nandriș*; vol. 5, *Cei doi țărani: Florea și Anița Nandriș*. De remarcat faptul că tipărirea acestor lucrări se face prin resurse proprii, tirajul cărților fiind donat de autor în mod deosebit unor

⁵ Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 1, *Obârșia*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011, p. 10–87, 294–320, 341–369. Vezi și Niculai Șorea, *Peste vremi... Istoria unei generații – promoția 1952 – a Liceului „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți*, Iași, Editura Pim, 2006, p. 189–193; Dumitru Covalciuc, *Mic dicționar de medici români din Bucovina*, Suceava, Editura Mușatinii, 2012, p. 89.

⁶ Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Destin bucovinean*, București, Editura Humanitas, 1991, 184 p. În 2006, la Editura Humanitas, apare ediția a II-a revăzută și adăugită a cărții, cu titlul modificat însă: *Amintiri din viață. 20 de ani în Siberia*, 288 p. Patru ani mai târziu, apare, sub aceeași prestigioasă egidă, o nouă ediție: Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Amintiri din viață*, București, Editura Humanitas, 2010, 272 p. Cartea se tipărește curând într-o nouă ediție, cu o mai bună circulație și în Bucovina: Anița Nandriș-Cudla, *20 de ani în Siberia. Amintiri din viață*, Ediția a IV-a, Prefață și postfață de Gheorghe Nandriș, București, Editura Humanitas, Colecția „Memorii. Jurnale. Călătorii”, 2012, 266 pagini. Cartea apare și în câteva traduceri străine: Anița Nandriș-Cudla, *Twenty Years in Siberia*, Traducere de Mabel Nandriș, Londra, 1998; Anița Nandriș-Cudla, *Aus meinem Leben. 20 Jahre in Sibirien. Ein Schicksal aus der Nordbukowina. Eine wahre Geschichte* [Din viața mea. 20 de ani în Siberia. Un destin din Bucovina de Nord. O poveste adevărată], Traducere din limba română de Anca Pavel-Mihăilescu, Augsburg, Grupul Media „Universal Grafische Betriebe” S.A. München, 2011, 176 p.

beneficiari principali, biblioteci publice și institute de cercetare din România. Câteva zeci de exemplare sunt donate instituțiilor publice și unor personalități din satul său natal, Mahala, și din Regiunea Cernăuți.

Acest proiect valoros al medicului bucovinean Gheorghe Nandriș se desfășoară sub îndemnul testamentar al unchiului său, doctorul Ion Nandriș, și privește o problemă capitală pentru destinul civilizației din Bucovina, cultivarea memoriei și a conștiinței genealogice a neamului: „Rog pe ai mei, cât vor trăi, să aibă grija continuității familiei noastre, cu tradițiile ei de înțelegere și iubire între oameni, cât și a originii și locului pierdut. Să fie păstrate și transmise mai departe toate aceste legături sufletești între membrii familiei noastre, oriunde s-ar găsi”⁷.

Nandriș, Ion. Născut la 17 iulie 1890 în familia lui Dumitru Nandriș și a Mariei, născută Lazor, gospodari din satul Mahala, de lângă Cernăuți, care a dat Bucovinei o strălucitoare „generație a fraților Nandriș”, afirmată de-a lungul veacului trecut sub o istorie nedreaptă, în deportare, refugiu și exil: Vasile (1893–1926), Grigore (1895–1968), Gheorghe (1899–1929), Florea (1901–1965), Anița (1904–1986), Toader (1906–1989).

Ion Nandriș își trece bacalaureatul la Cernăuți în 1911. Studiază medicina la Viena, unde este ales la 23 decembrie 1913 președinte al Societății „România Jună”. Participă la Cernăuți și în Transilvania la evenimentele memorabile al anului 1918. Se reîntoarce la Viena, împreună cu fratele său Grigore Nandriș spre a-și continua studiile. După o nouă întrerupere a acestora, din cauza mijloacelor modeste de întreținere din partea familiei, în 1924 termină Facultatea de Medicină la Cluj. În 1926 își continuă studiile la Paris, unde se căsătorește cu Astra Călugăreanu, medic pediatru, fiica profesorului universitar bucureștean Dimitrie Călugăreanu. Din 1927, profesează la Institutul de Medicină Legală condus de profesorul Mina Minovici și la Clinica ORL a Spitalului Filantropia din București.

În 1929 Ion Nandriș se reîntoarce în Bucovina, funcționând ca șef de secție la Spitalul din Cernăuți. Având convingerea că „datoria primordială a intelectualilor este să contribuie la ridicarea satelor”, împreună cu profesorul universitar Grigore Nandriș, devenit președinte al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, în cadrul unui amplu program de „propagandă culturală” la sate, înființează o Secție a Societății pentru Cultură în satul Mahala, construiește Casa Națională (1937) – „o clădire mare în scopuri practice și permanent în folosul satului”, înzestrată cu bibliotecă, sală de lectură, sală de conferințe cu 400 de locuri, un muzeu al satului, o cooperativă de consum și diverse ateliere meșteșugărești (de țesut covoare, fierărie,

⁷ Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 2, *Dr. Ion Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2011, p. 350. Testamentul integral, tot aici, p. 349–351.

rotărie, dogărie, cărămidărie). Forma și ideea de realizare a acestui proiect, precum și succesul acestuia sunt elogiare de către profesorul Dimitrie Gusti, conducătorul „Institutului Social” din București, de către prof. dr. Iuliu Moldovan, președintele „Astrei” și Prof. I. Petrovici, ministrul Învățământului, care vizitează Secția din Mahala.

Sub ocupația sovietică din 1940–1941, satul Mahala este distrus și nu se mai poate reface decât parțial. Prin grija doctorului Ion Nandriș, ales președinte al Societății pentru Cultură, după revenirea administrației românești în nordul Bucovinei, se construiește Casa de Ocrotire, ce funcționează până în martie 1944.

După refugiul din 1944, doctorul Ion Nandriș se stabilește în București, consacrandu-și mulți ani din viață străngerii de documente, în vederea elaborării unei monografii: *Satul nostru Mahala. Însemnări pentru mai târziu*. În 1966 încredințează manuscrisul lucrării nepotului său, doctorul Gheorghe Nandriș, cu îndemnul de a-l completa „cu ceea ce vremea va mai aduce”. Doctorul Ion Nandriș se stinge din viață la 7 ianuarie 1967⁸.

De-a lungul deceniului trecut, materialul monografiei se îmbogățește cu mărturiile ale sătenilor din Mahala-Cernăuți privind evenimentele petrecute sub ocupația sovietică, cu liste oficiale ale țăranilor deportați în Siberia și câteva biografii ale unor mahaleni de altădată. Parțial, unele materiale rămase de la doctorul Ion Nandriș se publică în periodicul „Glasul Bucovinei” din Cernăuți.

Lucrarea *Satul nostru Mahala din Bucovina*, Ediție îngrijită și prefăcută de Gh. Nandriș, Sibiu, Casa de Presă și Editură Tribuna, 2001, 434 p., este precedată de un *Cuvânt-înainte*, în finalul căruia, adresându-se românilor din Regiunea Cernăuți, doctorul Gheorghe Nandriș precizează: „Aș dori ca această istorie a satului nostru, care a reușit să-și păstreze limba și datinile, după două secole de ocupație străină, să vă convingă de forța voastră și să vă dea puterea să rezistați, până ce Europa ne va cuprinde pe toți” (p. 8). Acestuia îi urmează, în spiritul celebrului discurs de recepție rostit de Lucian Blaga la primirea sa în Academia Română, un *Elogiu satului românesc*, formulat și cu legitime motive de îngrijorare, „într-o epocă grea și plină de urmări nefericite pentru ființa noastră, ca neam”: „Când și dacă se va reuși distrugerea satului, ca așezare tradițională românească și a țăranului, care e partea de căpetenie a satului, atunci va fi distrus neamul. [...] Progresul trebuie făcut treptat, adecvat

⁸ Informații puține despre viața și activitatea medicului Ion Nandriș găsim, printre altele, la [I. Pînzaru, Petru Froicu], *op. cit.*, vol. I, p. 101–102; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, p. 107; Dumitru Covalciuc, *op. cit.*, p. 90–91. Un medalion *Ion Nandriș*, întocmit de profesorul Octavian Voronca, publică și „«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovinieni”, întocmit de Dumitru Covalciuc, Cernăuți–Târgu-Mureș, Societatea Culturală „Arboroasa”, XV, 2006, p. 195–198.

nevoilor locale, cu păstrarea și ocrotirea a tot ce reprezintă valoare de artă, de folclor, de datini. Pentru asta e nevoie de oameni buni cunoscători ai satelor, de oameni cu tragere de inimă” (p. 15).

Monografia propriu-zisă semnată de doctorul Ion Nandriș cuprinde capitolele: *Satul Mahala. Istorie și legendă*, p. 16–29; *Mahala. Așezare preistorică*, p. 30–34; *Biserica*, p. 35–55; *Școala*, p. 56–67; *Viața culturală*, p. 68–70; *Starea sanitară*, p. 71–87; *Medicina populară*, p. 88–99; *Din lumea bătrânilor*, p. 100–106; *Ce mâncau oamenii în sat la noi*, p. 107–113; *Îndeletniciri care dispar*, p. 114–126; *Industria casnică*, p. 127–133; *Portul din satul nostru*, p. 134–141; *Jocurile din Mahala*, p. 142–147; *Sărbătorile tradiționale*, p. 148–154; *Pictorii Bucovinei și mahalenii în pictură*, p. 155–169; *Emigrări din satul nostru*, p. 170–172; *Încercări de deznaționalizare a satului nostru*, p. 173–183; *Renașterea*, p. 184–201; *Furtuna*, p. 202–211; *Căderea în Infern*, p. 212–230; *Masacrul de la Lunca, 6–7 februarie 1941*, p. 233–241; *Deportările*, p. 242–258; *Mahalenii în Siberia*, p. 259–297; *Reîntoarcerea*, p. 298–309; *Începutul sfârșitului. Refugiul din 1944*, p. 310–316; *Biografiile unor mahaleni*, p. 317–401. În *Anexe* sunt incluse alte materiale documentare valoroase: *Ecouri la cartea Aniței Nandriș-Cudla „20 de ani în Siberia. Destin bucovinean”*. O țărăncă din nordul Bucovinei premiată de Academia Română, p. 403–409 – ecouri consemnate de Ștefan Hostiuc la apariția cărții, distinsă cu Premiul „Lucian Blaga” al Academiei Române în 8 noiembrie 1994 ; *Tabel nominal cu deportații de pe raza postului de jandarmi Mahala, județul Cernăuți*, p. 410–424, cuprinzând 602 deportați având vârsta între 1 și 89 de ani, toți țărani, despre a căror soartă nu se cunoaște până astăzi nimic; *Tabel cu numele cele mai răspândite din Mahala*, p. 425–428. O *Bibliografie* folosită la redactarea lucrării, p. 429–432, încheie cuprinsul acestui volum bogat ilustrat cu fotografii și scrisori inedite de la cei deportați în Siberia, reconstituind cu rigoarea cercetătorului, dar și cu un deosebit talent literar drama românilor din Bucovina de Nord în partea a doua a veacului trecut și, totodată, istoria unui sat tradițional – „o oază românească în masa slavizaților de peste Prut”.

Lucrarea doctorului Ion Nandriș *Satul nostru Mahala din Bucovina* reprezintă o remarcabilă realizare consacrată unui străvechi spațiu cultural românesc vitregit de istorie, o lectură obligatorie pentru români și, mai ales, pentru dregătorii acestei țări, grăbiți mereu spre poarta privilegiilor și dispuși la „sacrificii istorice” pe seama adevăraților creatori ai culturii și civilizației naționale. Multe dintre paginile acestei cărți sunt de o actualitate cutremurătoare. O lume abandonată, dezorientată, trăiește aievea sub ochii noștri. Cu înalți funcționari ignoranți și lași, preocupați doar de meschina lor căpățuială și salvare, cu instituții ale statului conduse de „oameni lipsiți de înțelegere pentru frumusețea și adâncimea vieții satelor”, pentru destinul celor îndemnați mereu „să rabde și să creadă în ziua de apoi”. Ultima colindă românească

din Cernăuți, refugiul, deportările în Siberia, scrisorile bucovinenilor deportați, „exilul-închisoare”, mărturiile supraviețuitorilor reconstituie „viața unui sat românesc de la margine de neam, căzut în robie rusească și care, supus tehnicii moderne rusești de distrugere, luptă să nu moară” (p. 290). Medicul bucovinean Ion Nandriș se stinge din viață la 7 ianuarie 1967 în București.

Nandriș, Tudor. Născut la 23 aprilie 1906 în localitatea Mahala, județul Cernăuți. Fiul cel mai mic al lui Dumitru Nandriș (1864–1940) și al Mariei, născută Lazor (1868–1945), care au șapte copii, în tradiția satelor românești tradiționale. Își petrece copilăria în satul natal, fiind antrenat în viața acestuia, cu obiceiuri, datini și tradiții specifice. Începe cursurile școlii primare în sat, în 1913, pe care le întrerupe din cauza războiului, care îi marchează copilăria, cum va mărturisi mai târziu în *Jurnal de campanie*: „Destinul a făcut ca atât copilăria, cât și o bună parte din viața mea de medic să mi-o petrec în bubuit de tunuri și țăcănit de mitraliere”.

După război, termină școala primară și, urmând tradiția din familie și din sat, se înscrie la Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți (1919). Aici frecventează ședințele Societății literare „Steluța”, iar în vacanțele școlare, pe lângă muncile câmpului, participă la spectacolele teatrului de amatori din sat, alături de studenți și învățători. În 1927 își susține bacalaureatul. Urmează cursurile Facultății de Medicină din Cluj, fiind ajutat material de către frații săi mai mari (1927–1934). La Cluj, în primăvara anului 1934, își susține doctoratul cu teza *Studii comparative asupra instituțiilor de prevedere, protecție și disciplină medicală*, obținând calificativul „foarte bine”.

După absolvirea facultății, potrivit rânduiei vremii, se întoarce în Bucovina, desfășurându-și activitatea la Spitalul de Copii din Cernăuți condus de Astra Călugăreanu-Nandriș. Ulterior este medic provizoriu la Brodina, județul Rădăuți, la Banila pe Ceremuș, județul Storojineț, iar din 1939 funcționează ca medic-șef la Casa de asigurări sociale din Rădăuți. Mobilizat, în 1939, participă la operațiunile militare ale celui de al Doilea Război Mondial (1941–1945), „capitolul cel mai dramatic” din viața sa.

După război, Tudor Nandriș este medic primar al Serviciului Sanitar Județean Rădăuți (1945–1950), post ocupat prin concurs, apoi medic-șef al Secției Sanitare a județului Rădăuți (1950–1953). În calitate de medic primar al județului Rădăuți, Tudor Nandriș se remarcă prin câteva inițiative de mare importanță pentru organizarea și dezvoltarea serviciului sanitar al orașului și județului Rădăuți: înființează Circa a II-a urbană și cea dintâi Policlinică școlară (1949), obține un imobil corespunzător pentru Policlinica Rădăuți și înființează Secția dermato-venerice (1951). În perioada 1952–1957 funcționează și ca medic consultant la Secția de boli interne a Spitalului Orășenesc Rădăuți. Tudor Nandriș este cel dintâi medic primar de medicină generală la Circa a III-a urbană din Rădăuți, înființată în 1957.

Medicul Tudor Nandriș este autorul câtorva lucrări referitoare la istoria medicinei în Bucovina: *Istoricul secției sanitare a raionului Rădăuți* (1964), *Istoricul Spitalului din Rădăuți* (1969). După pensionare (1969), se dedică scrisului, lăsând în manuscris ori publicate în reviste de specialitate câteva lucrări: *Din viața medicilor bucovineni*; *Istoricul spitalelor din fostul județ Rădăuți*; *Doctorul Ion Volcinschi (1846–1910)*; *Doctorul Ion Nandriș* (1971); *Profesorul Grigore Nandriș* (1977); *Contribuția lui Mihai Zotta la cultura românească*.

Medicul bucovinean Tudor Nandriș se stinge din viață în Rădăuți, la 20 februarie 1989⁹.

Lucrarea sa *Jurnal de campanie 1939–1945* (1977), depusă la Muzeul Etnografic Rădăuți, rămâne timp de câteva decenii în manuscris. Aceasta vede lumina tiparului mai întâi în „Analele Bucovinei”, anul XV, nr. 1 (30), ianuarie–iunie 2008, p. 328–353¹⁰; anul XV, nr. 2 (31), iulie–decembrie 2008, p. 631–667; anul XVI, nr. 1 (32), ianuarie–iunie 2009, p. 209–224; anul XVI, nr. 2 (33), iulie–decembrie 2009, p. 595–614. Ulterior lucrarea apare în volum sub egida Institutului „Bucovina” al Academiei Române: Tudor Nandriș, *Jurnal de campanie, 1939–1945*, Ediție îngrijită. Cuvânt-înainte de Ștefan Purici, studiu introductiv, notă asupra ediției, comentarii: Iulia Brânză, indice de nume: Rodica Iațencu, Rădăuți, Editura Septentrion, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (32), 2010, 224 p. Printre puținele noastre lucrări de acest gen, consacrate campaniei de pe Frontul de Răsărit, lucrarea „vine să întregască tabloul cultural bucovinean, oferind cercetătorilor o bogată sursă de informare despre un eveniment mondial, a cărui istorie așteaptă la rândul ei să fie recuperată și rescrisă pe baza unor noi izvoare istoriografice”. *Jurnalul de campanie* al medicului bucovinean Tudor Nandriș „prezintă de asemenea interes și pentru cititorul obișnuit, interesat să cunoască mai multe date despre cel de al Doilea Război Mondial”¹¹. Valoros este, în același timp, corpul iconografic al lucrării, câteva zeci de fotografii alb-negru, unele executate în timpul operațiilor militare la care a participat autorul și imortalizând momente, locuri și chipuri de oameni de pe front.

Nestmann, Leopold. Născut în 1919 în Cernăuți. Preot romano-catolic, cu studii superioare la Roma. Paroh în satul Barticești, comuna Botești, județul Neamț. Profesor

⁹ Octavian Voronca, *Teodor Nandriș*, în „«Țara Fagilor». Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni”, XV, 2006, p. 202–203; Tudor Nandriș, *Jurnal de campanie, 1939–1945*, Ediție îngrijită. Cuvânt-înainte de Ștefan Purici, studiu introductiv, notă asupra ediției, comentarii: Iulia Brânză, indice de nume: Rodica Iațencu, Rădăuți, Editura Septentrion, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (32), 2010, p. 16–20; Dumitru Covalciuc, *op. cit.*, p. 91.

¹⁰ Tot aici, publicarea primei părți a manuscrisului este precedată de un documentar, *Destin bucovinean*, p. 313–318, și de un studiu, *Războiul văzut prin suferințele lazaretului*, p. 318–327, sub un titlu general: Tudor Nandriș, *Jurnalul unui medic de război*.

¹¹ Confer Iulia Brânză, *Tudor Nandriș. Jurnalul unui medic de război*, în *op. cit.*, p. 34.

de Teologie la Iași, București și Alba Iulia. Predicator renumit la Catedrala Romano-Catolică din Iași. Arestat, în 1951, în perioada procesului înscenat cu scopul compromiterii Vaticanului. Umilit în timpul anchetei la Securitate și depus la Mănăstirea Galata din Iași, transformată în închisoare, unde se remarcă prin ajutorul dat colegilor de suferință. Rearestat, în 1955, în legătură cu episcopul Aron Marton. O parte din detenție la penitenciarele M.A.I., Sighet și Gherla. După punerea în libertate, reușește să plece din țară (1966). Numit director al Colegiului de Propaganda Fide din Roma. În 1970, se stabilește în Germania, la Dioceza de Limburg-Lahn și apoi la Mănăstirea Altötting din München¹².

Nimigeanu, Dumitru. Țăran din Tereblecea, județul Rădăuți. Deportat, în 13 iunie 1941, împreună cu familia sa în Kazahstan și Siberia¹³. Evadează din lagăr, după șase ani, revine la Tereblecea, trece frontiera în România, ajungând în Banat, la rudele sale aflate în refugiu. De aici fugе în Iugoslavia, cunoaște iarăși viața din lagărele de muncă și, în ziua de 21 ianuarie 1950, ajunge în Lumea Liberă, la Triest. În 19 martie 1951 pleacă spre Australia, unde se stabilește împreună cu soția și fiica sa.

Autorul cărții *Însemnările unui țăran deportat din Bucovina*, cea dintâi lucrare consacrată calvarului românilor bucovineni din veacul trecut, tipărită la Paris, în 1958¹⁴, Londra, 1960¹⁵, Timișoara, 1993¹⁶ și București, 2006¹⁷. *Însemnările unui țăran deportat din Bucovina* reprezintă „un document istoric, nu o operă de imaginație literară”, căutând „drumul către inimile fraților din America, în numele părinților, al fraților de sânge și al prietenilor dragi rămași [...] în satele martirizate din Basarabia,

¹² Ștefan Iloaie, Paul Caravia, Virgiliu Șt. Constantinescu, *Mărturisitori de după gratii. Slujitori ai Bisericii în temnițele comuniste*, p. 55 (potrivit autorilor, preotul Leopold Nestmann a murit în închisoare); Cicerone Ionițoiu, *Martiriul creștin din România comunistă, 1948–1989. Exterminarea conducerii spirituale*, în vol. *Cartea de Aur a rezistenței românești împotriva comunismului*, vol. I, p. 342–343; Cicerone Ionițoiu, *Victimele terorii comuniste. Arestați, torturați, întemnițați, uciși. Dicționar*, vol. VI (N–O), 2005, p. 83–84.

¹³ Din Tereblecea au fost deportate 88 de familii. Din cele 236 de persoane deportate (102 copii, din care au supraviețuit 64, 12 bătrâni peste 70 de ani, dintre care nimeni nu a supraviețuit), 43 de persoane sunt din neamul Nimigean. Acestea au fost deportate în lagărele din Siberia, Kazahstan și Onega. Cei mai mulți au murit acolo, din cauza foamei, frigului și a condițiilor inumane de muncă. Dintre cele 236 de persoane deportate din Tereblecea, au murit în lagărele din Siberia 165 iar în Kazahstan 14. Vezi și Cicerone Ionițoiu, *op. cit.*, p. 134–135.

¹⁴ Dumitru Nimigeanu, *Însemnările unui țăran deportat din Bucovina*, Cu o prefață de Grigore Nandriș, Paris, Editura Fundației Regale Universitare „Carol I”, 1958.

¹⁵ Dumitru Nimigeanu, *Hell Moved Its Border*, Versiune în limba engleză de Margaret Aull [Mabel Nandriș], Blandford Press, Londra, 1960.

¹⁶ Dumitru Nimigeanu, *Însemnările unui țăran deportat din Bucovina*, Prefață de Grigore Nandriș, Ediție îngrijită de Ștefan Munteanu, Timișoara, Editura de Vest, 1993.

¹⁷ Dumitru Nimigeanu, *Însemnările unui țăran deportat din Bucovina*, Prefață de Grigore Nandriș, București, Editura Vestala, Colecția „Documente revelatorii”, 2006.

din Bucovina, din Transilvania și de pretutindeni”: „Această carte este mărturia unui om despre pătimirea milioanei de ființe omenești smulse de la vetrele lor și deportate, pentru a fi distruse, departe de ochii lumii civilizate, în ghețurile Siberiei, în pustiurile Mongoliei, în pădurile sălbatice ale Uralilor sau în minele nopților eterne de moarte înceată din bazinul Donului”¹⁸.

Însemnările autorului din cele două capitole ale cărții, *Drumul în robie*, p. 23–113 și *Zori de libertate*, p. 115–157, precum și corespondența din *Anexe*, p. 161–172 se constituie într-un „document cutremurător de viață”, cuprinzând „un capitol de istorie care sângerează și azi ca o rană deschisă”¹⁹. Capitole din *Însemnările unui țaran deportat din Bucovina* se publică, totodată, în „America”, Cleveland–Ohio (1959), ziar al exilului românesc, care, după instaurarea comunismului în România, „a luptat contra sclaviei în care a fost târât poporul român”²⁰.

Nimigeanu, George L. Născut la 3 ianuarie 1938 în Tereblecea, județul Rădăuți. Fiul lui Leon și al Domnicăi Nimigeanu. Face școala primară și gimnaziul, în refugiu, în diferite localități din România: clasa I în comuna Jariștea, județul Vrancea (1945–1946); clasele II–VI, în comuna Grabați, județul Timiș (1946–1951).

În 1951, familia sa este deportată în Bărăgan, stabilindu-i-se domiciliu obligatoriu în satul Salcâmi, comuna Perișoru, județul Ialomița. Aici face clasa a VII-a.

Clasele a VIII-a și a IX-a le urmează la Liceul Teoretic din Fetești-Gară, învățământ fără frecvență, deoarece ca fiu de deportat nu avea dreptul să urmeze cursuri liceale de zi. De pe Bărăgan fugе la București, unde reușește al doilea pe listă la Liceul „Dimitrie Cantemir”. Prins de Miliție, este dus înapoi în Bărăgan și predat părinților, la Sfatul Popular, cu proces-verbal, sub amenințarea trimerii tatălui la Canal, în cazul repetării faptei. Face clasa a X-a la Liceul Teoretic din Cernavodă, astăzi Liceul „Anghel Saligny”, județul Constanța, curs de zi. Aici, după primul semestru, în 1956, este dat afară, din cauza „domiciliului obligatoriu” (D. O.), cu interdicția de a mai fi primit la cursuri. Merge personal la Ministerul Învățământului, unde obține direct de la ministrul de atunci aprobarea de a termina studiile liceale. Termină liceul în 1956.

Din cauza „domiciliului obligatoriu” nu-și poate continua studiile. Urmează stagiul militar la marină, cu durata de trei ani.

După lăsarea la vatră, este admis la Facultatea de Educație Fizică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. După primul an de studii este îndepărtat din facultate

¹⁸ Grigore Nandriș, *Să nu-i uităm!*, în volumul citat la nota 3, p. 19, 20.

¹⁹ Ștefan Munteanu, *Cuvânt introductiv la noua ediție*, p. 5.

²⁰ Florin Manolescu, *Enciclopedia exilului literar românesc, 1945–1989. Scriitori, reviste, instituții, organizații*, București, Editura Compania, 2003, p. 45, 47.

pe același motiv: D. O. la dosar. Reprimit la intervenția îndrumătorului de an. Absolvă facultatea, în 1965, ca șef de promoție pe țară.

După absolvirea facultății este profesor, director de cămin cultural, director de școală, metodist la Inspectoratul Școlar Județean Sibiu. Lucrarea sa de gradul didactic I este recomandată de I.C.E.F. București ca material bibliografic, deoarece prezintă o metodă modernă, activă, de organizare și desfășurare a lecției de educație fizică în vederea dezvoltării mai pregnante a calităților fizice ale elevilor în școala generală.

George L. Nimigeanu debutează în ziarul județean „Tribuna Sibiului”, în numărul din 3 august 1968, cu poemul *Vârste incandescente*. După această dată publică în diverse periodice: „Tribuna”, „Steaua”, „Apostrof”, „Poesis”, „Transilvania”, „Vatra”, „Târnavă”, „Astra”, „Orizont”, „Bucovina literară”, „Cafeneaua literară”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Dacia literară”, „Familia”, „Glasul Bucovinei” (Cernăuți), „Lucașul”, „Oglinda literară”, „România literară”, „Țara Fagilor”, „Plai românesc”, „Zorile Bucovinei” (Cernăuți), „Lucașul românesc” (Montreal-Canada), „Miorița noastră”(New York) ș. a. Este fondator al revistei „Caietele de la Mediaș”. Inițiator și organizator la Mediaș al acțiunii cultural-literare „Zilele revistelor culturale din Transilvania și Banat”.

George L. Nimigeanu debutează editorial cu volumul de versuri *Colinele singurătății*, Cuvânt-înainte de Ion Mircea, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1983. Aceștia îi urmează volumele de versuri: *Fotograf de ocazie*, Sibiu, Editura Transilvania, 1990; *Târgul de fluturi*, Târgu-Mureș, Casa de Editură „Mureș”, 1994; *Desene pe apă*, Sibiu, Editura „Transpres”, 1994; *Semne particulare*, Târgu-Mureș, Casa de Editură „Mureș”, 1995; *Ființa întrebării*, Cuvânt-înainte de Iulian Boldea, Târgu-Mureș, Casa de Editură „Ardealul”, 1996; *Viață de rezervă*, Cu un Cuvânt-înainte de Al. Cistelean, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 1998; *Pe streășina veacului*, Cu o Postfață de Adrian Dinu Rachieru, Timișoara, Editura „Augusta”, 1999; *Vinovat de sinceritate*, Cu un Cuvânt-înainte de Ion Roșioru, Timișoara, Editura „Augusta”, 2001; *Tămăduirea de sine*, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2002; *Semințele focului*, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2004; *Ale vieții sunt toate cuvintele*, Cu un Cuvânt-înainte de Cornel Moraru, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2005; *Aerul din cântecul pierdut*, Cu un Cuvânt-înainte de Iulian Boldea, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2006; *Pietre de râu pete de sânge*, Cu un Cuvânt-înainte de Ionel Popa, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2006; *Lumina de la început*, Cu un Cuvânt-înainte de Ionel Popa, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2006; *Jocul ocult al țărmlui cu marea*, Cu un Cuvânt-înainte de Adrian Dinu Rachieru, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2006; *Fața nevăzută a durerii*, Cu un Cuvânt-înainte de Dumitru-Mircea Buda, Târgu-Mureș, Editura „Ardealul”, 2006; *Întotdeauna viața pune întrebări*, Cu un Cuvânt-înainte de Cassian Maria Spiridon, Târgu-Mureș,

Editura „Ardealul”, 2007; *Noblețea tăcerii*, Cu un *Cuvânt-înainte* de Liviu Dorin Clement, Mediaș, Editura „Samuel”, 2008; *Zodia nedreptății*, Cu un *Cuvânt-înainte* de Dumitru-Mircea Buda, Mediaș, Editura „Samuel”, 2010.

George L. Nimigeanu este membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Mureș (din 1996), membru al Societății Scriitorilor Bucovineni (din 1996), membru colaborator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Quebec (ASRLQ), Canada (din 2008).

Activitatea literară a lui George L. Nimigeanu este răsplătită, de-a lungul timpului, cu mai multe premii, printre care: Premiul I al revistei „Transilvania” (1974), Premiul I al Festivalului „Lucian Blaga”, ediția I, Sebeș-Alba (1981), Premiul pentru Poezie al revistei „Miorița noastră”, New York (1998), Diploma de Excelență a Societății Scriitorilor Bucovineni, Suceava (2003), Premiul „Magna cum amicitie” al Zilelor revistei „Convorbiri literare”, Iași (2005), Premiul „Opera Omnia” al Filialei Mureș a Uniunii Scriitorilor din România, Târgu-Mureș (2007). Pentru prezența sa în viața publică, este Cetățean de Onoare al Municipiului Mediaș (2008)²¹.

Poetul refugiat și deportat în Bărăgan George L. Nimigeanu, într-un text cu titlu simbolic, publicat la Cernăuți, *Comuna migratoare*, trăiește acut și după cinci decenii sentimentul dezrădăcinării: „După o viață anapoda, trăită cu țărâita, cum zice o vorbă din bătrâni, am ajuns să nu știu din ce țară și din ce neam mă trag, nici ce limbă au vorbit și vorbesc părinții mei și nici în ce pământ își dorm somnul de veci moșii și strămoșii, care, de acolo de unde sunt, mă veghează cum veghează rădăcina pomului fructele de pe ramuri”. George L. Nimigeanu deapănă aici amintiri dulci-amare din satul natal Tereblecea, sat prin care însuși Dumnezeu ar fi trecut desculț cândva, sat rămas „după sârma ghimpată, rupt de neam și de țară, pe același pământ, sub același cer, dar în țară străină, după câte se arată, parcă pentru totdeauna”. Drama satului Tereblecea, „pribegind în alte legi și lumi străine” este drama tuturor satelor românești samavolnic acaparate de imperiul slavilor răsăriteni: „Jumătate de veac, mare cât un mileniu, a trecut cu tancurile lui roșii peste inima satului; bătrânii au devenit memorie, limba a început să-și uite cuvintele, bălbâindu-le cu accent străin în loc să le rostească răspicat și cu adâncimi de adevăr, credinței i s-au pus gratii la uși și ferestre, peste suflet s-au povârnit pietroaiele și lanțurile unei sclavii apocaliptice, între frate și soră, între tată și fiu, între mamă și dor, lacrima și sârma ghimpată devenind atotputernice. Ani în șir, decenii în șir, parcă veacuri, parcă milenii...”. Astăzi, când Bucovina „schizoidă” este prezentată lumii ca „model european”, când se asumă cu atâta ușurință noi „sacrificii istorice”, o altă Bucovină își trăiește, în paralel, cu un sentiment dureros,

²¹ Adrian Dinu Rachieru, *Poeți din Bucovina. Selecție, studiu introductiv și profiluri critice*, Timișoara, Editura Helicon, 1996, p. 297–299; Emil Satco, *op. cit.*, vol. I, p. 129–130. Vezi și ro.wikipedia.org/wiki/George_L._Nimigeanu -

drama abandonării și a condamnării ei la înstrăinare totală: „Bătrânii cad pe rând la rădăcinile veșniciei, vârstnicii n-au vreme de suflet și de limba neamului, din cauza grijilor, tinerii sunt pur și simplu furați de la trebile înalte de conștiință sau sunt mânați de frică pe unde nici nu gândești și într-un mod cu totul împotriva firii; iar intelectualitatea este ostracizată de-a dreptul, împotriva ei țesându-se cămășile de forță ale strâmbelor legi, făcute după chip și interes străin, intenționându-se ștergerea din conștiințe a adevărului despre origini, obiceiuri, tradiții, limbă, istorie și apartenența la românism”²².

De interes pentru tema în discuție aici este volumul *Zodia nedreptății*, 2010.

Poemele din acest volum – ca „spații ale memoriei” – „par holograme ale unui trecut traumatic, reprezentări ale unor tribulații interioare implicând patologia alienării și a incertitudinii identitare. În subteranele acestora – observă Dumitru-Mircea Buda – lucrează mecanica imperturbabilă a istoriei, a cărei intuiție aduce de îndată lirismul poetului medieșan la punctul de fierbere, creând unele dintre cele mai reușite pasaje vizionare ale cărții. [...] *Zodia nedreptății* [...] e un poem-fluviu în a cărui freatică paginația, titlurile și subtitlurile poemelor nu sunt decât indicații vagi ale unui relief de adâncime. Ele sunt reperele unei memorii torturate de agresiunea istoriei injuste și aberante”²³. Al doilea ciclu al volumului, *Amintiri dintr-o copilărie interzisă*, „pare să aibă pregnanța unui nucleu. E spațiul în care poetul aduce în primul rând imaginea holografică, vividă, a familiei, figura Mamei și a Tatălui, refăcând o mitologie deopotrivă orfică și cosmogonică. Copilăria interzisă pe care George L. Nimigeanu o explorează e un Eden incendiat, prefăcut în Infern de istoria nedreaptă. De altfel, tocmai această ambiguitate a trecutului, a memoriei lui, această coincidență a contrariilor e exploatată de poemele lui Nimigeanu, care reconstruiesc o geografie apocaliptică, memoria revizitând, de fapt, înfrigurată, agonia unei lumi. Poemele sunt localizate cu precizie, ceea ce denotă o nostalgie recuperatoare, speranța că expierea în poem a traumei ar putea recuceri originea în paradisiacul ei”²⁴.

Dintre poemele publicate în periodice, construite în aceeași poetică inconfundabilă, *Scrisoare din Bucovina* se întrupează din datini și povestirile străbunilor, iluminând vechi cărări ale „eternei reîntoarceri”, lângă izvorul fremătând al dorului, „primenit”, ritualic, în sufletul său de copil: „Sunt iar în Bucovina... și mi-e bine!... / Lumina din colinde ninge... lin... / Mi-e sufletul pahar celest cu vin... / toastând în pragul anului ce vine... // Cu noime vechi mă dăruie ninsoarea... / Mi-aud

²² „Țara Fagilor”. Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni, V, Cernăuți–Târgu-Mureș, 1996, p. 118–121.

²³ Dumitru-Mircea Buda, *Cuvânt-înainte* la volumul *Zodia nedreptății*, Mediaș, Editura „Samuel”, 2010, p. 5.

²⁴ *Ibidem*, p. 8.

străbunii povestind... bătrâni... / Visează-n mine sfintele țărâni, / iluminând pierdutelor cărarea... // Copil, m-ascund în datini!... Albul pur / dezleagă-n rosturi largurile Firii, / izvor înmugurind nemărginirii / și-nchipuindu-i dorului contur... // Și-aud – la geamul sufletului meu – / precum demult: «primiți cu plugușorul?»... / Și-n suflet saltă, primentit, Izvorul... / Cu... inima... copil fiind și eu...»²⁵.

Oțel-Petrescu, Aspasia. Născută la 26 noiembrie/9 decembrie 1923 în Cotul Ostriței-Cernăuți în familia unor învățători²⁶. Studii în comuna Ghizdita-Fântânele, județul Soroca, Bălți și la Liceul Ortodox „Elena Doamna” din Cernăuți, între anii 1936 și 1944. Refugiată, împreună cu familia, la 18 martie 1944, la Șugag, județul Alba. Bacalaureatul la Orăștie, în 1944, sub bombardamente. Studentă la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Cluj (1944–1948). Dactilografă la Centrul de Studii și Cercetări Transilvane, condus de profesorul academician Silviu Dragomir (1946–1948). Participantă la manifestațiile studențești de la Cluj, din 9–10 mai 1946. Ultima secretară a Societății Studențești „Junimea”, reînființată la Cluj de către studenții bucovineni. Membră în Societatea „Frăția Ortodoxă Română Studențească” (F.O.R.S.), în cadrul căreia susține conferințe, cea mai importantă fiind *Iisus în poezia românească* (1947). Arestată în timpul sesiunii de examene, la 9 iulie 1948, la Șugag-Bârsana, pe Valea Frumoasei. Bătuță cu cruzime la Alba Iulia și Cluj. Anchetată la Cluj în „lotul Centrului Studențesc Cluj” și condamnată la 10 ani de temniță grea și patru ani de degradare civică, pentru „crimă de uneltire împotriva ordinii sociale”, „ajutor și activitate legionară nedovedită” (!), prin sentința Tribunalului Militar din 27 aprilie 1949, pronunțată în sâmbăta Paștelui. Trece prin penitenciarele Mislea, Dumbrăveni, Miercurea Ciuc, Jilava, Botoșani și Arad, având peste tot o atitudine demnă și ajutându-și colegile de suferință. Pusă în libertate la 14 iulie 1962. Stabilită în orașul Roman, unde lucrează pe un post de contabil într-o cooperativă, până în 1980, când se pensionează. Căsătorită în 1964 cu Ilie-Alexandru Petrescu, fost profesor de contabilitate la Liceul Comercial din Roman, desființat de regimul comunist. În această perioadă încearcă să-și refacă studiile, însă nu-i sunt validate examenele și i se atrage atenția că nu va putea deveni profesoară din cauza cazierului. Anchetată în repetate rânduri (1983, 1987 și 1989), percheziționată sever la

²⁵ Confer „Vatra veche”, Târgu-Mureș, anul IV, nr. 12 (48), decembrie 2012, p. 22. Poemele de aici, *Decembrie, Poveste de iarnă, Seară de Crăciun, Scrisoare din Bucovina, Iarnă la Sâmbăta de Sus, Ninge-n Ardeal*, alcătuiesc un adevărat ciclu, sub titlul general *Sărbătorile de iarnă*.

²⁶ „Și părinții mei au fost învățători – mărturisește Aspasia Oțel-Petrescu –, luminători ai satului bucovinean până la refugiu, iar pe o fotografie a mamei mele se află prima promoție de învățătoare românce, unde absolventele au în mijlocul lor pe dirigintele lor, profesorul George Tofan, un mare făuritor de cadre dascălești”. Corespondență din Roman, 6 martie 2010, către noi. Arhiva familiei Vasile I. Schipor.

domiciliu în 1983. Autoarea cărții *Strigat-am către Tine, Doamne*, tipărită în anul 2000 și retipărită în 2004, o impresionantă reconstituire memorialistică a anilor din studenție și detenția sa politică. Alte lucrări: *Crucea de la Miercurea Ciuc și Paraclisul „Nașterea Maicii Domnului” de la Mislea*, *Adusu-mi-am aminte* (memorii), *A fost odată...* (povești pentru copii), cronici, recenzii, evocări publicate în periodice locale și centrale²⁷. Aspasia Oțel-Petrescu este editorul cărții altui bucovinean, Victor Leahu, vărul său, „*Starțun*”. *Între temniță și veșnicie* (2006).

O mărturisire memorabilă despre supraviețuirea nu numai în spațiul concentraționar, ci și în universul penitenciar al regimului comunist o găsim în cartea Aspaziei Oțel-Petrescu – „o conștiință excepțională, dublată de har scriitoricesc”: „M-am gândit de multe ori cum a fost posibil să supraviețuim Calvarului. Închise în spații strâmte, supuse unui regim de exterminare, fiind obligate să ne cunoaștem până la saturație toate limitele, noi, totuși, nu ne-am sfâșiat între noi și nu ne-am pierdut mințile, pentru că am descoperit puterea rugăciunii și am luptat să ne însușim treptele dragostei. A fost o adevărată revelație pentru mine când, peste ani, am aflat, sintetizate în mod magistral, aceste trepte care ne-au ajutat nu numai să ne suportăm, ci să ne iubim, cunoscându-ne așa cum eram, cu bune și rele.

Îmi pare rău că nu-mi amintesc autorul comentariului, era, cred, o predică, am ascultat-o la Vocea Americii într-un moment de mare secetă sufletească. Am reținut-o în datele ei esențiale, mi-a adus bucurie, lumină și claritate față de viața de temniță. Nu mă pot abține să n-o reproduc în rezumat, așa cum a reținut-o memoria mea. Se intitula *Cele douăsprezece culori ale dragostei* și demonstra care este caracterul *dragostei agape*, așa cum se evidențiază în [*Întâia epistolă a lui Pavel către corinteni*], capitolul XIII, 1–13 [din *Noul Testament*].

1) *Răbdarea*. Dragostea este îndelung răbdătoare. Răbdătoare cu tine însuși, răbdătoare cu aproapele tău. Dragostea te șlefuieste, îți formează caracterul. Lucrarea aceasta cere răbdare.

2) *Bunătatea*. Dragostea este plină de bunătate. Nu umilește, nu lovește, nu aduce nefericire, nu îndurerează, nu este dură. Ai atâta bunătate câtă dorință ai să aduci fericire.

3) *Bucuria*. Dragostea nu pizmuiește, se bucură pentru calitățile și succesele aproapelui, se bucură pentru el, se bucură de prezența lui. Total lipsită de invidie, compătimizește pe cei care nu se pot bucura.

4) *Modestia*. Dragostea nu se laudă pe sine. Se bucură în tăcere, în adâncul inimii. Bogăția lăuntrică este atât de mare că nu are nevoie de laudă.

²⁷ Vasile I. Schipor, *Bucovineni în spațiul concentraționar al regimului comunist*, în „Analele Bucovinei”, anul XIII, nr. 2 (27) [iulie–decembrie] 2006, p. 586–587.

5) *Umilința (Smerenia)*. Dragostea nu se umflă de mândrie. Nu detronează, nu calcă în picioare, nu disprețuiește. Dorește grandoarea aproapelui. Acceptă locul său în ierarhia creației, nu se ridică mai sus decât este locul său. Nu disprețuiește pe cel slab, îl ajută.

6) *Politețea*. Dragostea nu se poartă necuviincios. Nu este vulgară, are stil, îi plac manierele alese, respinge mojicia, alege tot ce este frumos, delicat, sensibil. Este cuviincioasă în aspect, în vorbire, în comportare. Are maniere chiar și față de cei ce lovesc.

7) *Altruismul*. Dragostea nu caută folosul său. Nu cere, dăruiește. Nu caută cât obține, ci cât poate dăruia. Lipsa de dragoste duce la egoism, ultima consecință a lipsei de dragoste este *homo homini lupus*.

8) *Stăpânirea de sine*. Dragostea este calmă, nu se mânie. Mânia blochează discernământul. Spiritul blocat se face glas al diavolului, care vorbește prin cel mâniat cu cuvinte necugetate, grele, ucigătoare. Dragostea nu este iute din fire, nu-și permite nervozitatea.

9) *Gândirea curată*. Dragostea nu se gândește la rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Are toate intențiile curate, lipsite de câștig. E în afară de orice minciună. Când ai gânduri necurate în legătură cu aproapele, nu gândi să te lupți să le alungi, ci caută să acumulezi dragoste.

10) *Discreția*. Dragostea acoperă totul. Nu vrea să rănească, ci să refacă. Vorbirea de rău este o asasinare a caracterului dragostei. Demascarea vine de la diavol.

11) *Optimismul creator*. Dragostea crede totul și speră totul. Dragostea crede în înălțare și speră până ce visul cel bun se împlinește. Speranța dă avânt și putere. Când nu mai crezi și nu mai speri, e semn sigur că nu mai iubești. Ești creativ cât timp ai dragoste. Fără dragoste, distrugi.

12) *Jertfa*. Ca să atingi perfecțiunea dragostei, trebuie să jertfești. Trebuie să-ți iei Crucea în spate, ca să urci Calvarul, cu toate consecințele lui. Dăruind totul și pe tine însuși, obții dragostea jertfitoare, dragostea agape, singura care te împlinește, te face desăvârșit.

Privind trecutul nostru de veterane ale temnițelor comuniste, constat că, încetul cu încetul, am reușit să ne însușim câte ceva din aceste minunate culori ale dragostei. Salvarea noastră a fost descoperirea că numai prin culorile dragostei se poate supraviețui în universul concentraționar. Acesta este marele miracol al supraviețuirii noastre. Nu ne-a fost ușor, am căzut și ne-am ridicat și iar am căzut, dar, până la urmă, am izbutit. Toiagul nostru a fost rugăciunea. Ne-am rugat în comun și ne-am rugat în parte. Ne-am rugat pentru toți ai noștri, pentru prieteni și pentru dușmani, și ne-am

rugat, mai ales, să nu ne părăsească cele trei mari virtuți: credința, speranța și iubirea. Mai ales iubirea”²⁸.

Mărturisirea bucovinencei Aspazia Oțel-Petrescu reprezintă un cod al supraviețuirii în spațiul concentraționar și în universul penitenciar deopotrivă și, în același timp, un „model cultural” al trăirii într-un secol violent, opus „agresiunii comuniste” și având corespondent doar în celebra frescă de la Sucevița, ce reprezintă „scara virtuților”²⁹.

Volumul *Adusu-mi-am aminte*, Roman, Rovimed Publishers, 2007, cuprinde memorialistică, acoperind în fluxurile memoriei mai bine de o jumătate de secol. Pe lângă mărturiile-document referitoare la detenția sa politică, oameni, locuri și etologie umană din universul carceral, valoroase sunt paginile referitoare la copilăria și adolescența sa petrecute în Bucovina și Basarabia: *Puiul de leandru*, p. 32–41; *Casa noastră din Basarabia, convorbiri cu coana Mărguța*, p. 51–54; *Liceul meu și ispășirea mea*, p. 77–94; *Satul meu natal, legendă și mit*, p. 120–129; *Un hram cu meri înfloriți*, p. 134–150; *Bădia Moisoii, fratele meu și satul său natal, Mihalcea Dubova*, p. 168–182. Evocând universul copilăriei și adolescenței sale, Aspasia Oțel-Petrescu are convingerea, la fel ca Mircea Eliade, că „orice pământ natal alcătuiește o geografie sacră”. Fotografii de epocă și versurile transcrise din diverși autori aduc un plus de frumusețe discursului cald-evocator, ca în cazul *Baladei* lui Nicolae Dabija: „Cât trăim pe-acest pământ / Mai avem un lucru sfânt: / O câmpie, un sat natal, / O clopotniță pe deal. // Cât avem o țară sfântă / Și un nai, care mai cântă, / Cât părinții vii ne sunt – / Mai există ceva sfânt. // Cât pădurile ne dor / Și avem un viitor, / Cât trecutu-l ținem minte – / Mai există lucruri sfinte. // Cât lucefărul răsare / Și în cer e sărbătoare, / Și e pace pe pământ – / Mai există ceva sfânt. // Cât avem un sat, departe / Și un grai ce n-are moarte, / Cât ai cui zice «părinte!» – / Mai există lucruri sfinte. // Cât durea-nevor izvoare / Ori un cântec ce dispare, / Cât mai avem ceva sfânt – / Vom trăi pe-acest pământ” (p. 122).

În același registru tematic se înscrie și volumul *A fost odată*, București, f. ed., 2011, 776 p., autoarea propunându-și să răspundă aici la întrebările stăruitoare ale unor tineri de astăzi: „Cum a fost viața generației mele? Cum arătau acele vremuri

²⁸ Aspazia Oțel-Petrescu, *Strigat-am către Tine, Doamne...*, Cu o prefață, *Un nume pentru eternitate*, de Ion Coja, Ediția a II-a, Botoșani, Editura Axa, 2004, p. 356–358.

²⁹ În Bucovina niciuna din lucrările biobibliografice elaborate și publicate la Suceava, după evenimentele din 1989, nu o menționează pe Aspasia Oțel-Petrescu. Pe lângă documentarul citat mai sus, noi facem trimitere la cartea sa *Strigat-am către Tine, Doamne...* și la modelul său de trăire a destinului în studiul *Destinul unui gen vitreg. Memorialistica bucovineană consacrată spațiului concentraționar al regimului comunist*, publicat în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XIV, nr. 2 (29), iulie–decembrie 2007, p. 538–540.

îndepărtate despre care bunicii povestesc cu atâta nostalgie? În ce constă farmecul tradițiilor de atunci, ce le diferențiază de prezent?” (p. 3) Sumarul cărții cuprinde, astfel, în cele trei părți ale sale un bogat și divers material, de interes și pentru cunoașterea istorică privind Bucovina: memorialistică, evocări, medalioane, comentarii, corespondență, versuri de o mare varietate retorico-stilistică (balade, legende, colinde, pasteluri, cântece, sonete, poeme, catrene, elegii), multe dintre acestea fiind inedite. Și textele de aici se disting prin marea bogăție de date și informații referitoare la câteva teme învecinate: evenimente și situații-limită (războiul, ocuparea Bucovinei și Basarabiei de către sovietici, în 1940 și 1944, refugiul, strămutarea, deportarea, detenția politică), destine marcate dramatic de istorie, etologie umană, ethos românesc etc. Multe pagini frumoase de aici „găzduiesc” autori diverși, mai puțin sau chiar deloc cunoscuți astăzi, în Bucovina (versuri, proză).

Pivin, Gheorghe. Născut la 1 noiembrie 1922 în Horecea-Cernăuți. Tatăl său, Dumitru, combatant în Primul Război Mondial, primar în Horecea, „păstrător de obiceiuri și tradiții populare, ținea la cuvântul dat și la demnitatea sa de om și de bun român”. Mama sa, Maria, era rudă cu Zaharia Voronca, prietenul lui Ciprian Porumbescu. Studii la Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți. În timpul primei ocupații sovietice (1940–1941), părinții îi sunt deportați în noaptea de 13/14 iunie 1941 și mor de foame în Siberia. Refugiat. După terminarea liceului, participă la eliberarea Ardealului de Nord, ca elev al Școlii Militare de Ofițeri din Radna. Se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Iași. Arestat în noaptea de 14 spre 15 mai 1948. Pus în lanțuri, împreună cu Neculai Popa, anchetat și torturat la Siguranța din Piatra-Neamț, unde a încercat să se sinucidă, tăindu-și venele. Condamnat la 20 de ani muncă silnică, pentru „crimă de uneltire împotriva statului”. Trece prin penitenciarele Jilava, Aiud, Pitești și lagărele de muncă de la minele de plumb Baia Sprie și Valea Nistrului. Este pus în libertate în 1963, fixându-i-se domiciliu obligatoriu în județul Bacău. Se căsătorește în comuna Gârleni. Profesor, pentru un scurt timp, la Școala Generală din Tazlău-Neamț. Metodist la Centrul de Librării și Difuzarea Cărții (C.L.D.C.) Bacău, librar în Gara Bacău. În 1965, se întoarce în vizită la Horecea-Cernăuți, unde revine o dată pe an și după 1989. Poet și prozator talentat, publică în „Revista Bucovinei” de la Cernăuți, semnând cu pseudonimul George Pivin-Leandru. Intelectual cu o vastă cultură filosofică, literară, muzicală³⁰. Astăzi uitat, pe nedrept, în Bucovina, unde nu-l menționează nimeni. Despre tragismul vieții din „captivitatea roșie”, George Pivin-Leandru scrie: „Călăii veacului bolșevic ne-au urmărit, ne-au prins și ne-au aruncat după zăbrele. Au surpat beznele iadului peste noi

³⁰ Aspazia Oțel Petrescu, *Pivin D. George-Leandru. Date biografice*, manuscris inedit, datat 20 iunie 2006.

și ne-au amestecat cu șobolani și libărci. Bătăi, frig și foame mușcau din carnea noastră. Și asta nu o zi, o lună sau un an, ci zeci de ani. Martirajul era atât de îngrozitor, încât îmi vine greu să-l descriu. Depășește cu mult martirajul primilor creștini, prin durata și cruzimea sa, spre a ucide nu numai trupul, ci și sufletul. Dacă zidurile ar fi înregistrat plânsul, vaietele celor schingiuiți, ar fi fost cea mai teribilă simfonie a groazei”. Moare la 18 aprilie 1995³¹.

Rein, Johann (Hans). Născut la 25 iunie 1894 în Frătăuții Vechi. Școala primară evanghelică din satul natal, cursurile Gimnasiului Superior de Stat din Rădăuți, absolvent promoția 1914. Combatant în Primul Război Mondial. Studii de Teologie la Viena. În 1920 se căsătorește cu învățătoarea Hermine Germann. După promovarea examenelor la Viena (1922) și Sibiu (1923), devine pastor la Hliboca. La 17 mai 1925, este ales paroh la Rădăuți. Alegerea sa este contestată, însă, de către autoritatea bisericească, întrucât nu avea trei ani vechime, cum prevedea statutul. În 1927 este din nou ales paroh la Rădăuți, cu 399 de voturi din 403 voturi exprimate. Alegerea este, de data aceasta, confirmată de către autoritatea bisericească și instalarea în parohie se face de către parohul de Cernăuți, dr. Arz. Senior, judecător instructor la Comisia disciplinară pentru preoții și învățătorii evanghelici din Bucovina. După ocuparea părții de nord a Bucovinei de către trupele sovietice (1940), este numit de către Consistoriul regional din Sibiu decan pentru partea de sud a Bucovinei, la 1 august 1940.

După repatriere (toamna anului 1940), este încorporat în armata germană. Cade prizonier, pe Frontul de Răsărit. La 11 aprilie 1949, se întoarce din prizonieratul petrecut în lagărele sovietice la familia sa, refugiată în Ihringhausen. În 1950 intră în serviciul Bisericii evanghelice din Palatinat, slujind ca preot în Edenkoben. De la 1 decembrie 1951 este paroh în Gönnheim și Friedelsheim. Trece la Domnul, la 1 august 1956, în Ludwigshafen am Rhein și este înmormântat în cimitirul din Gönnheim³².

³¹ Ilie Pivin, *Mă doare trecutul ca o rană deschisă*, în „Țara Fagilor”. Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovineni, VII, Cernăuți–Târgu-Mureș, 1998, p. 138–141; Petru C. Baciuc, *Gh. Pivin-Leandru*, în „Crezul nostru”, revistă de atitudine românească, Bacău, anul I, nr. 10, octombrie 2000, p. 6; Aspazia Oțel-Petrescu, *Cuvânt de reculegere pentru fratele Leandru*, în volumul *Strigat-am către Tine, Doamne...*, Ediția a II-a, Botoșani, Editura Axa, 2004, p. 429–431; Cicerone Ionițoiu, *op. cit.*, VIII (P–Q), 2006, p. 252. În Bucovina nu-l găsim consemnat în niciuna din lucrările biobibliografice elaborate și publicate la Suceava. Noi îl consemnăm în documentarul *Bucovineni în spațiul concentraționar al regimului comunist*, publicat în „Analele Bucovinei”, anul XIII, nr. 2 (27) [iulie–decembrie] 2006, p. 592–593.

³² Franz Wiszniowski, *Radautz die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, Waiblingen, W. Eisele Inh. Täuber jun., 1966, p. 110–111; Edgar, Müller, *Die evangelischen Gemeinden in der Bukowina, Aufbau und Ende* (II. Teil), 1972, p. 79–80; Kurt, Rein, Waldemar, Radmacher, *Fratautzer Heimatbuch*, München, Verlag „Der Süddeutsches”, 2005, p. 399–402.

Scherf (Schaerf), Izyu. Născut în 1913, la Cernăuți. Întreaga lui tinerețe și maturitate sunt legate intim de lumea artei. La Cernăuți, participă la expozițiile tinerilor evrei, organizate în 1935 și 1936. Aici ilustrează placheta lui Hersh Segal *Six Lullabies*, publicată în 1939. În timpul celei de al Doilea Război Mondial îl găsim înrolat în Armata Roșie, activând în regiunea Uralilor. Revine la Cernăuți, apoi se mută împreună cu familia sa la Iași, unde lucrează ca desenator la Teatrul Național Evreesc. Ulterior se transferă la București, lucrând tot ca desenator la Teatrul Evreesc de Stat și în media vremii.

În 1974, Izyu Scherf emigrează în Israel.

Se stinge din viață, în 1995, în Rehovot, lăsând posterității o bogată colecție de picturi pe teme iudaice, dar și pe teme care prezintă viața evreilor din Bucovina³³.

Din creația lui Izyu Scherf, mai cunoscute oarecum, într-un cerc restrâns, sunt lucrările: *Amintiri din copilărie. Cernăuți, Bucovina 1956, Bistrița, Munții Carpați, Vatra Dornei, Floarea-soarelui, Câmpulung A, Câmpulung B, Jaffa, Rehovot, Flori*, precum și ilustrațiile de carte *Purim. Evreul Mordechai, Ilustrație la volumul „Povestiri” de Shalom Aleichem 1 și 2 etc.*³⁴.

Stoleru, Vasile. Născut la 30 ianuarie 1907 în comuna Davideni, județul Storojineț. Fiul lui Ilie și al Mariei Stoleru. Studii la școala primară din Davideni și, cu întrerupere, la Liceul „Regele Ferdinand I” din Storojineț. Bacalaureat în 1929. Învățător în comuna natală, în perioada când și-a întrerupt studiile liceale pentru a-și întreține fratele. Cursuri universitare la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1929–1934). Licențiat în Teologie, la 6 iulie 1934, cu teza *Tratarea pastorală a săracilor*. Membru activ al Societății studențești „Dacia”. Căsătorit, la 14 ianuarie 1934, cu Viola Păuș, fiica cântărețului bisericesc din comuna Budeniț. Hirotonit preot ajutor pe seama parohiei din Botoșenița, județul Rădăuți, unde funcționează până în 1935. În 1935 se stabilește la Budeniț, județul Storojineț. În 1940, este transferat la parohia Carapciu pe Siret, de unde, în luna iunie, la invazia sovietică, se refugiază la Mitocul Dragomirnei. Revine la Carapciu pe Ceremuș în iulie 1941 și funcționează aici până în martie 1944. Împreună cu familia se refugiază la Avrig, județul Sibiu, până în 1945, când ocupă un post de coslujitor la Ițcani-Suceava (1945–1946). După un an, când slujește la Drăgoești, se stabilește la Bălăceana ca preot paroh. Arestat în noaptea de 15 spre 16 iulie 1959 și depus la închisoarea M. A. I. din Suceava. I se percheziționează locuința, este interogat, până în 22 octombrie 1959,

³³ Conf. yiddish.haifa.ac.il/tmr/tmr10/tmr10012.htm

³⁴ Izyu Scherf nu este menționat nicăieri în lucrările biobibliografice din Bucovina. Noi facem referiri la viața și creația sa artistică, pentru prima dată în Bucovina, în studiul *Valorificarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei. Libertate, oportunități și constrângeri*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVII, nr. 1 (34), ianuarie–iunie 2010, p. 223–259.

în legătură cu „activitatea [sa] dușmănoasă la adresa R.P.R.” și a regimului: desfășurarea de „activități cu caracter legionar” – împrejmuirea cimitirului comunal, plantarea de pomi în grădina bisericii, pregătirea bisericii pentru sfințirea oficiată de mitropolitul Sebastian Rusan, la 3 iunie 1951, sfințirea unei fântâni, oficierea de slujbe pentru pomenirea morților (parastase), ținerea unor predici privind rânduiala muncilor agricole și respectarea sărbătorilor creștine (părintele i-ar fi îndemnat pe oameni să nu meargă „în anumite sărbători la arat și însămânțat”, afirmând că „omul seamănă toată săptămâna pe ogor, iar duminica și în alte sărbători trebuie să semene în biserică”). Condamnat, la 22 octombrie 1959, de către Tribunalul Militar Suceava, în deplasare la Botoșani, prin sentința nr. 603, la 10 ani de muncă silnică, 7 ani degradare civică și confiscarea averii personale, pentru „crimă de uneltire contra ordinii sociale”. La 2 decembrie 1959, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a, prin decizia nr. 2961, respinge cererea de recurs a părintelui Vasile Stoleru ca nefondată. După pronunțarea condamnării definitive, preotul bucovinean Vasile Stoleru trece prin penitenciarele Botoșani, Jilava și Aiud, fiind supus regimului de exterminare, deși era bolnav, suferind de o „maladie ulceroasă”, potrivit certificatului medical din 18 iulie 1959. La 10 decembrie 1960, „deținutul contrarevoluționar” Vasile Stoleru este internat în spitalul formațiunii 0622 Aiud, unde moare la 12 decembrie 1960³⁵. În Bucovina nu-l găsim consemnat în niciuna din lucrările biobibliografice elaborate și publicate la Suceava. Noi îl consemnăm în documentarul *Elitele bisericilor tradiționale din Bucovina, 1940–1989*³⁶. Drama familiei preotului bucovinean Vasile Stoleru este povestită de Silvia Topolnițchi, una dintre fiicele sale³⁷ și este ilustrativă pentru destinul multor familii de preoți din România postbelică (soțiile îndepărtate din

³⁵ Conf. Ștefan Iloaie, Paul Caravia, Virgiliu Șt. Constantinescu, *Mărturisitori de după gratii. Slujitori ai Bisericii în temnițele comuniste*, p. 74; Cicerone Ionițoiu, *Cartea de Aur a rezistenței românești împotriva comunismului*, vol. I, p. 154; Vasile Manea, Cicerone Ionițoiu, *Martiri și mărturisitori ai Bisericii din România (1948–1989)*. *Biserica Ortodoxă*, p. 165; Vasile Manea, *Preoți ortodocși în închisorile comuniste*, Cu o prefață semnată de Î.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, [Cluj-Napoca], Editura Patmos, 2000, p. 207; Adrian Nicolae Petcu, *Părintele Vasile Stoleru – un martir al Bisericii bucovinene*, în „Rost”, București, anul III, nr. 12 (34), decembrie 2005, p. 54–56. Vezi și Dorin Dobricu, *op. cit.*, p. 84; *Martiri pentru Hristos, din România, în perioada regimului comunist*, Tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, a Înalt Prea Sfințitului Ioan Robu, Arhiepiscop și Mitropolit Romano-Catolic de București și a Excelenței Sale Dr. Cristoph Klein, Episcop al Bisericii Evanghelice C. A. din România, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2007, p. 666–670. Articolul de aici este semnat de Adrian Nicolae Petcu, consilier principal, Direcția de Cercetare a CNSAS.

³⁶ Vasile I. Schipor, *Elitele bisericilor tradiționale din Bucovina, 1940–1989*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XV, nr. 2 (31), iulie–decembrie 2008, p. 557–558.

³⁷ Vezi Elena Savciuc, *Refugiații din Bucovina. Povești de viață în și după refugiu*, p. 4.

serviciu, copiii fără drept la bursă de studii și chiar exmatriculați, persecutarea politică și marginalizarea lor socială).

Șesan, Milan-Pavel. Născut la 23 aprilie 1910 în Cernăuți. Este al doilea copil al profesorului universitar Valerian Șesan (1878–1940) și al Bojenei-Maria, născută Nemec, cântăreață de operă și scriitoare, originară din Cehia (Praga). Își face studiile primare la Praga și Cernăuți, liceul la Cernăuți și, tot aici, urmează cursurile facultății de Teologie, trecându-și examenul de licență cu „distingție” în 1932. Între anii 1932 și 1935 studiază la Facultatea de Filosofie a Universității Caroline din Praga. Aici obține doctoratul în istorie și filosofie. Întors în țară, este, pe rând, lector de limba cehă la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Cernăuți (1935–1936), asistent și profesor la Facultatea de Teologie (începând cu 1936).

La începutul lunii iulie 1940, părintele profesor Milan-Pavel Șesan pleacă în primul refugiu, stabilindu-se vremelnic la București. Revine în toamna anului 1941 la Cernăuți în casa din Str. Mihai Viteazul, nr. 16, care nu a fost devalizată de trupele sovietice de ocupație. Al doilea refugiu începe la 25 martie 1944, după Sfânta Liturghie de Bunavestire, când pierde aproape tot: o bibliotecă impresionantă, moștenită de la tatăl său, Valerian, mobilă, obiecte din casă, îmbrăcăminte. În acest ceas greu al vieții sale, părintele Șesan face eforturi mari pentru a-și slava cel mai bun prieten al său, mașina de scris, un „Consul” miniatural, cu care a lucrat până la sfârșitul vieții. Tot ce a scris părintele Milan-Pavel Șesan, după 1944, a cunoscut lucrarea acestei mașini, salvată cu multă trudă și riscuri. Primul popas îl face la Suceava, unde se refugiaseră mai mulți bucovineni, și unde se afla în refugiu Facultatea de Teologie și Mitropolia Bucovinei, sub denumirea de Mitropolia Bucovinei de Sud, condusă de mitropolitul Tit Simeonia. Aici părintele Șesan este director al Institutului de Istorie de pe lângă Facultatea de Teologie din Suceava (1946–1948).

În această perioadă, mulți profesori universitari și colegi ai părintelui din Cernăuți preferă, însă, să se retragă mai departe de noua graniță cu U.R.S.S., alegând zone mai puțin primejdioase. Astfel, orașul Râmnicu Vâlcea devine un puternic centru cultural bucovinean, unde își desfășoară activitatea profesorul universitar Leca Morariu, împreună cu tânărul său asistent Traian Cantemir, de la Facultatea de Litere, profesorul Alexandru Ieșean, de la Facultatea de Filosofie, și alții. În scurt timp, se stabilește aici și părintele Milan-Pavel Șesan, în casa avocatului Gheorghe Vlădescu, din Str. Traian, nr. 191 bis. Profesorul Milan face o vreme naveta Râmnicu Vâlcea–Suceava în condițiile primejdioase ale acestor ani de ocupație sovietică. La 10 decembrie 1948, familia Șesan se stabilește la Sibiu, în Str. Mitropoliei, nr. 12, în apartamentul rămas de la prof. Emilian Vasilescu, care se mutase între timp la București. Aici părintele Șesan este profesor la Catedra de Istorie Bisericească Universală de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu (1948–1980).

Părintele profesor Milan-Pavel Șesan desfășoară o bogată activitate științifică materializată în peste 3 000 de lucrări (cursuri universitare, referate, articole, recenzii și note) publicate în volume și în diferite reviste din țară și străinătate: „Candela”, „Materiale arheologice”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, „Ortodoxia”, „Mitropolia Ardealului”, „Mitropolia Banatului”, „Telegraful român”, „Byzantinoslavica” și „Hlas Pravoslavi” (Praga), „Neue Zeit” (Berlin), „Ostkirchliche Studien” (Wurzburg), „Kirche im Osten” (Göttingen), „Jurge Kirschen” (Bremen), „Presence Orthodoxe” (Paris). În studiile sale, Milan Șesan tratează teme diverse: primele traduceri în limba română ale Bibliei, istoria teologiei ortodoxe, ortodoxia în trecutul Europei Centrale, vechimea creștinismului în spațiul carpatic, nașterea ideii papale, creștinismul la slavi³⁸.

Prin acest ultim „ostenitor al scrisului”³⁹, „model al cărturarului desăvârșit”, familia Șesan se întoarce în sfântul pământ românesc al Transilvaniei după două secole, timp în care, din „marea bogăție a depozitului său regenerativ, inepuizabil” de energii sufletești, a făcut să iasă la lumină în Bucovina istorică „frumuseți și valori spirituale durabile, ajunse începuturi de lumină națională”⁴⁰. Părintele profesor Milan-Pavel Șesan se stinge din viață la 7 iunie 1981 în Sibiu.

Tonenchi, Ioan. Născut în anul 1930 în localitatea Davideni, județul Storojineț. Fiul lui Constantin și al Aspasiei, originară din satul învecinat Cireș. Face școala primară în Davideni (1936–1941). După ocuparea părții de nord a Bucovinei de către sovietici, este obligat să repete clasa a IV-a, cu o învățătoare nouă, rusoaică. Din 1942 își continuă studiile la Liceul „Regele Ferdinand I” din Storojineț.

Refugiat, la 26 martie 1944. „Era în mijlocul lunii martie – povestește după război Ioan Tonenchi –, nu mult după sosirea mea acasă de la Storojineț. De la Prefectură venise ordin la Primărie să se pregătească oamenii de evacuare, căci rușii erau pe aproape și în câteva zile frontul ajungea din nou în Bucovina. Mama, săraca, singură, era speriată. Tata, la plecare, i-a zis că dacă vin rușii să ia copiii și să plece,

³⁸ Emil Satco, Ioan Pînzar, *Personalități bucovinene. Dicționar*, vol. VIII, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” – Fundația Culturală a Bucovinei, 1997, p. 172–173.

³⁹ Filip Țopa, *Povestea Bucovinei*, vol. III, manuscris, București, 1984, p. 62.

⁴⁰ Teodor Tanco, *Lumea transilvană a lui Ion Creangă. Excurs istorico-literar*, Cuvânt introductiv de Petru Rezuș, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1989, p. 29. Pentru mai multe informații, vezi Vasile I. Schipor, *Maramureșeni în viața culturală a Bucovinei*. [Familia Șesan], în volumul colectiv *Maramureș – vatră de istorie milenară*, Cluj-Napoca, Editura „Dragoș Vodă”, 1998, p. 341–346; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, p. 454–455; Ciprian Bâra, *Teologul Milan-Pavel Șesan, modelul cărturarului desăvârșit*, în „Lumina”, primul cotidian creștin din România, 5 aprilie 2008, ediția online pentru Moldova, conf. www.ziarullumina.ro/articole/1145;...Milan-Pavel-Șesan... –. Pentru mai multe informații de specialitate și activitatea sa din refugiu, vezi, printre altele, *Dicționarul teologilor români*, conf. biserica.org/WhosWho/DTR/S/MilanPavelSesan.html -

pentru că am văzut o dată ce înseamnă să fii sub stăpânire rusească. [...] Am primit de la Primărie un ordin de evacuare pentru întreaga familie și atunci ne-am pregătit de plecare. Aveam o șură în spatele casei, unde ne-am gândit că puteam ascunde tot felul de lucruri, ca la întoarcere să le găsim, căci toți erau siguri că vom câștiga războiul și ne vom întoarce. Atunci s-a apucat mama de copt pâine, de fript carne, ne-a pregătit haine și ce mai gândea ea că ne va fi de trebuință să avem de drum. [...] Mama ne-a pregătit la tustrei copiii câte o desagă de pus pe spate și fiecare avea câte două rânduri de cămăși de schimb, două ștergere, o pâine de secară, o găină friptă și alte câteva lucruri mărunte. Toate familiile au primit ordin de evacuare. Fiecare pleca cu ce putea, unii au mers la gara din Storojineț să ia trenul, alții cu căruțele, alții pe jos. [...] Tuturor le era teamă de ruși, nimeni nu îi voia, toți se fereau, se adăposteau sau fugeau de ciuma aceea anunțată. Groaza aceea de ruși, instalată cu ocazia primei vizite a acestora în Bucovina de Nord, îi făcea pe oameni, în absența unei posibilități de a lupta împotriva lor, nu doar să renunțe la tot, ci și să-și asume o responsabilitate enormă, atât pentru ei cât și pentru familiile pe care le aveau în grijă. Libertate sau moarte, nu mai făceau diferență”⁴¹.

Familia Tonenchi este repartizată cu refugiul la Baia de Aramă, la fel ca toți refugiații din județul Storojineț. De aici este trimisă la Șovarna de Jos, Mehedinți, până în iunie 1944, când, eliberat din armată, Constantin Tonenchi primește aprobarea de plecare a familiei sale în Banat, în satul Tincova, comuna Sacu, din apropiere de Lugoj. Își continuă studiile la Liceul „Coriolan Brediceanu” din Lugoj. În 1948, la recrutare, este etichetat „transfug bucovinean” de către șeful Comisariatului Lugoj, un lăcătuș cu șapte clase primare făcut peste noapte maior⁴². Ajuns inginer, Ioan Tonenchi se stabilește cu familia în Arad.

Inginerul Ioan Tonenchi își povestește în refugiu experiența sa de viață adeseori în familie și în cercurile apropiate, ca într-un adevărat ritual al perpetării memoriei colective, frecvent întâlnit în pedagogia socială a refugiaților bucovineni. Soția sa îi consemnează povestirile, care stau la baza romanului *Zodia Ciumei*, scris și publicat de către fiica sa, Mirella Tonenchi, în 2009: „Povestirile le-am auzit de nenumărate ori, la început ascultam pur și simplu, aveam să înțeleg mai târziu dar îmi plăcea să ascult de zeci de ori poate aceeași poveste, aceeași întâmplare, deși o cunoșteam pe de rost, știam ce urma să vină, uneori interveneau elemente noi pe care el și le amintise ulterior sau poate doar le omisese înainte, am crescut având în minte o idee extrem de limpede, aceea că tatăl meu fugise de ruși, de comuniști. [...] El ne-a vorbit, povestitor trăit prin cele trecute, ne-a amintit seri de-a rândul, ore după ore, uneori doar mie și mamei mele,

⁴¹ Conf. Mirella Tonenchi, *Zodia Ciumei*, 2009, p. 95–96, 97, 105.

⁴² *Ibidem*, p. 125–126.

alteori neamurilor, prietenilor și la un moment dat mama mea a început a scrie, a nota, de aducere aminte ori doar pentru neuitare [...]. Scriind tot mama mea, el povestind, amintind ce a trăit, ceea ce s-a întâmplat, lui și lor, m-am trezit în fața mea cu un text, o scriere, în care nu cronologia, nu scriitorul ci istoria, vremea și cei ce au trăit-o au importanță și contează, mama mea a intuit, a știut în întreg acest răstimp alături de el, în 48 de ani de căsnicie, soțul meu mi-a povestit de atâtea ori despre satul lui drag, despre evenimentele care i-au marcat întreaga viață, încât am putut urmări pas cu pas o parte din copilăria sa zbuciumată, m-am contopit cu acel băiat maturizat înainte de vreme și parcă mă vedeam pe mine trecând prin acele clipe [...]. Povestea lui și a lor, a celor mulți, numărați sau nenumărați, împrăștiați în toate zonele țării, ale unei țări rotunde și fără colțuri. Vremurile lor trăite în acel an de ocupație sovietică, pe urmă drumul pas cu pas al bucovinenilor dinspre un loc al lor către altul ce nu va fi fost niciodată al lor, dar în care cei mai mulți au rămas și din care au plecat doar pe calea cu singur sens ce o vom porni cu toții, într-o zi. M-am apropiat de textul scris de mama după povestirile tatălui meu cu un soi de sfială, cu un sentiment de anume plecaciune și în același timp de teamă. [...] Ieri, de Buna Vestire, atunci când s-a cristalizat zodia ciumei pentru unii, toți aceia constituie sâmburele acestei scrieri, ieri, când ei au plecat pentru totdeauna pe jos în urma căruțelor ca să se întoarcă acasă doar în vizită, ieri, dar ieri înseamnă mai mult decât atât, înseamnă înainte și după, înseamnă tot sau aproape totul pentru ei, nu doar un moment, nu o clipă, n-au trecut decât șaiszeci și cinci de ani de atunci, o viață de om, unii au trăit mai puțin, el avea paisprezece ani atunci de Buna Vestire, când au încărcat tot ce au putut într-o căruță și-au pornit spre România, ce mai era și asta că doar și ei erau România sau poate că nu, dar nu știau, nimeni nu va putea niciodată să scrie pe măsura a ceea ce au trăit ei, ce bine că mea mea a notat tot. S-au pierdut copii, părinți, s-au destrămat familii, unele s-au regăsit, altele nu, cine știe pe unde or mai fi trăind bucăți, fragmente, unii se caută și astăzi, câțiva au renunțat, alții au murit fără să lase din mâini speranța⁴³.

Din bogăția de informații referitoare la epoca de dinainte de 1940 (1944), pe care le valorifică romanul, transcriem un fragment descriptiv referitor la conacul familiei Flondor din Storojineț: „Strada pe care era internatul, adresa mea de atunci, purta numele lui Iancu Flondor, unul dintre principalii artizani ai unirii Bucovinei cu Țara din noiembrie 1918. Nu departe de internat, pe aceeași stradă desigur, se găsea conacul familiei Flondor, o casă frumoasă cu două caturi situată nu la stradă, ci în spatele unei grădini splendide, străjuită de o poartă imensă din grilaj de fier. Grădina aceea cu meri ce primăvara explodau în flori albe, amețitor parfumate până-n stradă, plantați în zigzag ca nu cumva să își facă umbră unul altuia, m-a impresionat și uimit peste

⁴³ *Ibidem*, p. 5–8, *passim*.

măsură, căci nu pierdeam nicio ocazie de [a] da o fugă până acolo, indiferent ce anotimp ar fi fost, primăvară, vară sau poate mai ales toamnă și de a-mi lipi nasul de barele de fier lucrate cu o finețe măiastră, chiar dacă pentru doar câteva clipe, în care reușeam să mă transpun, să trec imaginar dincolo de gard și să mă trezesc în miezul unei grădini care s-ar fi putut numi al unui anume Eden. Apoi în partea din stânga, rondourile de trandafiri și hortensii perfect simetrice, înșiruri geometrice de cale, pe atunci habar n-aveam ce e aia o cală, și crini imperiali ce făceau legătura unora cu altele, de parcă grădinari regești veniți tocmai de prin Versailles ori creatori ai altor grădini celebre dăduseră tot ceea ce erau în stare, ca să stau eu și să mă zgâiesc la frumusețea lumii care credeam că e”⁴⁴.

„Tatăl meu avea 14 ani când a plecat din Bucovina, din Davideniul lui, iar mini-romanul meu a pornit de la povestirile sale. Totul e real, trăit, s-a petrecut aidoma” mărturisește, cu emoție, Mirella Tonenchi.

⁴⁴ *Ibidem*, p. 73.

BUCOVINENI ÎN VIAȚA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ A ROMÂNIEI POSTBELICE (IV)*

VASILE I. SCHIPOR

Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (IV)

(Zusammenfassung)**

Die Flucht und das Schicksal der Bukowiner Flüchtlinge in Juni 1940, bzw. März-April 1944 waren sogenannte „Tabu-Themen“ in Rumänien vor den 1989er Ereignissen. Indem es die Forschungen in dieser Hinsicht weiterführt, gehört das dokumentarische Material *Bukowiner im kulturell-wissenschaftlichen Leben Rumäniens in der Nachkriegszeit (IV)* zu den wenigen allein stehenden Werken, die diesen ergebnisreichen Forschungszweig gewählt haben.

Innerhalb der Beschäftigungen mit der Kulturgeschichte im allgemeinen, aber auch mit der Literatur- und Sozialgeschichte insbesondere, ergänzt die unterliegende Studie die bisherigen Kenntnisse durch die Forschung eines Bereiches der gegenwärtigen Geschichte, den die Forscher langer Zeit vermieden haben und der als Bestandteil des nationalen und europäischen kulturellen Patrimoniums verstanden wird.

In diesem Sinne und trotz vieler Schwierigkeiten (Zerstreuung der Bukowiner im ganzen Gebiet Rumäniens, die Auswanderung mancher von ihnen in den Okzident, die Unzuverlässigkeit einiger Quellen und der Mangel an Mitteln für Feld-, Archiv- und Bibliothekforschung, die Ablehnung oder sogar die Angst vieler Überlebenden, ihre Memoiren zu schreiben, das schwache Interesse der Nachfolger an der Familienforschung usw.) haben wir diese Studie verfasst, um sie zukünftig in einem biobibliographischen Nachschlagewerk mit alphabetisch geordneten, einer breiten Kategorie von aus der Bukowina geflüchteten Bukowinern verschiedener Nationalitäten und Konfessionen zugänglichen Daten einzubeziehen. All das ist ein Beweis für die deutliche Präsenz der Bukowina in der kulturell-wissenschaftlichen Entwicklung des Landes durch eine hervorragende schöpferische, heute wenig bekannte und bewertete Tätigkeit.

* Pentru întreaga problematică a temei, vezi un tablou mai amplu în *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (I), în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVII, nr. 2 (35), iulie–decembrie 2010, p. 367–396; *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (II), ibidem, anul XVIII, nr. 2 (37), iulie–decembrie 2011, p. 575–613; *Bucovineni în viața cultural-științifică a României postbelice* (III), ibidem, anul XIX, nr. 1 (38), ianuarie–iunie 2012, p. 113–144.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Schlüsselwörter und –ausdrücke: Flucht, Vertreibung, Deportation, Ribbentrop-Molotov Pakt, europäisches Drama für mehrere Generationen, Kriegsoffer, politischer Schuld, ethnische Diskriminierung und Hass, tragische Lebenserfahrungen, extreme Situationen, Authentizität und Ausdruckskraft, Trauma und soziale Marginalisierung, Erinnerungen an die Flucht, Bewusstseinsstrom, Humanisierung einer tragischen Welt, Bedauern und Nostalgie der Vergangenheit, Bewahrung des tragischen Gedächtnisses der Bukowiner, Genesung der moralischen Reflektion in der Öffentlichkeit, wenig bekannte und bewertete schöpferische Tätigkeit.

Gh. Giurcă, *Monografia satului Adâncata din județul Suceava*, Suceava, Editura „George Tofan”, 2011, 285 p.

A ieșit de sub tipar *Monografia satului Adâncata din județul Suceava*, volum întocmit de către profesorul, filologul, publicistul și editorul Gheorghe Giurcă, fiu al satului. Munca depusă de eruditul autor pentru redactarea cărții este impresionantă, datele adunate timp de zeci de ani incluzând informații din domenii diverse: arheologie, istorie, statistică, etnografie, geografie, economie etc. Abordarea interdisciplinară a datelor consemnate în monografie este făcută temeinic, fiecare capitol din lucrare având multiple informații specifice subiectelor discutate. Cartea este elaborată după regulile stricte de scriere a unei monografii referitoare la un sat, care are specificul și istoria lui.

Cunoscut în lumea culturală suceveană, în cea a învățământului în mod special, unde a desfășurat ani buni de activitate atât la catedră cât și la conducerea lui, fiind o vreme inspector școlar, profesorul Gheorghe Giurcă are menirea și talentul de a scrie cărți de valoare. Cu siguranță, volumele publicate de acesta sunt referințe în tratarea unor subiecte legate de învățământul sucevean. Autorul nu uită rădăcinile, locul unde s-a născut, satul Adâncata. Pentru întocmirea volumului, autorul a planificat minuțios ceea ce trebuia să cuprindă volumul: date geografice, arheologice, istorice, onomastice, edificii de cult, preoți, școala, viața economică, cea sanitară, tradiții, obiceiuri, personalități etc. Fiecare domeniu este tratat științific, cu trimiteri la lucrările de referință. Cartea poartă amprenta filologului, textul fiind clar, armonios, captivant pentru oricare cititor. Finețea interpretărilor dă greutate datelor statistice, care ar fi devenit poate plictisitoare, fără completările de rigoare. Astfel, istoria satului Adâncata, cu locuiri din preistorie, revine în contemporaneitate cu detalii care dau lumină multor necunoscute.

După un *Cuvânt-înainte* al autorului (p. 3–4), urmează prefața semnată de conf. univ. dr. Mihai Lazăr, de la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava: *Valențe ale cercetării multi- și interdisciplinare a satului Adâncata* (p. 5–10) și *Cronologia satului Adâncata* (p. 11–14). Cartea este structurată în următoarele capitole: I. *Așezarea geografică a satului Adâncata. Mediul înconjurător*. 1. *Aspecte fizico-geografice*; 2. *Solurile*; 3. *Rețeaua hidrografică*; 4. *Căile de comunicație*; 5. *Microclimatul*; 6. *Flora*; 7. *Fauna* (p. 11–31); II. *Memoria pământului. Adâncata, important centru arheologic românesc* (p. 33–43); III. *Repere istorice*. 1. *Întemeierea satului*; 2. *Organizarea administrativ-teritorială a comunei Adâncata*; 3. *Primăria*; 4. *Lista primarilor comunei Adâncata*; 5. *Eroii satului Adâncata* (p. 43–59); IV. *Elemente de onomastică din Adâncata*. 1. *Toponimia satului Adâncata* (p. 64–67); 2. *Elemente de antroponimie* (p. 68–73); V. *Biserica* (p. 74–96); VI. *Școala* (p. 97–121); VII. *Viața culturală* (p. 122–146); VIII. *Viața economică* (p. 147–166); IX. *Viața sanitară* (p. 167–171); X. *Adâncata – tradiții și obiceiuri* (p. 171–208); XI. *Consăteni cu care ne mândrim* (p. 209–266).

În paginile primului capitol, *Așezarea geografică a satului Adâncata. Mediul înconjurător*, sunt consemnate date referitoare la geografia și amplasarea satului Adâncata, urmate de descrierea amănunțită a topografiei locului, astfel încât cititorul are toate informațiile, inclusiv descrieri ale naturii din cele patru

anotimpuri. Din loc în loc, textul este presărat cu toponime, cu denumiri de ape, de sate vecine, de locuri. Prezentarea istorică a satului, prima atestare și primele date istorice, sunt însoțite de citate din documente, din care aflăm hotarele, vecinii, proprietarii locurilor și, ceea ce este important, faptul că locul era numit „Adâncățeni, ce se cheamă și Siliștea” sau „moșia Siliștea, ce-i zice și Adâncata” (p. 19), fiind un sat vechi, dispărut (Siliște), al cărui nume nu s-a păstrat, forma locului (adâncitură) dând denumirea satului. În prezent, satul are „o suprafață de 38,5 km² și o populație de 4 093 de locuitori” (p. 20). Capitolul include o hartă geomorfologică, iar în subcapitole sunt informații despre: *Rețeaua hidrografică* (p. 23–24), *Căile de comunicații* (p. 24–26), *Microclimatul* (p. 26–29), *Flora* (p. 29–31), *Fauna* (p. 31–32).

În capitolul II, *Memoria pământului. Adâncata, important centru arheologic românesc* (p. 33–43), sunt consemnate rezultatele cercetărilor arheologice. Fiind o zonă presărată cu locuiri din cele mai vechi timpuri, arheologii suceveni, printre care se numără și semnatarul, au făcut de-a lungul anilor numeroase cercetări de suprafață, în urma cărora au fost identificate așezări umane din Paleolitic, Eneolitic, Epoca bronzului, Epoca fierului, perioada migrațiilor, din perioada prefeudală și feudală. În cuprinsul mai multor campanii de săpături arheologice desfășurate în punctul Fetești – La Schit (1999–2006), au fost investigate științific locuiri umane din Eneolitic (Cultura Cucuteni), din perioada de tranziție la Epoca bronzului (Cultura Horodiștea), Epoca bronzului (Cultura Komariv) și din a doua Epocă a fierului (La Tène). În punctul Adâncata – Imaș au fost cercetați arheologic tumuli aparținând unei necropole din Epoca bronzului. Materialele arheologice se păstrează la Universitatea „Ștefan cel Mare” și la Muzeul Bucovinei. Analiza descoperirilor arheologice este bine documentată, în text fiind intercalate imagini de șantier, cu piese descoperite în punctele Imaș și Dealul Lipovanului (p. 33).

În capitolul III, *Repere istorice* (p. 43–59), autorul include date importante referitoare la istoricul satului, la particularitățile fonetice, lexicale, la organizarea administrativ-teritorială (în conformitate cu actele normative adoptate de-a lungul timpului, în perioada modernă și contemporană). Primăria satului, ca unitate administrativă, lista primarilor însoțită de fotografiile acestora, eroii satului, jertfii pentru Independență (1877–1878), în Primul și în al Doilea Război Mondial, sunt alte aspecte tratate în capitol.

În capitolul IV, *Elemente de onomastică din Adâncata* (p. 68–73), autorul descifrează câteva necunoscută privind semnificația toponimelor Adâncata, Poiana Pustie, Siliștea, Dâncata, Dângeni, denumiri consemnate în documente (p. 64–66). Lista cuprinzând „principalele toponime din satul Adâncata” (p. 67), întocmită pe baza surselor documentare, cuprinde denumirile locurilor din sat, iar numele locuitorilor sunt marcate în subcapitolul *Elemente de antroponomie* (p. 68–73).

Un loc important în cuprinsul monografiei îl ocupă capitolul V, *Biserica* (p. 74–96), atât cea veche, din lemn (care este monument de patrimoniu național imobil), cât și biserica nouă. Profesorul Gh. Giurcă interpretează critic datele referitoare la biserica de lemn, concluzia fiind aceea că edificiul datează de la sfârșitul secolului al XVI-lea. De-a lungul timpului, biserica a suferit refaceri, reparații „lucrări absolut normale (și necesare) pentru o construcție de lemn cu o asemenea vechime” (p. 79). De la biserica de lemn din sat provin unele cărți de cult, datate începând cu anul 1773, transcrise din chirilică de regretatul preot Dimitrie Popovici, consemnate în monografie (p. 82–85). Lucrările la biserica nouă, de piatră, au început în toamna anului 1928, ctitori fiind locuitorii satului, familia inginerului Vasile Molescu și Ministerul Cultelor, însă, abia după 11 ani de la punerea temeliei, respectiv la 26 octombrie 1938, a fost terminată și sfințită.

În capitolul VI, *Școala* (p. 97–121), sunt date importante referitoare la înființarea școlii din Adâncata și la evoluția ei în timp. Slujitorii școlii, învățători și profesori, dascăli care au contribuit la modelarea fiilor satului, sunt prezentați în paginile cărții.

În capitolul VII, *Viața culturală* (p. 122–146), autorul descrie diferitele aspecte ale vieții culturale desfășurate de-a lungul timpului în Adâncata, activitățile de la căminul cultural, coordonate de către intelectualii și funcționarii din comună: preoți, învățători, primari, notari ș.a. Pasionat de trecutul satului,

învățătorul Filip Enea a adunat lucruri vechi (piese arheologice, etnografice, numismatice etc.), organizând muzeul din Adâncata, după evenimentele din 1989, din păcate, dispărut în mod misterios.

Capitolul VIII, *Viața economică* (p. 147–166) și capitolul IX, *Viața sanitară* (p. 167–171), cuprind date referitoare la activitățile specifice unui sat cu oameni gospodari: agricultura, resursele naturale (pădurea, piatra), dispensarul medical.

Un loc important în cuprinsul monografiei este ocupat de capitolul X, *Adâncata – tradiții și obiceiuri* (p.171–208). Descrierea celor mai importante aspecte referitoare la gospodăria țărănească, industria casnică, portul tradițional, nașterea, nunta, înmormântarea, hramul, hora, claca, șezătoarea, sărbătorile de iarnă, sunt rezultate din munca de cercetare efectuată de autor, care, de-a lungul anilor, a cules informațiile direct de la surse. Bun cunoscător al tradițiilor și obiceiurilor din Adâncata, profesorul Gh. Giurcă lasă moștenire contemporanilor date referitoare la zestrea satului.

Satul Adâncata a dat personalități marcante în domenii diferite de activitate. Pentru fiecare găsim în carte o fișă biobibliografică, minuțios întocmită de autor (capitolul XI. *Consăteni cu care ne mândrim*, p. 209–266).

Monografia comunei Adâncata dispune de o documentație vastă, fiind rezultatul unei munci intense, științifice. Intelectual consacrat studiului, dăruit pe deplin profesiei sale, profesorul Gh. Giurcă adaugă cărților sale, valoroase și bine cunoscute, încă un volum de proporții, care poate fi luat ca referință pentru orice lucrare monografică. Spiritul critic, evaluarea corectă a fiecărui detaliu din carte, face ca lucrarea de față să fie una dintre cele mai bine întocmite de până acum.

Ion Mareș

Din arhivele cernăuțene: scrisori către Ion Nistor, Ediție îngrijită, studiu introductiv, note, comentarii, anexe: Doina-Iozefina Iavni, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2012, 258 p.

În anul 2000 apărea, la Editura Institutului Bucovina–Basarabia, lucrarea *Ion Nistor – dimensiunile personalității politice și culturale*, semnată de Doina Alexa (căsătorită Iavni). Autoarea a continuat cercetările privind viața și activitatea lui Ion Nistor, de această dată aducând în fața cititorului o culegere de documente inedite, reunite într-o ediție îngrijită, cu studiu introductiv, note, comentarii și anexe: *Din arhivele cernăuțene: scrisori către Ion Nistor*, apărută la Editura Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, în anul comemorării semicentenarului morții istoricului bucovinean (2012). Această lucrare, așa cum remarca Florin Pintescu în *Cuvânt-înainte*, este o „realizare notabilă a istoriografiei române privitoare la Bucovina”, care „acoperă o lacună de documentare și interpretare a activității unei personalități care a influențat în mod considerabil viața culturală și politică a Bucovinei interbelice” (p. 7).

Studiul introductiv semnat de Doina-Iozefina Iavni aduce în atenția cititorului câteva date din biografia lui Ion Nistor, „autor al unei opere considerabile ca amploare, diversitate, profunzime și cutezanță constructivă”, „unul dintre cei mai valoroși istorici din prima jumătate a secolului al XX-lea. Aceasta este concretizată aproximativ prin 200 de publicații de izvoare, monografii, studii, sinteze, articole de reviste și ziare, la care se adaugă 104 conferințe nepublicate” (p. 9). Implicarea în mișcarea politico-culturală a românilor bucovineni și contribuția la procesul de integrare a Bucovinei în cadrul statului național unitar român completează dimensiunile personalității lui Ion Nistor.

Informațiile referitoare la viața și activitatea istoricului bucovinean au fost completate prin cercetarea documentelor aflate la Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți, organizate în *Fondul personal Ion Iancu Nistor*. Este vorba despre 274 de dosare cu documente originale și copii, din perioada

1901–1939, redactate în limbile română, germană și franceză: manuscrise ale operei științifice a lui Ion Nistor, copii ale unor documente din arhivele vieneze, texte ale unor cuvântări ținute cu diferite ocazii, fragmente ale cursului ținut în anul universitar 1930/1931 la Universitatea din Cernăuți, corespondență cu instituții și persoane oficiale (documente personale privind numirea lui Ion Nistor în funcții publice sau onorifice, solicitări provenind de la instituții sau persoane particulare privind acordarea de sprijin material, politic și moral, corespondență diversă).

În volumul de față, Doina-Iozefina Iavni publică cea mai mare parte a corespondenței provenite de la personalități și instituții particulare, „care încorporează informații demne de luat în considerare, atât pentru cercetătorul avizat, cât și pentru pasionații ocazionali de istoria Bucovinei” (p. 16). Sunt publicate 138 de scrisori adresate lui Ion Nistor, care acoperă perioada 1907–1939, semnate de 44 oameni de cultură, fruntași politici, prieteni și colaboratori și nouă instituții (Academia Română, Baroul Avocaților din Bucovina, Casa Voluntarilor Români din Siberia, Cercul Studenților Bucovineni din București, Comitetul Național al Românilor din Austro-Ungaria, Consulatul Republicii Cehoslovace, Direcția Învățământului Superior din Ministerul Instrucțiunii, Organizația P.N.L. din județul Cojocna și Societatea Națiunilor). Printre emitenți îi amintim pe Teodor Balan, Romulus Cândeș, Nicu Flondor, Vasile Grecu, Maximilian Hacman, Claudiu Isopescu, Dimitrie Marmeliuc, Leca Morariu, Grigore Nandriș, I.P.S. Nectarie, mitropolitul Bucovinei, I.P.S. Nicolae, mitropolitul Ardealului, Sextil Pușcariu, Iorgu Toma, Constantin Angelescu, Gheorghe Brătianu, George Enescu, Nicolae Iorga, Vasile Pârvan ș. a. Scrisorile sunt publicate în ordinea alfabetică a emitenților, cu menționarea sursei arhivistice și cu informații sumare despre expeditori.

Contextul istoric în care a fost elaborată această corespondență este cel din preajma și de după anul 1918, când a început procesul de integrare a Bucovinei în cadrul României întregite, perioadă în care Ion Nistor a deținut funcția de ministru delegat cu administrația Bucovinei. Scrisorile primite de istoricul bucovinean sunt importante surse documentare pentru analiza vieții politice a provinciei, confruntată cu dificultăți în procesul de unificare, constituirea Partidului Democrat al Unirii, a organizațiilor Partidului Național Liberal din Bucovina, a vieții interne de la „Glasul Bucovinei”, „Junimea literară” și „Buletinul «Codrul Cosminului»”, reorganizarea pe baze românești a Universității din Cernăuți. De asemenea, corespondența reflectă eforturile de organizare a unei Direcții Regionale a Arhivelor Statului la Cernăuți, activitatea delegației României la Conferința de Pace de la Paris. Un loc aparte ocupă și corespondența legată de evoluția și deznodământul crizei bucovinene – conflictului dintre Ion Nistor și Iancu Flondor. Scrisorile, așa cum arată Doina-Iozefina Iavni, „transmit și în momentul de față emoțiile, speranțele și febrilitatea ce caracterizau cei mai grei, dar totodată și cei mai luminoși ani ai integrării Bucovinei în cadrul României Mari, reînviind imaginea societății cernăuțene interbelice, cu Cernăuții, «Mica Vienă», de care savantul a fost legat prin anii cei mai rodnici și mai frumoși ai vieții sale” (p. 16–17).

Volumul de documente este însoțit de o *Bibliografie selectivă* și un *Indice [de] persoane*. În *Anexe* sunt prezentate fotografii, în cea mai mare parte inedite, provenite din colecțiile Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Muzeului Bucovinei (Suceava) și Serviciului Județean Suceava al Arhivelor Naționale.

Culegerea de documente inedite realizată de Doina-Iozefina Iavni este importantă pentru contribuția adusă la „întregirea dimensiunilor personalității politice și culturale a lui Ion Nistor, cu calități și limite inerente” și la cunoașterea „mai complexă și nuanțată” a istoriei politice și culturale a Bucovinei din perioada interbelică.

Rodica Iațencu

Alis Niculică, „*Junimea literară*” (1904–1914; 1923–1939). *Bibliografie*, Iași, Editura TipoMoldova, 2012, 176 p.

Sub semnătura lui Alis Niculică a apărut la Iași, în anul 2012, lucrarea „*Junimea literară*” (1904–1914; 1923–1939). *Bibliografie*, un instrument de lucru necesar cercetătorilor interesați de evoluția vieții culturale a Bucovinei de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Lucrarea este prefăcută de Liviu Papuc, care apreciază efortul autoarei de a realiza, prin „descrieri unitare, riguroase în abordare, apropiată de pedanterie, dispunere a materialului care denotă cunoașterea în profunzime a domeniului de activitate”, bibliografia unei reviste „la care a colaborat tot ceea ce a însemnat ceva în scrisul bucovinean (și nu numai), începând cu membrii Academiei Române și cu cei ai Societății Scriitorilor Români, revistă care a debutat, a consacrat, a validat în timp nume ce figurează cu cinste în istoria literaturii române” (p. 8).

În Bucovina, evoluția literaturii române a fost, așa cum arată autoarea în *Introducere*, marcată de câteva evenimente: inițiativele lui Teodor Racoc de a tipări o gazetă românească; apariția primului săptămânal bilingv româno-german „Bucovina”. Gazetă românească pentru politică, religie și literatură / Romänische Zeitung für Politik, Kirche und Literatur (1848–1850); apariția „Foi Societății pentru Literatură și Cultura Română în Bucovina” (1865–1869); editarea revistei „Aurora română”. Organu beletristicu al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” (1881–1884). În acest context, apariția publicației „*Junimea literară*”. Revistă literară și științifică, pe fondul intensificării mișcării naționale a românilor din Bucovina și a efervescentei culturale de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, a reprezentat un moment important în evoluția scrisului bucovinean. Revista a apărut la Cernăuți și Suceava în perioada ianuarie 1904 – august 1914, sub direcția unui comitet de redacție, editor și redactor responsabil fiind Iancu I. Nistor; este tipărită la Societatea tipografică bucovineană. Începând cu luna octombrie 1904, redacția și administrația s-au mutat la Suceava, iar din ianuarie 1905, revista este tipărită la Societatea „Școala Română”, Suceava. Începând cu 1 ianuarie 1908, redacția și administrația se mută din nou la Cernăuți, iar din septembrie–octombrie 1908 este cooptat ca editor și redactor responsabil George Tofan. În perioada 1923–1937 apare la Cernăuți cu titlul „*Junimea literară*”. Revistă de literatură, artă și știință, director Ion Nistor, secretar de redacție Leca Morariu; tiparul la Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”.

Programul revistei, publicat în primul număr (1 ianuarie 1904), dezvăluia „dorința cea mai vie” a întemeietorilor (Ion Nistor, George Tofan, Traian Brăileanu, Victor Morariu, Radu Sbiera, Nicu Dracinschi, Taniu Dracinschi) „ca să deșteptăm în publicul român gustul pentru lucrări literare românești de valoare și ca să facem ca ideile întrupate în ele să pătrundă în toate păturile sociale românești. Căci astfel ne vom emancipa de înrâuri străine, care pot înăduși orice dezvoltare liberă a particularităților noastre naționale. [...] Această revistă aspiră să devie centrul stabil în jurul căruia să se grupeze toți literații din țară care ar voi să contribuie la realizarea măreței opere pe care ne-am propus-o” (p. 11–12). Revista a publicat versuri, proză scurtă, fragmente din romane aflate în curs de apariție, note de călătorie, studii literare și științifice, folclor, recenzii și dări de seamă, aniversări și comemorări ale personalităților culturii române.

Alis Niculică a optat în alcătuirea acestui indice de revistă pentru combinarea criteriilor cronologic și alfabetic, organizând materialul pe mai multe secțiuni, prezentate în ordinea ponderii ocupată în revistă: I. Limba și literatura română; II. Literatura universală; III. Folclor; IV. Istorie; V. Viață culturală și spirituală; VI. Științe; VII. Politică; VIII. Necrolog. Comemorări; IX. Iconografie; X. Concursuri, premii; XI. Bibliografii; XII. Poșta redacției și administrației. În cadrul fiecărei secțiuni, respectând criteriul cronologic, sunt enumerate toate materialele publicate în revistă. De exemplu, în cadrul secțiunii IV. Istorie sunt cuprinse materiale referitoare la: IV. 1. Istoria Bucovinei (IV 1. 1. Documente. Cărți vechi;

IV. 1. 2. Biserica; IV. 1. 3. Populațiile. Localități. Monumente; IV. 1. 4. Administrație. Justiție. Armată; IV. 1. 5. Învățământ. Bibliotecă; IV. 1. 6. Cultură și artă; IV. 1. 7. Personalități); IV. 2. Istoria românilor; IV. 3. Istorie universală.

Este important de subliniat faptul că lucrarea are un *Indice de nume*, însoțit de o listă cu pseudonimele întâlnite în paginile revistei, precum și o *Bibliografie*.

Pentru realizarea acestei lucrări, „modest omagiu” adus istoricului bucovinean Ion Nistor, la împlinirea a 50 de ani de la moartea acestuia, Alis Niculică, așa cum aflăm din *Notă asupra ediției*, a consultat exemplarele aflate în colecții incomplete la diverse instituții din Suceava: Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, Fond *Bucovina*; Muzeul Bucovinei – Donația *Leca Morariu* și Fondul *I. Vicoveanu*; Biblioteca Colegiului Național „Ștefan cel Mare”; Arhiva „Emil Satco”.

Întocmită pe baza unei cercetări atente a colecției revistei „Junimea literară”, folosind o metodă specifică realizării unui indice de revistă, lucrarea semnată de Alis Niculică reprezintă un important instrument de lucru, util cercetătorilor interesați de evoluția vieții culturale a Bucovinei.

Rodica Iațencu

Paul Brașcanu, *Drum de fier prin praf de pușcă*, Iași, Editura Stef, 2012, 530 p.

Paul Brașcanu, născut la 17 iunie 1967, în comuna Brăești, județul Botoșani, fiul lui Maxim și al Harietei, născută Radinschi, este tehnician în cadrul Secției 6 Linie Vatra Dornei. Numele său este cunoscut, în ultima vreme, din colaborările la presa locală și centrală pe teme referitoare la istoricul căilor ferate din Bucovina. Preocupările sale apar mai cu seamă în paginile cotidianului „Crai nou”, din Suceava. La București, „Realitatea evreiască”, publicație lunară a Federației Comunităților Evreiești din România, anul LVI, nr. 400–401 (1200–1201), 1–28 februarie 2013, îi publică, spre exemplu, articolul *Centenar Emanuel Alois Ziffer* (p. 5), închinat unui „european modern” în Bucovina de altădată, care a trăit în perioada 1833–1915, inginer-șef al Companiei Offenheim (1852–1872), cu contribuții la realizarea rețelei de căi ferate din Bucovina (1883–1907), „părinte al căilor ferate din Bucovina”, director tehnic pentru supravegherea construirii și exploatarea liniilor ferate Burdujeni–Roman, Pașcani–Iași și Verești–Botoșani, răsplătit de statul român cu înalte distincții (Medalia Jubiliară „Carol I” și Coroana României), căruia, pentru cinstirea memoriei, bucovinenii i-au ridicat un bust la Vatra Dornei, dezvelit la 7 iunie 1903, monument de for dispărut, din păcate, în cursul veacului trecut.

Lucrarea *Drum de fier prin praf de pușcă* este așezată sub un motto generos, preluat din cugetările lui Nicolae Iorga: „Fiecare loc de pe pământ are o poveste a lui, dar trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi și trebuie un gram de iubire ca s-o înțelege”. Provenind dintr-o familie de ceferiști și fiind pasionat de istorie, în urma unei „laborioase și minuțioase documentări”, autorul exploatează o bogată informație referitoare la proiectarea, construirea și exploatarea liniilor de cale ferată în Bucovina, fără a neglija contextul istoric și viața comunității locale. Cum subliniază ing. George-Radu Pipa, directorul Regionalei C.F.R. Iași, în *Prefață*, p. 3–4, „valorificându-și talentul de cercetător”, într-o lucrare „structurată după regulile unei monografii”, Paul Brașcanu „prezintă date istorice, tehnice, fotografii, documente și hărți, decrete și inițiative legislative legate de construcția liniilor de cale ferată, a stațiilor și haltelor de mișcare, a instalațiilor de siguranța circulației, sistemelor de semnalizare și comunicații, a materialului rulant, instalațiilor de întreținere și revizie a locomotivelor și vagoanelor”, într-un „mod unitar” și cronologic, de la începutul construcției căilor ferate în Bucovina (1865) până în anul 2012. În paginile cărții, potrivit aceluiași autor, „impresionează multitudinea de date tehnice, structurate pe perioade de construcție și zone bine delimitate”, ca și „impresionanta actualizare a datelor”, „ilustrarea evenimentelor prezentate cu [...]

fotografii rare, multe din ele aparținând unor colecții private, la care publicul larg nu a mai avut acces” până acum.

Lucrarea, gândită astfel, reprezintă „cel mai frumos omagiu” adus unității de cale ferată în care autorul își desfășoară activitatea, în cea de a treia generație de ceferiști din familia sa. „Stilul riguros științific, bine documentat al prezentării datelor, dar în același timp cursiv, frumos și interesant, face din această carte – este de părere inginerul George-Radu Pipa – o lucrare de istorie feroviară accesibilă atât ceferiștilor cât și publicului larg” (p. 4).

Într-un alt cuvânt de însoțire, *Drumul de fier între necesitate economică și interese strategice* (p. 5), scriitorul dornean George Timu atrage atenția asupra importanței căilor ferate în procesul de „dezvoltare rapidă și armonioasă a localităților” din Bucovina de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, favorizând și aici avântul unor „importante centre economice” de-a lungul lor și deschizându-le comunităților bucovinene larg „porțile spre civilizație și progres”.

În același sens se înscriu și alte două texte introductive. În *Recomandare*, p. 6, L. D. Clement, redactor-șef al cotidianului „Crai nou” susține că Pavel Brașcanu, prin lucrarea sa, aduce „un frumos serviciu breslei din care face parte”, contribuind astfel, „cu inteligență și obiectivitate”, la „întregirea chipului unei Bucovine care, dezvăluindu-și secretele, devine încă mai fascinantă”.

Cuvântul autorului cărții, intitulat *Argument*, p. 7–8, este o confesiune frumoasă, dedicată „ștricarilor” sau „liniorilor”, oamenilor liniei ferate, care, „cu palmele lor bătătorite, mirosind a creuzot, [ii] erau cei mai sinceri și veseli amici”, purtându-l, cu poveștile lor fabuloase, într-o „lume a marilor descoperiri”. În completarea confesiunii, într-o manieră atipică, Paul Brașcanu exprimă „gânduri de recunoștință” pentru binevoitorii săi, „oameni deosebiți, cu suflet mare”, care i-au oferit, cu generozitate, „o serie de cărți rare, ziare, documente, date tehnice și schițe, fotografii, scrisori ori cărți poștale ilustrate din colecțiile personale”, din arhive românești și străine, precum și relatarea unor „fapte și evenimente petrecute cu mult timp în urmă”: Kurt Misar, Martina Misar-Tummeltshammer, Edgar Hauster și Martina Lelgemann, Cornelia-Camelia Balasanian, Valentin-Ioan Lupu, Costică Sârghi, George Timu (p. 9–13).

Sumarul lucrării este interesant.

În *Introducere*, p. 14–20, Paul Brașcanu realizează un succint istoric al căilor ferate în lume și în spațiul românesc: Banat, Transilvania, Principatele Unite/România, Dobrogea, Bucovina. Partea propriu-zisă a lucrării, „structurată ca o scurtă monografie ilustrată”, urmărește să dezvăluie „epopeea construcției liniei ferate Hatna (Dărmănești)–Dorna Watra (Vatra Dornei)”, la împlinirea „venerabilei vârste” de 110 ani, fiind completată cu „o scurtă prezentare a activității de construcție, întreținere și reparație”, asigurată de-a lungul anilor de „liniorii” Secției de Întreținere C.F. Vatra Dornei: „În afară de povestea unor linii ferate trecute prematur în uitare – mari realizări ale anilor 1900, ale unor locuri cu oameni deosebiți și fapte pe măsură –, cartea de față se vrea a fi și un omagiu adus unei armate modeste de lucrători feroviari a căror inimă bate pe ritmul roților de tren, liniorii, cei care au muncit continuu, zi și noapte, pe arșiță, ploaie, viscol și ger, în timp de pace sau în vreme de război, pentru ca circulația trenurilor să se facă la timp și în condiții de siguranță” (p. 20).

Partea propriu-zisă a lucrării se intitulează *Drum de fier prin Bucovina* și cuprinde patru capitole.

Capitolul I, *Scurt istoric*, urmărește problematica principală a lucrării în șase subcapitole: 1) *Dezvoltarea rețelei de căi ferate în Bucovina până în anul 1914*, p. 21–44; 2) *Linia ferată Dărmănești–Vatra Dornei*, p. 44–184; 3) *Linia ferată Vama–Moldovița*, p. 185–204; 4) *Linia ferată Pojorâta–Fundu Moldovei*, p. 204–212; 5) *Noțiuni de organizare, semnalizare, siguranța circulației feroviare și materialului rulant*, p. 213–234; 6) *Locomotive folosite de Societatea Bukowinaer Lokalbahnen pe secțiile de circulație Dărmănești–Vatra Dornei, Vama–Moldovița și Pojorâta–Fundu Moldovei*, p. 234–237.

Capitolul al II-lea, *Drum de fier prin praf de pușcă și ploaie de stele. Război prin Bucovina*, tratează alte câteva teme complementare. Despre unele din acestea astăzi publicul larg cunoaște puține

lucruri: 1) *Linia ferată Vatra Dornei–Prundul Bârgăului*, p. 238–301; 2) *Linia ferată Iacobeni–Prislop–Borșa*, p. 302–332; 3) *Linia ferată Vatra Dornei–Piatra Neamț*, p. 333–343. Un subcapitol de interes documentar aici este *Trenul benzino-electric. Istoric, evoluție și utilizare*, p. 344–352.

Capitolul al III-lea, *Linia Ilva Mică–Vatra Dornei*, prezintă problematica, în principal, orientându-se după perioade istorice: 1) *Începuturi*, p. 353–358; 2) *Perioada anilor 1915–1940*, p. 358–381; 3) *Detalii constructive, lucrări și obiective reprezentative*, p. 381–410; 4) *Perioada anilor 1940–1948*, p. 410–416; 5) *Stații, halte*, p. 416–438; 6) *Perioada anilor 1948–2012*, p. 438–440; 7) *Paza tunelurilor și lucrărilor de artă*, p. 440–442; 8) *Calea ferată forestieră din Valea Ilvelor*, p. 442–452.

Capitolul al IV-lea, *Oamenii drumului de fier*, aduce în atenție, prin cele patru subcapitole, alte probleme de interes, prezentând importanță mai ales pentru istoria culturii din Bucovina: 1) *Șine și destine*, p. 454–469 (profilurile bio-bibliografice de aici sunt închinatelor unor personalități cu merite deosebite, de-a lungul timpului, în construcția și modernizarea căilor ferate din Bucovina: *Emanuel Alois Ziffer*, p. 454–459; *Konrad Twrdy*, p. 460–461; *Felix Tarbuk von Sensenhorst*, p. 462–463; *Petre M. Teodorescu*, p. 463–464; *Constantin Guragata*, p. 464–466; *Ioan I. Lupu*, p. 466–468; *Valentin Pântescu*, p. 469; 2) *Linii ferate din Bucovina. Organizare, evoluție și integrare în rețeaua națională*, p. 470–479; 3) *Secția de Întreținere Linii C.F.R. Vatra Dornei*, p. 479–506; 4) *Remember*, p. 507–523.

O consistentă *Bibliografie*, p. 524–525, rotunjește sumarul acestei lucrări. Folositoare pentru o categorie mai largă de utilizatori, cartea *Drum de fier prin praf de pușcă*, elaborată și publicată de tehnicianul Paul Brașcanu, stabilit din 1988 la Vatra Dornei, este bogat ilustrată cu reproduceri după fotografii, multe dintre acestea adevărate documente de epocă, hărți și facsimile după schițe excerptate din documente de arhivă ori din lucrări vechi, astăzi mai greu accesibile, la noi, cum este cazul lucrării lui E. A. Ziffer, *Die Lokalbahnen in Galizien und der Bukowina*, I–II, Wien, Spielhagen & Schurich Verlagsbuchhandlung, 1891; Wien, Lehman & Wenzel Verlagsbuchhandlung, 1908.

Consemnând realizarea tânărului tehnician feroviar dornean, un nobil și generos risipitor, într-o perioadă neprietenoasă, mai ales în provincie, pentru temerare proiecte cărturărești, noi mai adăugăm aici faptul că autorul are știința ilustrării excursului tehnic, fatalmente arid, cu câte o poveste scurtă venind din istoria locului (tradiție populară, istorie socială, istoria comerțului, demografie etc.), înviind astfel lectura și dând coloratură locală discursului, apropiind lucrarea și de sensibilitatea generațiilor actuale de cititori.

Lucrarea lui Paul Brașcanu *Drum de fier prin praf de pușcă*, consacrată operei impresionante de construire a rețelei de cale ferată din Bucovina istorică și tipărită la împlinirea a 110 ani de la darea în exploatare a liniei ferate Hatna (Dărmănești)–Dorna Watra (Vatra Dornei), comunică, în mod deosebit, prin frumoasa ilustrație și mesajul său intim, un tonifiant sentiment de bucurie, contrastând cu tristețea cvasi generală, ce sporește aproape an de an, cu fiecare nouă linie ferată închisă circulației în Bucovina câtă a mai rămas astăzi (Dornești–Siret, Dornești–Nisipitul, Dornești–Putna, Dărmănești–Gura Humorului etc.) și cu aspectul dezolant al întregii noastre infrastructuri feroviare (terasamente, perdele forestiere de protecție/plantații, spații verzi, linii, poduri și podețe, bariere, gări, peroane, săli de așteptare și magazii de mărfuri, cabine și cantoane, remize și depouri, triaje, material rulant), purtând toate, din păcate, povara indiferenței, a nepăsării și abandonării instaurate – iremediabil parcă – și în administrația căilor ferate din Bucovina postdecembristă.

Vasile I. Schipor

„Surâsul Bucovinei”, revistă de istorie, literatură și umor editată de Asociația literară „Păstorel” – Filiala Vama și Cenaclul „Nectarie” Vama, anul I, nr. 1 și 2, mai, iunie 2012, 40 p., 38 p.

De curând, peisajul publicistic bucovinean a înregistrat o nouă apariție care a atras, de îndată, atenția iubitorilor de literatură, de umor și chiar de istorie locală. Este vorba despre o revistă care s-a născut din dragostea de spațiul de baștină și din dorința de a așeza satul natal în rândul celor cu blazon cultural. Acest lucru a putut fi realizat la Vama.

Cu titlul fericit ales, „Surâsul Bucovinei”, revista stă comod în umbra mai vârstnicei „Bucovina literară”, pe care o completează în mod fericit, și a fost lansată (primele două numere: mai și iunie 2012) cu ocazia Festivalului Internațional de Satiră și Umor „Umor fără frontiere în Țara de Sus”, care a avut loc între 6 și 8 iulie 2012, în aceeași Vamă câmpulungeană.

Editată de către Asociația Literară „Păstorel”, Filiala Vama și de Cenaclul „Nectarie” din aceeași localitate, într-o ținută editorială remarcabilă, revista are ca nași doi vrednici de laudă fii ai satului: Sorin Cotlarciuc (director) și Cătălina Orșivschi (redactor-șef), ambii umoriști și epigramiști de ascuțit spirit și din osârdia cărora revista, într-adevăr, „surâde”.

Pe copertile acesteia și-au aflat locul două poezii-lemnă, *La Bucovina* (Mihai Eminescu) și *Bucovina* (Vasile Alecsandri). Articolul-program este sintetizat de Ioan-Mugurel Sasu în câteva cuvinte: „Prin revista noastră, cu zâmbet sufletul deschidem”, iar cuprinsul acesteia este bogat tematic și înmănunchează semnături dintre cele mai cunoscute în lumea literaturii. Aceste prime două numere, a căror grafică a fost asigurată cu caricaturi semnate de Radu Bercea, Mihai Pânzaru-Pim și Doru-Ghiocel Olaş, adună autori umoriști, semnatori de rondeluri, epigrame, poezie în acrostih și alte genuri: academicianul Mihai Cimpoi, Mihai Batog-Bujeniță, Vasile Larco, Mihai Haivas, Eugen Deutsch, Vasile Vajoga, Sorin Cotlarciuc, Gheorghe Bălăceanu, Cătălina Orșivschi, Constantin Moldovan, Ion Diviza, Gheorghe Bălci, Emil Ianuș, Paraschiva Abutnăriței, Cornel-Constantin Simionescu, Gheorghe Vicol, Ion Grămadă, Anica Facina, Tucu Moroșan, Dorel-Mihai Gaftoneanu.

Proza umoristică este reprezentată de penița lui Ioan-Mugurel Sasu, Gheorghe Patza, Constantin Tiron și Bogdan Ulmu, cu un interesant text, *Muzica – între nostalgie și geografie*.

Dintre numele consacrate muzelor poeziei și recunoscute, ca atare, îi mai întâlnim pe Horia Zilieru, Emilian Marcu, Daniel Corbu, Nicolae David (care trăiește în Elveția), Ion Cozmei, Vasile Ursache, Cornel Sântion Cubleșan, C. V. Tudor, Sorin Poclitaru, George Bodea sau pe mai tânăra speranță a vâmenilor, Ana Maria Lupașcu.

Sub genericul „Restituiri. Adevăruri istorice. Galeria eroilor neamului”, diriguitorii revistei au găsit de bun augur să aducă în fața cititorilor câteva figuri care au marcat, într-un fel sau altul, istoria Bucovinei sau doar pe cea a localității Vama. Este cazul mitropolitului Nectarie Cotlarciuc (*Un cenotaf pentru mitropolitul Nectarie Cotlarciuc*) sau, sub semnătura lui Ion Cernat, cel al vamanului Iorgu Toma (*Iorgu G. Toma, o viață închinată idealului național*) ori al lui Constantin Sasu, poet din același sat (*O voce din Bucovina: Constantin Sasu*, sub iscălitura lui Ioan-Mugurel Sasu).

În ton cu profilul revistei, Mihai Burduja îl reconsideră pe unul dintre așii umorului bucovinean: Eusebie Hotinceanu (1883–1940).

Sunt publicate, de asemenea, articole de mai largă respirație istorică: Ioan Abutnăriței, *Începutul administrației austriece în Bucovina*; Tiberiu Cosovan, *Bucovina electorală – alegerile de altădată*. Un interesant material publică Vasile Sfarghiu despre Societatea Meseriașilor Români din Câmpulung și împrejurimi, *Unele considerații asupra meșteșugărimii*.

Prezentarea făcută de către Cătălina Orșivschi celebrului deja Muzeu al Oului, precum și Asociației Turistice Vama-Bucovina, realizată de către Aurelia Badale, la care se adaugă interviul realizat

Cărți. Reviste

de către Ion-Mugurel Sasu cu publicistul Mihai Burduja, întregesc cuceritor și incitant conținutul acestor două numere ale mult promițtoarei reviste „Surâsul Bucovinei”, o publicație-surpriză în Bucovina de astăzi, căreia îi urăm viață lungă și colaborări pe măsură.

Vasile Diacon

MANIFESTĂRILE ȘTIINȚIFICE ALE INSTITUTULUI „BUCOVINA” AL ACADEMIEI ROMÂNE DIN 2012

Colocviul științific reprezintă principala formă de susținere și manifestare a vieții științifice din Institutul „Bucovina” al Academiei Române, începând cu anul 2009. Pornind de la o sugestie mai veche, aparținând academicianului Radu Grigorovici (1911–2008), formulată în 1997, colocviul științific își propune, în viziunea inițiatorului, să transforme în permanență seminarul intern, cel dintâi cadru de formare continuă a cercetătorilor și modalitate fundamentală de stimulare și emancipare a conștiinței instituționale.

Colocviul științific acoperă cele două mari programe de cercetare științifică, „Bucovina. Carte, cultură, civilizație”, „Bucovina. Identitate, tradiții, valori”, și își propune, în viziunea inițiatorului – cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor, secretar științific al instituției și secretar de redacție al periodicului „Analele Bucovinei” –, pe lângă rostul lui fundamental, alte câteva obiective de actualitate: – promovarea valorilor culturii și civilizației (moștenirii culturale) din Bucovina; – descoperirea unor noi perspective de înțelegere a spațiului cultural bucovinean și de interpretare a fenomenului cultural de aici; – stimularea competiției/colaborării competitive între cercetători, în vederea acomodării acestora cu exigențele cercetării fundamentale „de frontieră”, la nivel național și european; – stimularea, formarea și consolidarea unei conștiințe noi, moderne privitoare la valoarea propriului patrimoniu, ca parte integrantă a patrimoniului european; – emergența modelelor culturale paideice, energetice, integratoare în spațiul fostei Bucovine istorice.

Cea dintâi manifestare științifică a Institutului „Bucovina” al Academiei Române din anul 2012 este Simpozionul internațional „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, organizat în colaborare cu Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” Iași, Facultatea de Istorie și Geografie a Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava și Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Organizată în perioada 28–29 iunie 2012, manifestarea cuprinde două părți.

La Rădăuți, în 28 iunie, simpozionul își desfășoară lucrările în Sala de conferințe de la Gerald’s Hotel, având în program comunicările: – CS dr. Ștefan Purici, Institutul „Bucovina”, *Inițiative de organizare asociativă în Bucovina înainte de 1862*; – CS I dr. Cătălin Turlic, Institutul de Istorie „A.D. Xenopol” Iași, *Emancipare și asociaționism în spațiul românesc din a doua jumătate a secolului al XIX-lea*; – prof. univ. dr. Dumitru Vitcu, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Semnificația unei solidarizări politico-culturale: „Societatea Unirii” (1856)*; – CS I, Mihai-Ștefan Ceaușu, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” Iași, *Asociaționism și propășire culturală în Bucovina (secolul al XIX-lea –*

începutul secolului al XX-lea), – prof. univ. dr. Mihai Iacobescu, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Bucovina și mitul habsburgic*; – CS dr. Marian Olaru, Institutul „Bucovina” Rădăuți, *Temeiuri ale modernității românilor bucovineni – 200 de ani de la nașterea lui Eudoxiu Hurmuzachi*; – CS Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina”, Rădăuți; „Armonia”. *Societate pentru cultivarea și răspândirea muzicii naționale bisericesti și lumești în Bucovina*; – lector univ. dr. Harieta Mareci Sabol, Univ. „Ștefan cel Mare” Suceava, *Societatea „Doamnele Române” din Bucovina: elitism, filantropism, militantism (1891–1914)*; – CS III dr. Leonidas Rados, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol”, Iași, *Spirit asociativ și mișcare națională în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Cazul studențimii ieșene*; – CS III dr. Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina” Rădăuți, *Considerații asupra activității Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina de la înființare până în prezent*; – dr. Liviu Papuc, șef serviciu B.C.U. „Mihai Eminescu”, Iași; Oltea Iordache, bibliotecar, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași, *Epistole ale Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina în Fondul „G. Sion” de la Biblioteca Centrală Universitară „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca*; – CS III drd. Vasile I. Schipor, Institutul „Bucovina” Rădăuți, *Cabinetele de lectură – formă de sociabilitate în Bucovina istorică (I)*; – Ștefan Hostiuc, scriitor, București, *Societatea pentru Cultură și drama identitară a comunității românești din Bucovina istorică*; – dr. Alis Niculică, șef birou Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” Suceava, *Ion I. Nistor și „Junimea literară”*; – CS drd. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina” Rădăuți, *Societăți studențești germane din Bucovina înainte de Primul Război Mondial*; – lector dr. Radu-Florian Bruja, Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, *Între ideal național și extremism politic: societățile culturale studențești din Bucovina în perioada interbelică*.

Comunicările sunt urmate de dezbateri.

La sfârșitul zilei, un loc în programul manifestării îl ocupă semnalul editorial, în cadrul căruia sunt prezentate cărți și periodice. Dintre acestea, menționăm prezentarea „Analelor Bucovinei”, anul XVIII, 1 (36), ianuarie–iunie 2011, 342 p., realizată de Rodica Iațencu, responsabil de număr, și Vasile Schipor, secretar de redacție.

A doua zi, 29 iunie 2012, participanții la lucrările Simpozionului științific internațional „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” fac deplasarea la Cernăuți, unde continuă lucrările manifestării. În organizarea Societății de Cultură Românească „Mihai Eminescu”, aici se oficiază un *Te Deum* la Biserica „Sf. Trei Ierarhi” din Cimitirul Caliceanca, o adunare festivă și un concert la Filarmonica de Stat. În programul complementar al manifestărilor aniversare de la Cernăuți mai figurează și vizitarea Mănăstirii Bănceni din Ținutul Herța.

Instituția parteneră a manifestării „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” este Departamentul Românilor de Pretutindeni al Guvernului României, iar sponsori, Gerald’s Hotel și Magic Advertising Rădăuți.

Cea de a doua manifestare organizată în 2012 de Institutul „Bucovina” al Academiei Române este Colocviul științific „Bucovina. Identitate, tradiții, valori”. Desfășurat la sediul instituției din Rădăuți, în 5 octombrie 2012, orele 10,00–15,00, acesta are în program: I. Referate-impuls: – cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor, *De la Centrul de Studii „Bucovina” la Institutul „Bucovina” Academiei Române. Concepte în derivă: cultură instituțională, instituție a modernității*; – cercet. șt. dr. Rodica Iațencu, *Instituții ale Școlii sociologice gustiene. Seminarul de sociologie*; – cercet. șt. drd. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Contribuții la cunoașterea vieții culturale din Cernăuți, capitala Ducatului Bucovina*; – cercet. șt. Elena Pascaniuc, *Tomurile aniversare ale periodiceului „Analele Bucovinei”, imagine a evoluției cercetărilor referitoare la Bucovina*; – cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă, *Biologul și geograful bucovinean Iosif Lepși (1895–1966)*; – cercet. șt. dr. Marian Olaru, *De la modernitate la cultura instituțională. Despre procedurile operaționale în managementul instituțional*. Acestea sunt urmate de o dezbatere

tematică: *Institutul „Bucovina” al Academiei Române. Viața științifică internă*, avându-l ca moderator pe Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina”.

Partea a treia a manifestării cuprinde un bogat semnal editorial: 1) Prezentarea ultimului tom tipărit al periodicului științific propriu: – „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVIII, nr. 2 (37), iulie–decembrie 2011, 357 p. (Ovidiu Bătă, responsabil de număr și Vasile I. Schipor, secretar de redacție); 2) Cărți și periodice noi referitoare la Bucovina: – Ion Lihaciu, *Czernowitz 1848–1918. Das kulturelle Leben einer Provinzmetropole* [Cernăuți 1848-1918. Viața culturală a unei metropole de provincie], Kaiserslautern-Mehlingen, Editura Parthenon, 2012, 258 p. (cercet. șt. drd. Ștefănița-Mihaela Ungureanu); – George-Ioan Lahovari, *Dicționarul geografic al Basarabiei și Bucovinei*, Iași, Editura Tipomoldova, 2011, 490 p. (cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă); – Dumitru Covalciuc, *Mic dicționar de medici români din Bucovina*, Suceava, Editura Mușatinii, 2012, 156 p. (cercet. șt. Elena Pascaniuc); – Emanuel Bălan, *Minoritățile naționale din Bucovina în cadrul procesului electoral din perioada interbelică*, Bacău, Editura Egal, 2012, 210 p. (cercet. șt. dr. Ștefan Purici); – Dragoș Vicol, *Muguri sub gloanțe și flamuri*, Cuvânt-înainte de George Bodea, Ediție întocmită de Ion Filipciuc, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundatia Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2012, 156 p. (cercet. șt. dr. Marian Olaru); – Vespasian Lungu, *Pagini smulte din valuri*, Ediție întocmită de Ion Filipciuc, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundatia Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2012, 210 p. (cercet. șt. dr. Marian Olaru); – Nicolae Cârdei, *Biserica „Sfânta Treime” din Arbore, 1912–2012*, Suceava, 2012, 24 p + anexe (cercet. șt. dr. Marian Olaru); – Veronica Todociuc, *Contribuția familiei Hurmuzachi la dezvoltarea culturii române în Bucovina*, București, Editura Semne, 2011, 202 p. (cercet. șt. dr. Marian Olaru); – Stanislava Iachimovschi (sub redacția), *Świat relacji polsko-rumuńskich. Lumea relațiilor polono-române*, Materiały z sympozjum. Materialele Simpozionului [internațional din 8–9 septembrie 2011], Suceava, Związek Polaków w Rumunii. Uniunea Polonezilor din România, 2012, 364 p. (cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor); – Nicolae Cârlan, *Ciprian și Iraclie Porumbescu. Studii, articole, materiale*, Suceava, Editura Lidana, 2012, 176 p. (cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor); – „«Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, anul XXXVIII, 2001, Suceava, Editura Universității [„Ștefan cel Mare”], 2011, 208 p. (cercet. șt. dr. Rodica Iațencu); – „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul XXIII, nr. 5–6 (255–256), mai–iunie 2012, 96 p. (cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor); – „Polonus”, Pismo Związku Polaków w Rumunii. Revista Uniunii Polonezilor din România, Suceava, nr. 6–7 (193), 2012, 34 p., nr. 8 (194), 2012, 30 p. (cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor); – „Surâsul Bucovinei”, revistă de istorie, literatură și umor editată de Asociația literară „Păstorel” – Filiala Vama și Cenaclul „Nectarie”, Vama, anul I, nr. 1 și 2, mai, iunie 2012, 40 p., 38 p. (cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor).

Semnalul editorial este urmat de câteva proiecții cu subiect Bucovina: – *Гуцульщина давна* [Țara huțulilor de odinioară], film documentar, realizat în perioada interbelică din veacul trecut, postat pe Internet de Petro Kravciuk la data de 16 iunie 2010; – *Hutzuls. Huculi in 1890–1939* [Huțulii în perioada 1890–1939], film documentar, o producție a studiourilor Bagnowka (Polonia); – *Huțulca*, film documentar de Alex. Maranda, în colaborare cu Muzeul Obiceiurilor Populare din Bucovina, Gura Humorului, și participarea scriitorului Casian Balabasciuc, o producție Radikal Film (2011). Selecția, pregătirea și prezentarea documentarului aparțin lui Vasile I. Schipor, în colaborare cu Raluca-Irina Muscă, bibliotecar al Institutului „Bucovina”. Inițiator și responsabil de proiect: Vasile I. Schipor.

Cea de a treia manifestare științifică, organizată în 2012, este Conferința științifică internațională *Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate*, a douăzecea sesiune anuală de referate și comunicări a Institutului „Bucovina”, organizată la împlinirea a două decenii de la înființarea instituției (6 septembrie 1992), Rădăuți, 26–27 octombrie 2012, Sala de conferințe de la Gerald’s Hotel.

În programul primei zile sunt cuprinse comunicările: – Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române (Cernăuți, Ucraina), *Istoria literaturii române din Bucovina. Problema periodizării*; – dr. Ortried Kotzian, director executiv HDO München (Germania), *Josef Burg zum 100. Geburtstag: Als*

jiddischer Schriftsteller Wanderer zwischen vielen Welten / 100 de ani de la nașterea lui Josef Burg: un scriitor evreu de limbă idiș, călător prin mai multe lumi; – Otto-Friedrich Hallabrin, director executiv, Bukowina-Institut, Augsburg (Germania), *Der österreichische Reichsrat und die Abgeordneten aus der Bukowina von 1861 bis 1918 / Parlamentul austriac și deputații din Bucovina între 1861 și 1918*; – CS dr. Ștefan Purici, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Inițiative civice și naționale în Bucovina prepașoptistă / Bürgerliche und nationale Initiativen des Vormärz in der Bukowina*; – cercetător Tetyana Kloubert, Catedra de pedagogie, Universitatea din Augsburg (Germania), *Durch Volksbildung zur Volksidentität: (Nationale) Bildungsbestrebungen der Czernowitzer Ruthenen am Beispiel der Gesellschaft „Ruska Besida“ und der Gründung des Ukrainischen Volkshauses / Prin educație națională spre identitate națională. Aspiratii culturale (naționale) ale rutenilor din Cernăuți. Studiu de caz: Societatea „Ruska Besida” și Casa Națională a Rutenilor*; – dr. Ligia-Maria Fodor, consilier, Arhivele Naționale ale României (București), *Învățământul secundar privat în Bucovina habsburgică / Das private Mittelschulwesen in der habsburgischen Bukowina*; – CS drd. Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Ludwig Adolf Staufe-Simiginowicz – 180 de ani de la naștere / 180 Jahre seit der Geburt des Schriftstellers Ludwig Adolf Staufe-Simiginowicz*; – CS III dr. Rodica Iațencu, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Parlamentari bucovineni în forul legislativ al României Mari. Adunarea Deputaților, sesiunea 1919–1920*;

Comunicările sunt urmate de dezbateri.

În programul complementar al celei dintâi zile, ca moment aniversar, închinat celor două decenii de cercetare științifică desfășurate în colaborare de către Bukowina-Institut Augsburg, Centrul Bucovinean de Cercetări Științifice al Universității Naționale „I. Fedkovič” din Cernăuți și Institutul „Bucovina” al Academiei Române din Rădăuți, este prezentat filmul artistic *Umbrele strămoșilor uitați*, capodoperă a cinematografului impresioniste contemporane, realizat în 1964 după nuvela scriitorului Mihail Koțubinski și interzis multă vreme în fostul U.R.S.S., dar și în țările satelit ale acesteia. Prezentarea succintă a filmului, a cărui acțiune se petrece în Țara huțulilor, la granița dintre Bucovina și Pocuția, aparține lui Vasile I. Schipor. Proiecția filmului, care se face pentru prima oară în Rădăuți, este urmată de dezbateri *Cunoaștere și dialog intercultural*, moderată de secretarul științific al Institutului „Bucovina”, Vasile I. Schipor. Această parte a reuniunii din prima zi se încheie cu un semnal editorial.

Sâmbătă, 27 octombrie, în aceleași locație, continuă lucrările simpozionului aniversar, având în program comunicările: – prof. dr. Ilie Luceac (Cernăuți, Ucraina), *Eudoxiu Hurmuzaki și viziunea sa modernă asupra istoriei și psihologiei poporului român*; – lector dr. Harieta Mareci-Sabol, Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *Școala și școlarii din Bucovina. Dincolo de statistici*; – dr. Constantin Ungureanu, Institutul de Istorie al Academiei de Științe a Republicii Moldova (Chișinău), *Gimnaziile mixte germano-române din Bucovina*; – Mircea Lutic, scriitor, Cernăuți (Ucraina), *Institutul de Istorie de pe lângă Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți, 1942–1944* (comunicarea acestuia, care nu a putut ajunge la Rădăuți, este prezentată de dr. Alexandrina Cernov); – dr. Bogdan-Petru Niculică, muzeograf, Complexul Muzeal Bucovina (Suceava), *Arheologie și arheologi în Bucovina secolului al XIX-lea. De la anticarism la instituționalizare*; – dr. Ion Mareș, Complexul Muzeal Bucovina (Suceava), *Biserici dispărute din Suceava în timpul stăpânirii austriece*; – Luzian Geier, cercetător, Bukowina-Institut Augsburg (Germania), *Die Bukowina im Bild – vorwiegend heiter und farbenfroh. Gedenkblatt für den Maler Oskar Laske (1874–1951), der auch Radautz besucht und gezeichnet hat / Bucovina în imagine – seninătate și bucurie a culorii. În memoria artistului Oskar Laske (1874–1951), care a vizitat și a desenat scene din viața târgului Rădăuți*; – CS III drd. Vasile I. Schipor, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Periodicul „Bucovina” (1848–1850) și opera sa național-culturală (I)*; – CS Elena Pascaniuc, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Societăți și publicații implicate în valorificarea culturii populare din Bucovina între 1850 și 1900*; – CS dr. Marian Olaru, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Raporturile dintre provincie și centru reflectate în presa culturală bucovineană din perioada*

interbelică. Studiu de caz: „Făt-Frumos”, revistă de literatură și folclor, 1926–1940; – CS III dr. Ovidiu Bătă, Institutul „Bucovina” (Rădăuți), Bucovina balneară (I).

Lucrările simpozionului continuă cu un semnal editorial, în cadrul căruia sunt prezentate cele două tomuri ale periodicului „Analele Bucovinei”: anul XIX, nr. 1 (38), ianuarie–iunie 2012, 352 p. și anul XIX, nr. 2 (39), iulie–decembrie 2012, 349 p. Prezentarea este susținută de Ștefănița-Mihaela Ungureanu, Elena Pascaniuc, responsabile de număr, și de Vasile I. Schipor, secretar de redacție al periodicului.

Dezbaterile pe marginea comunicărilor prezentate și prezentarea concluziilor încheie programul Simpozionului științific internațional „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, care a fost susținută de câțiva sponsori și binevoitori: The Gerald’s Hotel, Magic Advertising S.R.L.; F.S.L.I. „Bucovina” Rădăuți.

Câteva probleme cu care continuă să se confrunte instituțiile de cercetare din cele patru țări (Germania, Republica Moldova, România și Ucraina) rețin atenția și la această manifestare științifică: – difuzarea cărții cu mari dificultăți și dezechilibrele dintre expediere și primire în cadrul schimbului academic intern și internațional de publicații (Vasile I. Schipor); – lipsa unei înțelegeri adecvate între guvernele din România și Ucraina, care să influențeze benefic cercetarea științifică privind Bucovina, precum și colaborarea între instituțiile din cele două țări (Aurica Bojescu); – „lipsa acută” a izvoarelor în activitatea de cercetare curentă și numărul mic de cercetători încadrați la Institutul „Bucovina” (Marian Olaru); – scăderea interesului în Occident pentru cunoașterea Estului Europei, unde astăzi „au rămas puține institute și cu mai puține fonduri”.

Dintre propunerile făcute în cadrul dezbaterilor din programul manifestărilor organizate, în 2012, de Institutul „Bucovina” al Academiei Române, reținem câteva care se referă la cultura proiectului în cadrele, mai largi, ale „localismului creator”: – lucrările Simpozionului internațional „Asociaționism și propășire națională în Bucovina în secolele XIX–XX. 150 de ani de la înființarea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” să fie tipărite într-un volum, așa cum s-a făcut la Cluj-Napoca, în 2011, cu materialele reuniunii științifice aniversare închinată Astei (Mihai-Ștefan Ceaușu); – instituționalizarea colaborărilor cu Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina „pe bază de program, cu obiective și principii de acțiune clare” (Rodica Iațencu, Mircea Irimescu); – alocarea unui timp mai mare pentru dezbateri, în cadrul cărora „să lămurim termenii cu care operăm”, apropierea de abordările comparative ale situației asociaționismului și încadrarea generală a acestora (Cătălin Turliuc); – continuarea colaborării între Institutul „Bucovina”, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” din Iași, Facultatea de Istorie și Geografie a Universității „Ștefan cel Mare” Suceava; – orientarea instituției/instituțiilor organizatoare și spre alte teme de cercetare: evoluția proprietății în Bucovina, condițiile parohiale etc. (Mihai Iacobescu); – promovarea spiritului critic în cercetarea științifică și valorificarea rezultatelor acesteia, respingerea tentațiilor provincialismului: politicianismul, festivismul, automulțumirea, improvizarea, diletantismul (Vasile I. Schipor); – orientarea spre o nouă filosofie a succesului, astfel ca fiecare colocviu al Institutului „Bucovina” să reprezinte o etapă în continua modernizare instituțională, prin „competență și performanță”, „echilibru permanent și stabil” (Marian Olaru); – orientarea cercetărilor privind Bucovina spre studiile de istorie a instituțiilor (Mihai-Ștefan Ceaușu, Otto Hallabrin); – publicarea studiilor științifice de „interes comun” în străinătate (Marian Olaru); – cuprinderea bibliotecii Institutului „Bucovina” într-o rețea științifică de bibliotecă la fel ca în landul Bavaria, din Germania (Ortfried Kotzian); – identificarea modalităților și a resurselor necesare pentru cercetarea „bogatului material” privind Bucovina, existent în arhivele de la Viena (Otto Hallabrin, Constantin Ungureanu, Ligia-Maria Fodor).

Tot aici trebuie să consemnăm câteva aprecieri ale unor participanți la lucrările simpozionului, care evidențiază contribuții ale Institutului „Bucovina” al Academiei Române. În cuvântul său de salut, dr. Ortfried Kotzian, director executiv al H.D.O. München (Germania), remarcă „buna colaborare, încrederea și prietenia legată cu colegii de la Rădăuți” de-a lungul celor două decenii de colaborare, mulțumind

Cronică

organizatorilor pentru faptul că una dintre limbile de comunicare ale manifestării este și de data aceasta germana, „o tradiție păstrată la Rădăuți” în mod consecvent. Otto-Friedrich Hallabrin, director executiv al Institutului „Bukowina” din Augsburg adresează, în cuvântul său oficial de salut, mulțumiri pentru invitația de a participa la reuniunea aniversară, felicitând Institutul „Bucovina” al Academiei Române de la Rădăuți pentru activitatea desfășurată de-a lungul celor două decenii. Regretând neparticiparea colegilor de la Cernăuți, Otto-Friedrich Hallabrin elogiază „preocuparea pentru promovarea valorilor Bucovinei” și „unicitatea noastră ca formă de cercetare”, atrăgând atenția asupra faptului că „nu există în Europa un alt exemplu asemănător”. În opinia sa, „cel mai mare rol” al activității de colaborare tripartită din cele două decenii de activitate îl reprezintă promovarea Bucovinei în Occident, unde numele provinciei noastre istorice „este foarte prețios”. În acest cadru, Otto-Friedrich Hallabrin aduce mulțumiri dr. Ortfried Kotzian pentru activitatea desfășurată, la Augsburg și la München, deopotrivă, pentru promovarea valorilor culturii și civilizației din Bucovina. Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române, îi felicită, la rândul său, pe organizatorii manifestării aniversare de la Rădăuți, subliniind preocupările de aici, orientarea Institutului, încă de la începutul activității sale, spre cercetarea științifică sistematică și păstrarea tradițiilor academice, precum și relațiile bune de colaborare cu românii din Regiunea Cernăuți și, în mod deosebit, cu Editura „Alexandru cel Bun”.

Vasile I. Schipor

**MANIFESTĂRILE ȘTIINȚIFICE
ALE INSTITUTULUI „BUCOVINA” AL ACADEMIEI
ROMÂNE DIN 2012**

**Die wissenschaftlichen Veranstaltungen des „Bukowina“-Instituts
der Rumänischen Akademie 2012**

*(Zusammenfassung)**

Die 2009 institutionalisierten Kolloquien des „Bukowina“-Instituts, die sich über die zwei grossen wissenschaftlichen Forschungsprogramme erstrecken – „Die Bukowina. Buch, Kultur, Zivilisation“ und „Die Bukowina. Identität, Traditionen, Werten“ – und als wichtigste Unterstützungsmittel und Ausdrucksformen des inneren wissenschaftlichen Lebens des Instituts betrachtet werden – so der Veranlasser derselben, Vasile I. Schipor, wissenschaftlicher Forscher und Sekretär des Instituts und Redaktionssekretär der Zeitschrift „Analele Bucovinei“ – haben einige vorrängige Ziele: – die Förderung der Kultur- und Zivilisationswerten (der Kulturerbe) der Bukowina; – die Entdeckung einiger neuen Verständnis- und Deutungsperspektiven mit Bezug auf den Bukowiner kulturellen Raum und auf das hiesige kulturelle Phänomän; – die Anregung der Konkurrenzfähigkeit/konkurrenzfähigen Zusammenarbeit zwischen den Forschern, um den Anforderungen der fundamentalen nationalen und europäischen Grenzforschung gewachsen zu werden; – die Anregung, Bildung und Befestigung eines neuen und modernen Bewusstseins bezüglich des Wertes des eigenen Patrimoniums als Bestandteil des europäischen; – das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina. Der weiterliegende Beitrag bezieht sich auf die drei wissenschaftlichen Kolloquien, die vom „Bukowina“-Institut 2012 veranstaltet wurden, und gleichzeitig auf die internationale, jährlich organisierte wissenschaftliche Tagung, wobei kritische Bemerkungen und Vorschläge für die zukünftige Tätigkeit gemacht werden.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die historische Bukowina, internes Seminar, wissenschaftliches Kolloquium, die Förderung der Kultur- und Zivilisationswerten der Bukowina, neue Verständnis- und Deutungsperspektiven des Bukowiner Kulturraumes, konkurrenzfähige Zusammenarbeit, das Auftauchen von kulturellen, energetischen, integrativen Modellen auf dem ehemaligen Gebiet der historischen Bukowina, Institutionen der Moderne.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

**BUCOVINA ÎN IMAGINE – SENINĂTATE ȘI
BUCURIE A CULORII. ÎN MEMORIA PICTORULUI
OSKAR LASKE (1874–1951), CARE A VIZITAT ȘI A
DESENAT SCENE DIN VIAȚA TÂRGULUI RĂDĂUȚI***

LUZIAN GEIER

Oskar Anton Ivan Laske este cunoscut în cercurile culturale și științifice din Austria ca o personalitate multitalentată: arhitect, pictor, grafician, gravor, litograf, scenograf, ilustrator de cărți. Numele artistului, însă, nu se regăsește în marea enciclopedie *Österreichisches Biographisches Lexikon. 1815–1950*, asta pentru că artistul mai era în viață la momentul redactării primei ediții a acesteia. Din păcate, ediția a II-a a lucrării nu-l menționează pe Oskar Laske¹.

Artistul s-a născut la Cernăuți, la 8 ianuarie 1874, unde tatăl Oskar Laske, originar din Bohemia, era arhitect. Familia, încă un frate cu un an mai mic și o soră mai mică, s-a mutat în interes de serviciu la Viena, unde tatăl și-a câștigat renumele ca arhitect, contribuind la ridicarea unor clădiri intrate în patrimoniul capitalei Austriei. Astfel, Oskar Laske a devenit vienez din copilărie. Cunoscutul scriitor austriac de origine bucovineană Georg von Drozdowski (1899, Cernăuți – 1987,

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012. În limba română se publică varianta prescurtată a comunicării susținută în limba germană.

¹ *Österreichisches Biographisches Lexikon. 1815–1950*, Ediția a II-a, vol. V, Viena, 1993.

Klagenfurt) susține, însă, că Oskar Laske a rămas în suflet și în fire bucovinean, ceea ce se vede și se resimte în opera sa. În acest sens și criticul de artă Ernst Schremmer și-a intitulat broșura-catalog Oskar Laske, *Ein Meister aus der Bukowina*². Acest aspect, accentuat și mai mult de Schremmer³, dorim să-l analizăm în prezentarea noastră. Celelalte merite sunt suficient de cercetate și publicate în Austria și peste hotare, dat fiind faptul că multe lucrări se află și azi nu numai în marele muzee din Viena, ci și în colecții renumite din Dresda, Madrid, Londra sau Regensburg. O biografie detaliată, cu multe referiri la bogata activitate a pictorului, inclusiv o vastă bibliografie despre Laske și creația sa artistică a fost publicată în „Analele Bucovinei”⁴.

Viața și opera lui Oskar Laske au fost abordate, în diverse articole, în publicațiile cercurilor bucovinenilor din Germania și Austria. În anul 1974, când se împlineau o sută de ani de la nașterea pictorului, la Regensburg a fost organizată o expoziție comemorativă și o sesiune științifică dedicată acestuia. Referatul festiv a fost prezentat de scriitorul și publicistul Georg von Drozdowski. Acesta a fost publicat în ziarul Asociației Bucovinenilor din Germania și Austria⁵. Articolul a fost republicat, mai târziu, în broșura-catalog a lui Ernst Schremmer⁶.

În articolele despre Oskar Laske (unul dintre acestea este cel semnat de Rudolf Wagner, apărut în „Südostdeutsche Vierteljahresblätter”, München, nr. 2, 1974) sunt amintite călătoriile artistului în Bucovina, în anii 1907–1911, la Cernăuți (aici mai avea rude), Suceava, Rădăuți și la mănăstirile din zonă. Pentru Cernăuți a elaborat un monument stradal, singura lucrare de artă plastică a lui Laske realizată pentru Bucovina și în Bucovina.

În listele accesibile pe internet, cu opera omnia a lui Laske, lipsește albumul pe care l-a publicat la Viena, intitulat Bucovina. Titlul, conținutul, moto-ul și textele de pe cele 11 litografii sunt scrise în limba română; ediția a fost limitată și exemplarele numerotate. Primele exemplare au apărut sub forma ediției de lux. Este de remarcat faptul că exemplarul cu numărul 1 a fost trimis Bibliotecii Academiei Române, unde se păstrează și astăzi, la secția Stampe. Editarea acestui album numai în limba română, cu mulți ani după elaborarea litografiilor cu imagini din Bucovina, ridică întrebarea dacă pictorul a cunoscut limba română și cine au fost prietenii acestuia din Bucovina și România, la Viena. De unde, de la cine a venit impulsul pentru editarea acestui album color în format mare (40x50 cm), în

² Ernst Schremmer, *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina*, Südostdeutsches Kulturwerk München, 1990, 64 p.

³ *Ibidem*, p. 8.

⁴ Vasile I. Schipor, *Valorificarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei. Libertate, oportunități, constrângeri*, în „Analele Bucovinei”, an XVII, nr. 1, 2010, p. 225–229.

⁵ „Der Südostdeutsche”, nr. 24, 15 decembrie 1974, p. 2; nr. 1, 1 ianuarie 1975, p. 2.

⁶ Ernst Schremmer, *op. cit.*

limba română, la o editura din Viena? Presupunem că ultima sa vizită în Bucovina, în anul 1933, a fost motivul principal. Interesant, în acest sens, este și un alt amănunt, care a fost reținut de fostul deputat bucovinean în Parlamentul României. Este vorba despre dr. Wladimir de Zalozičky (1884–1965), care după cel de al Doilea Război Mondial a trăit la Viena. La ultima vizită făcută pictorului la spitalul Lainzer din Viena, artistul și-a luat rămas bun, zicând: „Trăiască Bucovina!”⁷.

În puținele lucrări de specialitate din România care se ocupă de Oskar Laske⁸, aspectele referitoare la legătura artistului cu Bucovina, precum și la valoarea deosebită a acestui album nu sunt suficient scoase în evidență. Analizând citarea greșită a titlurilor tablourilor artistului, putem face deducția că autorii n-au văzut albumul. De exemplu, într-unul dintre volumele semnate de Emil Satco, este citat greșit titlul unuia dintre tablouri – Târg de cai la Rădăuți, reproduș alb-negru la Schremmer; la Laske, pe original, titlul este Oborul din Rădăuți; de remarcat portretul deosebit de expresiv, care încheie albumul, intitulat Țăran din Bucovina (titlul original, Tip de țăran).

Din păcate, Oskar Laske nu este menționat în complexul și bogat ilustratul volum scos de Valentin Ciucă⁹. Rămâne o sarcină pentru cercetătorii din Bucovina să studieze cele 14 volume memorialistice, *Leben und Taten des Malers Oskar Laske*, în care sunt cuprinse desenele de pe teren, schițe în tuș și mici acuarele ilustrative referitoare la viața și opera artistului.

Oskar Laske se stinge din viață la 30 noiembrie 1951, la Viena, la vârsta de 77 ani. O plachetă comemorativă la casa unde a trăit familia artistului și numele unei străzi din Viena amintesc și astăzi de renumitul artist.

În albumul din anexă, ilustrăm universul creației lui Oskar Laske cu reproduceri după unele litografii ale artistului. Titlurile acestora sunt preluate din exemplarul original – foaia de frontispiciu (care are moto-ul „Dulce Bucovină, veselă grădină”) și din exemplarul cu nr. 1, păstrat la Biblioteca Academiei Române: Bucovina. 10 litografii originale de Oskar Laske, Viena; litografia de pe copertă are menționată nota referentului: „nu este Târgul de cai în Galiția răsăriteană”. Litografiile au următoarele titluri: 1. Cernăuți, Piața Unirii, cu Primăria; 2. Cernăuți, cimitirul vechiu evreesc; 3. În lunca Siretului; 4. Templu evreesc din Cernăuți; 5. Mănăstirea Voronețului; 6. Sucevița; 7. O înmormântare la

⁷ Wladimir Zalozičky, *So war Tschernopol*, în „Der Südostdeutsche”, an X, nr. 16, 2 august 1959, p. 4. Vezi și Ernst Schremmer, *Es lebe die Bukowina*, în vol. *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina*, p. 8.

⁸ Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I–II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 602; Idem, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, Suceava, f. e., 1991, p. 45–46; Vasile I. Schipor, *op. cit.*, p. 223–259. În vol. Emil Satco, *Arta în Bucovina*, vol. II, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 1991, Oskar Laske nu este menționat.

⁹ Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Bucovina*, Suceava, Editura Mușatinii, 2005, 416 p.

Horecea; 8. Horă la o nuntă țărănească; 9. Oborul din Rădăuți; 10. Vigneta finală (tip de țăran). Sub cuprins, apare o notă: „Această mapă a fost întocmită într-o ediție numerotată de 125 exemplare; fiecare planșă este colorată și semnată de artist. Mapele 1–10 sunt ediții de lux. Prezenta mapa are numărul Institutul de Arte Grafice «Eduard Danzinger», Viena”. Nici pe original și nici pe exemplarul din București nu este indicat anul editării. Aflăm de la Erich Beck¹⁰ și Ernst Schremmer¹¹ că acesta este 1934. Afirmția nu a fost verificata de noi.

¹⁰ Erich Beck, *Bibliographie zur Landeskunde der Bukowina. Literatur bis zum Jahre 1965*, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerkes, 1966.

¹¹ Ernst Schremmer, *op. cit.*, p. 5.

**BUCOVINA ÎN IMAGINE – SENINĂTATE ȘI
BUCURIE A CULORII. ÎN MEMORIA PICTORULUI
OSKAR LASKE (1874–1951), CARE A VIZITAT ȘI A
DESENAT SCENE DIN VIAȚA TÂRGULUI RĂDĂUȚI***

LUZIAN GEIER

**Die Bukowina im Bild – vorwiegend heiter und farbenfroh
Gedenkblatt für den Maler Oskar Laske (1874-1951),
der auch Radautz besucht und gezeichnet hat**

*(Zusammenfassung)***

Oskar Anton Ivan Laske ist in den wissenschaftlichen und kulturellen Kreisen von Österreich als ein Multitalent bekannt: er war Architekt, Maler, Illustrator, Graphiker, Bühnenbildner.

Er war am 8. Januar 1874 in Czernowitz geboren, wo sein Vater, gebürtig aus Böhmen, auch Architekt war. Im Interesse des Dienstes zog die Familie nach Wien, wo sein Vater durch den Entwurf einer Reihe von Gebäuden berühmt wurde, die heute zum Wiener Patrimonium gehören.

So wurde Oskar Laske schon als Kind zum Wiener. Der berühmte österreichische Schriftsteller Bukowiner Herkunft, Georg von Drozdowski, argumentiert, dass Oskar Laske in seiner Seele ein Bukowiner geblieben ist, was in seiner Arbeit auch zu sehen und zu fühlen war. In diesem Sinne hat auch der Kunstkritiker Ernst Schremmer seine Katalogbroschüre *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina* betitelt. Dieser Aspekt wird im Artikel analysiert.

In den Artikeln über Oskar Laske werden die Reisen des Künstlers in die Bukowina zwischen 1907–1911 erwähnt: nach Czernowitz (wo er noch Verwandten hatte), Suczawa, Radautz und zu den benachbarten Klöstern. Für die Stadt Czernowitz hat er ein Strassendenkmal – Oskar Laskes einziges Kunstwerk für die Bukowina – entworfen

Viele Werke von Oskar Laske befinden sich heute nicht nur in den großen Museen Wiens, sondern auch in den berühmten Sammlungen von Dresden, Madrid, London oder Regensburg.

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinenii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a douăzecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române, Rădăuți, 26–27 octombrie 2012. În limba română se publică varianta prescurtată a comunicării susținută în limba germană.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Für die Bukowina ist das gleichnamige Album kennzeichnend, das Oskar Laske in Wien veröffentlichte. Es enthält elf Lithografien: *Târgul de cai în Galiția Răsăriteană, Cernăuți. Piața Unirii cu primăria, Cernăuți, cimitirul vechiu evreesc, În lunca Siretului, Templul evreesc din Cernăuți, Mănăstirea Voronețului, Sucevița, O înmormântare la Horecea, Horă la o nuntă țărănească, Oborul din Rădăuți, Tip de țaran.* Der Titel, der Inhalt, das Motto und der Text für jede Lithografie wurden in rumänischer Sprache geschrieben. Die ersten Exemplare erschienen in einer Luxusausgabe. Die Ausgabe selbst war begrenzt und alle Exemplare wurden nummeriert. Es ist bemerkenswert, dass das Exemplar mit der Nummer 1 an die Bibliothek der Rumänischen Akademie geschickt wurde, wo es heute in der Kupferstichabteilung beibehalten wird.

Im Alter von 77 Jahren ist Oskar Laske am 30. November 1951 in Wien gestorben. Eine Gedenktafel im Haus seiner Familie und die Name einer Wiener Strasse erinnern uns heute noch an den berühmten Künstler.

In der Beilage zu unserem Artikel werden einige Kopien nach Oskar Laskes Lithografien präsentiert.

Schlüsselwörter: Oskar Laske, Architekt, Maler, Kupferstecher, Lithograph, Bukowina-Album

VASILE S. CÂRDEI (1921–2012)

Vasile S. Cârdei (1921–2012)

Vasile S. Cârdei vede lumina zilei la 30 ianuarie 1921 în satul Bilca din județul Rădăuți. Părinții săi sunt Silvestru și Ecaterina Cârdei, născută Irimescu, țărani gospodari cu mai mulți copii. „Îmi povestea tata – consemnează Vasile S. Cârdei, mai târziu, în memoriile sale – că în acea zi de 30 ianuarie era o iarnă cumplită, troienele ascundeau casele sub căciuli de omăt, viscolul chiuia pe la ferestrele satului și oamenii se strângeau în jurul vetrelor încinse cu jeratic. La trei zile, m-au dus la botez în biserică, răzbătând cu greu prin viscol și troiene cât casa. Copilul trebuia botezat, după datina străbună, creștinește”¹.



Vasile S. Cârdei își petrece copilăria în satul natal, bucurându-se de o „libertate totală”: „Cele mai frumoase amintiri din viața mea rămân din această copilărie rurală, cu libertate totală, fără vreo restricție, fără o limitare a perimetrului de zbenguială alături de ceilalți copii de joacă de prin vecini, hai-hui pe ulițe, prin luncă și prin țărini. [...] Zburdam prin luncă, prin câmp, tăifăsuiam cu ciocârliile, mă pierdeam în albastrul cerului limpede, mă bălăceam în bulboanele apei Sucevei sau înfruntam zăpezile cu săniuța”²; „Când era vremea de lucru la câmp,

¹ Vasile S. Cârdei, *Visuri și temnițe. Memorii*, Câmpulung Moldovenesc, [Fundăția Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2006, p. 7.

² *Ibidem*, p. 9.

mama mă lua și pe mine ca să mă aibă aproape și atunci, tolănit în iarbă, ascultam greierii, pitpalacul sau, în prag de toamnă, urmăream cârdurile de cocoare aruncate în unghiuri pe cer, îndreptându-se înspre țările calde”³.

Școala primară o face în sat, cu dificultăți materiale, începând din 1928 până în 1935, dovedind însă „o mare dragoste pentru carte”, citind mult și formându-și „o bibliotecă din zeci de volume”. În 1936, într-o singură sesiune, susține examenele pentru clasele I și a II-a la Liceul „Grigore Ghica-Vodă” din Cernăuți, apoi, în 1937, se înscrie direct în clasa a III-a de la Liceul de Băieți „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, unde are profesori renumiți pentru pregătirea și exigența lor, între care: Ilie Vișan, Ion Șandru, Vasile Bujdei, Cornel Hahon, Amuliu Bordeianu, Traian Galan. Aici este „bibliotecarul liceului”, distribuitorul cărților pentru lectură la limba și literatura română, îmbogățindu-și în acest cadru stimulator, în mod sistematic, lecturile: „Biblioteca avea un fond imens de carte, toți autorii se aflau pe rafturi și se citea foarte mult. În vacanța mare ni se dădea lista cărților care trebuiau citite și rezumate într-un caiet, după care eram examinați fiecare în parte și primeam nota după calitatea lecturii”⁴.

La Rădăuți și la Bilca, tânărul se formează în rânduiala unei pedagogii tradiționale, sănătoase, cu repere de lumină în devenirea sa. Evocarea acestei vârste este învăluită de o bucurie nedisimulată, rareori înfiorată de melancolie și calmă părere de rău pentru risipirea lumii de altădată, cu rânduielele și valorile ei definitorii: „În zilele de duminică eram conduși în capela liceului, aflată într-o anexă a internatului, pentru a asista la slujba religioasă oficiată de preotul Isar. Corul nostru dădea răspunsurile convenite la liturghie. [...] În sat eram studentul, oamenii mă respectau, la biserică aveam colțul nostru lângă dascălul care, de obicei, era înlocuit de unii învățători mai în vârstă care dădeau răspunsurile preotului: Ion Andronic, Cuciureanu și alții. Bătrânii satului, cu plete albe, îmbrăcați în pieptare și izmene de cânepă, albe, păreau niște plăieși de-ai lui Ștefan-Vodă, cu fața smerită și cu privirile ațintite asupra sfinților de pe icoane, umpleau spațiul din dreapta altarului. Se închinau cu evlavie, în genunchi, spre mântuirea păcatelor.

Ce spectacol măreț era drumul satului când oamenii ieșeau de la biserică, îmbrăcați în straie țărănești, așa cum eram și eu: femeile în vârstă cu «pânzături» albe pe cap, catrințe multicolore, lungi până la pământ și opinci îngurzite, care de care mai frumoase, alcătuiau grupuri-grupuri ce se îndreptau spre case.

Astăzi au dispărut și plăieșii și catrințele, mândria vremurilor de altădată ale satului românesc”⁵.

³ *Ibidem*.

⁴ *Ibidem*, p. 11.

⁵ *Ibidem*, p. 14.

Vasile S. Cârdei obține diploma de bacalaureat, în 1942, la Liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți, fiind clasificat al cincilea, cu media 7,40, din 80 de candidați reușiți. În septembrie 1942 se înscrie la Facultatea de Medicină din Iași. În perioada 15 mai 1946–8 iulie 1948, Vasile S. Cârdei funcționează ca extern provizoriu și intern, cu concurs, la Clinica de Adulți a Spitalului Orășenesc Iași. Tot în această perioadă își satisface stagiul militar la Centrul Teritorial Rădăuți, având gradul de sergent TR, așa cum se consemnează în procesul-verbal de „percheziție corporală”, din 29 iulie 1948, încheiat la Inspectoratul Regional de Interne Iași.

După absolvirea facultății, înaintea susținerii examenului de licență, în 29 iulie 1948, Vasile S. Cârdei este arestat, judecat și condamnat de Tribunalul Militar Iași, prin Sentința penală nr. 195, din 21 februarie 1949, la trei ani de închisoare corecțională și cinci mii de lei amendă corecțională, pentru delictul de „uneltire contra ordinii sociale”. Prin respingerea recursului de către Curtea de Casație și Justiție Iași, formulată prin Decizia nr. 2 203, din 19 iulie 1950, sentința de condamnare din 21 februarie 1949 rămâne definitivă.

Vasile S. Cârdei își petrece detenția la Suceava, pe timpul anchetei judiciare (29 iulie 1948–9 septembrie 1949), apoi la Aiud (septembrie 1949–iulie 1951), în colonia de muncă de la Bicaz și în lagărele de muncă de la Cernavodă, Coasta Galeș, Peninsula (Valea Neagră). Din 2 iulie 1954 și până la 26 iunie 1956, se află cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Ezerul, comuna Cacoveanca și apoi în satul Pelicanu, amândouă localitățile fiind situate atunci în raionul Călărași, regiunea București. În această perioadă, timp de doi ani, lucrează la Călărași pe șantierele de construcție din cadrul T.R.C.L. București, ca dulgher, zidar și medic de șantier. Așadar, după expirarea celor trei ani de condamnare penală (22 februarie 1949–26 iulie 1951), Vasile S. Cârdei mai primește trei ani de pedeapsă administrativă (26 iulie 1951–2 iulie 1954) și doi ani domiciliu obligatoriu (26 iulie 1954–26 iunie 1956).

După eliberare, „liber într-o țară captivă”, Vasile S. Cârdei se reînscrie la Institutul de Medicină Iași (1956), pentru ultimii doi ani de studii, cu toate că terminase facultatea în 1948. Cererile sale repetate pentru „acordarea drepturilor pierdute prin acte samavolnice” sunt respinse de fiecare dată. În 1957 este exmatriculat de la Institutul de Medicină Iași. Numit la Circumscripția sanitară din comuna Brodina, la 12 iulie 1957, funcționează aici ca tehnician sanitar până la 1 iulie 1958. În perioada 1 iulie 1958–1 martie 1962 este asistent medical la Dispensarul sanitar Falcău. În perioada 1 martie 1962–1 mai 1966 funcționează ca asistent medical la Circumscripția sanitară Brodina. Vasile S. Cârdei este reabilitat juridic, prin Sentința penală nr. 548, din 17 iunie 1965, a Tribunalului Popular al raionului Rădăuți. În 1965 i se aprobă reînscrisura în anul VI la Institutul de Medicină și Farmacie Iași, Facultatea de Medicină. Aici, în sesiunea din februarie 1966, susține și promovează examenul de

stat, devenind medic. De la 1 mai 1966 până la data de 1 noiembrie 1967, Vasile S. Cârdei este medic de medicină generală la Dispensarul de întreprindere I.F. Falcău, apoi, la 1 noiembrie 1967, se transferă la Circumscripția sanitară din Frătăuții Vechi, unde funcționează până la 1 iulie 1971. Medic principal de medicină generală, în 1971, după care este transferat la Dispensarul de întreprindere I.M.I.L. Rădăuți, cu data de 1 iulie 1971, iar de la 12 august 1974 trece la Dispensarul medical urban nr. III Rădăuți, devenind, la 16 noiembrie 1974, „conducător al dispensarului medical și al unităților subordonate din teritoriul deservit”. La 19 iulie 1974 Vasile S. Cârdei obține, prin examen, gradul de medic primar de medicină generală. La 1 august 1987, este pensionat la cerere pentru limită de vârstă⁶.

După 1987, pentru „acomodarea” la noul său fel de viață, medicul Vasile S. Cârdei se „întoarce la prima [sa] dragoste: cartea”, mereu însetat de cunoaștere și bucurându-se de virtuțile terapeutice ale lecturii: „Acumulasem în timp un mare fond de carte, multă literatură clasică, care mi-a umplut golul din suflet. Și cred că, dacă mai avea în față o sută de ani de trăit, tot nu m-aș sătura de carte și cultură. Aș vrea ca și urmașii mei să aibă aceeași sete de cunoaștere și să nu uite că singurul prieten cu adevărat [al omului] este cartea și numai cartea. Evadarea din cotidian, din frământările vieții, o găsești numai în creația spirituală a umanității și, răsfoind o carte, [găsești] cea mai sublimă delectare”⁷.

Un eveniment aparte în viața tumultuoasă a medicului Vasile S. Cârdei, evocat în câteva pagini emoționante din *Memorii*, este căsătoria sa, la 28 octombrie 1957, cu Ruxanda-Elena-Aspazia, educatoare, fiica preotului bucovinean Valerian Cârsteian, slujitor al altarului „dedicat bisericii cu trup și suflet, o ființă cuvioasă și cu o mare autoritate morală în mijlocul credincioșilor din satul” Straja, căsătorie urmată de o nuntă fabuloasă, petrecută într-o „frumoasă zi de toamnă”, la 10 noiembrie 1957: „Începusem pregătirile de nuntă, cu viței tăiați, saci cu zahăr, damigene cu băutură aduse din Rădăuți, cuptoare cu tot felul de copturi, prăjituri și torturi, în special tortul miresei adus de departe, rochia miresei din material ales și câte și mai câte bunătăți ca de zile mari. [...] S-au făcut liste lungi cu nuntași, intelectuali și țărani din sat [...].

⁶ Niciuna dintre lucrările biobibliografice elaborate în Bucovina, după 1980, nu-l menționează pe Vasile S. Cârdei între personalitățile culturii de aici. Fișierul său, întocmit de I. Filipciuc în 2006, și inserat în volumul *Visuri și temnițe. Memorii*, p. 217, este incomplet și face doar câteva mențiuni generale cu privire la activitatea sa științifică și literară. Noi corectăm lacunele de aici și încercăm, pentru prima oară, să realizăm o imagine mai cuprinzătoare asupra vieții și activității sale, pe nedrept ignorate până acum, valorificând totodată și documentele originale puse la dispoziția noastră, în februarie 2013, cu solitudine, de medicul Dan-Valerian Cârdei, căruia îi mulțumim cordial pentru colaborare.

⁷ *Ibidem*, p. 206.

N-au fost împărați și prinți la nuntă, nici prințese însoțite de feți-frumoși, dar venit-au peste o mie de nuntași, flăcăi și fete îmbrăcați în costume naționale ca de sărbătoare și s-a încins o horă mare în ograda popii, de nu te mai săturai să-i tot privești. Și-ntreg alaiul pornit-a la biserică, aproape de casă, cu miri, nași și nuntași nenumărați în acea zi de toamnă atât de frumoasă, caldă și multicoloră. Preoți în odăjdii ne așteptau în fața altarului, în frunte cu preotul Petru Deleanu, bunicul miresei, și lume, lume s-a îmbulzit să vadă cununia. [...]

Și cânta cu foc taraful pe gangul casei, iar în ogradă sute de flăcăi și fete jucau de zor ca la o mare sărbătoare. În aceste zile, când scriu rândurile de față, se împlinesc 46 de ani de la nunta noastră și, când mă uit la fotografiile de atunci, cu imagini din curtea casei, nu-mi vine a crede că atâta tineret a putut să încapă în ogradă, cuprins de frenezia jocului.

Nuntașii din casă, așezați la mese după grad și prietenie, au umplut toate camerele ca un stup de albine. Veselie și voie bună, de nu-mi venea să cred dacă este nunta noastră sau [toate acestea sunt] scene de vis”⁸.

La 17 aprilie 1959, la Brodina, vine pe lume fiul soților Cârdei, Dan-Valerian, astăzi reputat medic neurolog în Rădăuți.

Timp de mulți ani, Vasile S. Cârdei este culegător de folclor, fiind pasionat de credințe, leacuri și practici medicale populare pe care le adună cu interes din satele Bucovinei pe unde trece ca medic. Colecția sa de folclor medical din Bucovina, pe care o donează, în 2005, Institutului „Bucovina” al Academiei Române, cuprinde 26 de mape: – *Dicționar de medicină populară*, mapă conținând 188 de fișe cu termeni ordonați alfabetic și un *Descântec pentru vaci când se bolohanesc*; – *Medicină populară*, mapă conținând 196 de fișe cu termeni ordonați alfabetic; – *Descânțele pentru animale*; – *Descânțele de obrintit*; – *Descânțele de junghiu*; – *Descânțele pentru răni*; – *Descânțele de albeață. Boli de ochi*; – *Descânțele pentru dușmănie*; – *Descânțele pentru boli umane*; – *Descânțele de urcior*; – *Descânțele de orbalț*; – *Descânțele de deochi*; – *Descânțele de isdat*; – *Descânțele pentru boli de piele*; – *Diverse*, mapă cu numele informatorilor din diverse sate bucovinene; – *Descânțele diverse*; – *Descânțele de mușcături de șarpe, helge*; – *Descânțele de gălci*; – *Descânțele pentru boli contagioase*; – *Descânțele de dragoste*; – *Descânțele de speriat și nervi*; – *Descânțele de rujă*; – *Descânțele de beșică*; – *Descânțele pentru unele boli la copii*; – *Folclor literar*; – *Din Simeon Florea Marian*, o mapă conținând texte extrase din volumul *Descânțele poporane române* (1886)⁹.

⁸ *Ibidem*, p. 172–174, *passim*.

⁹ Prin Adresa nr. 216, din 22 decembrie 2005, Vasile I. Schipor, secretarul științific al Centrului pentru Studierea Problemelor Bucovinei, confirmă primirea donației medicului Vasile S. Cârdei referitoare la folclorul medical din Bucovina, rod al muncii sale pasionate de culegere din mai multe sate bucovinene.

Împreună cu George Muntean (1932–2004), care întocmește capitolul consacrat folclorului local, Vasile S. Cârdei este coautor al monografiei *Bilca – o așezare din Valea Sucevei. Privire istorică*, Suceava, Centrul Județean al Creației Populare, 1971, 240 p. (reeditată la București în 1980), elaborând aici capitolele referitoare la istoria localității, istoria învățământului, viața materială a țăranului din Bilca, problema sanitară¹⁰.

La Rădăuți, la vârsta senectuții, medicul Vasile S. Cârdei, se bucură de cele „două nepoțele dragălașe”, Dana și Felicia, născute din căsătoria medicului Dan-Valerian Cârdei cu Mihaela, învățătoare, citește mult și sistematic, îi primește cu bucurie pe cei apropiați, cu care poartă discuții pasionate și pline de miez despre Bucovina, bucovineni și destinul lor din perioada postbelică a veacului trecut.

Din 2003, Vasile S. Cârdei își consemnează memoriile din perioada detenției politice, sub titlul *Visuri și temnițe. Memorii*, „un dosar valoros pentru ceea ce, lăudabil, se vrea *Martirologiul Bucovinei*, o piesă în acest ansamblu care, până când se vor ridica obligatorii statui simbolice evocatoare, va fi un capitol pe care istoria noastră adevărată va trebui să-l așeze pentru totdeauna la altitudinea care i se cuvine”¹¹.

În *Argument* la memoriilor sale, Vasile S. Cârdei mărturisește că rostul acestora într-o pedagogie socială care ar trebui promovată la scară națională, cu mai mult curaj, este, în primul rând, unul cathartic și educativ¹²: „Generația mea a trecut prin vremuri de cumpănă, istoria a trecut peste noi ca un tăvălug care a lăsat urme adânci în conștiința multor generații, cu suferințe care nu se pot uita și cu atât de puține bucurii. Trecutul nostru a fost răvășit de războaie, foamete, refugii, temnițe cumplite, idealuri spulberate, visuri neîmplinite. Și dacă ne uităm în urmă prin ce am trecut, ne întrebăm nedumeriți cum a fost posibil să putem suporta atâtea. [...] S-a scris mult, s-a suferit

¹⁰ Vezi pentru această problemă Vasile S. Cârdei, *Visuri și temnițe. Memorii*, p. 194, unde autorul face precizări lămuritoare.

¹¹ Constantin Hrehor, *Neputința lanțurilor*, în „Crai nou”, Suceava, anul XVII, nr. 4221, 19 iulie 2006, p. 5.

¹² Confer Vasile I. Schipor, *Destinul bucovinenilor în spațiul concentraționar al regimului comunist*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XIII, nr. 2 (27), iulie–decembrie 2006, p. 413–416. Republicat în tomul retrospectiv din anul XIX, nr. 2 (39), iulie–decembrie 2012, p. 415–418. Concluzia cercetării noastre, comunicate aici, este că „represiunea, tortura, imaginea deținutului politic român ca tip uman, rezistența în interiorul Gulagului, soluția ieșirii din spațiul concentraționar al regimului comunist, prigoana politică și marginalizarea socială sunt înfățișate în pagini memorabile, demne, uneori, de orice antologie tematică. Scrierile lor, cu o valoare în primul rând documentară, îndeplinesc funcții multiple: de cunoaștere, în cadrul procesului de recuperare a adevărului despre istoria recentă, de reparație morală („justiția memoriei”) în raport cu atitudinea instituțiilor statului de drept față de destinul lor vitreg, de catharsis și autocatharsis („vindecarea” memoriei) și umanizare a unui trecut plin de nenorociri, precum și de educare, pentru ca astfel de fapte inumane, reprobabile, să nu mai poată fi repetate în viitor” (p. 414; p. 416).

mult, s-a murit fără rost, bătrânii au rămas fără copii, tineretul și-a irosit tinerețea fie pe front, fie în temnițele comuniste. Te întrebi uneori cum de se pot întâmpla atât de multe nenorociri într-o viață de om. Cea mai crâncenă pagină de istorie la care a luat parte întreaga populație a țării a fost barbaria comunistă, care ne-a decimat, pervertit, mutilat sufletește și de care nu reușim să scăpăm nici acum.

Iată deci ce greu este să-ți depeni amintirile, să le scoți din vălmășagul anilor, să le cerni cu evlavie și să le așezi la locul cuvenit. [...] Simt nevoia să privesc în urmă, să mă destăinui aceluia care vor să știe ce a fost odată. Ne știm acei care am trecut prin crâncena bătălie, suntem atât de puțini, dar poate că cineva dintre urmașii noștri, din familie, cunoscuți sau curioși vor vrea să știe ce-a fost odată și să nu uite că și noi am scris o pagină de istorie”¹³.

Și în cartea medicului bucovinean Vasile S. Cârdei povestirea despre Gulag devine o formă a justiției, căpătând „un puternic relief identitar” și evidențiind „o etică exemplară”¹⁴. Prin alternanța dintre povestirea la persoana I singular și povestirea la persoana I plural, relatarea este asumată în numele unui grup social distinct, cel al deținuților politici, cu care memoria îl face solidar pe narator. Multe din paginile cărții, pe această temă, sunt antologice pentru literatura românească a genului: „Îngrămădiți unii în alții ca sardelele în cutie, fără aer, cu o lumină slabă, roșie, tăcuți și îngrijorați asupra destinului nostru. [...] Pornim. E noapte de catran care ne intră în celula purtată pe roți, trasă de un balaur ce scuipă foc pe nări. Mergem, ne oprim, stăm uitați pe o linie pustie și iar pornim în noapte. Mâncăm pentru câteva zile pâine și ceva sărătură (slănină râncedă sau un bulgăre de brânză), [merindea aceasta] ne astâmpăra foamea care ne zgâria stomacul.

Vrem apă! Și ni se întindea prin geamlâcul ușii o cană cu apă stătută care nu ajungea la toți. La o nouă oprire milițianul o umplea din nou de la robinetul din gară. Unele gări erau pustii, altele forfoteau de lume. Parcă am pornit la drum în alt veac și zilele se înmulțesc în ordine geometrică, de le-am pierdut socoteala. Dormim în picioare precum caii, ne clătinăm toți odată la oprirea trenului, ca la pornire să ne clătinăm invers. La unele opriri sunt coborâți unii dintre noi și urcă alții, necunoscuți.

¹³ Vasile S. Cârdei, *op. cit.*, p. 5–6.

¹⁴ Vezi și Smaranda Vultur, *Un trist bilanț: deportările din perioada stalinistă a comunismului românesc*, în volumul coordonat de Ruxandra Cesereanu, *Comunism și represiune în România. Istoria tematică a unui fratricid național*, Iași, Editura Polirom, Colecția „Plural M”, Seria „Idei contemporane”, 2006, p. 148–151: „Acest discurs capătă un puternic relief identitar, fiind unul reabilitant și contraofensiv. Mai mult decât atât, fosta victimă devine erou al povestirii, trece prin diverse probe, încercări, pentru a izbândi în cele din urmă, ca eroii din basme. [...] Iese astfel treptat la iveală o miză mai importantă a povestirii vieții, aceea de a reabilita victimele și de a atribui unei instanțe imanente puterea de a le face dreptate. După cum se poate vedea, memoria individuală se pliază pe modele preexistente ale memoriei colective și tinde să devină exemplară” (p. 150–151).

Glasuri de milițieni sparg bezna nopții, fără să deslușim ceva. Parc-am fi un vagon de poștă care predă și preia coletele pe traseu”¹⁵; „Închiși aici cu garduri și zăbrele duble, fugeam în copilăria noastră, unde găseam bucurie, nostalgie și frumoasele amintiri pe care nu le vom mai întâlni niciodată. Tropotele plintoanelor care ne aduceau hârdăul cu mâncare mă trezeau din visare: realitatea era crudă, căci ne aduceau aceeași mâncare, din zi în zi tot mai proastă și mai puțină, iar foamea ne măcina trupul care se usca. Înfometarea crudă ne înspăimânta la fel ca pe vremurile Aiudului, se cuibărea în viața noastră ca un cancer”¹⁶.

Evocarea obsedantă, de coșmar, a drumului prin țară al deținuților în vagonul-dubă este memorabilă: „Luna iulie 1951. Un soare torid de vară ne toropea de căldură. Pe căi ocolite, nu doar pe o linie secundară, departe de ochii lumii și de peron ne aștepta un vagon-dubă, casa noastră pe roți pentru câteva zile. Mi-a rămas în memorie, profilată pe cerul albastru, sinistra clădire a celularului cu sute de geamuri negre, fixate pe fațade, în care au rămas zăvorâți atâția oameni nevinovați care-l așteptau pe Iisus să le intre în celulă, ca să le mângâie rănilor.

Voi mai reveni pe acest drum al Calvarului?

Suntem înghesuiți claie peste grămadă în cuptorul încins al dubei. Câțiva au avut noroc de un loc pe bancă, dar majoritatea stăteam înghesuiți ca sardelele, unul în altul, în poziție verticală, pe spațiul rămas liber. Într-un colț, o gaură drept WC, la intrare aceeași gheretă a milițienilor puși să ne păzească de după gratiile ușii metalice. Cine-și poate închipui o pușcărie veritabilă, pe roți, care-și plimbă prin țară victimele cu lanțuri la picioare sau cătușe la mâini? Și totuși, să colinzi țara cu celula în spate întocmai ca melcul... Îngrămădiți, ne sufocam de căldură, cele două găuri din perete cu numele de geamuri – și ele cu zăbrele – nu ne asigurau aerul necesar. Cu gurile căscate, dezbrăcați la pielea goală, căutam un pic de aer ca să ne răcorească.

Și trenul mergea, mergea cu noi atârnați la coadă, pe drumuri numai de ei știute. Între cerul și pământul care ne fugea sub picioare, pluteam în necunoscut. Unde mergem, unde ne duc ăștia? Prin gări auzeam glasuri de oameni, dar din puținele vorbe nu ne puteam da seama unde suntem. Avocatul Lazăr din Cluj a leșinat și, alb ca varul, stătea totuși în picioare, strâns ca într-o menhină de cei din jur. La o bătaie în ușă, milițianul deschide, privește să vadă ce s-a întâmplat și, impasibil, o închide la loc, nervos.

Încercăm să mâncăm din pâinea uscată și slănina prea sărată. Dar mâine ce-o să mâncăm, dacă drumul mai ține mult? Cerem apă. Ni se dă dintr-o cană mare, roșie, o apă caldă, stătută, pe care o beau din silă. Și pe noi curgeau șiroaie de sudoare de parcă

¹⁵ Vasile S. Cârdei, *op. cit.*, p. 113.

¹⁶ *Ibidem*, p. 139.

eram în ploaie, părul se năclăise, nu mai aveam salivă în gură și aerul cald ne frigea plămâni.

Oare am intrat iar în Infernul lui Dante?

Nu vedeam văpăile, dar simțeam cuptorul încins care ne frigea de pretutindeni. Călătoream întruna, cu opriri scurte, zile și nopți pe care nu le puteam număra, într-o țară care nu mai are sfârșit. România este mai mare decât Rusia de nu se mai termină călătoria noastră?”¹⁷

În procesul de „vindecare a memoriei” individuale și de recuperare a „memoriei [noastre] confiscate”, ca neam și ca „arie de cultură”/civilizație, multe din paginile cărții medicului bucovinean Vasile S. Cârdei ar trebui să reprezinte o lectură obligatorie și folositoare pentru generațiile de astăzi, tot mai puțin interesate, din păcate, de istoria noastră recentă și mai lipsite de modele călăuzitoare în viață.

Decesul distinsei sale doamne, survenit după o grea suferință, în 29 februarie 2012, l-a marcat profund. Medicul bucovinean Vasile S. Cârdei trece la Domnul în Rădăuți, la 23 noiembrie 2012, fiind înmormântat în Cimitirul istoric de aici. Cu el pleacă dintre noi încă unul din oamenii înzestrați cu alese daruri, pe care le-a cultivat continuu, benedictin, toată viața. Bogata sa cultură umanistă, bunătatea și generozitatea funciară, înțelegerea profundă a vieții și mersului istoriei, credința neclintită, dragostea fierbinte de țară și neam, cultul familiei, optimismul robust, omenia și darul superior al iertării reprezintă un model al trăirii într-un „secol violent”, îndemnându-ne, în primul rând, la cunoaștere și reflecție: „Istoria ne-a fost un rug aprins, / Când orice zi pândea acuzatoare, / Fiece pas sau gest, o condamnare, / La orice colț, o moarte ne-a surprins. // Ocări, blesteme, nedreptăți amare; / Încătușați de ziduri reci, ne-am stins; / Viața ca o rană s-a prelins, / Meniți la gloanțe sau spânzurătoare. // O, Doamne, să-ți aduci de noi aminte, / Suntem un râu de suferinți și sânge / Și-un munte nesfârșit de oseminte. // Lumina spre apus acum se frânge, / Și totuși cerem lacrimi și cuvinte, / Să mai putem iubi, ierta și plânge”¹⁸.

Prin plecarea de la noi, în anii din urmă, a partizanilor George P. Motrescu și Gavril Vatamaniuc, a medicului Vasile S. Cârdei, alt trăitor, martor și mărturisitor al unui timp potrivit, Bucovina rămâne mai săracă în „oameni cu destin” și cu o conștiință exemplară, care lasă în urma lor o moștenire culturală considerabilă, pe care ar trebui să o valorificăm și valorizăm mai bine.

Vasile I. Schipor

¹⁷ *Ibidem*, p. 109–110.

¹⁸ Dumitru Oniga, *Iubiri. Sonete*, Suceava, Grupul Editorial „Ion Grămadă–Crai nou–Mușatinii–Bucovina viitoare”, 2004, p. 89.

Vasile I. Schipor

VASILE S. CÂRDEI (1921–2012)

Vasile S. Cârdei (1921–2012)

*(Zusammenfassung)**

Indem er den Tod des Bukowiner Arztes Vasile S. Cârdei verzeichnet, stellt der Artikel seine Familie, seine Kindheit – die er in Bilka, einem Dorf im Suczawa-Tal, verbrachte –, seine Schuljahre in Radautz, Czernowitz und Jassy kurz dar. Einen besonderen Platz wird es im Inhalt des Artikels den wissenschaftlichen Beschäftigungen des Bukowiner Arztes zugewiesen, sowie seinem Beitrag zur Zusammensetzung der Monographie des Dorfes Bilka und seiner medizinischen Volkskundensammlung – das Ergebnis seiner Arbeit als Folkloresammler in den Bukowiner Dörfern. Es wird auch die Memorialistik von Vasile S. Cârdei kurz präsentiert, die die politische Haft als Schwerpunkt hat. Sehr viele Seiten davon sind anthologisch; der Verfasser zeichnet die Welt der Internierungen auf rumänischem Gebiet nach. In den Memoiren von Vasile S. Cârdei werden die Berichte aus dem Gulag zu einer Form der Justiz, sie bekommen ein „ausgeprägtes Identitätsrelief“, das von einer „beispielhaften Ehtik“ gekennzeichnet ist und eine bekundete erzieherische Rolle erfüllt.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die historische Bukowina, die rumänische traditionelle Familie, staatliche Institutionen, ausschlaggebende Ereignisse: der Krieg, die politische Verfolgung und Haft, Deportation, die Haftmemorialistik und ihre Funktionen.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

NOTES ON CONTRIBUTORS

Ortfried Kotzian – was born on 19th of April 1948 in Felheim, Memmingen district, Sudetenland. He becomes student at the Popular School in Illertissen, and then registers in gymnasium, in the Mathematics-Natural Science section, in Schulbruder College. Between 1969 and 1972 he studies Pedagogy at the Augsburg University. He begins his activity as a gymnasium teacher in Augsburg. Between 1977 and 1980 he attends the courses of the University in Augsburg, specializing in School Pedagogy, Political Sciences and Sociology teaching. From 1979 until 1980 he heads the Seminary for Pedagogical Assistants in the Schwaben region (Allgäu) and he is, at the same time, teacher at Marktoberdorf School. In the period between 1980–1989 he is academic counselor at The Department of School Pedagogy of the University of Augsburg. In 1983 he obtains his Ph.D. in Philology, and in 1984, for his thesis of Ph.D., he receives the award of the "Friends of the Augsburg University" Society. Between 1989 and 2002 he is the director of the Department of Pedagogy of the "Bukowina" Institute in Augsburg. Ortfried Kotzian carried on a fruitful activity in the Regional Schwaben Board. He is designated counselor of cultural affairs, then superior counselor and, ultimately, director of the department for culture of the same institution. In 2002 he is awarded, for distinctive merits, with the "Sieben Schwaben" Medal. Since March 2002 he is director of the Haus des Deutschen Ostens in Munich, Germany, and since 2004 regional director. Among the various papers published, we mention: *Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat* (Augsburg, 1984); *Die Aussiedler und ihre Kinder: Eine Forschungsdokumentation über die Deutschen im Osten* (Dillingen-Munich, 1991); *Spurensuche in die Zukunft. Europas vergessene Region Bukowina* (with Johannes Hampel, Augsburg, 1991); *Die Umsiedler: die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrudscha und in der Karpatenukraine* (Munich, 2005).

Ion Popescu-Sireteanu was assistant, lecturer, associate professor and professor at the Faculty of Philology of the University of Iași, holding lectures on Romanian Dialectology and General Linguistics. He was head of the Department of Romanian Language for foreign students. During his scientific activity he distinguished himself as an editor, critic and linguist. His scientific anthologies represent contributions to the knowledge of the life and work of personalities of the Romanian classical and contemporary literature. Studies and researches in linguistics, folklore and history of culture form another field of Ion Popescu-Sireteanu's activity. Among these we mention: *Contribuții la cercetarea terminologiei păstorești în limba română*, Iași, Publishing House of the „Al. I. Cuza” - University, 1980; *Limbă și cultură populară. Din istoria lexicului românesc*, Bucharest, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983; *Siretul – vatră de istorie și cultură românească*, Iași, Omnia Publishing House, 1994; *Termeni păstorești în limba română*, Iași, Princeps Publishing House, 2005. After 1989 he published literary original writings in volumes: poems in verse and prose, short stories, fairy tales and fables. We note here the volume dedicated to the Romanian village in Bukovina, *La porțile norocului*, Iași, Universitas XXI Publishing House, 2002. The work and activity of the Bukovinian Professor Ion Popescu-Sireteanu was rewarded with several prizes: „Timotei Cipariu” – Prize of the Romanian Academy (1993), Bucovina Cultural Foundation Award (2005), Romanian Heritage Award (2008).

Otto-Friedrich Hallabrin – he attended the secondary school in Salbägelul Nou (Eichental), the high-school in Timișoara and Geilenkirchen/Aachen. He studied state science, politology and international law in Munich and worked as a scientific researcher at the Bavarian Academy and at the "Bucovina" Institute of the University of Augsburg. He is currently the executive manager of the

”Bucovina” Institute in Augsburg and appointed counselor for the partnership between the Swabian District and Bucovina.

Rodica Iațencu – scientific researcher III at the ”Bucovina” Institute of the Romanian Academy. She earned the Doctor degree in History in 2004 at the Craiova University, with the thesis *The Integration of Bucovina in the Romanian Space (1918–1944). A cultural perspective*. Domains of interest: Romanian history (interwar period), cultural history of Bucovina, the history of the communist regime in Romania. She took in charge (Scientific Secretary, Book editor, Name Index) 10 volumes dedicated to the history of Bucovina and 11 numbers of the scientific journal of the ”Bucovina” Institute – ”Analele Bucovinei”. She took part at the Grant CNCSIS no. 1 290/2005, *Romanians from outside the country in the context of Euro-Atlantic and European integration of Romania. The case of Romanian communities in Ukraine (1945–2007)*, approved by M.E.C., no. 1 298/2005; theme: *Considerations on the evolution of cultural life of the Romanian community from Ukraine, 1990–2007*. Representative studies: *Considerations on the development of pre-graduate education in Bucovina in the interwar period*, in ”Suceava”. Anuarul Complexului Muzeal Bucovina, XXIX–XXX, vol. II, 2002–2003; *Anticommunist student organizations and movements (1945–1959). Case study: Bucovineans in the Royalist Youth Movement (I)*, in AB, XII, no. 2, 2005; XIII, no. 1, 2006; *The ”wooden” language and the symbol of power (1945–1956). Case study*, in AB, XIV, no. 1, 2007; *Considerations on the evolution of cultural-scientific life of the Romanian community from the Cernăuți Region (1990–2007)*, in AB, XVI, no. 1, 2010; *Considerations on the sociological research from Bucovina in the interwar period*, in AB, XVII, no. 2, 2010. Participation to scientific events: ”Alma Mater Sucevensis”, the Days of the ”Ștefan cel Mare” University, Modern and Contemporary History Section, the Xth Edition, Suceava, March 6, 2010, essay *Models of cultural action in the space of the Bukovinean village – the case of Royal Cultural Foundations (1938–1944)*; The Scientific Colloquy ”Family, society, patrimony”, ”Bucovina” Institute, Rădăuți, March 31, 2010, essay *Cultural Societies from the Bukovinean village in the interwar period*; The Scientific Colloquy ”Bucovina in the interwar period. Culture and society”, ”Bucovina” Institute, Rădăuți, June 24, 2010, essay *Bucovina and the first reinstatements. Cultural aspects*; The Scientific Colloquy ”Bucovina. Identity, traditions, values”, ”Bucovina” Institute, Rădăuți, September 21, 2010, essay *Bucovina in the period of 1941–1944. Cultural and scientific life*; The National Scientific Conference ”Bucovina in the individual and collective imaginary. Young people from the historical Bucovina and the world they used to live in”, the 18th Annual Session of Essays and Scientific Communications of the ”Bucovina” Institute, Rădăuți, November 18–19, 2010, essay *Young people from the interwar Bucovina and their cultural mission. The role of student societies*; The Symposium ”Bucovina – pages of history”, Museum of Bucovina and the ”Ștefan cel Mare” University – Faculty of History and Geography and the Local Directorate for Culture, Cults and National Cultural Patrimony, Suceava, November 27, 2010, essay *The journal „Analele Bucovinei” and its contribution to promoting cultural values and civilization in Bucovina*; The Historical Scientific Session ”Alma Mater Sucevensis”, the Days of the ”Ștefan cel Mare” University, The Modern and Contemporary History Section (11th Edition), Suceava, March 4, 2011, essay *Iosif Berman (1892–1941) – an artist of the photographic image*.

Marian Olaru – scientific researcher at the ”Bucovina” Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2000. Fields of interest: modern and contemporary history, oral history, microhistory and history of mentalities. He published various studies and articles related to the history of Bucovina, regarding the evolution of the political system in this region during the Austrian occupation, the role of personalities, cultural and political elite from this region in advocating the identity at the end of the XIXth century and beginning of the XXth century. He also showed a particular interest in studying the context (phenomena) that resulted in the extinction of the multicultural and multiethnic Bucovina at the end of the Second World War, a process emphasized by the establishment of communist rule in the Central and Eastern Europe. Papers representative for his scientific research: *Mișcarea națională a românilor din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea și*

începutul secolului al XX-lea, foreword by acad. Gh. Platon, Rădăuți, "Septentrion" Publishing House, 2001; *Bucovineni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu*, foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy, afterword by Vasile I. Schipor, Suceava, University Publishing House, 2006. He is member of the editorial board of "Analele Bucovinei", scientific journal of the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy, published since 1992, and of the editorial board of "Archiva Moldaviae", published by the National Archives of Romania, Iași Branch. He contributed with various papers at scientific conferences in Romania and abroad. The most recent is the International Scientific Conference "Cultures and religions in the historical Bucovina. Retrospective and perspectives of development", organised by the "Friedrich Ebert" Foundation, Romania; the Faculty of History and Geography of the "Yurii Fedkovič" National University, Cernăuți, Ukraine; the Faculty of History, Political Science and International Relations of the "Ștefan cel Mare" University, Suceava, Romania; the Bukovenian Research Centre of the "Yurii Fedkovič" University, Cernăuți, Ukraine; the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy; the Evangelical Academy Sibiu, Romania; the Evangelical Church Braunschweig, Germany, October 4–6, 2010, Cernăuți-Suceava, essay *On the extinction of a model of culture and civilization: Bucovina (the southern part), 1944–1947*.

Natalia Masijan – Head of department of information, publication, and use of documents of the State Archives of Chernivtsi Region (since 2005), born on the 10th of October 1976 in Chernivtsi, graduated from the Faculty for Foreign Languages of Yuriy Fedkovych Chernivtsi State University (Philology, German language and literature) (1998). Engaged in scientific activities relating to studies and articles of historical issues of Ukraine, Bukovina, it's economic and international relations while Bukovina was a part of Romania and Austrian (since 1867 – Austro-Hungarian) Empire (1850–1940). One of three authors of the reference book *Nations and nationalities of Bukovina in the funds of the state archives of Chernivtsi region*, Chernivtsi, 2003. Published series of articles in professional editions: *The Creation of Bukovyna Chamber of Commerce and the Beginning of it's Activities* (2002), *The figure of the great bukovynian Wilhelm von Alth and his contribution to the development of commercial and industrial relation in the region* (2008), *Bukovynian Chamber of Commerce and Development of Vocational Education in the Region in the Second Half of the 19-century* (2009). About 30 articles in printed media.

Arcadie M. Bodale – Between the 1st of October 2010 and the 31th of March 2012, I had a fellowship by Romanian Academy, The Ethnical, Religious and Cultural Identity in the Graffiti of the Wallpainting of Bucovina (from the end of the 16th Century to 1918) with research project. The 30th January of 2009: Doctoral thesis defence *The Ecclesiastic Estate of the Moldavia until the Beginning of the Phanariot Regime*, distinction *Magna cum laude*, Faculty of History, „Al. I. Cuza” University – Iassy, Romania (thesis adviser: prof. univ. dr. Ioan Caproșu). The 1st November of 2002 – the 29th January of 2009: PhD studies within the History Faculty of the “Al. I. Cuza” University. The 1st October of 1997 – the 1st July of 1998: – I finished the level of the Master studies, specialization into archive, around the problem the Edition of the documents of the ancient and medieval history, University “Al. I. Cuza” – Iassy, Romania. The 1st October of 1993 – the 1st July of 1997: - I graduated the Faculty of History, “Al. I. Cuza” University – Iassy, Romania. The 15th September of 1989 – the 30th June of 1993: - I graduated the “Eudoxiu Hurmuzachi” National College, Rădăuți, Suceava. Research Fields: a) Romanian History: the Church field in Moldova between the XIVth - XIXth centuries; Romanian medieval social relations until 1862; the history of the Church in the Middle Age; the development of the administrative institutions in the Middle Age until 1862; the act of foundation in medieval Romanian; ceremonial Court Romanian Countries in the XIXth century; medieval crime and punishment in the Romanian Countries until 1862; the Moldavian Royal field in the Middle Age; the history of art, of the outlawry, of the guarantee, of the curse, of the oath; b) Archive: the history and the process of the civil status documents; the selection of the documents; processing of the documentary collections; edit of the medieval and modern documents;

disappearance of the documents; falsification of the Romanian medieval documents; the Sigillography in the XIXth century; the modernization of the Romanian archives; c) linguistics: the meaning of idioms – copies of the reality; preparing a glossary of specific archaisms of the XVIIIth century and of the first half of the XIXth century. Career: the 1st December of 1999 – present: archivist to Iassy County Branch of the National Archives of Romania. Foreign fellowships, training and research courses: between March 30 to June 4, 2009 participation to The International Technical Training of Archives, 2009 (Le Stage Technique International d'Archives in 2009), organized by The National Archives of France (Les Archives Nationales de France); between the 31th of March and the 30th of April 2011 and between the 1st and the 29th of February 2012, I was into a mobility period to the National Library of France; between the 31st of May and the 30th of July 2011, I was into a obility period to the Kriegsarchiv of Wien. Studies and articles: *Contribuții privitoare la dările plătite de clerul de mir în Moldova medievală (din secolul al XV-lea până în secolul al XVIII-lea)* [Contributions regarding the taxes paid by the parish clergy in medieval Moldavia (15th-18th centuries)], in „Arhivele Olteniei”, New Series, no. 25, 2011, p. 53–72; *The scenes of the Apocalypse of Sucevița Monastery*, in „Transylvanian Review”, vol. XIX, 2010, Supplement no. 5, *Recent Studies on Past and Present*, part IV *Tradition and Invention*, p. 33–64; *Actul de ctitorie din Moldova medievală între legislația bizantină, dreptul de patronat și obiceul pământului* [The Foundation act in the medieval Moldavia among the byzantine legislation, the patronage right and the unwritten law of the land], in Dumitru Ivănescu, Cătălina Mihalache (editors), *Patrimoniul național și modernizare în societatea românească: instituții, actori, strategii* [The National Patrimony and the modernization in the Romanian society: institutions, actors, strategies], Iași, Junimea Publishing House, 2009, p. 9–44.

Constantin Ungureanu: born on April 17th, 1968 in the Cupca village, Hliboca County, Chernivtsi Region; graduate of the „Ion Creangă”- UPS Faculty of History in Chișinău (1992); Ph.D in history (1997). Scientific researcher and coordinator at the Institute of History, State and Law of the Academy of Sciences of Moldova. Author of two monographs on the history of Bukovina: *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918. Aspecte etnografice și confesionale*, Chișinău, Civitas Publishing House, 2003, 304 p.; *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chișinău, Civitas Publishing House, 2007, 336 p. He also wrote a historical-statistical study about the population from the Chernivtsi region (with Ion Popescu) and a manual of local history (in collaboration). He published about 90 scientific studies and articles mainly on the history of Bukovina during the Austrian period and edited magazines and collections of articles from the Republic of Moldova, Romania and Ukraine. He obtained through competition several scholarships for research and documentation in Germany and Austria. In the period 2008–2010 he was employed by the University of Innsbruck, Austria in order to participate to the international scientific project *Cadastrul austriac din Bucovina și Carintia la mijlocul sec. al XIX-lea*.

Constantin Cenușă – priest at the Parish of the Assumption – Vicov de Jos; teacher at the Secondary School no. 2, Vicov de Jos; graduate of the Faculty of Orthodox Theology, University of Bucharest; specialization: Orthodox Pastoral Theology; Master in Theology and Bioethics at the Turin University, Italy (2006–2007); Ph. D in history (2012). He studied dogmatic orthodox theology, history of Romania, Romanian Orthodox Church history, history of the Universal Church, symbolic and fundamental theology, psalmodial and linear music, history of religions.

Harieta Mareci Sabol – is Lecturer at the Faculty of History and Geography of the “Ștefan cel Mare” University of Suceava. She received her Ph.D. from “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași in 2002 with a thesis on Romanian historiography. Author of several studies and articles on Bucovina’s history and its personalities, her interests now center on history of children, (identity and

perception). She was active in European Networks and projects such as ClioNet2, ClioHres, ClioWorld (coordinated by Ann Katherine Isaacs and Gudmundur Halfdanarson), "Healing of Memories" (Foundation Reconciliation in South East Europe).

Tetyana Klouber – teaching assistant at the Chair of pedagogics, focusing andragogy and further education, Augsburg University, member of the Bukovina-Institute in Augsburg. Main fields of research: international and intercultural education, history of adult education, analysis of the history of pedagogy in Eastern Europe. Monograph: *Volksbildung auf Wanderschaft, Bildungsidee und Menschenbild bei dem ukrainischen Denker Hryhorij Skovoroda (1722 - 1794)*, Jena : IKS Garamond, 2008.

Anghel Popa – teacher of history in Câmpulung Moldovenesc. Doctor degree in History obtained at the "Al. I. Cuza" University of Iași. Scientific fields of interest: the culture of Bucovina, cultural societies, personalities of Bucovina. He is the author of numerous books: *Renașterea armatei pământene în Moldova, 1829–1859*, Câmpulung Moldovenesc, Municipal Library, 1996; *Societatea Academică "Junimea" din Cernăuți, 1878–1938*, Câmpulung Moldovenesc, "Alexandru Bogza" Cultural Foundation, 1997; *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, Câmpulung Moldovenesc, "Alexandru Bogza" Cultural Foundation, 1998; *Aromânii din Bucovina*, Câmpulung Moldovenesc, "Alexandru Bogza" Cultural Foundation, 2000; *Serbările naționale de la Putna*, Câmpulung Moldovenesc, "Alexandru Bogza" Cultural Foundation, 2004; *Un tren întârziat*, Câmpulung Moldovenesc, "Alexandru Bogza" Cultural Foundation, 2009. He published studies and articles in numerous magazines: "Almanah «Convorbiri literare»", "Mitropolia Moldovei și Sucevei", "Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie «A. D. Xenopol»", "Manuscriptum", "Magazin istoric", "«Deșteptarea». Revista aromânilor", "Curierul românesc", "Teologie și Viață", "Arhiva Genealogică", "Revista istorică", "Glasul Bucovinei", "Analele Bucovinei".

Elena Pascaniuc – scientific researcher at the "Bukovina"-Institute in Rădăuți, graduate of the Faculty of Philology of the "Al. I. Cuza" University in Iași. Main fields of study: folklore, magic rituals, mythology. Published representative studies: *Folclorul deportărilor din Bucovina*, "Analele Bucovinei", XIII, 1/2006, Publishing House of the Romanian Academy, p. 263–270; *Traian Cantemir (1907–1998), reprezentant al Școlii filologice și folclorice din Cernăuți*, "Analele Bucovinei", XIV, 1/2007, Publishing House of the Romanian Academy, p. 133–149; „*De plămădit inimile*” – o colecție inedită de folclor medical din Bucovina, "Analele Bucovinei", XIV, 2/2007, Publishing House of the Romanian Academy, p. 619–629. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, "Bukovina" Museum Complex, the Faculty of History and Geography of "Ștefan cel Mare" University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava, the Institute for Romanian Culture and Civilisation of the „Friedrich Schiller” University in Jena (Germany).

Ovidiu Bătă – engineer geologist, scientific researcher III at the "Bukovina" Institute of Romanian Academy. He obtained the academic title of Doctor in the field of Geology in 2006 at the "Al. I. Cuza" University of Iași, with the thesis *Palynostratigraphical Study of the Metamorphic Formations from Putna Basin (Bistrița Mountains)*. Fields of interest: geology, the exploitation of the mineral resources, the environmental protection. Representative studies: *The evolution of the geological research in the crystalline-Mesozoic area of the North-Eastern Carpathians – assumptions, concepts, models*, in „Analele Bucovinei” (AB), VII, no. 2, 2000; *Old spas in Bucovina, in the nineteenth and twentieth centuries*, in AB, XII, no. 1, 2, 2005, XIII, no. 1, 2006; *Geology of the upper basin of the Putna river (Bistrița Mountains)*, in AB, XIII, no. 2, 2006; XIV, no. 1, 2, 2007; XV, no. 2, 2008; XVI, no. 1, 2009. Participation at scientific conferences: "Alma Mater Sucevensis", the Days of "Ștefan cel Mare" University, Suceava, the 7th Edition, March 14, 2008, essay *Glass factories of Bucovina – Fürstenthal-Voievodeasa (1803–1889)*; The International Scientific Conference "Identity and multiculturalism in historical Bucovina. Cultural convergences",

”Bucovina” Institute, Rădăuți, October 1–3, 2009, essay *Hunting and hunting rights in Bucovina (1786–1900)*; The National Symposium ”Bucovina – pages of history” Section, the 10th Edition, organised by ”Bucovina” Museum Complex, Faculty of History and Geography of ”Ștefan cel Mare” University, the Districtal Direction for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava, November 27–29, 2008, essay *Forestry laws in Bucovina (1776–1852)*; ”Alma Mater Sucevensis”, Suceava, the 11th Edition, March 4, 2011, essay *Mining in Bucovina – chronology*.

Ștefănița-Mihaela Ungureanu – scientific researcher at the ”Bucovina” Institute in Rădăuți. She is a Ph.D. candidate at the Faculty of Letters of the ”Al. I. Cuza” University of Iași with the thesis *Bukowina. Landes- und Amtszeitung (1862–1868). Eine Monographie*. Fields of interest: German press and literature in Bucovina, translations from/into German. Significant projects: Iraclie Porumbescu, *Scieri literare, istorice și corespondență* (translations of German texts, under the coordination of Acad. D. Vatamaniuc); the bilingual (German-Romanian) edition of Arthur Loebel’s book *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna*, Leipzig and Vienna, 1896 (in collaboration with Dr. Ovidiu Bătă). Participations to national and international conferences (selection): The 12th International Annual Scientific Conference of the ”Bucovina” Institute on the ”National-communist symbols in Romania. The case of the historical Bucovina”, Rădăuți, September 2004, essay *German student societies in Bucovina before the First World War*; The International Scientific Colloquium on ”Cernăuți inside the German-Romanian cultural relations”, Jena (Germany), May 26–27, 2006, essay *The image of Cernăuți in E. R. Neubauer’s newspaper „Bucovina”*; The International Conference on ”German press and publicity in Central-East and South-East Europe (1848–1948)”, Iași, November 1–5, 2006, essay *Literature and art in the E. R. Neubauer’s newspaper ”Bucovina”*; ”Alma Mater Sucevensis”, the 9th Scientific Session of the ”Ștefan cel Mare” University in Suceava on Bucovina’s history, Suceava, March 7, 2009, essay *Georg Geib: Contributions to the research of an old city from Bucovina*.

Vasile I. Schipor – scientific researcher III, Ph.D. candidate, editorial secretary at the scientific journal ”Analele Bucovinei” since its foundation in 1994. He was also scientific secretary at the ”Centrul pentru Studiarea Problemelor Bucovinei” of the Romanian Academy (from 2007). Author of the volume *Bucovina istorică. Studii și documente*, București, The Publishing House of the Romanian Academy, 2007, and some studies and articles published in various scientific, literary and cultural journals: ”Analele Bucovinei” (Rădăuți-București), ”Revista de istorie socială” (Iași), ”Codrul Cosminului”, ”Bucovina literară”, ”Convorbiri didactice”, ”Scriptum” (Suceava), ”Buletinul Centrului, Muzeului și Arhivei istorice a evreilor din România” (București), ”«Apă vie» Almanahul tuturor românilor” (Timișoara), ”Anuarul Muzeului Literaturii Române”, ”Dacia literară”, ”Revista română” (Iași), ”Viața Românească” (București), ”Septentrion” (Rădăuți), ”Biblioteca” (București), ”The New America” (Cleveland). Contributions as editor of volumes, which are important to the scientific research about Bucovina: – Vasile Adăscăliței, *Românitatea de Sus. Repere etnologice*, revised edition, preface by Vasile I. Schipor, afterword by Victor Iosif, Rădăuți, ”Septentrion” Publishing House, 2004; Mihai Horodnic, *Izvorul primăverii*, revised edition, preface by Luca Bejenaru, note over the edition, critical approaches, chronology, biography and addenda by Vasile I. Schipor, index of names by Elena Cristuș-Pascaniuc, Rădăuți, ”Septentrion” Publishing House, 2004; Ilie Dugan-Opaiț, *Date pentru monografia comunei Cireș-Opaițeni*, revised edition, introductory study, note over the edition, comments and glossary by Vasile I. Schipor, index of names by Rodica Iațencu, Rădăuți, ”Septentrion” Publishing House, 2008; Filimon Rusu, *Amintiri. Oameni și locuri din Țara Fagilor*, preface by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy, revised edition, introductory study, notes, comments and chronological overview by Vasile I. Schipor, index of names by Rodica Iațencu, București, The Publishing House of The Romanian Academy, the Collection ”Bucovina’s Encyclopedia in Studies and Monographs” (26), 2009; Ilie Dugan-Opaiț, *Familia Dugan din Cireș-Opaițeni*, revised edition, introductory study, note over the edition, comments and glossary, afterword, addenda and album by Vasile I. Schipor, index of names by Rodica Iațencu, Rădăuți, ”Septentrion” Publishing House, the Collection ”Bucovina’s Encyclopedia

in Studies and Monographs” (30), 2009. About his studies: *Related Families in Bucovina: Tomaschek, Cilievici and Totoescu. Genealogical memory and consciousness*, in ”Revista de istorie socială”, Iași, IV–VII, 1999–2002, Romanian Institute for Strategic Studies, 2004, p. 128–149; *Historical Bucovina, Bucovina’s elite and the Romanian Academy*, in ”Analele Bucovinei”, București, XII, no. 1 (24), [January–June] 2005, p. 33–49; *Doina-Margareta Onica, renowned scientist, memoirist and worldwide messenger of Bucovina*, in ”Analele Bucovinei”, București, XII, no. 1 (24), [January–June] 2005, p. 261–277; *People in Bucovina within the concentration camp of the communist regime*, in ”Analele Bucovinei”, XIII, no. 2 (27), [July–December] 2006, p. 413–416, 535–608; *Bukovinians and their imprisonment during the communist regime. Martyrs, witnesses and testimonies*, in the volume *Bucovineni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu*, revised edition, notes and comments by Marian Olaru, preface by D. Vatamaniuc, honorary member of Romanian Academy, afterword by Vasile I. Schipor, index of names by Rodica Iațencu, Suceava, The Publishing House of the University, Collection ”Bucovina’s Encyclopedia in Studies and Monographs” (17), 2006, p. 249–320; *The Austrian scientist Franz Herbich (1821–1887) and his contributions to the acknowledgement of the Bukovinian flora*, in ”Analele Bucovinei”, București, XIV, no. 2 (29), [July–December] 2007, p. 427–434; *The destiny of a disputed genre. Bukovinian memoir-writing concerning the imprisonment during the communist regime*, in ”Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, XIV, no. 2 (29), [July–December] 2007, p. 517–546; *The elites of traditional churches in Bucovina, 1940–1989*, in ”Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, XV, no. 2 (31), [July–December] 2008, p. 513–564; *Rădăuți, 1872–1938. The Library in the life of the modern city in Bucovina*, in ”Anuarul Muzeului Literaturii Române”, I, Iași, ”Alfa” Publishing House, 2008, p. 165–185; *Franz Xaver Knapp (1809–1883) and ”[His] illustrated Bucovina”. 200 years from the birth of the Bukovinean painter*, in ”Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, XVI, no. 1 (32), [January–June] 2009, p. 11–30; *The valorification of the borderless cultural heritage from Bucovina. Freedom, opportunities and constraints*, in ”Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, XVII, no. 1 (34), [January–June] 2010, p. 223–259; *Radu Popescu – an unknown Bukovinean memoirist at his birth centenary*, published in the volume *Relacje polsko-rumuńskie w historii i kulturze. Polish-Romanian relationships regarding history and culture*, Suceava, Związek Polaków w Rumunii. Polish Union of Romania, 2010, p. 82–92; *History, politics and destiny. Contributions to a sorrowful history of Bucovina*, in the volume Mihai-Bogdan Atanasiu, Mircea-Cristian Ghenghea, *Pro Bucovina. Repere istorice și naționale*, București, ”Mitropolit Iacov Putneanul” Publishing House, 2010, p. 208–323. Domains of interest: the history of literature, of the press and the institutions in Bucovina; personalities, families and communities in Bucovina, in connection with phenomena and crucial events (refuge, resettlement, political oppression, deportation, exile) of the history of Bucovina in the XXth century. Critical approaches (chronologically and selectively): Emil Vasilescu, *Bibliographic itinerary*, in ”Biblioteca”. Revistă de bibliologie și știința informării, new edition, București, X, no. 3, 1999, p. 93; Emil Satco, *Bucovina. Contribuții cultural-științifice. Dicționar*, vol. IX, Suceava, Bucovina’s Library ”I. G. Sbiera”, 2000, p. 359–362; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Iași-Suceava, ”Princeps” Publishing House – Bucovina’s Library ”I. G. Sbiera”, 2004, p. 364.

Luzian Geier – was born on October 1, 1948 in Giarmata (Banat). He registered there at the German Popular School and then he followed the high-school classes at ”Nikolaus Lenau” from Timișoara (Baccalaureate/School-leaving certificate in 1966). He studies at the University from Timișoara, he gives the license exam to become a gymnasium teacher in Biology and Agronomy. For a short period he works as a specialized teacher in the German section of the Primary School in Grabatz. Since February 1, 1970, for more than 2 decades, he works in the editorial board of the ”Neue Banater Zeitung”, a newspaper from Timișoara, dealing with various columns. Between 1976 and 1981, he studies journalism in Bucharest and obtains the license in this domain. His diploma paper is specialized on the history of multilingual press from Banat between 1771 and 1981 (130 pages, Bucharest, 1981, unpublished). Since March 1991 he works as a researcher of the Bukowina-Institute, attached to the University from Augsburg. He also is the editor and chief-editor of the ”Kaindl-Archiv” magazine of the Bukowina-Institute in Augsburg and since 1994 he is the chief-

editor of the monthly publication of the Association of Bukovinean Germans. Luzian Geier is the author of many studies in history and history of culture, also the author of many articles published in books and magazines.